

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 4

அஸ்வமேதிக பருவம் - பொது செய்திகள்

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 4

அஸ்வமேதிக பருவம் - பொது செய்திகள்

ஆதிரா

அஸ்வமேதிக பருவம் - முக்கிய செய்திகள்

பக்க எண்

1.	மருத் மன்னர் செல்வம் பெற்ற வரலாறும் யாகம் செய்ததும்	-	அத்-4-10	5
2.	காச்யபர் என்ற பிராமணன் மற்றும் ஒரு சித்த மகரிஷியின் உரையாடல்	-	அத் 16-19	23
3.	பிராமண கீதை	-	அத்-20-33	35
4.	பிரம்மா மகரிஷிகளின் வினாக்களுக்கு அளித்த விடைகள்	-	அத் 35-51	59
5.	உத்தங்க மகரிஷியின் வரலாறு	-	அத் 53-58	98
6.	பப்ருவாகனன் கதை	-	அத் 79	109
7.	கீரிப்பிள்ளை யுதிஷ்டிரரின் யாகத்தை நிந்தனை செய்தல்	-	அத் 90	113
8.	இம்சை கலந்த யாகம்; இம்சையற்ற யாக தர்ம விளக்கம். அகஸ்திய மகரிஷியின் யாகக் கதை	-	அத் 91-92	123
9.	வைஷ்ணவ தர்ம பருவம்; ஸ்ரீ கிருஷ்ண உபதேசம்			
9.1	வைஷ்ணவ தர்ம வருணனையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமையும்	-	அத் 92	129
9.2	நான்கு வர்ணங்களின் தர்மமும் கதியும்; தர்மத்தை அதிகரிக்கவும் பாவத்தைக் குறைப்பதற்குமான உபாயம்	-	அத் 92	133
9.3	வீணான பிறவிகள்; பலனற்ற தானங்கள்; பொருளற்ற வாழ்க்கை; தானங்களின் லக்ஷணம்; தானத்திற்குரிய பாத்திரம்; பிராமணர்களின் மகிமை	-	அத் 92	136

9.4	தூய்மையான மற்றும் குற்றமுள்ள பிறவிகள்; பிராமணர்களில் உத்தம-மத்திம வேறுபாடுகள்; அவர்களின் ஆசாரக் குற்றங்கள்; குறை-நிறைகள்; காயத்ரி மந்திரத்தின் மகிமை	-	அத் 92	143
9.5	யமலோக வருணனை; துன்புறுபவர்; சுகம் அடைபவர்	-	அத் 92	147
9.6	பல்வேறு தானங்களின் மகிமைகள்; அவற்றின் பலன்கள்	-	அத் 92	153
9.7	பஞ்ச மகாயக்ஞ விளக்கம்; நீராடும் முறையும் அதன் கர்மங்களும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு விருப்பமான மலர்கள்; பாஞ்சராத்திர ஆகம விதி; நால் வருணத்தவரின் சரீரக் குற்றங்கள்-ஆகியவை	-	அத் 92	164
9.8	கபிலா பசுவின் மகிமை; அதன் தானத்தின் சிறப்பு, பலன்கள்; கபிலாவின் பத்து வகைகள்; அதன் சரீரத்தின் தேவர்கள் வாசம் புரியும் இடங்கள்-ஆகியவை	-	அத் 92	172
9.9	தகுதியற்ற பிராமணனை நரகத்தில் சேர்க்கும் பாவங்கள்; பிராமணனை சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் புண்ணியங்கள்	-	அத்-92	178
9.10	பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான பாவங்கள்; அன்னதானத்தின் புகழ்; ஏற்கத்தகாத அன்னம்; தானத்தின் பலன்; தர்மத்தின் உயர்வு	-	அத் 92	181
9.11	தர்மம், தூய்மையின் விதிகள்; அதிதி உபசரிப்பு; சிஷ்டாசாரம்; தானபாத்திரம்; அன்னத்தின் சிறப்பு; போஜன முறை; பசுக்களுக்குப் புல் அளித்தல்; எள்ளின் மகிமை; ஆபத்தருமம்; சிறந்த மற்றும் நிந்தைக்குரிய பிராமணனின் நடத்தை; சிராத்தத்திற்குரிய காலம், மானவ தர்மம்; மற்றும் தர்மத்தின் சாரம் - இவற்றின் வருணனை	-	அத் 92	184

			பக்க எண்
9.12	அக்னியின் தோற்றமும் அதன் மகாத்மியமும்	- அத் 92	195
9.13	சாந்த்ராயண விரத விதிகள்; அதைச் செய்யும் முறை; அதன் மகிமை	- அத் 92	200
9.14	எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை அளிக்கும் தர்மம், பகவானின் பூஜைக்குரிய சிறந்த ஐந்து தீதிகள்; பன்னிரண்டு மாத துவாதசி பூஜை; விஷுவ யோகம்; கிரஹண சமய பூஜை; அரச மர பூஜை; செய்வதற்கு எளிய பிராயச் சித்தங்கள்; உத்தம-அதம பிராமணனின் லக்ஷணங்கள்; பக்தன், பசு மற்றும் அரச மரத்தின் மகிமை; பகவானால் ஏற்கப்படாத பூஜை; வெளி தேசத்தில் மரணமடைபவனின் இறுதிக் கடன்கள்; தீர்த்த யாத்திரை செய்ய இயலாதவர்களைக் கரையேற்றும் தீர்த்தம்; பகவானிடம் பக்தி செய்தவன் பலன்கள் முதலியன.	- அத் 92	204

ஆஸ்ரம வாசிகா பருவம்

1.	திருதராஷ்டிர மன்னர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிய ராஜநீதி	- அத் 6	215
----	--	---------	-----

அஸ்வமேதிக பருவம் - முக்கிய செய்திகள்

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 4-10

1. மருத் மன்னர் செல்வம் பெற்ற வரலாறும், யாகம் செய்ததும்
வியாசர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

மருத் மன்னரின் முன்னோர்கள்

சத்திய யுகத்தில் சக்தி மிகுந்த வைவஸ்த மனு மன்னராக இருந்து ராஜ்யபாரத்தை நிர்வகித்தார். அவருடைய பேரர் மகாபாஹு பிரசந்தி. பிரசந்தியின் புதல்வர் கூஷபர்; கூஷபரின் புதல்வர் புகழ் பெற்ற இஷ்வாகு. இஷ்வாகுவின் புதல்வர்கள் 100 பேர். இஷ்வாகு தன்னுடைய அந்தப் புதல்வர்கள் அனைவரையும் பூமி பாலகர்களாக ஆக்கினார். அவர்களில் மூத்தவன் விம்சன்; அந்த வில்லாளி வீரனின் மகன் விவிம்சன். விவிம்சனின் புதல்வர்கள் 15 பேர். அவர்கள் அனைவரும் தனுர் வித்தையில் வல்லவர்கள்; பிராமண பக்தர்கள். சத்தியவாதிகள், தான-தர்ம பராயணர்கள்; சாந்தமானவர்கள். எப்போதும் இனிமையாகப் பேசுபவர்கள். இவர்களில் மூத்தவன் பெயர் கனிநேத்ரன்.

கனிநேத்ரன் தன் தம்பிகளுக்குக் கஷ்டம் அளித்து வந்தான். அவன் பராக்ரமத்துடன் தடையின்றி ராஜ்யத்தை வென்றபோதும் அதைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. ஏன் எனில் மக்கள் அவனிடம் அன்பு வைக்கவில்லை. மக்கள் கனிநேத்ரனை ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கி, அவனுடைய புதல்வன் சுவர்சாவை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்தனர். சுவர்சா தன் தந்தை தீய குணங்களின் காரணமாக நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதைக் கண்டு கவனத்துடனும், நியமத்துடனும், மக்களின் நன்மையை விரும்பியும் ராஜ்யத்தை நிர்வகித்தார். பிராமண பக்தியுடைய, சத்தியவாதியான, தர்மத்தில் எப்போதும் நிலைத்த சுவர்சாவிடம் மக்கள் மிகுந்த அன்பு காட்டினர்.

ஆனால் எப்போதும் தர்மத்திலேயே ஈடுபட்டதால் அவருடைய நிதி காலியாகிவிட்டது. அவருடைய நிலையை அறிந்த எதிரிகள் நாற்புறம் அவரைச் சூழ்ந்து போரிட்டனர். நிதியற்ற நிலையில், போருக்கான குதிரை, யானை முதலிய வாகனங்களும் நஷ்டமானதால் சுவர்சாவும் நாட்டு மக்களும் பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தனர். சேனையும், நிதியும் இல்லாதபோதும், பகைவர்களால் சுவர்சாவை வதம் செய்ய முடியவில்லை. ஏன் எனில் அவர் நித்திய தர்ம பராயணர்; நன்னடத்தை உடையவர்.

இத்தகைய சங்கடத்தில் இருந்தும் மன்னர் சுவர்சா தன் கையைக் குவித்து வாயில் வைத்து சங்கைப்போல ஒலி எழுப்பினார். இதனால் பெரும் படை சேர்ந்துவிட்டது.

அந்தப் பெரும்படையின் உதவியால், அவர் தன் ராஜ்யத்தின் எல்லையில் இருந்த பகைவர் அனைவரையும் தோல்வியுறச் செய்தார். கையைக் குவித்து ஒலி எழுப்பியதால் 'சுவர்சா' கரமந்தன் என அழைக்கப்பட்டார். அவருக்கு த்ரேதாயுக ஆரம்பத்தில் ஒளிமிக்க ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். அவன் பெயர் காரந்தமன்; அவன் இந்திரனுக்குச் சமமானவன். அவனைத் தேவர்களாலும் வெல்ல முடியவில்லை. அப்போது இருந்த மன்னர்கள் அனைவரும் காரந்தமனுக்கு அதீனமானார்கள். காரந்தம மன்னன் தன் நன்னடத்தையாலும், பலத்தாலும் அனைவருக்கும் சாம்ராட் ஆகிவிட்டான்.

தர்மாத்மாவான காரந்தமனின் குமாரன் அவிஷித். அவிஷித் இந்திரனைப்போல வீரமுடையவன். யாகம் செய்வதிலும், தர்மத்திலும் விருப்பமுடையவன். அவிஷித் தைரியமுடையவன்; புலன்களை வென்றவன். சூரியன் போன்ற தேஜஸ் உடையவன்; பொறுமையில் பூமிக்கும், அறிவில் பிருகஸ்பதிக்கும் உறுதியில் இமயத்திற்கும் நிகரானவன். அவிஷித் மனம், வாக்கு, செயல், புலனடக்கம் இவற்றால் மக்களைத் திருப்தி செய்து வந்தான்.

அவிஷித் மன்னன் 100 அஸ்வமேத யாகங்கள் செய்தான். சாக்ஷாத் அங்கிரா முனிவரே அவனுடைய யாகத்தைச் செய்வித்தார். அவிஷித் மன்னனின் புதல்வரே பெரும் புகழ் உடைய சக்கரவர்த்தி மருத் ஆவார். அவர் தன் குணங்களில் தந்தையை விடச் சிறந்தவராக இருந்தார். மருத் மன்னர் பத்தாயிரம் யானைகளின் பலம் பெற்றவர். மற்றொரு விஷ்ணுவைப்போல, காணப்பட்ட மருத் யாகம் செய்வதற்காக ஆயிரக்கணக்கான ஒளிமிக்க தங்கப் பாத்திரங்களை அமைத்தார்.

இமயத்தின் வடபகுதியில் மேருவிற்கு அருகில் இருந்த பெரிய தங்கமயமான மலையின் அருகில் மருத் மன்னர் யாகசாலையை அமைத்தார். அங்கேயே யாக காரியங்களைத் தொடங்கினார். அவருடைய ஆணைப்படி ஆயிரக்கணக்கான கொல்லர்கள் வந்து, தங்க மயமான குண்டம், தங்கத்தட்டு, தங்கப் பாத்திரங்கள், தங்க ஆசனம் போன்றவற்றைத் தயாரித்தனர். கணக்கிட முடியாத அந்தப் பொருட்கள் தயாரானதும் மருத் மன்னர் மற்றவர்களுடன் முறைப்படி யாகம் செய்தார்.

இந்திரனின் தூண்டுதலால் பிருகஸ்பதி மருத்தருக்கு யாகம் செய்ய மறுத்தல்

பிரஜாபதியான தக்ஷனுக்கு தேவர், அசுரர் என்னும் பல சந்தானங்கள் இருந்தனர். அவர்கள் பரஸ்பரம் போட்டியிடுகின்றனர். இதேசமயத்தில் அங்கிரா மகரிஷிக்கு விரத பாலனம் செய்வதில் சமமான இரண்டு புதல்வர்கள் உண்டாயினர். அவர்களில் ஒருவர் தேஜஸ்வி பிருகஸ்பதி, மற்றும் ஒருவர் தவச் செல்வரான சம்வர்த்தர். அவ்விரண்டு சகோதரர்களும் தங்களுக்குள் போட்டியும், பொறாமையும் கொண்டனர். பிருகஸ்பதி தன் தம்பி சம்வர்த்தனை அடிக்கடி துன்புறுத்தி வந்தார்.

மூத்த சகோதரனால் துன்புறுத்தப்பட்ட சம்வர்த்தர் செல்வ மோகத்தை விட்டு, வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, திகம்பரராக வனத்தில் சஞ்சரிக்கலானார். வனவாசமே அவருக்கு சுகமாகத் தோன்றியது. இதேசமயம் இந்திரன் அசுரர்களை வென்று, கொண்டு மூவுலக சாம்ராஜ்யத்தையும் பெற்றுவிட்டார். அவர் அங்கிராவின் மூத்த புதல்வர் பிருகஸ்பதியைத் தனக்கு புரோகிதனாக ஆக்கிக் கொண்டார். இதற்கு முன் அங்கிரா கரந்தமரின் புரோகிதராக இருந்தார். உலகில் பலம், பராக்கிரமம், நன்னடத்தை ஆகியவற்றில் பிரகஸ்பதிக்கு நிகர் யாரும் இல்லை. அவர் தேவருக்கு நிகரான தேஜஸ்வி; தர்மாத்மா, கடுமையான விரதங்களைப் பாலனம் செய்பவர். பிருகஸ்பதி நினைத்த மாத்திரத்திலேயே போர் வீரர், நண்பர்கள், சிறந்த விலை உயர்ந்த படுக்கைகள் அனைத்தும் காற்றிலிருந்தே பெறக்கூடிய வல்லமை பெற்றிருந்தார்.

கரந்தப மன்னர் தன் நற்குணங்களால் மன்னர்கள் அனைவரையும் தன் வசப்படுத்தினார். அவர் தான் விரும்பிய காலம் வரை இவ்வுலகில் உயிர் வாழ்ந்து இறுதியில் சரீரத்துடனேயே சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கரந்தமருடைய புதல்வர் அவிசுஷித் யயாதிக்கு சமமாகத் தர்மமறிந்தவர். அவர் தன் பராக்கிரமத்தாலும், குணங்களாலும் பகைவரை வென்று பூமி முழுவதையும் தந்தையைப்போலப் பாதுகாத்தார்.

அவிசுஷித்தின் புதல்வர் மருத்தன் இந்திரனுக்குச் சமமான பராக்கிரமம். மக்கள் அனைவரும் அவரை நேசித்தனர். மருத்த மன்னர் எப்போதும் தேவராஜனோடு போட்டியிட்டு வந்தார். இந்திரனும் மருத்தனுடன் போட்டியிட்டார். பவித்ரமான, குணவானான மருத்தரை விட பெருமை பெற முயன்றும் இந்திரன் அதில் வெற்றி பெறவில்லை. அவர் பிருகஸ்பதியிடம்,

“தாங்கள் மருத்த மன்னரின் யாகத்தையும், சிராத்த கர்மத்தையும் எந்த வகையிலும் செய்யக்கூடாது. பிருகஸ்பதே! நான் ஒருவனே மூவுலகிற்கும் ஸ்வாமி. தேவர்களின் இந்திரன்; மருத்தர் பூமிக்கு மட்டுமே மன்னன் ஆவார்.

பிரம்மன்! தாங்கள் அமரனாகிய தேவராஜனுக்கு செய்வித்து, தேவேந்திரனுடைய புரோகிதராக இருந்து, மரண தர்மமுடைய மருத்தனின் யாகத்தை எவ்வாறு செய்வீர்கள்? நீங்கள் என்னை யஜமானனாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; அல்லது மருத்தனை யஜமானனாகக் கொள்ளுங்கள். என்னை விட்டுவிடுங்கள்; அல்லது மருத்தனை விட்டு என்னிடம் இருங்கள்” என்று கூறினார்.

தேவராஜன் அவ்வாறு கூறியதும், பிருகஸ்பதியும் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பிறகு பதில் கூறினார்; “தேவராஜா! நீ எல்லா ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமி; உன்னுடைய ஆகாரத்திலேயே எல்லா உலகங்களும் தங்கியுள்ளன. நீ நமசி, விஸ்வரூபன், பலாசுரன் ஆகியோரை அழித்தவன். இணையற்ற வீரன்; உத்தம செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளாய்; பூமி, சொர்க்கம் இரண்டையும் பராமரித்துப் பாதுகாக்கிறாய்; தேவேஸ்வரா! உனக்குப் புரோகிதம் செய்து, மரண தர்மமுடைய மருத்தனின் யாகத்தை நான் எவ்வாறு செய்ய முடியும்? தேவேந்திரா! இனி நான் ஒருபோதும், எந்த மனிதனின் யாகத்திற்கும் சென்று கையில் ஸ்ருவாவை எடுக்க மாட்டேன். நெருப்பு குளிர்தாலும் என்னுடைய இந்த சொல் மாறாது.

மருத் மன்னர் பிருகஸ்பதியிடம் யாகம் செய்ய அழைத்தல்; பிருகஸ்பதி மறுத்தல்

பிருகஸ்பதி மனிதருக்காக யாகம் செய்ய மாட்டேன் என்று சபதமிட்டதை மருத் மன்னர் அறிந்தார். அவர் ஒரு பெரிய யாகத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து பிருகஸ்பதியிடம் சென்றார்; அவரிடம், “பகவன்! குருதேவா! நான் முன்பு ஒருமுறை யாக விஷயமாக ஆலோசனை செய்தேன். தாங்கள் எனக்கு ஆணையிட்ட அந்த யாகத்திற்குரிய பொருட்கள் அனைத்தையும் சேகரித்துவிட்டேன். நான் உங்களுடைய பழைய யஜமானனும் கூட. ஆகவே, வாருங்கள்; என்னுடைய யாகத்தைச் செய்யுங்கள்” என்று கூறினார்.

பிருகஸ்பதி மருத்தனிடம், “மன்னா! இப்போது நான் உன்னுடைய யாகத்தைச் செய்ய விரும்பவில்லை. தேவராஜன் என்னைத் தன்னுடைய புரோகிதர் ஆக்கிக் கொண்டார். நானும் அவரிடம் சபதம் செய்துள்ளேன்” என்றார். மருத்தர் பிருகஸ்பதியிடம், “நான் உங்களுடைய தந்தையின்

காலத்தில் இருந்தே உங்களுடைய யஜமானன்; உங்களை மதிக்கிறேன்; உங்களுடைய சிஷ்யன்; உங்கள் சேவையில் ஈடுபட்டவன்; ஆகவே என்னை ஏற்றுக் கொண்டு யாகத்திற்கு வாருங்கள்” என்றார்.

பிருகஸ்பதியோ, அமரர்களின் புரோகிதராகி அவர்களுக்கு யாகம் செய்வித்த பின் மரணதர்மம் உடைய மனிதர்களின் யாகத்தை நான் செய்ய முடியாது. நீ வேறு யாரையாவது அமர்த்திக் கொள் என்று கூறி மறுத்துவிட்டார். பிருகஸ்பதியின் சொல்லைக்கேட்டு மருத்த மன்னர் மிகுந்த கவலையுடன் திரும்பிக் கொண்டிருக்கும்போது, வழியில் தேவரிஷி நாரதரை தரிசித்தார். மன்னர் வருத்தத்துடன் இருந்ததைக் கண்ட நாரதர், மன்னரின் கவலைக்கான காரணத்தைக் கூறியதால் தான் அவரது துயரத்தை விலக்க முயற்சிப்பேன் என்றார்.

நாரதர் இவ்வாறு கூறியதும் மருத்த மன்னர், தான் தேவகுரு பிருகஸ்பதியிடம் யாகம் செய்விக்கக் கேட்டதையும், பிருகஸ்பதி மறுத்துவிட்டதையும் தெரிவித்தார். மரண தர்மமுடைய மனிதன் என்று தன்னைக் கூறிவிட்டதால் தான் இனி உயிர் வாழ விரும்பவில்லை என்றும் கூறினார்.

நாரதர் மருத் மன்னரிடம், சம்வர்த்தரிடம் செல்லுமாறு கூறுதல்

மருத்த மன்னர் இவ்வாறு கூறியதும், அவிஷித்தின் புதல்வன் உயிர் பெற்றதுபோல் ஒரு சொல்லை நாரத மகரிஷி சொன்னார். “மன்னா! அங்கிராவின் மற்றொரு புதல்வரான சம்வர்த்தர் மிகுந்த தார்பீகர்; அவர் திகம்பரராகி எல்லோரிடமிருந்தும் மறைந்து பல திசைகளிலும் சஞ்சரிக்கிறார். பிருகஸ்பதி உனக்கு யாகம் செய்ய விரும்பவில்லை என்றால், நீ சம்வர்த்தரிடம் செல். மிகுந்த தேஜஸ்வியான அவர் மகிழ்ச்சியுடன் உன் யாகத்தைச் செய்து வைப்பார்” என ஆலோசனை கூறினார். நாரதரின் சொற்களைக் கேட்டு மருத்த மன்னர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

மருத்த மன்னர் நாரதரிடம், “நான் சம்வர்த்த மன்னரை எங்கு தரிசிக்க முடியும்? அவரிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்? அவரும் என்னை நிராகரித்துவிட்டால் நான் உயிர் வாழமாட்டேன்” என்றார். நாரதர் சம்வர்த்தரைச் சந்திக்கும் வழியைத் தெரிவித்தார். “மகாராஜா! அவர் இப்போது வாரணாசியில், மகாதேவனான விஸ்வநாதனை தரிசிக்க, பித்தனைப்போல வேடம் பூண்டு சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். நீ அந்த ஊரின் நுழைவாயிலில் எங்கிருந்தாவது ஒரு பிணத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்து விடு. யார் அந்த பிணத்தைக் கண்டு பின்னால் திரும்பி விடுகிறானோ

அவனையே சம்வர்த்தன் என்று அறிந்து கொள். அவர் எங்கு சென்றாலும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து செல். அவர் தனிமையான இடத்தை அடைந்ததும், கைகுவித்து அவரைச் சரணடைந்துவிடு. அவர் உனக்கு யார் என் இருப்பிடத்தைக் கூறியது எனக் கேட்டால், நாரதரே உங்கள் விவரத்தை அறிவித்தார் என்று சொல். அவர் உன்னிடம் நாரதர் எங்கு இருக்கிறார் என்று கேட்டால், பயமில்லாமல், நாரதர் நெருப்பில் கலந்துவிட்டார் என்று சொல்” என்றார்.

மருத்த மன்னர் சம்வர்த்தரை தரிசித்தல்

நாரதர் இவ்வாறு கூறியதும், ராஜரிஷி மருத்தர் நாரதரை வணங்கி அவரிடமிருந்து விடைபெற்று வாரணாசிபுரியை நோக்கிச் சென்றார். நாரதர் கூறியவாறே நகரின் நுழைவாயிலில் ஒரு பிணத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டார். அப்போது நகரின் வாயிலுக்கு வந்த சம்வர்த்தரும் பிணத்தைக் கண்டு பின்னாலேயே திரும்பிவிட்டார். அவர் திரும்பிச் செல்வதைக் கண்ட மருத்தர் சம்வர்த்தரின் பின் தொடர்ந்து சென்றார். தனிமையான இடத்தை அடைந்ததும் மன்னன் தன் பின் வருவதைக் கண்ட சம்வர்த்தர் அவர் மீது மண்ணை அள்ளி வீசினார்; சேற்றை இறைத்தார்; எச்சிலைத் துப்பினார். இவ்வாறு சம்வர்த்தன் தொல்லை செய்தும், மருத் மன்னர் அவரை விட்டு விலகவில்லை. சம்வர்த்தர் கடைசியாக ஒரு ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்தார்.

சம்வர்த்தர்-மருத்தர் உரையாடல்

சம்வர்த்தர் மருத் மன்னரிடம், “மன்னா! நீ என்னை எவ்வாறு புரிந்து கொண்டாய்? யார் உனக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியது? எனக்குப் பிரியமானதை விரும்பினால், சரியாகப் பதில் கூறு. உண்மையைக் கூறினால் நீ விரும்பியது நிறைவேறும். பொய் கூறினால் உன் தலை நூறு துண்டாகிவிடும் என்றார். மருத்த மன்னர் முனிவரிடம், “எப்போதும் எங்கும் சஞ்சரிக்கும் நாரதரே எனக்கு நீங்கள் இருக்கும் இடத்தைத் தெரிவித்தார்; தாங்கள் என்னுடைய குரு அங்கிராவின் புதல்வர் என்பதை அறிந்து நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்” எனப் பதிலளித்தார்.

சம்வர்த்தர் மன்னரிடம், “மன்னா! நான் யக்கும் செய்விக்க அறிந்தவன் மறைவான வேடத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை நாரதர் அறிவார் இப்போது நாரதர் எங்கிருக்கிறார்?” என்று கேட்டார். மருத்தர் முனிவரிடம், “முனிவரே! எனக்கு உங்கள் இருப்பிடத்தைக் கூறிவிட்டு, நாரதர் தான் தீயில் புகுந்துவிட்டார்” என்றார். மன்னரின் பதிலைக் கேட்ட சம்வர்த்தர்

மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். தான் யாகம் செய்விக்க முடியும் என்ற அந்த பிராமண தேவன், மருத்தரைத் தன் வறண்ட சொற்களால் அடிக்கடி திட்டினார். “மன்னா! நான் வாயுபிரதானமான பித்தன் நான் விரும்பியவாறே எல்லாவற்றையும் செய்வேன்” என்றார்.

மேலும் கூறினார்; “என்னுடைய உருவம் மாறுதலானது. என் போன்ற மனிதன் மூலம் நீ ஏன் யாகம் செய்ய விரும்புகிறாய்? என் சகோதரர் பிருகஸ்பதி இக்காரியத்தில் முழு வல்லமையுடைவர். இப்போது இந்திரனுடன் அவர் சம்பந்தம் அதிகமாகிவிட்டது. இந்திரனுக்காக யாகம் செய்கிறார். அவர் மூலமே உன் யாகத்தைச் செய்து கொள்” என்றார். மருத்த மன்னர் முனிவரிடம் முதலில் தான் பிருகஸ்பதியிடம் சென்றதையும் அவர் தனக்கு யாகம் செய்ய மறுத்துவிட்டதையும், இந்திரனும் பிருகஸ்பதியைத் தடுத்துவிட்டார் என்பதையும் முனிவரிடம் தெரிவித்தார்.

“முனிவரே! இந்திரன் கூறியதை உங்கள் சகோதரர் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். இதனைத் தாங்கள் அறிந்து கொள்ளுங்கள். ஆகவே, நான் உங்கள் மூலம் யாகம் செய்ய வேண்டும்; உங்கள் மூலம் பெரும் குணங்களின் பிரபாவத்தால் இந்திரனையே வெல்ல வேண்டும் என விரும்புகிறேன். இப்போது நான் பிருகஸ்பதியிடம் செல்ல விரும்பவில்லை. ஏன் எனில் என்னிடமும் எந்தக் குற்றமும் இல்லாதபோதும் அவர் எனக்கு யாகம் செய்ய மறுத்துவிட்டார்” என்றார்.

சம்வர்த்தர் மருத் மன்னருக்கு யாகம் செய்விக்க உடன்படுதல்

மருத்த மன்னரின் சொற்களைக் கேட்ட சம்வர்த்தர் அவருக்கு யாகம் செய்ய உடன்பட்டாலும், தன் நிபந்தனையையும் தெரிவித்தார். “மன்னா! என் விருப்பப்படி செய்வாயானால் உன் காரியம் நிறைவேறும். உனக்கு நான் யாகம் செய்விக்கும்போது பிருகஸ்பதி, இந்திரன் இருவருமே என்னிடம் த்வேஷம் செய்வார்கள். அப்போது நீ என்னுடைய பக்கத்தையே ஆமோதிக்க வேண்டும். ஆனால் நீ அவ்வாறு செய்வாய் என்று நான் எப்படி நம்புவது? என்னுடைய ஐயத்தை நீ போக்க வேண்டும். இல்லை எனில் நான் உற்றார்-உறவினரோடு உன்னை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுவேன்” என்றார்.

மருத்தர் அவரிடம், “பிரமன்! நான் உங்களைக் கைவிட்டால், சூரியன் இருக்கும் வரையிலும், மலைகள் உறுதியாக இருக்கும் வரையிலும் எனக்கு உத்தம லோகங்கள் கிடைக்காமல் போகட்டும். எனக்கு உலகில் சுபமான அறிவு கிடைக்காமல் போகட்டும்” என்று சபதம் செய்தார்.

சம்வர்த்தன் கூறினார்; “அவிசூழித் குமாரா! உன்னுடைய நல்லறிவு எப்போதும் நல்ல காரியங்களிலேயே ஈடுபட்டும். பார்த்திபா! என் மனத்திலும் உனக்கு யாகம் செய்விக்கும் விருப்பம் உள்ளது. இதற்காக நான் உனக்கு மிகச்சிறந்த அக்ஷயமான செல்வத்தை அடையும் உபாயத்தைக் கூறுகிறேன். அதனால் நீ இந்திரனை வெல்லமுடியும். எனக்காக செல்வமோ, யஜமானனோ சேர்க்க நான் விரும்பவில்லை. நான் பிருகஸ்பதிக்கும், இந்திரனுக்கும் எதிராகக் காரியம் செய்ய வேண்டும். நிச்சயம் நான் உன்னை இந்திரனுக்குச் சமமாக அமர்த்துவேன். நான் உனக்கு விருப்பமானதைச் செய்வேன். நான் இந்த சத்தியமான வார்த்தையை உனக்குக் கூறுகிறேன்” என சம்வர்த்தர் மருத் மன்னருக்கு யாகம் செய்ய உடன்பட்டுக் கூறினார்.

சம்வர்த்தர் மருத்தருக்கு மகாதேவனின் நாமங்களைத் துதிக்க உபதேசித்தல்

சம்வர்த்தர் மருத்த மன்னருக்கு செல்வம் பெறும் வழியைக் கூறலானார். “மன்னா! இமயத்தின் பின் பகுதியில் ‘முஞ்சவான்’ என்னும் பெயருள்ள மலை உள்ளது. அங்கு உமாபதி சிவன் எப்போதும் தவம் செய்து வருகிறார். அங்கு வனப்பகுதிகளில், குகைகளில், பூத கணங்களால் சூழப்பட்ட திரிசூலதாரி மகேஸ்வரன் உமாதேவியுடன் விருப்பப்படி சுகமாக சஞ்சரிக்கிறார். அந்த மலை மீது ருத்ரகணம் சாத்யகணம், விஸ்வேதேவகணம், வசுகணம், யமராஜர், வருணன், குபேரன், அவரைச் சேர்ந்தவர்கள், பூத, பிசாசு, அஸ்வினி குமாரர்கள், யக்ஷ கணங்கள், கந்தர்வர், அப்சரஸ்கள், தேவரிஷிகள், ஆதித்யகணம், மருத்கணம், யாதுதானகணம் ஆகியோர் பல உருவமுள்ள பரமாத்மா சிவனை உபாசிக்கிறார்கள்.

அங்கு பல உருவமுள்ள குபேரனின் பணியாட்களான யக்ஷர்கள் பலவகையாக விளையாடுகிறார்கள். அவர்களுடன் சிவபிரானும் ஆனந்தமாக இருக்கிறார். உலகின் எந்தப் பிராணியும் தன் மாமிசமயமான கண்களால் சிவனின் உருவத்தையோ, அழகையோ காண முடியாது. அங்கு அதிக வெப்பமோ, அதிகக் குளிரோ இல்லை. காற்று தீவிரமாக வீசுவதில்லை. சூரியனும் தீவிரமாக வருத்துவது இல்லை. மன்னா! அந்த மலைமீது பசி, தாகம் போன்ற தொல்லைகளும், முதுமை, மரணம் போன்ற துன்பங்களும் வருவதில்லை. வேறு எந்தப் பயமும் அங்கு இல்லை.

மன்னா! அந்த முஞ்சவான் மலையின் நாற்புறமும் ஒளிமிக்க தங்கச் சுரங்கங்கள் உள்ளன. குபேரனின் பணியாட்கள் ஆயுதங்களுடன் அவற்றைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். ராஜரிஷி! அந்த மலைக்குச் சென்று, சிறந்த பக்தியுடன் மகா யோகேஸ்வரனான சிவனை வணங்கு. உலகைப் படைத்த

சங்கரனை, எல்லா வித்தைகளையும் தரிக்கும் அந்த மகேஸ்வரனை இனி நான் கூறும் பெயர்களைக் கூறி துதி செய். (சம்வர்த்தர் கூறும் சிவநாமங்களும் துதியும் பின்வருமாறு)

பகவான்! தாங்கள் ருத்ரர். (துயரத்தின் காரணத்தை விலக்குபவர்) கழுத்தில நீல வண்ணம் உடையவர். அந்தர்யாமி புருஷன்; மிகுந்த தேஜஸ்வி. ஜடையணிந்தவர்; பயங்கர உருவம் உடையவர், பசுமையான கண்களைக் கொண்டவர். பக்தர்களுக்குச் சிறந்த வரமளிப்பவர். முக்கண்ணர்; பூஷாவின் பற்களை உடைத்தவர் . வாமனர்; சிவன், யமராஜகண சொரூபர், அவ்யக்தர், நன்னடத்தையுடைவர், சங்கரர், நன்மையளிப்பவர். சாம்பல் நிறக் கேசமுடையவர், ஸ்தாணு; உறுதியானவர்.

அவர் புருஷர் ஹரி, நேத்ரர், முண்டர், சினங்கொண்டவர், சம்சார சாகரத்திலிருந்து கரையேற்றுபவர், சூரியனின் ரூபமானவர், தீர்த்த ரூபமானவர், தேவதேவர், வேகமுடையவர், அழகிய முகம் உடையவர், தலைப்பாகை அணிந்தவர், ஆயிரம் கண் உடையவர், காமபூரகர், மலையில் சயனிப்பவர், அமைதியானவர், அடக்கமுடையவர், வில்வதண்டர், சித்தர், அனைவரையும் தண்டிப்பவர், ஆருத்ரா நக்ஷத்திர சொரூபர், மஹான், பினாகம் என்னும் வில் ஏந்தியவர், பவன், சிறந்தவர் சந்திரனைப் போன்ற முகமுடையவர், சித்த மந்திரர், நேத்ர ரூபமானவர்.

தங்கம் போன்ற புஜங்களை உடையவர், உக்ரர், திசைகளின் தலைவர், அக்னி உருவில் ஹவிஸ்யத்தை ருசிப்பவர், வாக்கிற்கு இடமானவர், விருப்பங்களை நிறைவேற்றுபவர், பசுபதி, பூதபதி, தர்ம சொரூபர், மாத்ருபக்தர், கார்த்திகேயன் உருவினர், மத்யமர், ச்ருவா ஏந்தும் ரித்விஜர், பதி, தன்வி, பார்க்கவர், பிறப்பற்றவர், கிருஷ்ண நேத்ரர், விருபாக்ஷர், கூரிய பற்களுடையவர், தீக்ஷணமானவர், அக்னிரூப முகமுடையவர், ஒளிமிக்கவர், உருவமற்றவர், சர்வர்.

அனைவருக்கும் சுவாமி, ரத்த வண்ணமானவர், தேஜஸ்வி, பிரகாசிக்கும் கண்கள் உடையவர், பெரும் பலம் உடையவர், வசரேதா, அழகிய உடல் உடையவர், ப்ருது, மான்தோல் அணிபவர், கபால மாலை அணிபவர், தங்கமுகுடம் அணிந்தவர், மகாதேவன் சச்சிதானந்த சொரூபர், முக்கண்ணர், பாவமற்றவர், துஷ்டர்களைக் கோப்பிப்பவர், மென்மையானவர், ம்ருதுவானவர், கைகளுடையவர், தண்டமுடையவர், தவம் செய்பவர், ஆயிரம் தலை உடையவர், ஆயிரம் கால்கள் உடையவர், ஸ்வதா சொரூபர் பல உருவம் உடையவர், தம்ஷ்ட்ரி என்ற பெயர் தரிப்பவர், அவருக்கு என்னுடைய நமஸ்காரம்.

அந்த பினாகதாரி மகாதேவன், மகாயோகி, அவிநாசி, கையில் திரிசூலம் ஏந்துபவர், வரமளிப்பவர், முக்கண்ணர், புவனேஸ்வரர், திரிபுரங்களை அழித்தவர், த்ரிநேந்தாரி, திரிபுவனத்தின் சுவாமி, பெரும் பலவான், எல்லா ஜீவன்களின் உற்பத்திக்கும் காரணமானவர், எல்லாவற்றையும் தரிப்பவர், பூமியின் பாரத்தைச் சமாளிப்பவர், உலகை ஆள்பவர், நன்மை செய்பவர், சர்வரூபர், சிவன், விஸ்வேஸ்வரர், உலகைத் தோற்றுவிப்பவர்.

பார்வதியின் கணவர், பசுபாலகர், விஸ்வரூபர், மகேஸ்வரன், விருபாக்ஷர், பத்து கரங்களுடையவர், காளைக் கொடியோன், உக்ரமானவர், ஸ்தானு, ருத்ரன், சர்வர், கௌரீசன், ஈஸ்வரன், கழுத்தில் நீலச் சின்னம் தரிப்பவர், பிறப்பற்றவர். சுக்ரன், ப்ருது, ப்ருதுஹரன், வரன், விஸ்வரூபன், பஸ்ரூபன், உமாபதி, காமனை எரித்தவர். ஹரன், சதுர்முகன், சரணாகத வத்ஸலன். இத்தகைய பிரபாவசாலியான மகேஸ்வரன், மகாதேவனை தலை வாழ்த்தி வணங்கி அவரைச் சரணடைய வேண்டும். பின்வருமாறு துதிக்க வேண்டும்.

தன் தேஜஸ்வியான திருமேனியால் பிரகாசிப்பவரும், திவ்ய அணிகலன்களால் அலங்கரித்தவரும், முதலும் முடிவும் இல்லாதவரும், பிறப்பற்றவரும், சம்பூவும் எங்கும் வியாபித்தவரும், ஈஸ்வரனும், முக்குணம் அற்றவரும், ஆவேசம் அற்றவரும், நிர்மலமானவரும், ஓஜஸிற்கும், தேஜஸிற்கும் நிதியானவரும், அனைவரின் பாவத்தையும் துக்கத்தையும் போக்குபவருமான சங்கரனைக் கைகுவித்து வணங்கிச் சரணடைகிறேன்.

மதிப்பிற்குரியவரும், சலனமற்றவரும், காரணமற்றவரும், பதற்றப்படாதவரும் அத்யாத்ம தத்துவத்தை அறிந்தவருமான சிவனைச் சரணடைகிறேன். அத்யாத்ம தத்துவ விசாரம் செய்யும் ஞானிகள் யாருடைய இருப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறார்களோ தத்துவ மார்க்கத்தில் நிஷ்டை உடைய யோகிகள் அவிநாசியான கைவல்ய பதத்தை யாருடைய சொரூபமாகக் கருதுகிறார்களோ, பற்றற்ற சமதர்சியான மகாத்மாக்கள் யாரை எல்லா இடத்திலும் சமமான உருவில் இருப்பதாகக் கருதுகிறார்களோ, அந்த பிறப்பற்ற ஐகத்காரண ரூபரான நிர்குண பரமாத்மா சிவனை நான் சரணடைகிறேன்.

சத்திய லோகத்திற்கு மேலே இருந்து பூ முதலிய ஏழு சனாதன லோகங்களையும் படைத்தாரோ, ஸ்தானு ரூபரான அந்த சனாதன சிவனை நான் சரணடைகிறேன். பக்தர்களுக்கு சுலபமானவரும், விலகியிருப்பவருக்கு கிடைத்தற்கரியவரானவரும், அனைவருக்கும் அருகிலும், ப்ரக்ருதிக்கு

அப்பாலும் இருக்கிறவரும் எல்லா உலகத்திலும் வியாபித்தவருமான அந்த மகாதேவன் சிவனை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். அவரை நான் சரணடைகிறேன். மன்னா! இவ்வாறு மகாதேவனை வணங்கிச் சரணடைந்தால் நீ அந்த தங்கக் குவியலை அடைந்துவிடுவாய்.

யார் பகவான் சங்கரனிடம் தன் மனத்தை ஈடுபடுத்துகிறார்களோ, அவர்கள் கணபதி பதவியைக் கூடப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது தங்கக் குவியலைப் பெறுவது பெரிய விஷயமா? ஆகவே, மருத்தமன்னா நீ விரைந்து சிவபிரானிடம் செல். யானைகள், குதிரைகள், ஓட்டகங்கள் உன்னுடைய பணியாளர்கள் அனைவரையும் தங்கத்தைக் கொண்டு வருவதற்காக அழைத்துச் செல்” என்று சம்வர்த்தர் மருத்தருக்கு, சிவனின் பெயர்களைக் கூறி அவரைத் துதித்து, தங்கத்தைப் பெறுமாறு அறிவுறுத்தினார்.

சம்வர்த்தர் இவ்வாறு கூறியதும் கரந்தமரின் பேரர் மருத்தர் அவ்வாறே செய்தார். அவர் மகாதேவன், கங்காதரனை வணங்கி அவருடைய அருளால் குபேரனைப் போன்ற உத்தமமான செல்வத்தைப் பெற்றுவிட்டார். அந்த பெரும் செல்வத்தைப் பெற்று, யாகசாலைகளையும், மற்றவற்றையும் ஏற்பாடு செய்தார். அவருடைய தொழில் கலைஞர்கள் அங்கிருந்து யாகத்திற்குப் பயன்படும் பல தங்க பாத்திரங்களைத் தயாரித்தனர்.

பிருகஸ்பதி கவலையடைதல்

மருத்த மன்னர், தேவர்களை விடச் சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றுவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டதும், பிருகஸ்பதி மிகுந்த துயரமடைந்தார். அவர் கவலையால் வெளிறிப்போனார். என் பகைவன் சம்வர்த்தன் மிகவும் செல்வம் உடையவனாகிவிட்டான் என்று யோசித்து, பிருகஸ்பதியின் உடல் பலவீனமானது. பிருகஸ்பதி இவ்வாறு தாபமடைந்ததைக் கேள்விப்பட்டு, இந்திரன், தேவர்களோடு அவரிடம் வந்தார்.

இந்திரன் பிருகஸ்பதியிடம் அவரது கவலைக்கான காரணத்தைக் கேட்டறிதல்

இந்திரன் பிருகஸ்பதியிடம், “தாங்கள் சுகமாக இருக்கிறீர்களா? தாங்கள் தேவர்களின் நன்மையைக் கருதுகிறீர்களா? தேவர்கள் உங்களை நன்றாகப் பராமரிக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார். பிருகஸ்பதி தான் நன்றாக இருப்பதாகவும், தனக்கு நல்ல பணியாட்கள் இருப்பதாகவும், தான் தேவர்களின் சுகத்தை விரும்புவதாகவும், தேவர்களும் தன்னை நன்கு பராமரிப்பதாகவும் இந்திரனுக்குப் பதில் கூறினார். இந்திரன் அவரிடம்,

“அவ்வாறெனில் தங்களுக்கு இந்த மனக்கவலையும், சரீர மெலிவும் எவ்வாறு உண்டாயிற்று? ஏன் கவலையுடன் இருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குத் துன்பம் அளித்தவனைக் கூறுங்கள்; இப்போதே அவனை அழித்து விடுகிறேன்” என்றார்.

பிருகஸ்பதி இந்திரனிடம், “இந்திரா! மருத்த மன்னன் உத்தம தகூழினை உடைய ஒரு பெரிய யாகத்தை, சம்வர்த்தனை ஆசாரியராகக் கொண்டு செய்யப்போகிறார் என்று கேள்விப்பட்டேன். சம்வர்த்தன் அந்த யாகத்தைச் செய்யக்கூடாது என்று நான் விரும்புகிறேன்” என்றார். இந்திரன் அவரிடம், “பிரமன்! தாங்கள் தேவர்களின் மந்திரம் அறிந்த புரோகிதர். முதுமையையும் மரணத்தையும் வென்றுவிட்டவர். சம்வர்த்தர் உங்களை என்ன செய்துவிட முடியும்?” என்றார்.

பிருகஸ்பதி கூறினார்; “இந்திரா! நீ அசுரர்களில் செழுமை மிக்கவர்களை தேவர்களுடன் சேர்ந்து தாக்கி அழித்துவிட விரும்புகிறாய். பகைவர்களின் செழுமை துயரத்திற்குக் காரணமாகிறது. தேவேந்திரா! அதனாலேயே நான் கவலை கொள்கிறேன். என்னுடைய பகைவன் சம்வர்த்தன் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அதனால் நான் கவலையடைந்துள்ளேன். ஆகவே நீ எந்த வகையிலாவது சம்வர்த்தனையும், மருத்த மன்னரையும் கைது செய்துவிடு” என்றார்.

இந்திரன் மருத்தரிடம் அக்னிதேவனை அனுப்புதல்; அக்னி பயத்துடன் திரும்பி வருதல்

பிருகஸ்பதியின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்ட இந்திரன் அக்னிதேவனை மருத்த மன்னரிடம் அனுப்பினார். பிருகஸ்பதியே மருத்தரின் யாகத்தைச் செய்து அவருக்கு தேவத்தன்மை அளிப்பார் எனத் தெரிவிக்கக் கூறினார். அக்னிதேவனும் இந்திரனின் தூதனாக மருத்தரிடம் விரைந்து சென்றார். அக்னிதேவன் உருவெடுத்து வந்த வியப்பான விஷயத்தைக் கண்ட மருத்தர் அவரை வரவேற்று பாத்தியம், அர்க்கியம், ஆசனம் ஆகியவற்றை அளித்து உபசரித்தார்.

அக்னிதேவன் மருத்த மன்னரின் உபசரிப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். தான் இந்திரனின் தூதனாக வந்துள்ளதைத் தெரிவித்தார். மருத்தர் அக்னியிடம் தேவராஜன் மற்றும் தேவர்கள் அனைவரின் நலத்தையும் விசாரித்தார். அக்னிதேவன் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “மன்னா! தேவராஜன் சுகமாக இருக்கிறார். அவர் தங்களுடன் நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறார். அவர் பிருகஸ்பதியைத் தங்களிடம் அனுப்ப விரும்புகிறார்.

பிருகஸ்பதியே உங்களுடைய குரு என்றும், அவரே உங்கள் யாகத்தைச் செய்விப்பார் என்றும், மரண தர்மமுடைய மனிதரான உங்களை பிருகஸ்பதி அமரராக்குவார் என்றும் இந்திரன் உங்களிடம் தெரிவிக்குமாறு கூறினார். என்றார்.

மருத்தர் அக்னியிடம், “பகவன்! என்னுடைய யாகத்தைச் சிறந்த பிராமணனான சம்வர்த்தர் செய்யப் போகிறார். மகேந்திரனுடைய யாகத்தைச் செய்வித்து இப்போது என் போன்ற மரண தர்மமுடைய மனிதனின் யாகத்தைச் செய்வது பிருகஸ்பதிக்கு புகழைத் தராது” என்றார். அக்னிதேவன் மருத்தரிடம் கூறினார்; “மன்னா! ஒருவேளை பிருகஸ்பதி உங்களுடைய யாகத்தைச் செய்விப்பாரேயானால், தேவராஜனின் அனுக்ரகத்தால் தேவலோகத்தில் உள்ள மிகப்பெரிய உலகங்கள் அனைத்தும் உங்களுக்குச் சுலபமாகக் கிடைத்து விடும். மனிதலோகம், திவ்யலோகம், பிரஜாபதி லோகம் மற்றும் தேவராஜ்யம் முழுவதும் உங்களுடைய அதிகாரத்தில் வந்துவிடும்.” என்றார்.

அப்போது சம்வர்த்தர் அக்னியிடம், “அக்னிதேவா! இப்போதிலிருந்து பிறகு ஒருபோதும் பிருகஸ்பதியை மருத்தரிடம் சேர்ப்பிப்பதற்காக நீ இங்கு வரக்கூடாது. இந்த விஷயத்தை நீ நன்றாக அறிந்து கொள். இல்லாவிட்டால் நான் சினம் கொண்டு, என்னுடைய கோபப்பார்வையால் உன்னைப் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கி விடுவேன்” என்றார். சம்வர்த்தரின் சொற்களைக் கேட்ட அக்னிதேவன் சாம்பலாகிவிடுவோம் என்று பயந்து, நடுங்கியபடி உடனே தேவர்களிடம் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். இந்திரன் அக்னியிடம் “மருத்தர் தனது சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டாரா?” என்று பிருகஸ்பதியின் முன்னிலையிலேயே கேட்டான்.

அக்னிதேவன் இந்திரனிடம், “தேவராஜா! மருத்த மன்னருக்குத் தாங்கள் கூறியது பிடிக்கவில்லை. நான் பலமுறை கூறியும், மருத்தர் “சம்வர்த்தரே என்னுடைய யாகத்தைச் செய்வார். எந்த மனிதலோகம் திவ்யலோகம் மற்றும் பிரஜாபதியின் பெரும்லோகம் ஆகியவற்றையும், ஒருவேளை இந்திரனோடு சமாதான உடன்படிக்கை செய்தே பெறமுடியும் என்றாலும், நான் பிருகஸ்பதியை என்னுடைய புரோகிதராகச் செய்ய விரும்பவில்லை. இதை நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டார் என்றார்.

இந்திரன் மீண்டும் ஒருமுறை மருத்தரிடம் சென்று நான் கூறியதைச் சொல். ஒருவேளை மருத்தர் இரண்டாவது முறையும் மறுத்துவிட்டால் நான் அவர் மீது வஜ்ரப் பிரயோகத்தைச் செய்ய நேரிடும்” என்றார் அக்னி.

இந்திரனிடம் மறுத்துவிட்டார். தேவேந்திரா! கந்தர்வராஜன் அங்கு உங்களுடைய தூதனாகச் செல்லட்டும். நான் மீண்டும் அங்கு செல்லப் பயப்படுகிறேன். ஏன் எனில் பிரம்மச்சாரியான சம்வர்த்தர், மீண்டும் நீ பிருகஸ்பதியை மருத்தரிடம் சேர்ப்பிக்க வருவாயானால், நான் என் சின்பார்வையால் பொசுக்கிவிடுவேன் என்று கூறியுள்ளார். நீங்கள் இதனைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள் என்றார்.

இந்திரன் வற்புறுத்தியதும் அக்னி அவருக்கு எடுத்துக்காட்டு கூறி மறுத்தல்

இந்திரன் அக்னியிடம் கூறினார்; “அக்னிதேவா! நீ நம்ப முடியாத விஷயத்தைக் கூறுகிறார். ஏன் எனில் நீயே மற்றவர்களைப் பொசுக்கி, சாம்பலாக்குபவன். உன்னைச் சாம்பலாக்க வேறு ஒருவன் கிடையாது” என்றார். அக்னி அவரிடம், “தேவேந்திரா! நீங்கள் உங்கள் பலத்தால் உலகம் முழுவதையும், சொர்க்கத்தையும் கூட கைப்பற்றினீர்கள். அவ்வாறு இருந்தும் உங்களுடைய இந்த சொர்க்கலோகத்தை முற்காலத்தில் விருத்தாசுரன் எவ்வாறு அபகரித்துக் கொண்டான்” எனக் கேட்டார்.

இந்திரன் அக்னியிடம் கூறினார்; “அக்னிதேவா! நான் மலையைக் கூட ஈக்குச் சமமாகச் சிறிதாகச் செய்ய முடியும். ஆனாலும் பகைவன் அளிக்கும் சோமரசத்தை நான் குடிப்பதில்லை. சக்திக்ஷணமான பகைவன் மீது வஜ்ரத்தால் அடிப்பதில்லை. ஆனால் யார் எனக்குக் கஷ்டமளிக்க முடியும்? நான் விரும்பினால் காலகேயன் போன்ற தானவர்களை ஆகாயத்தில் இருந்து வீழ்த்த முடியும். சொர்க்கத்தில் பிரகலாதனின் அதிகாரத்தையும் முடித்துவிட முடியும். அவ்வாறு இருக்கும்போது, எந்த மனிதன் எனக்குக் கஷ்டமளிக்க முடியும்” என்று கேட்டார்.

அக்னி இந்திரனுக்குப் பதிலளித்தார். “மகேந்திரா! சர்யாதி மன்னனின் யாகத்தின்போது, ச்யவனர் செய்த யாகத்தைத் தாங்கள் தடுத்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். ச்யவனர் தனியாகவே சோமரச பானம் செய்தார். அப்போது தாங்கள் வஜ்ரத்தினால் ச்யவனரை அடிக்க முயன்றீர்கள். அந்த பிரம்மரிஷி தன் தவபலத்தால் உங்கள் கைகளோடு வஜ்ரத்தைக் கட்டிவிட்டார். அத்துடன் இல்லாமல், உங்களுக்காக மதன் என்னும் பெரும் அசுரனைத் தோற்றுவித்தார். அவனுடைய முகவாய் பூமியிலும் மேல் உதடு சொர்க்கத்தோடும் சேர்ந்திருந்தன.

மிக பயங்கரமான மதன் என்னும் அந்த அசுரன் கையில் திரிகுலத்துடன் பற்களைக் கடித்தவாறு ஓடினான். தாங்கள் கோரூபமுடைய அந்த

தானவனைக் கண்டு பயத்துடன் கைகுவித்து மகரிஷி ச்யவனரைச் சரணடைந்தீர்கள். ஆகவே, தேவேந்திரா! கூடித்திரியனின் பலத்தைக் காட்டிலும் பிராமணனின் பலம் சிறந்தது. பிராமணனை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு சக்தி கிடையாது. நான் பிரம்ம தேஜஸை நன்கு அறிவேன். ஆகவே சம்வர்த்தரை வெல்ல எனக்கு விருப்பம் கிடையாது” எனக்கூறி அக்னிதேவன் மீண்டும் முனிவரிடம் செல்ல மறுத்துவிட்டார்.

இந்திரன் கந்தர்வராஜனை அனுப்பி மருத்தரை அச்சுறுத்துதல்

இந்திரன் கூறினார்; “பிரம்மபலம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்தது என்பது சரி. பிராமணனை விடச் சிறந்தவன் வேறு யாருமில்லை. ஆனால் நான் மருத்த மன்னனின் பலத்தைச் சகிக்க முடியாது. என்னுடைய வஜ்ரத்தால் நிச்சயம் மருத்த மன்னனை அடிப்பேன். கந்தர்வ மன்னா! திருதராஷ்டிரா! நீ மருத்தரிடம் செல். சம்வர்த்தரோடு சேர்ந்துள்ள மருத்தரிடம் பிருகஸ்பதியை ஆசாரியனாக்கி, யாக காரியங்களைச் செய்யக்கூறு. இல்லாவிட்டால் இந்திரன் உங்கள் மீது வஜ்ரப் பிரயோகம் செய்வார் என்பதையும் சொல்” எனக் கந்தர்வ ராஜன் திருதராஷ்டிரனை மருத்த மன்னரிடம் அனுப்பினார்.

கந்தர்வராஜன் மருத் மன்னரிடம் இந்திரனின் செய்தியைக் கூறுதல்; மன்னனின் பதில்

கந்தர்வராஜன் திருதராஷ்டிரர் மருத்த மன்னரிடம் சென்றார். தான் திருதராஷ்டிரர் என்ற கந்தர்வன் எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். இந்திரனின் செய்தியைத் தெரிவிக்க வந்ததைக் கூறினார்; “மன்னா! எல்லா உலகின் சுவாமியான இந்திரன், பிருகஸ்பதியை உங்கள் யாகத்திற்குப் புரோகிதராக்கிக் கொள்ளக் கூறுகிறார். அவருடைய சொற்களை நீங்கள் ஏற்கவில்லை என்றால் உங்கள் மீது வஜ்ரத்தைப் பிரயோகிப்பதாகவும் தெரிவிக்கச் சொன்னார்” இவ்வாறு கந்தர்வராஜன் கூறியதும், மருத் மன்னர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

“கந்தர்வராஜா! இந்திரன், விஸ்வேதேவர்கள், வசுகணங்கள், மற்றும் அசுவினி குமாரர்கள் கூட நண்பனோடு துரோகம் செய்தால் பிரம்மஹத்தி போன்ற பெரும்பாவம் உண்டாகும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். கந்தர்வ மன்னா! பிருகஸ்பதி, வஜ்ரதாரிகளில் சிறந்த மகேந்திரனின் யாகத்தைச் செய்யட்டும். என்னுடைய யாகத்தைச் சம்வர்த்தர்தான் செய்வார். நான் உங்கள் பேச்சையும், இந்திரனின் பேச்சையும் கேட்க மாட்டேன்” என இந்திரனுடைய ஆணையை மறுத்துவிட்டார்.

அப்போது, கந்தர்வன், “மன்னா! வானத்தில் இந்திரனின் கோரமான கர்ஜனையைக் கேளுங்கள். மகேந்திரன் உங்கள் மீது வஜ்ரத்தைச் செலுத்த விரும்புகிறார். ஆகவே உங்களுடைய நன்மைக்கும், பாதுகாப்பிற்குமான உபாயத்தை யோசியுங்கள்” என்றார்.

மருத்தர் சம்வர்த்தரைச் சரணடைதல்; சம்வர்த்தரின் ஆறுதல்

கந்தவர் அவ்வாறு கூறியதும், மருத்தர் வானத்தில் கர்ஜிக்கும் இந்திரனின் ஒலியைக் கேட்டு, தவத்திலும், தர்மத்திலும் சிறந்த சம்வர்த்தரிடம் இந்திரனின் செயலைப் பற்றிக் கூறினார். “சிறந்த பிராமணரே! தேவராஜன் தூரத்திலிருந்தே அடிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் வெகுதூரத்தில் இருப்பதால் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. பிராமண சிரோமணியே நான் உங்களைச் சரணடைகிறேன். நீங்கள் என்னைக் காக்க வேண்டும். அருள்கூர்ந்து எனக்கு அபயம் அளியுங்கள். அதோ! இந்திரன் திசைகள் அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்து வந்து கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள். அவருடைய சிம்ம நாதத்தால் நம்முடைய யாகசாலையின் அங்கத்தினர்கள் நடுங்குகிறார்கள்” என்றார்.

சம்வர்த்தர் மருத்தரிடம் கூறினார்; “ராஜசிம்மமே! பயப்பட வேண்டாம். நான் ஸ்தம்பினி வித்தையின் மூலம் மிக விரைவில் உன் மீது வரும் பயங்கர சங்கடத்தை விலக்கிவிடுகிறேன். என்னை நம்பு. இந்திரனிடம் பயம் கொள்ளாதே. மன்னா! இப்போதே அவரை ஸ்தம்பிக்கச் செய்கிறேன். நான் எல்லா தேவர்களின் ஆயுதத்தையும் அழித்துவிட்டேன். பத்து திசைகளிலும் வஜ்ரம் விழுந்தாலும், புயல் அடித்தாலும், இந்திரன் மழையின் மூலம் நீரைப் பொழிந்தாலும், இடி இடித்தாலும், மின்னல் மின்னினாலும் நீ பயப்படாதே.

அக்னிதேவன் உன்னை நாற்புறமும் காப்பாற்றுவார். இந்திரன் உன் மீது நீரை மட்டுமின்றி எல்லா ஆசைகளையும் வர்ஷிக்கட்டும்; உன்னுடைய வதத்திற்காக எழும்பிய கோரமான வஜ்ரம் அந்த தேவேந்திரன் கையிலேயே இருக்கட்டும்” என்று சம்வர்த்தர் மருத்தருக்கு ஆறுதல் அளித்தார். ஆனாலும் மருத்தரின் அச்சம் விலகவில்லை. அவர் “புயலோடு வேகமாகச் செல்லும் வஜ்ரத்தின் ஒலியைக் கேட்டு என் இதயம் நடுங்குகிறது; மனத்தில் அமைதியில்லை” என்றார்.

சம்வர்த்தரிடம் மருத்தர் வரம் கேட்டல்; சம்வர்த்தர் மந்திர பலத்தால் இந்திரனை அழைத்தல்

சம்வர்த்தர் மன்னனிடம் கூறினார்; “மன்னா! நீ இந்திரனுடைய பயங்கர

வஜ்ரத்திற்குப் பயப்படாதே. நான் இப்போதே வாயுவின் உருவைத் தரித்து, வஜ்ரத்தைப் பலனற்றதாகச் செய்கிறேன். நீ பயத்தை விட்டு என்னிடம் வரம் கேள். நான் உன்னுடைய எந்த மானசீக விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யட்டும் என்று கூறு” என்றார்.

மருத்தர் அவரிடம், ‘பிரம்மரிஷியே! சாக்ஷாத் இந்திரனிடம் என்னுடைய யாகத்திற்கு விரைவில் வந்து, தன்னுடைய ஹவிஸ்ய பாகத்தைப் பெறத் தாங்கள் முயற்சி செய்யுங்கள். மற்ற தேவர்களும் தத்தம் இடத்திற்கு வந்து அமரட்டும். அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக ஆஹுதி உருவில் கிடைக்கும் சோமரசத்தைப் பருகட்டும்” என்றார். சம்வர்த்த ரிஷியும் தன் மந்திர பலத்தால் எல்லா தேவர்களையும் அழைத்தார்.

சம்வர்த்தர் மருத்தரிடம் கூறினார்; “மன்னா! இதோ, இந்திரனும் எல்லா தேவர்களும் விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏறி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். நான் மந்திரபலத்தால் இந்த யாகத்திற்கு இன்று அவரை அழைத்துள்ளேன். மந்திர சக்தியால் இழுக்கப்பட்டு இவர் வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்.” என்றார். அதே சமயத்தில் தேவர்களுடன் இந்திரன் மருத்த மன்னரின் யக்ஞ சாலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இந்திரன் வருவதைக் கண்ட மருத்தர், சம்வர்த்தரோடு அவரை வரவேற்று, சாஸ்திரப்படி அவருக்கு முதல் பூஜை செய்தார்.

சம்வர்த்தர், இந்திரனிடம், “இந்திரா! உங்களுக்கு நல்வரவு. நீங்கள் இங்கு வந்ததால் இந்த யாகத்தின் அழகு அதிகரித்துவிட்டது. பலனையும், விருத்தாசுரனையும் வதம் செய்த தேவராஜா! என்னால் தயாரிக்கப்பட்ட சோமரசம் தயாராக உள்ளது. தாங்கள் இதைப் பருகுங்கள் என்றார். மருத்த மன்னர், “சுரேந்திரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் என்னை நன்மை தரும் பார்வையில் பாருங்கள். உங்கள் வருகையால் என்னுடைய யாகமும், வாழ்க்கையும் பயனுடையதாயிற்று. பிஸகஸ்பதியின் தம்பியான பிராமணர்களில் சிறந்த இந்த சம்வர்த்தர் என்னுடைய யாகத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்” என்றார்.

இந்திரன் மகிழ்ச்சியடைந்து, யாக காரியங்களைச் செய்தல்

இந்திரன் மருத்தரிடம் கூறினார். “நரேந்திரா! உங்களுடைய இந்த குருதேவரை நான் அறிவேன். இவர் பிருகஸ்பதியின் தம்பி. தவத்தில் செல்வர். இவருடைய தேஜஸ் சகிக்க முடியாதது. இவர் அழைத்தாலேயே நான் வர நேர்ந்தது. இப்போது என் சினம் விலகிவிட்டது. நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்றார். சம்வர்த்தர் இந்திரனிடம், “தேவராஜா! தாங்கள்

மகிழ்ச்சி அடைந்தீர்களானால் யாகத்திற்கு அவசியமான காரியங்களைத் தாங்களே உபதேசியுங்கள். சுரேந்திரா! தாங்களே எல்லா தேவர்களின் பாகத்தையும் தீர்மானியுங்கள். தேவா! இங்கு வந்துள்ள அனைவரும் உங்கள் மகிழ்ச்சியை நேருக்கு நேர் அனுபவிக்கட்டும்” என்றார்.

சம்வர்த்தர் இவ்வாறு கூறியதும், இந்திரன் தேவர்களிடம் யாகத்திற்கான காரியங்களைச் செய்ய ஆணையிட்டார். சொர்க்கத்திற்கு நிகராக மனம் கவரும் வண்ணம் யாகசாலையை நிர்மாணிக்கக் கட்டளையிட்டார். தேவர்களும் அவருடைய கட்டளைப்படி அனைத்தையும் செய்து முடித்தனர். இந்திரன் அங்கு பூஜிக்கப்பட்டு திருப்தியடைந்தார். அவர் மருத்த மன்னரிடம், ‘மன்னா’ நான் இங்கு வந்து உன்னைச் சந்தித்தேன். உன்னுடைய முன்னோர்களும், தேவர்களும் இங்கு மகிழ்ச்சியுடன் வந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் நீ அளித்த ஹவிஸை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

மன்னா! அக்னிக்கு சிவப்பு வண்ணப் பொருட்களை அளியுங்கள். விஸ்வே தேவர்களுக்குப் பல உருவமும், வண்ணமும் உடைய பொருட்களைத் தாருங்கள். சிறந்த பிராமணர்கள் நீலவண்ணக் காளையின் தானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளட்டும் என்றார். மருத் மன்னரின் யாக காரியங்கள் தொடர்ந்தன. தேவர்களே அங்கு அன்னத்தைப் பரிமாறினார்கள். பிராமணர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு, தேவராஜன் அந்த யாக மண்டபத்தில் உறுப்பினராகி அமர்ந்தார்.

பின்னர், இரண்டாவது அக்னியைப்போல, தேஜஸ்வியான மகாத்மா சம்வர்த்தர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், தேவர்களை உரத்த குரலில் அழைத்து மந்திரங்கள் மூலம் அக்னியில் ஹவிஸ்யத்தை ஆஹுதி அளித்தார். பிறகு இந்திரனும் சோமபானத்திற்கு அதிகாரியான மற்ற தேவர்களும், உத்தமமான சோமரசத்தைப் பருகினர். அனைவரும் திருப்தியுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும், மருத்தரிடம் அனுமதி பெற்றுத் தத்தம் இடத்திற்குச் சென்றனர்.

மருத்த மன்னர், மகிழ்ச்சியுடன் பிராமணர்களுக்கு ஏராளமான செல்வத்தைத் தானமளித்தார். அவர்களின் ஒவ்வொரு அடியிலும் தங்கக் குவியல்கள் அளிக்கப்பட்டன.

அப்போது குபேரனைப் போன்று அவர் சோபையுற்றார். பிராமணர்கள் எடுத்துச் சென்றதுபோக மீதமான பலவகை செல்வத்தை நிதிகோசமாக அமைத்து அதில் சேர்த்துவிட்டார் மருத்தர்.

தன் குரு சம்வர்த்தரின் அனுமதியைப் பெற்று, அவர் தலைநகருக்குத் திரும்பினார். கடல் வரையிலுள்ள பூமியை ஆண்டார்.

2. காச்யபர் என்ற பிராமணன் மற்றும் ஒரு சித்த மகரிஷியின்
உரையாடல்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்குக் கூறியது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 16 - அத் 19

பழைய காலத்தில் காச்யபர் என்ற ஒரு தர்மம் அறிந்த தபஸ்வி பிராமணன் இருந்தார். அவர் ஒரு சித்த மகரிஷியிடம் சென்றார். அந்த சித்தர் தர்ம சாஸ்திரத்தின் ரகசியங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்; பிறப்பு - இறப்பு தத்துவங்கள், பாவ-புண்ணியங்களையும் அறிந்தவர். உயர்ந்த தாழ்ந்த பிராணிகளுக்கு கர்மத்தின்படி கிடைக்கும் கதியை நேருக்கு நேர் காண்பவர். அவர் முக்தரைப்போல் சஞ்சரிப்பவர்; சாந்தமான உள்ளம் உடையவர்; புலன்களை வென்றவர்; பிரம்ம தேஜஸ் உடையவர்; எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரிப்பவர்; மறையும் வித்தையையும் அறிந்தவர். மறைந்திருக்கும் சக்ரதாரி சித்தர்களோடு சஞ்சரித்து, உரையாடி, அவர்களுடனேயே தனிமையில் இருந்து வந்தார்.

காற்று எதனிடமும் பற்றுக் கொள்ளாமல், எல்லா இடங்களிலும் வீசுவதுபோல அவர் பற்றின்றி எல்லா இடங்களிலும் சுதந்தரமாகச் சஞ்சரித்தார். காச்யப மகரிஷி சித்தரின் மகிமையைக் கேள்விப்பட்டு அவரிடம் வந்தார். சித்த மகாத்மாவின் கால்களில் வணங்கினார். வணங்குவதற்குரிய எல்லா தகுதிகளும் சித்தரிடம் இருந்தன. சித்தரைத் தரிசித்த காச்யபர் அவரையே தன்னுடைய குருவாகக் கருதி அவருடைய சேவையில் ஈடுபட்டார். சித்த மகாத்மாவைத் திருப்தி செய்தார். அந்த சித்த மகரிஷி காச்யபருக்கு உபதேசம் அளித்தார்.

சித்த மகரிஷி தான் சித்தி பெற்ற வரலாற்றைக் காச்யபருக்குக் கூறுதல்

சித்தர் காச்யபரிடம் கூறினார்; “காச்யபா! மனிதர்கள் பலவகை நல்ல காரியங்களைச் செய்து புண்ணியம் பெறுவதால் மட்டுமே இந்த உலகத்தில் உத்தமமான பலனையும், பின்னர் தேவலோகத்தில் இடமும் பெறுகிறார்கள். ஜீவனுக்கு எங்குமே அதிக சுகம் கிடைப்பதில்லை. எந்த உலகத்திலும் அது எப்போதும் இருக்க முடிவதில்லை. தவம் முதலியவற்றால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, மிகப்பெரிய ஸ்தானத்தை அடைந்தாலும் அடிக்கடி அங்கிருந்து கீழே வரவேண்டியுள்ளது.

நான் காம, க்ரோதத்துடன் ஆசையால் மோகம் அடைந்து, பலமுறை பாவங்களைச் செய்துள்ளேன். அவற்றின் பலனாகக் கஷ்டமளிக்கும் அசுபமான கதிகளையும் அனுபவித்துள்ளேன். பலமுறை பிறந்து பலமுறை

இறந்து கஷ்டப்பட்டுள்ளேன். பலவகை ஆகாரங்களை ஏற்றுள்ளேன். பல ஸ்தனங்களின் பாலைக் குடித்துள்ளேன். பல தந்தையரையும் வகை வகையான தாயார்களையும் பார்த்துள்ளேன். பல வகையான சுக துக்கங்களை அனுபவித்துள்ளேன். பிரியமானவர்களைப் பிரிந்துள்ளேன். பிடிக்காதவர்களின் சேர்க்கையைப் பெற்றுள்ளேன். மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நான் சேர்த்த செல்வம் நான் பார்க்கும்போதே நஷ்டமாகியுள்ளது.

மன்னன் மூலமாகவும், சுற்றத்தார் மூலமாகவும் எனக்குப் பலமுறை பெரிய கஷ்டங்களும் அவமானங்களும் நேர்ந்துள்ளன. உடல், மன வேதனைகளைச் சகிக்க சேர்ந்துள்ளது. நரகத்திலும், யமலோகத்திலும் துன்பப்பட நேர்ந்துள்ளது. இவ்வுலகில் பிறந்து, அடிக்கடி, முதுமை, பிணி, தீய வழக்கம் விருப்பு-வெறுப்பு முதலிய இருமைகளின் ஏராளமான துக்கத்தை எப்போதும் அனுபவித்துள்ளேன்.

இவ்வாறு அடிக்கடி துயரப்பட்டு, துக்கத்தால் பயந்து உருவமற்ற பரமாத்மாவைச் சரணடைந்தேன். உலக விவகாரங்கள் அனைத்தையும் துறந்து, பரமாத்மாவை ஆஸ்ரயித்து இந்த உத்தமான சித்தியைப் பெற்றுள்ளேன். நான் மறுபடி இவ்வுலகிற்கு வரமாட்டேன். இந்த சிருஷ்டி நிலைத்துள்ள வரை, நான் முக்தி அடையும் வரை நான் என்னுடைய, மற்ற பிராணிகளுடைய நல்ல கதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

பிராமணரே! எனக்கு இவ்விதம் உத்தம சித்தி கிடைத்துள்ளது. இதன்பின் நான் சிறந்த உலகத்திற்குச் செல்வேன். பிறகு அதைவிட மேலான சத்தியலோகத்தை அடைந்துவிடுவேன். வரிசையாக அவ்யக்த பிரம்மபதத்தை அடைந்துவிடுவேன். இதில் நீ சந்தேகம் கொள்ள வேண்டாம். காம-க்ரோதம் என்னும் பகைவருக்கு தாபமளிக்கும் காச்யபா! இனி நான் மறுபடி இந்த மண்ணுலகிற்கு வரமாட்டேன். நான் உன்னிடம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உனக்குப் பிரியமான எந்தக் காரியத்தை நான் செய்ய வேண்டும் என்று கூறு.

நீ எதை அடைய விரும்பி என்னிடம் வந்தாயோ அதைப் பெறும் நேரம் வந்துவிட்டது. நீ வந்த உத்தேசத்தை நான் அறிவேன். அதனாலேயே நீ சிறந்த அறிவாளி என்று கருதுகிறேன்” என்று சித்த மகரிஷி கூறினார்.

காச்யபர் சித்த மகரிஷியிடம் வினா விடுத்தல்

இவ்வாறு சித்த மகரிஷி கூறியதும், காச்யபர் அவரது இரு கால்களையும் பற்றிக் கொண்டு, பதிலளிப்பதற்குக் கஷ்டமான தர்மம் தொடர்பான வினாக்களை விடுத்தார். காச்யபர் கேட்டார்; “மகாத்மன்! இந்த

சரீரம் எவ்வாறு விழுகிறது? பிறகு வேறு ஒரு சரீரம் எவ்வாறு கிடைக்கிறது? சம்சாரி ஜீவன் இந்த துக்கமயமான சம்சாரத்தில் இருந்து எவ்வாறு விடுதலை அடைகிறது? ஜீவாத்மா ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றும் சரீரத்தை எவ்வாறு விட்டுவிடுகிறது? சரீரத்தில் இருந்து விடுபட்டு மற்றொரு சரீரத்தில் அது எவ்வாறு பிரவேசிக்கிறது? மனிதன் தான் செய்த நல்ல, தீய கர்மங்களின் பலனை எவ்வாறு அனுபவிக்கிறான்? உடல் இல்லாதபோது அதனுடைய கர்மங்கள் எங்கு இருக்கின்றன?

காச்யபர் இவ்வாறு கேட்டதும் சித்த மகாத்மா அவருடைய வினாக்களுக்கு வரிசையாக பதில் அளிக்கத் தொடங்கினார்.

ஜீவனின் வாழ்க்கை குறித்து சித்த மகாத்மா கூறியவை

காச்யபா! மனிதன் இந்த உலகத்தில் ஆயுளையும், புகழையும் அதிகரிக்கும் எந்த கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவையே உடல் அடைவதற்குக் காரணமாகின்றன. சரீரம் அடைந்த பிறகு அந்தக் கர்மங்கள் அனைத்தும் தம் பலனை அளித்து கூடினமாகி விடுகின்றன. அதன்பின் ஜீவனின் ஆயுளும் கூடியமாகிவிடுகிறது. அந்த நிலையில் அது விபரீத காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்குகிறது. அழிவு காலம் நெருங்கியதும் அதன் அறிவு மாறிவிடுகிறது.

ஜீவன் தன் தைரியம், பலம் மற்றும் அனுகூல சமயத்தை அறிந்தும், மனத்தின் மீது அதிகாரம் இல்லாத காரணத்தால் சமயம் இல்லாதபோதும் தன்னுடைய இயல்புக்கு எதிராகப் போஜனம் செய்கிறது. மிகவும் நஷ்டத்தை விளைவிக்கும் பொருட்களை அது பயன்படுத்துகிறது. சிலசமயம் அதிகமாகப் போஜனம் செய்கிறது. சிலசமயம் முற்றிலும் போஜனம் செய்வதில்லை. சிலசமயம் குற்றமுடைய, உண்ணத்தகாதவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறது. சிலசமயம் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான உணவைச் சாப்பிட்டு விடுகிறது. சிலசமயம் கொஞ்சமாகவும், சிலசமயம் மிக அதிகமாகவும் உண்டு விடுகிறது.

அதிக அளவில் பெண் சேர்க்கையும், அதிக அளவில் தேகப்பயிற்சியும் செய்கிறது. மல-மூத்திரத்தின் வேகத்தைத் தடுத்துக் கொள்கிறது. பகலில் தூங்குகிறது. அகாலத்தில் போஜனம் செய்து தன் சரீரத்தில் உள்ளவாதம் பித்தம் முதலிய குற்றங்களைக் கோபிக்கச் செய்கிறது. அந்தக் குற்றங்களால் ஜீவன் உயிரை அழிக்கும் ரோகங்களைச் சேர்த்துக் கொள்கிறது அல்லது தூக்கிட்டுக் கொள்வது, நீரில் மூழ்குவது முதலிய சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானவற்றை ஆஸ்ரயிக்கிறது. இவ்வாறு ஜீவனின் வாழ்க்கை கூறப்பட்டது.

ஜீவனின் மரண காலம்

உடலில் தீவிரமான வாயுவால் தூண்டப்பட்டு பித்தம் அதிகரித்து அது சரீரத்தில் பரவி எல்லாப் பிராணிகளின் கதியையும் தடுத்து விடுகிறது. இவ்வாறு பலமுள்ள பித்தம் ஜீவனின் மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கிறது. மர்மஸ்தானங்கள் சின்னாபின்னமானதும், வேதனையுற்ற ஜீவன் அக்கணமே இந்த ஐட சரீரத்திலிருந்து வெளியேறிவிடுகிறது. அந்த சரீரத்தை நிரந்தரமாக விட்டுவிடுகிறது.

மரண காலத்தில் ஜீவனின் உடலும், மனமும் வேதனையால் துன்புறுகிறது. இவ்வாறு உலகத்து பிராணிகள் அனைத்தும் பிறப்பு-இறப்பால் கலக்க முறுகின்றன. எல்லா ஜீவனும் தம் உடலைத் துறக்கின்றன. கர்ப்பத்தில் பிரவேசிக்கும்போதும், கர்ப்பத்திலிருந்து கீழே விழும்போதும் அத்தகைய வேதனையையே அனுபவிக்கின்றன.

பிறக்கும்போது ஜீவன் சரீரத்தில், கர்ப்பத்தின் மாசுடைய நீரால் நனைந்து மிகவும் கவலைப்படுகிறது. மரண காலத்தில் ஜீவனின் சரீரத்தின் இணைப்புகள் உடையத் தொடங்குகின்றன. அச்சமயம், சரீரத்தின் குளிர்ச்சியால், பிராண-அபாண ஸ்தானங்களில் இருக்கும் வாயு பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையை அழிக்கிறது. தேகதாரியைக் கஷ்டத்துடன் விட்டுவிட்டு மேல் உலகிற்குச் சென்றுவிடுகிறது. ஜீவன் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்த பின், சரீரத்தில் வெப்பம், மூச்சு, உணர்வு ஆகியவை இருப்பதில்லை. இவ்வாறு ஜீவாத்மாவால் துறக்கப்பட்ட சரீரம் இறந்துவிட்டது என்று கூறப்படுகிறது.

தேகதாரியான ஜீவன் புலன்கள் மூலம் ரூபம், ரசம் முதலிய விஷயங்களை அனுபவிக்கிறது. அந்தப் புலன்கள் மூலம் பிராணனை அறிவதில்லை. இந்த சரீரத்திற்குள் இருந்து எது காரியம் செய்கிறதோ, அது சனாதனமான ஜீவனாகும். சரீரத்தில் சில இடங்களில் இணைப்புகளில் எந்த எந்த அங்கங்கள் சேருகின்றனவோ, அந்தந்த அங்கங்கள் மர்ம ஸ்தானங்கள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அந்த மர்ம ஸ்தானங்களில் இருந்து விலகிய வாயு மேலே எழும்பி, பிராணியின் இதயத்தில் பிரவேசித்து அதனுடைய அறிவைத் தடுத்து விடுகிறது. இறுதிக்காலம் உண்டானதும் பிராணி உணர்வோடு இருந்தாலும் எதையும் அறிய முடிவதில்லை. ஏன் எனில் தமம் (இருள் அல்லது அவித்தை) மூலம் அதனுடைய ஞான சக்தி மறைக்கப்படுகிறது.

மர்ம ஸ்தானங்கள் தடைபடுகின்றன. அப்போது ஜீவனுக்கு எந்த

ஆகாரமும் இருப்பதில்லை. வாயு அதைத் தன்னுடைய இடத்திலிருந்து அசைத்துவிடுகிறது. அப்போது ஜீவாத்மா பயங்கரமான நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டு வெளியேறத் தொடங்குகிறது. அப்போது இந்த ஜடமான சரீரத்தை அசைக்கிறது. சரீரத்திலிருந்து தனியான ஜீவன் தான் செய்த சுபகாரியத்தின் புண்ணியம் அல்லது அசுபகாரியத்தின் பாவங்களால் எல்லாப் பக்கமும் சூழப்படுகிறது. வேத சாஸ்திரத்தின் சித்தாத்தங்களை நன்கு கற்ற ஞானமுடைய பிராமணர்கள் பல லக்ஷணங்கள் மூலம் குறிப்பிட்ட ஜீவன் புண்ணியாத்மாவாக இருந்துள்ளது; குறிப்பிட்ட ஜீவன் பாவியாக இருந்துள்ளது என்பதை அறிகிறார்கள்.

ஜீவனின் கதிகள் பற்றி சித்த மகாத்மா கூறியவை

கண்கள் உடைய மனிதன் இருளில் இங்கும் அங்கும் மறைந்து தோன்றும் மின்மினிப் பூச்சியைக் காண்பதுபோல, ஞானக்கண்ணுடைய சித்தபுருஷன் தன் திவ்ய திருஷ்டியால், பிறப்பதும், இறப்பதும் கர்ப்பத்தில் புகுவதுமான ஜீவனை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

சாஸ்திரத்தின்படி, ஜீவனுக்கு மண்ணுலகம், சொர்க்கம், நரகம் என்னும் மூன்று வகை இடங்கள் காணப்படுகின்றன. பிராணிகள் வாழும் மண்ணுலகம் கர்மபூமி என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆகவே, மண்ணுலகில் நல்ல, தீய கர்மங்களைச் செய்து, மனிதர்கள் அனைவரும் அதன் பலனாக கர்மத்திற்கேற்றவாறு நல்ல-தீய போகங்களை அடைகிறார்கள். இவ்வுலகில் பாவகர்மம் செய்யும் மனிதன் நரகத்திற்குச் செல்லுகிறான். இது ஜீவனின் அதோகதியாகும். நரகத்தில் விழும் பாவி நரகாக்கினியில் சமைக்கப்படுகிறான். அதிலிருந்து விடுதலை பெறுவது மிகவும் கடினமாகும்.

நகூத்திரங்கள் பிரகாசிக்கும், சந்திர மண்டலம், சூரிய மண்டலம் ஆகியவை புண்ணிய காரியம் செய்த மனிதர்களின் இடங்களாகும். ஜீவன்களின் புண்ணிய கர்மத்தின் போகங்கள் முடிந்துவிட்டதும் அவை அங்கிருந்து விழுந்து விடுகின்றன. இவ்வாறு அவை அடிக்கடி வந்து போகின்றன. சொர்க்கத்திலும் சிறந்த, நடு, கீழ் என்னும் பேதங்கள் உள்ளன. அங்கும் மற்றவர்களைத் தன்னைவிட அதிக ஒளிமிக்கவராகவும் ஐஸ்வர்யம் உடையவர்களாகவும் கண்டு மனத்தில் திருப்தி உண்டாவதில்லை இவை மூன்றும் ஜீவன்களின் கதிகளாகும்.

ஜீவனின் காப்பிரவேசம் பற்றி சித்த மகரிஷி கூறுவது

மேலும் சித்தமகரிஷி காச்யபர் என்ற பிராமணனிடம் கூறலானார். “காச்யபா! இந்த லோகத்தில் செய்த நல்ல, தீய காரியங்களின் பலன்

அனுபவிக்காமல் அழிவதில்லை. அந்த கர்மங்கள், ஒன்றிற்குப் பிறகு ஒன்றாக சரீரத்தைத் தரிக்கச் செய்து தன்னுடைய பலனை அளித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. பழமரத்தில் பழுக்கும் சமயம் வந்ததும் ஏராளமான பழங்கள் கிடைப்பதுபோல, தூய உள்ளத்தோடு செய்த புண்ணியத்தின் பலன் அதிகமாகிறது. அதேபோல களங்கப்பட்ட உள்ளத்தோடு செய்த பாவத்தின் பலனும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. ஏன் எனில் ஜீவாத்மா மனத்தை முன்னிட்டே ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ஈடுபடுகிறது.

காம-க்ரோதம் சூழ்ந்த மனிதன் கர்ம வலையில் சிக்கி எவ்வாறு கர்ப்பத்தில் பிரவேசிக்கிறான் என்பதற்கான பதிலைக் கேள். ஜீவன் முதலில் புருஷனின் வீரியத்தில் பிரவேசிக்கிறது. பிறகு பெண்ணின் கர்ப்பாசயத்திற்குச் சென்று அதனுடைய ரஜத்தில் கலந்து விடுகிறது. பிறகு அதற்கு கர்மத்திற்கு ஏற்ற சுப அல்லது அசுப சரீரம் கிடைக்கிறது. ஜீவன் தன் விருப்பப்படி அந்த சரீரத்தில் புகுந்து சூஷ்மமாகவும், அவ்யக்தமாகவும் ஆவதால் எங்கும் பற்றுக் கொள்வதில்லை. ஏன் எனில் ஜீவன் உண்மையில் சனாதன பரப்பிரம்மத்தின் சொருபமாகும். அந்த ஜீவாத்மாவே எல்லாப் பூதங்களின் நிலைக்கும் காரணமாகும்.

ஜீவாத்மாவின் மூலமே எல்லாப் பிராணிகளும் உயிர் வாழ்கின்றன. அந்த ஜீவன் கர்ப்பத்தின் எல்லா அங்கத்திலும் புகுந்து அதன் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் அக்கணமே உணர்வைக் கொண்டு வருகிறது. அது பிராமணனின் இடமான மார்பில் இருந்து எல்லா அங்கங்களையும் இயக்குகிறது அப்போதே அந்த கர்ப்பம் உணர்வு நிரம்பியதாகிறது. புடமிட்ட இரும்பு குழம்பு வடிவத்தில் அச்சின் உருவத்தைத் தரிப்பதுபோலக் கர்ப்பத்தில் ஜீவன் பிரவேசிக்கிறது. கர்ப்பத்தில் பிரவேசிக்கும் ஜீவன் அதில் உணர்வைக் கொண்டு வருகிறது. எரியும் தீபம் வீடு முழுவதும் ஒளியைப் பரப்புவதுபோல, ஜீவனின் சைதன்ய சக்தி சரீரத்தின் எல்லா அவயவங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. மனிதன் சுப-அசுப காரியங்கள் செய்து பூர்வஜன்ம சரீரத்தில் செய்த எல்லாக் கர்மங்களின் பலனையும் அவசியம் அனுபவிக்க நேருகிறது.

ஜீவன் சுகமடைவதற்கான கர்ம அனுஷ்டானங்கள்

உபயோகத்தால் பழைய கர்மம் கூடியமாகிறது. பிறகு வேறு புதுப்புது கர்மங்களின் சம்பாதிப்பு அதிகரிக்கிறது. மோகூஷத்தை அடைய உதவும் தர்மத்தின் ஞானம் உண்டாகாதவரை இந்தக் கர்மத்தின் பரம்பரை அறுந்து போவதில்லை. இவ்வாறு பல்வேறு பிறவிகளில் அலையும் ஜீவன் சுகம் அடைவதற்கான கர்ம அனுஷ்டானங்களை இப்போது தெரிந்து கொள்.

தானம், விரதம், பிரம்மச்சரியம், சாஸ்திரப்படி வேதம் ஓதுதல், புலனடக்கம், அமைதி, அனைவரிடமும் தயை, உள்ளத்தின் கட்டுப்பாடு, மென்மை, மற்றவர் செல்வத்தை விரும்பாமை, பிராணிகளுக்கு மனத்தாலும் தீங்கு நினையாமை, தாய்-தந்தை சேவை, தேவ, அத்தி மற்றும் குரு பூஜை, இரக்கம், புனிதத்தன்மை, புலன்களின் கட்டுப்பாடு, சுபகர்மங்களைப் பிரசாரம் செய்தல் ஆகிய அனைத்தும் சிறந்த புருஷர்கள் பின்பற்றும் அனுஷ்டானங்கள் ஆகும்.

இந்த சுப கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதால் எப்போதும் மக்களைக் காக்கும் தர்மம் உண்டாகிறது. இந்த தர்மமயமான நடத்தை உடைய நல்லவர்களிடமே தர்மத்தின் உறுதியான நிலை உள்ளது. நன்னடத்தையே தர்மத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறது. நன்னடத்தையில் நிலைக்கும் அமைதியான உள்ளமுடைய மகாத்மாக்களிடமே தானம் முதலிய கர்மங்களின் நிலையும் உள்ளது. அந்தக் கர்மங்களே சனாதன தர்மம் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றுள்ளது.

அந்த சனாதன தர்மத்தை ஆஸ்ரயிப்பவன் ஒருபோதும் துரக்கதியை அனுபவிக்க நேருவதில்லை. சனாதன தர்மத்தாலேயே தர்ம வழியில் இருந்து தவறுபவர்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறார்கள். யோகியும், முக்தனும் மற்ற தர்மாத்மாக்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவராவர். தர்ம வழியில் நடப்பவன் எந்த நிலையில் இருந்தாலும், தன் கர்மப்படி உத்தம பலனைப் பெற்றுவிடுகிறான். அவன் மெல்ல, மெல்ல நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு சம்சார சாகரத்தில் இருந்து கரையேறி விடுகிறான். இவ்வாறு ஜீவன் எப்போதும் தன் முற்பிறவியில் செய்த கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறது. இந்த ஆத்மா மாறுதலற்ற பிரம்மமாக இருந்தாலும், மாறுதலடைந்து இந்த உலகில் பிறப்பு எடுப்பதற்குக் கர்மமே காரணமாகும்.

ஆத்மா சரீரம் தரிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டதைத் தோற்றுவித்தவர்

ஆத்மா சரீரம் தரிக்கும் வழக்கத்தை யார் முதன் முதலில் ஏற்படுத்தியது என்று மக்கள் ஐயம் கொள்ளலாம். அதற்கான பதிலைக் கேள். உலகங்கள் அனைத்திற்கும் பிதாமகரான பிரம்மா, முதன் முதல் தானே சரீரம் தரித்து ஸ்தாவர, ஜங்கம ரூபமான மூவுலகையும் படைத்தார். அவர் உலகிற்குப் பிரதானமான மூலப்ரக்ருதி என்ற தத்துவத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

இந்த ப்ராக்ருத உலகம் அழியக்கூடியது; கூடும் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து வேறுபட்ட அழியாத ஜீவாத்மா அகூடம் என்று கூறப்படுகிறது. மூலப்ரக்ருதி, கூடும், அகூடம் என்ற மூன்றிலிருந்து

சூரம், அசூரம் இரண்டும் எல்லா ஜீவனுக்கும் தனித்தனியாக உள்ளன. சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ச்ருதியில் 'சத்' என்று குறிக்கப்படும் பிரஜாபதியே எல்லா தாவர, ஜங்கம பிராணிகளையும் படைத்துள்ளார்.

பிதாமகர் பிரம்மா ஜீவனுக்கு குறிப்பிட்ட சமயம் வரை சரீரம் தரித்திருக்கும்படியும், பல்வேறு பிறவிகளில் அலைந்து திரியவும், பரலோகத்தில் இருந்து திரும்பி இவ்வுலகத்தில் பிறப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்துள்ளார். நான் கூறும் விஷயம் முற்பிறவியில் தன் ஆத்மாவை தரிசித்த ஒரு மேதாவி கூறிய விஷயமேயாகும். இவை அனைத்தும் உண்மையானவை.

சுகம்-துக்கம் இரண்டையும் நிலையற்றதாகக் கருதி, உடல் என்பது புனிதமற்ற பொருட்களின் கூட்டம் என்பதை அறிந்து, மரணம் கர்மத்தின் பலன் என்று கருதும் மனிதன், சுகம் போலத் தோன்றும் அனைத்தும் துக்கம் என்பதை உணர்ந்து கடினமான சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து விடுகிறான். பிறப்பு-மரணம் மற்றும் வியாதியினால் சூழப்பட்ட மனிதன் பிரதான தத்துவத்தை அறிந்து, சேதனப் பிராணிகள் அனைத்திலும் சைதன்யம் சமமாக வியாபித்திருப்பதைக் காண்கிறான். அவன் பூரண பரமபதத்தின் தேடலில் ஈடுபட்டு உலக போகங்களில் விரக்தியடைகிறான்.

மோக்ஷம் அடையும் உபாயத்தைச் சித்த மகாத்மா கூறுதல், முக்தனின் லக்ஷணம்

சாது சிரோமணியே! உலக போகங்களில் விரக்தியடைந்து வைராக்கியமுடைய மனிதனுக்கு நன்மை அளிக்கக்கூடிய சனாதன உத்தம ஞானத்தை இப்போது நான் வர்ணிக்கிறேன். நீ கவனமாகக் கேள். காச்யபா! எந்த மனிதன் பழைய அபிமானத்தைத் துறந்து, எதையும் சிந்திக்காமல், மௌனமாக பரமாத்மாவிடம் லயித்துள்ளானோ அவனே சம்சார தளையிலிருந்து விடுபடுகிறான். எல்லோருக்கும் நண்பனாக, எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டு, மன அடக்கத்துடன் புலன்களை வென்று, பயமும் சினமும் அற்றவன் தளையிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

நியம பராயணனாக, புனிதமாக இருந்து, எல்லாப் பிராணிகளையும் தன்னைப்போலவே கருதி, யாராலும் மதிக்கப்படும் விருப்பமின்றி, கர்மத்திலிருந்து விலகியிருப்பவன் முற்றிலும் முக்தனேயாவான். பிறப்பு-இறப்பு, சுக-துக்கம், லாபம்-நஷ்டம்; பிடித்தது-பிடிக்காதது முதலிய இருமைகளைச் சமமாகக் காண்பவன் முக்தனாகிறான். மற்றவருடைய செல்வத்திற்கு ஆசைப்படாமல், யாரையும் அவமதிக்காமல், இருமையின் பிரபாவம் இன்றி, உள்ளத்தில் பற்றின்றி இருப்பவன் முக்தனாவான்.

யாரையும் தன்னுடைய நண்பனாகவோ, உறவினனாகவோ, சந்தானமாகவோ கருதாமல், விருப்பத்துடன் தர்ம, அர்த்த, காமத்தைத் துறந்து, எல்லாவகை விருப்பங்களில் இருந்து விலகிவிடுபவன் முக்தனாகிறான். தர்மத்திலோ, அதர்மத்திலோ பற்றின்றி, முன்பு சேகரித்த கர்மங்களை விட்டுவிட்டு, வாசனைகள் அழிந்ததால் அமைதியான உள்ளம் கொண்டவன் முக்தனாகிறான்.

எந்தக் கர்மத்திற்கும் கர்த்தா ஆகாமல், மனத்தில் எந்த விருப்பமும் இன்றி, இந்த உலகம் நிலையற்றது என்றும், இது பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை உடையது என்றும் அறிந்து, தன் குற்றங்களில் பார்வை வைத்து தன்னுடைய அறிவை வைராக்கியத்தில் ஈடுபடுத்துபவன் தன்னுடைய தளையை அழித்துவிடுகிறான். ஆத்மாவை கந்தம், ரசம், ஸ்பரிசம், சப்தம், பரிக்ரஹம், ரூபம் ஆகியவை இல்லாததாகவும் அறிய முடியாததாகவும் கருதுபவன் முக்தனாகிவிடுகிறான்.

ஆத்மாவைப் பாஞ்சு பௌதிக குணங்கள் இல்லாததாக, உருவமற்றதாக, காரணமில்லாததாக, நிர்குணமாக இருந்தாலும் குணங்களை அனுபவிப்பதாகப் பார்ப்பவன் முற்றிலும் முக்தனாகிவிடுகிறான். அறிவால் யோசித்து, சரீர, மானசிக சங்கல்பங்களை விட்டுவிடுபவன் விறகற்ற தீயைப்போல மெல்ல மெல்ல அமைதியாகிறான். எல்லா வகை சம்ஸ்காரங்களும் இன்றி, தவத்தின் மூலம் புலன்களை வசப்படுத்தி, பற்றின்றி விசாரம் செய்பவன் முக்தனாகிறான். இத்தகைய மனிதன் அமைதியான, அசையாத, நித்திய, அழிவற்ற, சனாதன பரமாத்மாவை அடைந்துவிடுகிறார்.

யோக சாஸ்திர வர்ணனை; யோகியின் சிறப்பு; யோகம் பெறும் முறை

காச்யபா! இப்போது யோக சாதனை செய்யும் யோகிகளைப் பற்றி அறிந்து கொள். யோக சாதனை செய்யும் யோகிகள் தம் ஆத்மாவைச் சாக்ஷாத்தாரம் செய்துவிடுகிறார்கள். முதலில் புலன்களை விஷயங்களின் பக்கமிருந்து விலக்கி, மனத்தில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். மனத்தை ஆத்மாவில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இவ்வாறு முயற்சியுடன் தீவிரமாக தவம் செய்து, பிறகு மோக்ஷத்திற்கான உபாயத்தை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும். யோக சாஸ்திரம் கூறும் உபாயத்தை அனுஷ்டிப்பவன் மனத்தின் மூலம் உள்ளத்தில் ஆத்மாவை சாக்ஷாத்தாரம் செய்துவிடுகிறான்.

தனிமையில், சாதகன் தன் மனத்தை ஆத்மாவில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இவ்வாறு முயற்சியுடன் தீவிரமாக தவம் செய்து, பிறகு மோக்ஷத்திற்கான

உபாயத்தை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும். யோக சாஸ்திரம் கூறும் உபாயத்தை அனுஷ்டிப்பவன் மனத்தின் மூலம் உள்ளத்தில் ஆத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்துவிடுகிறான்.

தனிமையில், சாதகன் தன் மனத்தை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தி வைப்பதில் வெற்றியடைந்துவிட்டால் அவன் நிச்சயம் தன்னில் ஆத்மாவை தரிசிக்கலாம். எப்போதும் அடக்கத்தோடும், யோகத்தோடும் மனத்தை வசப்படுத்தி, புலன்களை வெல்லும் சாதகன் ஆத்மாவால் தூண்டப்பட்டு அறிவின் மூலம் அதை சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான். கனவில் கண்ட மனிதனை, விழிப்பு நிலையில் ஒருவன் புரிந்து கொள்வதைப்போல, சாதன பராயண யோகி சமாதி நிலையில் ஆத்மாவை எந்த உருவில் காண்கிறானோ அதே உருவில் அதன் பிறகும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஒரு மனிதன் மௌஞ்சிப் புல்லில் இருந்து துரும்பைத் தனியாகப் பிரித்துக் காட்டுவதைப்போல, யோகி ஆத்மாவை இந்த சரீரத்தில் இருந்து தனித்துப் பார்க்கிறான். இங்கு சரீரமே மௌஞ்சிப்புல்; ஆத்மா துரும்பு ஆகும். சரீரம் மற்றும் ஆத்மாவின் பிரிவை அறிந்து கொள்வதற்காக இந்த சிறந்த எடுத்துக்காட்டு கூறப்பட்டுள்ளது. தேகதாரியான ஜீவன் யோகத்தின் மூலம் ஆத்மாவை யதார்த்த ரூபத்தில் தரிசனம் செய்யும்போது, ஜீவனிடம் மூவுலகின் தலைவனான பரமாத்மாவின் ஆதிபத்யம் கூட இருப்பதில்லை. அந்த யோகி தன் விருப்பப்படி பல்வேறு சரீரங்களைத் தரிக்க முடியும். முதுமையையும், மரணத்தையும் வெல்ல முடியும். அந்த யோகி ஒருபோதும் துயரப்படுவதில்லை; மகிழ்ச்சியடைவதில்லை.

தன் புலன்களை வசப்படுத்தும் யோகி தேவர்களுக்கும் தேவனாக முடியும். அந்த யோகி இந்த நிலையற்ற உடலைத் துறந்து அழியாத பிரம்மத்தை அடைந்து விடுகிறான். பிராணிகள் அனைத்தும் அழிந்தாலும் அவன் பயம் கொள்வதில்லை. அனைவரும் துன்பப்பட்டாலும் அவன் கவலையடைவதில்லை. அமைதியும், பற்றின்மையும் கொண்ட யோகியை ஆயுதம் துளைக்க முடியாது. மரணம் அவனை நெருங்க முடியாது. உலகில் அவனைவிடச் சிறந்த சுகமுடையவன் வேறு யாரும் காணப்படுவதில்லை.

அந்த யோகி மனத்தை ஆத்மாவில் லயப்படுத்தி அதிலேயே இருக்கிறான். முதுமையின் துக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சுகமாகத் தூங்குகிறான். அக்ஷயமான ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். இந்த மனித சரீரத்தை விட்டு, விட்டு விருப்பப்படி வேறு பல சரீரங்களைத் தரிக்கிறான். யோகத்தால் உண்டான ஐஸ்வர்யத்தை அனுபவிக்கும் யோகிக்கு எந்த வகையிலும் விரக்தி உண்டாகக்கூடாது. நன்கு யோகத்தைப் பயின்று யோகி

தன்னிலேயே ஆத்மாவை நேருக்கு நேர் காணத் தொடங்கும்போது அவன் இந்திர பதவியைக்கூடப் பெற விரும்புவதில்லை.

ஸ்ருதிகளில் கூறப்பட்ட உபதேசத்தை தனிமையில் தியானம் செய்யும் மனிதன் சிந்திக்க வேண்டும். எந்தப் பகுதியில் ஜீவனின் வாசம் கூறப்படுகிறதோ, அதிலேயே மனத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். அதை ஒருபோதும் வெளியே செல்ல விடக்கூடாது. சரீரத்தின் உள்ளே இருந்தவாறு ஆத்மா இருக்கும் இடத்திலேயே வெளி, உள் விஷயங்களோடு மனத்தைத் தரிக்க வேண்டும். ஜனங்கள் இல்லாத இடத்தில், புலன்களின் சமுதாயத்தை வசப்படுத்தி கவனத்துடன் ஒளியில்லாத தன் சரீரத்திற்கு வெளியேயும், உள்ளேயும் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் முழுமையான பரமாத்மாவைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பல், மேலண்ணம், நாக்கு, கழுத்து, தோல், இதயம், நாடி வழி ஆகியவற்றிலும் பரமாத்ம ரூபத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். இதுவே யோகத்தின் முறையாகும். வீட்டு சாமானைத் தன் அறையில் போட்டும் மனிதன் அதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதுபோலப் புலன் என்னும் சஞ்சல துவாரங்களில் சஞ்சரிக்கும் மனத்தைத் தன் சரீரத்திலேயே ஸ்தாபித்து அங்கேயே ஆத்மாவைத் தேட வேண்டும்.

இவ்வாறு எப்போதும் தியானத்திற்கு முயலும் மனிதனின் உள்ளம் விரைவில் மகிழ்ச்சியடைந்துவிடுகிறது. அது பரமாத்மாவை அடைந்துவிடுகிறது. அதை நேருக்கு நேர் கண்ட மனிதன் ப்ரக்ருதியையும் அதன் மாறுதல்களையும் தானே அறிந்துவிடுகிறான். அந்தப் பரமாத்மாவை இந்த ஊனக் கண்ணால் தரிசிக்க இயலாது. அறிவென்னும் விளக்கின் உதவியாலேயே பரமாத்மாவின் தரிசனம் உண்டாகிறது. அந்தப்பெரும் ஆத்மா எல்லாப் பக்கமும் கைகளும், கால்களும் - கண்களும், தலைகளும், காதுகளும் உடையது. ஏன் எனில் அது உலகின் எல்லாவற்றிலும் வியாபித்து நிலைத்துள்ளது. தத்துவம் அறிந்த ஜீவன் தன்னைத்தானே சரீரத்தில் இருந்து தனியாகக் காண்கிறது. அது சரீரத்தின் உள் இருந்தும், சரீரத்தை விட்டு விட்டு, தன் தனித் தன்மையை உணர்ந்து தன் சொருபமான பரமாத்மாவைச் சிந்தனை செய்தபடி அறிவின் ஒத்துழைப்போடு ஆத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறது.

அப்போது அது, “ஆஹா! கானல் நீரைப்போல என்னிடமே தோன்றும் இந்த உலகம் என்னை இதுவரை வீணாகப் பிரமையில் ஆழ்த்தியிருந்தது என்று யோசித்துச் சிரிக்கிறது. இவ்வாறு மனிதன் பரமாத்மாவை தரிசித்து அவரையே ஆஸ்ரயித்து தன்னிலேயே பரமாத்மாவை உணரத்

தொடங்குகிறான்.”

இவ்வாறு கச்யப பிராமணனிடம் அவருடைய ஐயங்கள் அனைத்திற்கும் விளக்கமளித்த சித்த மகரிஷி அவரிடம் அனுமதி பெற்றுத் தன் இடத்திற்குத் திரும்பினார். சிஷ்யனான காஸ்யப பிராமணனும் தான் விரும்பிய இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

3. பிராமண கீதை: ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனுக்குக் கூறியது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 20 - அத் 33

ஆத்ம தரிசனம்-பிரம்மத்தின் இயல்பு-ஐந்து வாயுக்கள்-பத்து ஹோத்தாக்கள் செய்யும் யாகம்-வாக்கின் உற்பத்தி-ஏழு ஹோத்தாக்களின் யாகம்-மனம்-புலன்களின் உரையாடல்-உதானவாயுவின் மேன்மை-சதுர் ஹோமயாகம்-அந்தர்யாமியின் சிறப்பு-அத்யாத்ம காட்டின் வருணனை-ஞானி புருஷனின் நிலை-அத்வர்பு மற்றும் துறவிக்கிடையிலான உரையாடல்-பித்ருக்கள் பரசராமருக்கு அளித்த உபதேசம்;-அம்பரீஷ மன்னன் கூறிய ஆத்மஸ்வராஜ்யம்;-ஐனக மன்னன்-பிராமண உருவில் வந்த தர்மத்தின் உரையாடல்-பிராமணன் தன் பத்தினியிடம் ஞான, நிஷ்ட சொருபத்தை அறிமுகப்படுத்துதல்

பிராமணி தன் கணவனிடம் தன்னுடைய கதியைப் பற்றிக் கேட்பது

ஞான விஞ்ஞானத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு பிராமண வித்வான் தனிமையில் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரிடம் சென்ற அவரது மனைவி இவ்வாறு கேட்டாள்; “பிராண நாதா! பெண்கள் கணவரின் கர்மத்திற்கேற்றவாறு கிடைக்கும் உலகங்களுக்குச் செல்கிறார்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். நீங்களோ கர்மத்தை விட்டு அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்; என்னிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்கிறீர்கள். நான் வேறு பாவனையின்றி உங்களுையே ஆஸ்ரயித்துள்ளேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு இருக்கும்போது, உங்களைப் போன்ற கணவனை ஆஸ்ரயித்து நான் எந்த உலகத்திற்குச் செல்வேன்? உங்களைக் கணவனாக அடைந்து என் கதி என்னவாகும்?” என்று வினவினாள்.

பிராமணன் தன் மனைவிக்கு ஆத்மதரிசனம் பற்றிக் கூறுதல்

மனைவியின் சொற்களைக் கேட்ட அமைதியான உள்ளமுடைய பிராமணன் சிரித்தபடி கூறலானார்; “சௌபாக்கியவதியே! நீ எப்போதும் பாவத்தில் இருந்து விலகி இருக்கிறாய். ஆகவே உன் சொற்களை நான் தவறாகக் கருதவில்லை. உலகில் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகுந்த தீகை-விரதம் போன்றவையும், கண்களுக்குப் புலப்படும் ஸ்தூல கர்மங்களுமே பொதுவாகக் கர்மங்கள் என்று கருதப்படுகின்றன. கர்மத்தில் ஈடுபாடுடையவர்கள் இதனையே கர்மம் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஞானத்தைப் பெறாதவர்கள் கர்மத்தின் மூலம் மருட்சியையே சேகரிக்கிறார்கள்.

இவ்வுலகில் இருநாழிகைப் பொழுது கூட கர்மம் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. மனத்தாலும், வாக்காலும், செயல் மூலமும் நடைபெறும் சுப-அசுப கர்மங்களும், பிறப்பு-இறப்பு-அழிவு, சரீர பேதம் முதலிய கர்மங்களும் பிராணிகளிடம் உள்ளன. அரக்கர்களும், தீயவர்களும் சோமம், நெய் முதலிய பொருட்கள் பயன்படுத்தப்படும் கர்மங்களை அழிக்கத் தொடங்கியபோது அவர்களிடம் இருந்து நான் விரக்தியடைந்து எனக்குள் இருந்த ஆத்மாவின் ஸ்தானத்தைத் தரிசனம் செய்தேன்.

பிரம்மத்தின் இயல்பு: ஐந்து பிராண வாயுக்கள்

இருமையற்ற பரமாத்மா எங்கு திகழ்கிறதோ, எங்கு சோமன் எப்போதும் அக்னியோடு சேருகிறதோ, எங்கு எல்லா பூதங்களையும் தரிக்கும் காற்று எப்போதும் வீசிக் கொண்டிருக்கிறதோ, எங்கு பிரம்மா முதலிய தேவர்களும், உத்தமவிரதம் மேற்கொள்ளும் புலனை வென்ற சாந்தமான வித்வான்களும் யோகத்தோடு அந்த அவினாசியான பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்களோ, அந்த அவினாசி பிரம்மம் முக்கினால் முகரவும், நாக்கினால் ருசிக்கவும் தகுந்ததல்ல. ஸ்பரிசிக்கும் புலனான தோல் மூலம் அதை ஸ்பரிசிக்க முடியாது. அறிவினால் மட்டுமே அதை உணர முடியும்.

அது கண்களுக்கான விஷயமாவதில்லை. வாக்கால் வர்ணிக்க முடியாத அந்த பரபிரம்மம் காதுகளின் எட்டும் தூரத்தை விட முற்றிலும் மேலே உள்ளது. கந்தம், ரசம், ஸ்பரிசம், ரூபம், சப்தம் முதலிய எந்த லக்ஷணமும் அதில் கிடைப்பதில்லை. அதிலிருந்தே சிருஷ்டி விஸ்தரிக்கிறது. அதிலேயே அதன் இருப்பும் உள்ளது. பிராணன், அபானன், சமானன், வ்யானன், உதானன் என்னும் வாயுக்கள் அதனிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன. பிறகு அதிலேயே பிரவேசித்து விடுகின்றன.

சமான-வ்யான என்னும் இரண்டு வாயுவிற்கும் இடையில் பிராணன் லயித்துவிட்டதும், சமானமும், வ்யானமும் கூட லயமாகிவிடுகின்றன. அபான-பிராணனுக்கு இடையில் உதான வாயு அனைத்தையும் வியாபித்து இருக்கிறது. அதனாலேயே உறங்கிய மனிதனை பிராணனும், அபானனும் விடுவதில்லை. பிராணன்களின் ஆதாரமாக இருப்பதால் அது உதானம் என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே வேதவாதிகள் என்னில் உள்ள தவத்தை நிச்சயிக்கின்றனர். இந்த ஐந்து பிராண வாயுக்களும் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு உதவியாக உள்ளன. எல்லோருடைய உடலிலும் சஞ்சரிக்கின்றன.

இந்த வாயுக்களின் நடுவில் சமான வாயுவின் இடமான நாபி மண்டலத்தின் நடுவில் உள்ள வைச்வானர அக்னி ஏழு உருவங்களின்

ஒளியுடன் உள்ளது. மூக்கு, நாக்கு, கண், தோல், காது, மனம், அறிவு ஆகியவை அந்த வைச்வானர அக்னியின் ஏழு நாக்குகளாகும். முகரத் தகுந்த மணம், காணத்தக்க உருவம், பருகத்தக்க ரசம், தீண்டத்தகுந்த பொருள், கேட்கத் தகுந்த ஒலி, மனத்தின் மூலம் மனனம் செய்யும் விஷயம், அறிவால் அறியத் தகுந்த விஷயம் ஆகியவை இந்த வைச்வானர அக்னியின் சமித்துக்களாகும். முகர்பவன், உண்பவன், பார்ப்பவன், தீண்டுபவன், அறிபவன் ஆகிய எழுவரும் சிறந்த ரித்விஜர்கள் ஆவர். முகரத்தக்க, பருகத்தக்க, காணத்தக்க, தொடத்தகுந்த, கேட்க, மனனம் செய்ய, அறிந்து கொள்ளத் தகுந்த விஷயம் இவையனைத்திலும் எப்போதும் பார்வை வைக்க வேண்டும்.

மேற்கூறிய ஏழு ஹோத்தாக்களும், மேற்கூறிய ஏழு ஹவிஸ்யங்களின் ஏழு ரூபங்களில் பிரிந்துள்ள வைச்வானரனில் நன்கு ஹவனம் செய்து வித்வான்கள் சப்தம் முதலிய விஷயங்களை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். பூமி, வாயு, ஆகாயம், நீர், தேஜஸ், மனம், அறிவு ஆகிய ஏழும் பிறவி என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றின் குணங்கள் அனைத்தும் ஹவிஸ் ரூபமானவை.

அக்னியில் தோன்றிய குணத்தில் பிரவேசிப்பவர்கள், உள் மனத்தில் சம்ஸ்கார ரூபத்தில் இருந்து தன் பிறவியில் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் பிரளய காலத்தில் உள் மனத்திலேயே தடைபட்டு இருக்கின்றனர். பூதங்கள் சிருஷ்டி சமயத்தில் அங்கிருந்தே தோன்றுகின்றன. அங்கிருந்தே கந்தமும், ரசமும், ரூபமும், ஸ்பரிசும், சப்தமும் தோன்றுகின்றன. ஐயமும், தீர்மானிக்கும் அறிவும் அங்கேயே பிறக்கின்றன. இது ஏழு வகையான பிறவி என்று கருதப்படுகிறது. இதே வகையில் பழைய கால ரிஷிகள் ஸ்ருதிக்கு ஏற்ப மூக்கு முதலியவற்றின் ரூபத்தை ஏற்றுள்ளனர். ஞாதா, ஞானம், ஞேய இந்த மூன்று ஆஹுதிகளால் எல்லா உலகங்களும் நிறைந்துள்ளன. அவை எல்லா உலகிலும் ஆத்ம ஜோதியில் பரிபூரணமாகின்றன.

பத்து ஹோத்தாக்களால் நடைபெற்று முடியும் யாகத்தின் வர்ணனை

அன்பே! பத்து ஹோத்தாக்கள் சேர்ந்து எவ்வாறு யாகத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்கள் என்பதைக் கேள். பாமினி! காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு, வாக்கு, கை, கால், குதா, உபஸ்தம் இவை பத்து ஹோத்தாக்களாகும். சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வாக்கு, செயல், கதி, வீரியம், மல, மூத்திரத் தியாகம் என்பவையே பத்து ஹவிஸ்யங்களாகும். திசை, வாயு, சூரியன், சந்திரன், பூமி, அக்னி, விஷ்ணு, இந்திரன், பிரஜாபதி, மித்ரன் ஆகிய பத்து தேவர்கள் அக்னியாவார்கள்.

இந்து பத்து புலன்கள் உருவமான ஹோத்தாக்கள், பத்து தேவர்கள் உருவான அக்னியில் பத்து விஷயரூபமான ஹவிஸையும், சமித்துக்களையும் ஆஹுதி செய்கிறார்கள். இந்த யாகத்தில் உள்ளமே ஸ்ருவாவாகும். உத்தம ஞானமே செல்வமாகும். இந்த உலகனைத்தும் முதலில் நன்றாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த உலகம் சித்த ரூபமானது; அது ஞானத்தை, ஒளியை அபேஷிக்கிறது.

வீரியத்தால் உண்டான சரீர சமுதாயத்தில் வாழும் சரீரதாரி ஜீவன் அதை அறிபவனாவான். அந்த சரீரமுடைய ஜீவன் காருஹபத்ய அக்னியாவான். அதிலிருந்து தோன்றும் இரண்டாவது தீ மனம் ஆகும். மனம் ஆகவனிய அக்னியாகும். மனமாகிய ஆஹவனீய அக்னியிலேயே மேற்கூறிய ஹவிஸ்யங்கள் ஆஹுதி அளிக்கப்படுகின்றன. அதிலிருந்தே வேதவாணி (வாக்கு) தோன்றுகிறது. அதனை மனம் பார்க்கிறது. மனத்திற்குப் பிறகே ரூபம் தோன்றுகிறது. அந்த ரூபம் மனத்தை நோக்கி ஓடுகிறது.

வாக்கின் உற்பத்தி குறித்து பிராமணியின் ஐயம்; பிராமணனின் பதில்

பிராமணி அப்போது ஓர் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “அன்பே! எந்த காரணத்தினால் வாக்கு முதலில் உற்பத்தியானது? ஏன் மனம் பின்னால் தோன்றியது? மனத்தால் யோசித்த சொல்லை நடைமுறையில் கூறப்படுகிறது. எந்த விஞ்ஞானத்தால் அறிவு உள்ளத்தை ஆஸ்ரயித்துள்ளது? அறிவு மேலே எழும்பியதும் ஏன் விஷயங்களை நோக்கி செல்வதில்லை? யார் அதனை வழியில் இடையூறு செய்வது?” என்றாள்.

பிராமணன் பதில் கூறினார்; “அன்புடையவளே! அபானன் கணவன் உருவில் அறிவை அபான பாவத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறது. இவ்வாறு மனத்தின் கதி கூறப்படுகிறது. ஆதலால் மனம் அபான பாவத்தைப் பின்பற்றுகிறது. மனம், வாக்கு இரண்டும் ஜீவாத்மாவிடம் எங்களில் யார் சிறந்தவர் எனக் கேட்டன. ஆத்ம தேவன் மனமே சிறந்தது எனக் கூறினார். அதைக்கேட்ட வாக்கு, சரஸ்வதி ‘நானே உனக்காகக் காமதேனுவாகி எல்லாவற்றையும் அளிக்கிறேன்’ என்று தானாகத் தன்னுடைய சிறப்பைக் கூறினாள்.

பிராமணன் அபானத்தின் இடையில் வாக்கு இருக்கிறது. அது பிராமணனின் உதவியின்றி கீழ் நிலையை அடையும்போது, வாணியை (வாக்கு) புஷ்டி செய்தபடி மறுபடி பிராமணன் தோன்றியது. மேல்மூச்சு விடும்போது வாக்கு ஒருபோதும் சப்தத்தை எழுப்புவதில்லை. வாக்கு இருவகையானது. ஒன்று தெளிவாகக் கேட்பது. மற்றொன்று கோஷமற்றது.

இவ்விரண்டில் கோஷத்தோடு இருப்பதைக் காட்டிலும் கோஷமில்லாததே சிறந்ததாகும்.

வாக்கு பால்தரும் பசுவைப்போல மனிதர்களுக்கு எப்போதும் உத்தமமான ரசத்தைப் பொழிகிறது. மனம் விரும்பும் பொருளை உற்பத்தி செய்கிறது. பிரம்மத்தை எடுத்துக் கூறும் உபநிஷதம் வாக்கின் போதத்தைச் செய்விப்பதாகும். வாக்கானது பிராணனின் மூலம் சரீரத்தில் தோன்றி, பிராணனில் இருந்து அபான பாவத்தை அடைகிறது. பிறகு உதான சொரூபமாகி சரீரத்தை விட்டு வ்யான ரூபத்தில் ஆகாயத்தில் வியாபிக்கிறது. பிறகு சமான வாயுவில் நிலைபெறுகிறது.

அதாவது முதலில் ஆத்மா மனத்தை உச்சரிக்கத் தூண்டுகிறது. அப்போது மனம் ஜடராக்கினியைத் தூண்டுகிறது. ஜடராக்கி மூண்டதும் அதன் பிரபாவத்தால் பிராணவாயு அபான வாயுவோடு சேருகிறது. அதன்பின் அது உதான வாயுவின் பிரபாவத்தால் மேலே ஏறி, தலையில் மோதுகிறது. பிறகு வ்யான வாயுவின் பிரபாவத்தால் கண்டம், நாக்கு முதலிய இடங்களின் வழியாக வேகமாக வர்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. வைகரி உருவில் மனிதர்களின் காதுகளில் புகுகிறது. பிராண வாயுவின் வேகம் விலகும்போது அது மறுபடி சமான பாவத்துடன் செல்கிறது. ஸ்தாவரமாக இருப்பதால் மனம் சிறந்தது. ஜங்கமம் ஆனதால் வாக்கேவி சிறந்தவன் ஆவான்” என்று பிராமணன் பதில் அளித்தார்.

மனம், அறிவு, புலன்கள் ஆகிய ஏழு ஹோத்தாக்களின் யாகம்

பிராமணன் மனம் முதலிய ஏழு ஹோத்தாக்களின் யாகத்தின் அமைப்பு பற்றித் தன் மனைவியிடம் கூறினார்; “மூக்கு, கண், நாக்கு, தோல், காது, மனம், அறிவு என்னும் ஏழு ஹோத்தாக்கள் தனித்தனியாக இருக்கிறார்கள். இவையனைத்தும் சூக்ஷ்ம சரீரத்திலேயே வாசம்புரிகின்றன என்றாலும் ஒன்று மற்றொன்றைப் பார்ப்பதில்லை. இவை ஒன்று மற்றொன்றின் குணங்களை ஒருபோதும் அறிவதில்லை. நாக்கு, கண், காது, தோல், மனம், அறிவு ஆகியவை மனத்தைப் புரிந்து கொள்வதில்லை. மூக்கு மட்டுமே அதை உணர்கிறது. அதேபோல் நாக்கு மட்டுமே ரசங்களின் ருசியை அறிய முடிகிறது.

கண்கள் மட்டுமே ரூபத்தின் ஞானத்தைப் பெறுகின்றன. தோல் மட்டுமே ஸ்பரிசத்தை அனுபவிக்கிறது. காதுக்கு மட்டுமே சப்த ஞானம் உள்ளது. மூக்கு, நாக்கு, கண், தோல், காது, அறிவு ஆகியவை சங்கல்ப விகல்பம் செய்ய முடிவதில்லை. இது மனத்தினுடைய வேலையாகும்.

இதேபோல நாக்கு, மூக்கு, கண், தோல், காது, மனம் ஆகியவை ஒரு விஷயத்தைத் தீர்மானிக்க முடியாது. தீர்மான ஞானம் அறிவால் மட்டுமே தோன்றுகிறது.

மனம் மற்றும் புலன்களின் உரையாடலைப் பிராமணன் கூறுதல்

பெண்ணே! இது விஷயமாகப் புலன்கள் மற்றும் மனத்தின் இடையே நடைபெற்ற ஒரு உரையாடல் பற்றி அறிந்து கொள்; மனம் புலன்களிடம் கூறியது. என் உதவியின்றி மூக்கு முகர முடியாது, நாக்கு ருசிக்க முடியாது கண் உருவத்தைக் காண முடியாது. தோல் ஸ்பரிசத்தை உணர முடியாது. காதுகளுக்கு ஒலி கேட்காது. ஆதலால் நான் எல்லா பூதங்களிலும் சிறந்தவன். சனாதனமானவன். நான் இல்லாமல் புலன்கள் அனைந்த தீயையும் சூன்யமான வீட்டையும்தோல எப்போதும் ஸ்ரீ ஹீனமாகக் காணப்படுகின்றன. உலகத்தின் ஜீவன்கள் அனைத்தும் புலன்கள் முயற்சி செய்யும்போது நான் இன்றி, கட்டையைப்போல் விஷயங்களை அனுபவிக்க முடியாது.

புலன்கள் மனத்திடம் கூறின; “ஐயா! தாங்களும் எங்கள் உதவியின்றி விஷயங்களை அனுபவிக்க முடிந்தால் உங்கள் பேச்சு உண்மையாகும். நாங்கள் லயமடைந்ததும், தாங்கள் திருப்தியாக முடிந்தால், உயிர் வாழ முடிந்தால், எல்லா வகை போகங்களையும் அனுபவிக்க முடிந்தால் நீங்கள் கூறுவதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வோம். அது சத்தியமாகும். அல்லது நாங்கள் அனைவரும் லயமடைந்து, அல்லது விஷயங்களில் நிலைத்திருந்தால், தாங்கள் தங்கள் சங்கல்பத்தால் மட்டுமே உண்மையாக அறியும் சக்தி வைத்திருந்தால், உங்களுக்கு அதில் நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கிறது என்றால் மூக்கின் மூலம் உருவத்தை அனுபவியுங்கள் பார்க்கலாம்.

கண்ணால் ரசத்தை ருசிக்கவும், காதின் மூலம் மணத்தை அறியவும், நாக்கின் மூலம் ஸ்பரிசத்தை உணரவும், தோலின் மூலம் ஒளியையும், அறிவின் மூலம் கேட்கவும் செய்யுங்கள். உங்களைப்போல் பலமிகுந்தவர்கள் நியமங்களில் கட்டுப்படுவதில்லை. பலமற்றவர்களுக்கே நியமங்கள் உள்ளன. தாங்கள் புதிய முறையில் புதிய போகங்களை அனுபவியுங்கள். எங்களுடைய எச்சில் உங்களுக்குச் சோபையளிக்காது.

சிஷ்யன் உபதேசம் செய்யும் குருவிடம் சென்று ச்ருதியின் பொருளை உபதேசம் பெற்று அதனைப் பின்பற்றுவதுபோல, தாங்கள் தூங்கும்போதும் விழிக்கும்போதும் நாங்கள் காட்டிய இறந்தகால எதிர்கால விஷயங்களைப்

பயன்படுத்துகிறீர்கள். மனம் இல்லாத மந்தபுத்தி பிராணிகளிடம் கூட, நாங்கள் காரியம் செய்ததும் உயிர் தரித்தல் காணப்படுகிறது. போகங்களை அனுபவிக்கும் விருப்பத்தால் பிராணி விஷயங்களை நோக்கி ஓடுகிறது. விஷய வாசனையால் தூண்டப்பட்டு, சங்கல்பத்தால் உண்டாகும் போகங்களைப் பயன்படுத்தி, பிராண சக்தி கூழ்ணமானதும் மனிதன் சமித்துக்கள் எரிந்து அணைந்துவிடும் அக்னியைப்போல அமைதியாகிவிடுகிறான்.

எங்களுக்கு எங்களின் குணங்களில் பற்று இருக்கட்டும். நாங்கள் பரஸ்பரம் ஒருவர் மற்றவர்களுடைய குணத்தை அறியாதவர்களாகவும் இருக்கட்டும். ஆனால் நீங்கள் எங்கள் உதவியின்றி எந்த விஷயத்தையும் அனுபவிக்க முடியாது என்ற விஷயம் சத்தியமானது. மனமாகிய நீங்கள் இன்றி நாங்கள் மகிழ்ச்சியில் இருந்து மட்டுமே வஞ்சிக்கப்படுகிறோம்.” என்று புலன்கள் மனத்திடம் கூறின.

ஐந்து பிராணன்களின் உரையாடல்; அவற்றின் சிறப்புத் தன்மை

பிராமணி கேட்டவாறு பிராமணன் ஹோத்தாக்களான ஐந்து வாயுக்களின் விஷயத்தைக் கூறலானார்; “அன்பானவனே! வாயு பிராணன் மூலம் புஷ்டியாகி அபான ரூபமாகவும், அபானத்தின் மூலம் வ்யான ரூபமாகவும், வ்யானத்தால் புஷ்டியாகி உதான ரூபமாகவும், உதானத்தால் புஷ்டியாகி சமான ரூபமாகவும் ஆகிறது. ஒருமுறை இந்த ஐந்து வாயுக்களும் லோக பிதாமகரான பிரம்மாவிடம் சென்று எங்களில் சிறந்தவனின் பெயரைக் கூறுங்கள். அவனே எங்களில் முக்கியமானவனாக இருப்பான்” என்று கூறின.

பிரம்மா அவற்றிடம், “பிராணன் தரித்த சரீரத்தில் உள்ள உங்களில் எது லயமானதும் எல்லாப் பிராணனும் லயமாகிறதோ, எது சஞ்சரிப்பதால் அனைத்தும் சஞ்சரிக்கிறதோ அதுவே சிறந்ததாகும்” என்றார். பிராணன் அபானன் முதலிய மற்ற வாயுக்களிடம் “நான் லயமானதும் பிராணிகளின் சரீரத்தில் உள்ள எல்லாப் பிராணன்களும் லயமாகின்றன. நான் சஞ்சரித்தால் அனைத்தும் சஞ்சரிக்கின்றன. எனவே நானே எல்லோரிலும் சிறந்தவன்” என்று கூறி சிறிதுநேரம் ஒளிந்து கொண்டது. பிறகு சஞ்சரிக்கலாயிற்று.

அப்போது சமான, உதான வாயுக்கள் அதனிடம், “பிராணனே! நாங்கள் இந்த சரீரத்தில் வியாபித்திருப்பதுபோல நீ வியாபிக்கவில்லை. அபானன் மட்டுமே உனக்கு வசமானது” என்று கூறின. அப்போது பிராணன் மீண்டும் சஞ்சரிக்கலாயிற்று.

அபானன் மற்ற வாயுக்களிடம், “நான் லயமடைந்தால் பிராணிகளின் சரீரத்தில் உள்ள எல்லா வாயுக்களும் லயமடைகின்றன. நான் சஞ்சரித்தால் அனைத்தும் சஞ்சரிக்கின்றன. ஆகவே நானே எல்லோரிலும் சிறந்தவன் பாருங்கள்; இப்போது நான் லயமாகிவிடுவேன். நீங்களும் லயமாகிவிடுவீர்கள்” என்றது. அப்போது வ்யானனும், உதானனும் அபானனிடம், “அபானா! பிராணன் மட்டுமே உனக்கு அதீனமானது. ஆகவே நீ எங்களை விடச் சிறந்தவனல்ல” என்றதும் அபானன் பழையபடி சரீரத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது.

அச்சமயம் வ்யானன் “நானே எல்லோரிலும் சிறந்தவன்; நான் லயமானால் பிராணிகளின் சரீரத்தின் எல்லாப் பிராணன்களும் லயமாகின்றன. நான் சஞ்சரித்தால் அனைத்தும் சஞ்சரிக்கின்றன” என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் லயமாகி, பிறகு சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது. அப்போது பிராணன், உதானன் அபானன் அனைத்தும், “வ்யானா! நீ எங்களை விடச் சிறந்தவனல்ல; சமான வாயு மட்டுமே உனக்கு வசமானது” என்றன.

அப்போது சமானன் தானே சிறந்தவன் என்றது. நான் லயமானால் பிராணிகளின் சரீரத்தில் அனைத்தும் லயமாகின்றன; சஞ்சரித்தால் அனைத்தும் சஞ்சரிக்கத் தொடங்குகின்றன என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் சமானன் லயமானது. பிறகு பிராணன், அபானன், உதானன் ஆகியவை அதனிடம், “நீ எங்களைவிடச் சிறந்தவனல்ல; வ்யானனே உனக்கு வசமானவன் என்று கூறின. அதைக்கேட்ட சமானன் பழையபடி செல்லத் தொடங்கியது.

இதைக்கண்டு உதானன் ‘நானே எல்லோரிலும் சிறந்தவன்; நான் லயமானதும் அனைத்தும் லயமாகின்றன; நான் சஞ்சரித்தால் அனைத்தும் சஞ்சரிக்கத் தொடங்குகின்றன. ஆகவே, நானே சிறந்தவன். இப்போது நான் லயமாகிறேன் பார் என்று கூறி லயமானது. அதனிடம் பிராணன், அபானன், சமானன் மூன்றும் உதானா! நீ எங்களை விடச் சிறந்தவனல்ல; வ்யானனே உனக்கு வசமானவன்” என்று கூறின.

பிறகு எல்லாப் பிராணன்களும் பிரம்மாவிடம் சென்றன. அவற்றிடம் பிரம்மா! “வாயு கணங்களே! நீங்கள் எல்லோரும் சிறந்தவர்கள். அல்லது உங்களில் யாரும் சிறந்தவர் அல்ல. உங்கள் அனைவரின் தாரண ரூபமான தர்மம் ஒருவரை ஒருவர் ஆஸ்ரயித்துள்ளது. எல்லோரும் அவரவர் இடத்தில் சிறந்தவர்கள். எல்லோருடைய தர்மமும் ஒருவரை ஒருவர் ஆஸ்ரயிப்பதாகும்.

ஒரே வாயு நிலையாகவும், நிலையற்றதாகவும் உள்ளது. அவற்றின்

சிறப்பு வேறுபாட்டால் ஐந்து வாயுக்கள் உள்ளன. இவ்வாறு ஒன்றேயான என்னுடைய ஆத்மா பல ரூபங்களில் வளர்ச்சியடைகிறது. நீங்கள் நலமாகச் செல்லுங்கள். ஒருவருக்கொருவர் நன்மை செய்து, பரஸ்பர உன்னதத்திற்காக உதவி செய்து, ஒருவர் மற்றவரைத் தாங்கி இருங்கள்” என்று கூறினார்.

தேவரிஷி நாரதர் மற்றும் தேவமதனின் உரையாடல் மூலமாக உதான வாயுவின் மேன்மையை பிராமணன் விளக்குதல்

பிராமணன் பிராமணியிடம் கூறினார்; “அன்புடையவளே! இந்த விஷயத்தில் தேவரிஷி நாரதர் மற்றும் தேவமதருக்கிடையிலான உரையாடலைக் கேள். தேவமதன் நாரதரிடம், “ஜீவன் பிறக்கும்போது அதனுடைய சரீரத்தில் முதன் முதலில் எது தோன்றுகிறது? பிராணனா? அபானனா? சமானனா? வ்யானனா? உதானனா? எனக் கேட்டார்.

நாரதர் பதிலளித்தார்; “முனிவரே! எந்த நிமித்தத்தால் ஜீவன் தோன்றுகிறதோ, அதிலிருந்து வேறுபட்ட மற்றொரு பொருளும் முதலில் காரண உருவில் தோன்றிவிடுகிறது. அது உயிர்களின் இருமை. அது மூவுலகத்திலும் வியாபித்துள்ளது.” என்றார்.

தேவமதன் மீண்டும், “நாரதரே! எந்தக் காரணத்தால் ஜீவனின் சிருஷ்டி உண்டாகிறது? வேறு எந்தப் பொருள் காரண உருவில் தோன்றுகிறது? பிராணன்களின் இருமை என்பது என்ன? எது மேலேயும், நடுவிலும், கீழேயும் வியாபித்துள்ளது? என்று கேட்டார்.

நாரதர் பதிலளித்தார்; “முனிவரே! சங்கல்பத்தால் மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறது. மனத்திற்கு அனுகூலமான ஒளியாலும், ரசத்தாலும், ரூபத்தாலும் கூட மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறது. ரஜத்தில் கலந்த வீரியத்தால் பிராணன் வந்து முதலில் காரியத்தைத் தொடங்குகிறது. அந்தப் பிராணனில் இருந்து வீரியத்தின் மாறுதல் உண்டானதும் அபானன் செயல்படத் தொடங்குகிறது. சகலத்தாலும், ரசத்தாலும் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. இந்த மகிழ்ச்சி உதானனின் ரூபமாகும். காமத்தினால் வீரியம் தோன்றுகிறது. அதிலிருந்து ரஜத்தின் உற்பத்தி உண்டாகிறது. வீரியம், ரஜம் இரண்டும் சமானன் மற்றும் வ்யானன் இவற்றிலிருந்து தோன்றுகிறது. ஆதலால் சாமான்யம் என்று கூறப்படுகின்றன.

பிராணனும், அபானனும் இருமைகளாகும். இவை மேலும், கீழும் செல்கின்றன. வ்யானனும், சமானனும் நடுவில் செல்லும் இருமைகள் ஆகும். அக்னி அல்லது பரமாத்மா சம்பூர்ண தேவனாகும். வேதம் அந்த பரமேஸ்வரனின் ஆணையாகும். வேதத்தால் பிராமணனிடம் அறிவு

பூர்வமான ஞானம் உண்டாகிறது. அந்த அக்னியின் புகை தமோமயமானது; சாம்பல் ரஜோமயமானது.

இந்த உலகம் முழுவதும் தோன்றுவதற்காக அக்னியில் ஹவிஸ்யம் ஆஹுதியாக அளிக்கப்படுகிறது. தியாகம் செய்பவர்கள் சத்வ குணத்தில் இருந்து சமானம் மற்றும் வியானம் உற்பத்தியாவதை அறிகிறார்கள். பிராணனும், அபானனும் ஆஜ்யபாகம் என்னும் இரண்டு ஆஹுதிகளுக்குச் சமமானவை. அவற்றின் நடுவில் அக்னி இருக்கிறது. இந்த உதானத்தின் உருவமே உன்னதமானது. அதைப் பிராமணர்கள் அறிவார்கள்.

இரவும் பகலும் இருமைகளாகும். இவற்றின் நடுப்பகுதியில் அக்னிகள் உள்ளன. பிராமணர்கள் இதையே உதானத்தின் மிகச்சிறந்த உருவமாகக் கருதுகிறார்கள். சத்-அசத் இரண்டும் இருமைகளாகும். இவற்றின் நடுப்பகுதியில் உள்ள அக்னி உதானத்தின் உருவமாகக் கருதப்படுகிறது. பிரம்மம் அல்லது ஊர்த்வம் எந்த சங்கல்பத்தின் காரணத்தால் சமானம் மற்றும் வ்யான ரூபமாகிறதோ அதிலிருந்தே கர்மத்தின் விஸ்தரிப்பு உண்டாகிறது.

ஆகவே சங்கல்பத்தைத் தடுக்க வேண்டும். விழிப்பையும், கனவையும் தவிர மூன்றாவது நிலையில் குறிக்கப்படும் பிரம்மம் சமானத்தின் மூலமே நிச்சயமாகிறது. வ்யானன் அமைதிக்கானது. சனாதன பிரம்மமாகிய சாந்தியே பிராமணர்களால் உதானத்தின் மிக உன்னதமான உருவமாகக் கருதப்படுகிறது.

பிராமணன் சாதுர் ஹோம யாகத்தை வருணித்தல்

பிராமணன் இதே விஷயமாக நான்கு ஹோத்தாக்களின் யாக முறையை பழைய இதிகாசத்தின்படி விளக்கலானார்; “அழகானவனே! நீ இந்த அற்புதமான ரகசியத்தை அறிந்து கொள். காரணம், கர்மம், கர்த்தா, மோகூஷம் இவை நான்கு ஹோத்தாக்களாகும். இவற்றின் மூலமே உலகம் முழுவதும் மறைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கான காரணங்கள் யுக்திகள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூக்கு, நாக்கு, கண், தோல், காது, மனம், அறிவு ஆகிய ஏழும் காரண ரூபத்திற்கு ஹேதுவான குணங்கள் ஆகும். கந்தம், ரசம், ரூபம், சப்தம், ஸ்பரிசம் மந்தவ்ய, போதவ்ய ஆகிய ஏழும் கர்மரூபமான ஹேதுக்களாகும். முகரூபவன், உண்பவன், பார்ப்பவன், பேசுபவன், கேட்பவன், மனனம் செய்பவன் உறுதியான அறிவைப் பெறுபவன் ஆகிய ஏழுவரும் கர்த்தா ரூப காரணங்களாவர். நிர்குணன், முடிவற்றவன் முதலிய

ஏழும் மோகூத்திற்குக் காரணமானவை.

பல்வேறு விஷயங்களை அனுபவிக்கும் வித்வான்களின் மூக்கு முதலிய புலன்கள் விதிப்படி தத்தம் இடத்தை அறிகின்றன. தேவர்கள் உருவமாகி எப்போதும் ஹவிஸ்யத்தை சாப்பிடுகிறார்கள். அஞ்ஞானிகள் அன்னத்தை உண்ணும்போது அது தன்னுடையது என்று எண்ணுகிறார்கள். அதேபோல் தனக்காக போஜனம் சமைப்பவனும் மமதை என்னும் குற்றத்தால் பற்றப்படுகிறான். அவன் உண்ணத்தகாத உணவையும், மதுபானம் போன்ற தீய வழக்கங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறான். அவை அவனைக் கொல்பவையாக அமைகின்றன. அவற்றை உண்பதன் மூலம் அவன் அன்னத்தைக் கொலை செய்கிறான். தானும் அதன் மூலம் கொல்லப்படுகிறான்.

அன்னத்தை உண்ணும் வித்வான் அன்னத்தைக் குறிப்பிடும் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் தனக்குள் லயப்படுத்திக் கொண்டு, எல்லாம் வல்லவனாகி மறுபடி அன்னம் முதலியவற்றை உண்டாக்குகிறான். அந்த அன்னத்தால் அந்த வித்வானிடம் மிகச்சிறிய சூகூடமான குற்றமும் உண்டாவதில்லை.

மனத்தால் சிந்திக்கப்படும், வாக்கால் கூறப்படும், காதால் கேட்கப்படும், கண்ணால் பார்க்கப்படும், தோலால் தீண்டப்படும், மூக்கால் முகரப்படும் அந்த ஆறு விஷய ரூபமான ஹவிஸ்யங்களை மனம் முதலிய ஆறு புலன்களின் கட்டுப்பாடோடு தனக்குத்தானே ஹோமம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அந்த ஹோமத்தின் அதிஷ்டான குணமுடைய, தீ ரூபமான பரமாத்மா என்னுடைய உடலிலும், மனத்திற்குள்ளும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

நான் யோகம் என்னும் யாகத்தைத் தொடங்கியுள்ளேன். இந்த யாகம் ஞான ரூபமான அக்னியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வது. இதில் பிராணனே ஸ்தோத்திரமாகும். அபானன் ஆயுதமாகும். அனைத்தையும் தியாகம் செய்வது சிறந்த தகூழினையாகும். கர்த்தா (அகங்காரம்) அனுமந்தா (மனம்) ஆத்மா (அறிவு) ஆகிய மூன்றும் பிரம்மரூபமாகி, ஹோதா, அத்வர்யு மற்றும் உத்காதாவாகின்றன. உண்மை பேசுவது கூரான ஆயுதமாகும். அபவர்க்கமே இந்த யாகத்தின் தகூழினையாகும்.

பழைய காலத்தில் பகவான் நாராயணனை அடையப் பக்தர்கள் புலன்களாகிய பசுக்களைத் தனக்கு அதீனமாக்கிக் கொண்டார்கள். பகவானை அடைந்ததும் பரமானந்தத்தால் நிறைந்த சித்தர்கள் சாமகானம் செய்தார்கள். இதன் எடுத்துக்காட்டு தைத்ரீய உபநிஷத வித்வான்களால்

“ஏதத் சாமகாயன் நாஸ்தே”, முதலிய மந்திரங்களால் முன் வைக்கப்படுகிறது. இந்த யாகத்தால் சர்வாத்மாவான நாராயணனின் ஞானத்தை அறிய முடியும்.

பிராமணன் அந்தர்யாமியின் முக்கியத் தன்மையைக் கூறுதல்

பிராமணன் மேலும் கூறலானார்; “அன்பானவளே! உலகின் மன்னன் ஒருவனே. இரண்டாமவன் கிடையாது. இதயத்தின் உள்ளே எழுந்தருளியுள்ள பரமாத்மாவே அனைவரின் மன்னனாவார். நீர் சரிவான இடத்தில் கீழ்நோக்கி பிரவகிப்பதுபோல் பரமாத்மாவின் தூண்டுதலால் நான் எந்த வகையான காரியத்தில் நியமிக்கப்படுகிறேனோ, அதையே கடைப்பிடிக்கிறேன். குருவும் ஒருவரே. இரண்டாவது குரு கிடையாது. இதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவே குரு ஆவார் அவரது ஆணையாலேயே தானவர்கள் தோற்றுவிட்டனர்.

ஓரே பந்துதான் உள்ளார்; வேறு பந்து இல்லை. இதயத்திலுள்ள அந்த பரமாத்மாவே பந்து ஆவார். அவருடைய உபதேசத்தாலேயே சப்தரிஷிகள் ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கிறார்கள். ஓரே ஸ்ரேதா தான் (கேட்பவன்) வேறு ஒருவர் அல்ல. இதயத்தில் உள்ள பரமாத்மாவே ஸ்ரேதா ஆவார். இந்திரன் அவரையே குருவாகக் கருதி குருகுலவாச நியமத்தை நிறைவேற்றினார். இதனால் அவருக்கு எல்லா உலகங்களின் சாம்ராஜ்யமும், மரணமில்லாப் பெருவாழ்வும் கிடைத்தது.

பகைவனும் ஓரே பகைவன்தான். வேறு ஒரு பகைவன் இல்லை. பழைய காலத்தில் ஒருமுறை தேவர், ரிஷிகள், நாகம், அசுரர் அனைவரும் பிரம்மாவிடம் சென்று தங்களுடைய நன்மைக்கான உபாயத்தைக் கேட்டார்கள் அவர்களிடம் பிரம்மா ஏகாக்ஷர பிரம்மமான ஓங்காரத்தை உச்சரித்தார். அவருடைய பிரணவ நாதத்தை விட்டு அனைவரும் தத்தம் திசை நோக்கி ஓடிவிட்டனர். பிறகு அவர் அந்த உபதேசத்தின் பொருளை ஆலோசிக்கும்போது முதன் முதலில் பாம்புகளின் மனத்தில் மற்றவர்களைக் கொத்தும் பாவனை பிறந்தது. அசுரர்களிடம் இயல்பான ஆடம்பரம் தோன்றியது. தேவர்கள் தானத்தையும், மகரிஷிகள் தர்மத்தையும் ஏற்கத் தீர்மானித்தனர்.

இவ்வாறு ஓரே உபதேச குருவின், ஓரே சப்தமான உபதேசத்தால் அவர்களுடைய அறிவு திருந்தியது. அவர்களுடைய மனத்தில் பல்வேறு வகையான பாவனைகள் தோன்றின. கேட்பவன் குரு கூறிய உபதேசத்தைக் கேட்கிறான். அதை வெவ்வேறு உருவில் ஏற்றுக் கொள்கிறான். ஆகவே வினா விடுக்கும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய அந்தர்யாமியைவிடச் சிறந்த வேறு ஒரு குரு கிடையாது.

அந்த அந்தர்யாமி முதலில் கர்மத்தை ஆமோதிக்கிறது. அதன்பின் ஜீவனுடைய கர்மத்தில் பிரவேசிக்கிறது. இவ்வாறு இதயத்தில் தோன்றும் பரமாத்மாவே குரு, ஞானி, கேட்பவன், பார்ப்பவன் அனைத்துமாவார். உலகில் பாவம் செய்தபடி சஞ்சரிப்பவன் பாவி என்றும் சுப கர்மங்களைச் செய்பவன் சுபநடத்தை உள்ளவன் என்றும் கூறப்படுகிறார்கள்.

இதேபோல ஆசைகள் மூலம் புலன்களின் சுகத்தில் விருப்பம் உடையவன் காமாசாரியும், புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தியவன் பிரம்மச்சாரியும் ஆவான். விரதம் மற்றும் கர்மங்களை விட்டுவிட்டுப் பிரம்மத்தில் மட்டுமே நிலைப்பவர் பிரம்ம சொரூபமாகி உலகில் சஞ்சரிக்கிறார்கள். அவர்களே முக்கிய பிரம்மசாரிகளாவர்.

பிரம்மமே அவர்களுடைய சமித்து; பிரம்மமே அக்னி; பிரம்மத்தில் இருந்தே அவன் தோன்றினான். பிரம்மமே அவனுடைய நீர்; பிரம்மமே அவனுடைய குரு. அவனுடைய உள்ளக் கருத்துகள் எப்போதும் பிரம்மத்திலேயே லயமாகின்றன. வித்வான்கள் இதையே சூக்ஷ்ம பிரம்மசரியம் என்று கூறுகிறார்கள். தத்துவ தர்சியின் உபதேசத்தால் போதம் பெற்ற ஆத்ம ஞானிகள் இந்த பிரம்மசரியத்தின் சொரூபத்தை அறிந்து அதைப் பாலனம் செய்கிறார்கள்.

பிராமணன் அத்யாத்ம (பரம்பொருளின் சுபாவம்) விஷயமான பெரும் காட்டினை வருணித்தல்

பிராமணன் சம்சாரம் என்னும் காட்டின் தன்மையைக் கூறினார்; “அன்பானவளே! சங்கல்ப ரூபமான பாம்புகளும், கொசுக்களும் நிறைந்த, சோகம், மகிழ்ச்சி என்னும் வெயிலும், குளிரும் கஷ்டப்படுத்தும், மருள் என்னும் இருள் பரவியுள்ள பேராசை என்னும் சர்ப்பங்கள் சஞ்சரிக்கும், சுக-போகங்களுக்கே வழி உள்ள காம-க்ரோதம் என்னும் பகைவர்கள் முகாமிட்டிருக்கும் சம்சாரம் என்னும் கடக்க முடியாத பாதையைத் தாண்டி நான் பிரம்மரூபம் என்னும் பெரும் காட்டில் பிரவேசித்து விட்டேன்.

அந்தக்காட்டில் பேதம் அபேதம் இரண்டும் இல்லை. லௌகிகமான சுக-துக்கம் இரண்டும் கிடையாது. அதிகம் சிறியதான, பெரியதான, சூக்ஷ்மமான எந்தப் பொருளும் இல்லை. அதைப்போன்ற சுகம் தரக்கூடியதும் வேறு ஒன்று இல்லை. அந்தக்காட்டில் புகுந்த பின் த்விஜாதிகள் மகிழ்ச்சியோ, சுகமோ அடைவதில்லை. அவர்கள் யாரிடமும் பயப்படுவதில்லை. அவர்களிடமும் யாரும் பயப்படுவதில்லை.

அங்கு ஏழு மிகப்பெரிய மரங்களும் அவற்றில் ஏழு பழங்களும் உள்ளன. அந்தப் பழங்களை உண்ணும் அதிதிகளும் உள்ளனர். ஏழு ஆஸ்ரமங்களும், ஏழுவகை சமாதிகளும், ஏழுவகை தீக்ஷைகளும் உள்ளன. அங்குள்ள வனங்களில் ஐந்து வகையான திவ்ய மலர்களும், பழங்களும் நிறைந்துள்ளன. இரண்டாவது வகை மரங்களில் இரண்டு வண்ணமுள்ள மலர்களும் பழங்களும் வியாபித்துள்ளன. மூன்றாவது வகை மரங்களிலும் இரண்டு வண்ணமுள்ள மலர்களும், பழங்களும் காணப்படுகின்றன. நான்காவது வகை மரங்கள் நறுமணத்துடன் கூடிய ஒரே வண்ண மலர்களும், பழங்களும் நிறையப் பெற்றுள்ளன. அந்தக்காட்டில் இரண்டு பெரிய மரங்கள் பலவண்ண மலர்களையும், பழங்களையும் பெற்றுள்ளன. அந்தக் காட்டிலும் ஒரே அக்னி உள்ளது.

இங்கு ஜீவனே சத்த சேதாவான பிராமணன்; ஐந்து புலன்களும் சமித்துக்களாகும். அவற்றால் கிடைக்கும் மோக்ஷம் ஏழு வகையானது. இதில் குணமே பலன் ஆகும். ஏழு மகரிஷிகளே ஏழு பழங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதிதிகள் ஆவர். பூஜையை ஏற்றுக் கொண்டதும் அவர்கள் லயமடைகின்றனர். அந்த பிரம்மரூப வனத்தில் அறிவு என்னும் மரங்கள் சோபிக்கின்றன. மோக்ஷம் என்னும் பழங்கள் உண்டாகின்றன. அமைதி என்னும் நிழல் பரவுகிறது. ஞானம் அதன் ஆஸ்ரய ஸ்தானம். திருப்தி என்பது நீர்; அந்த வனத்தின் உள்ளே ஆத்மா என்னும் சூரியனின் பிரகாசம் பரவியுள்ளது. அந்த வனத்தை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் பயம் தோன்றுவதில்லை. அந்த வனம் மேலும் கீழும் எல்லா இடங்களிலும் முடிவின்றி வியாபித்துள்ளது.

அங்கு ஏழு பெண்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் சின்மயமான ஒளியால் பிரகாசிப்பவர்கள். அவர்கள் அனைவரின் தாய்களாவர். ஏழு சித்த சப்தரிஷிகளான வசிஷ்டர் முதலியவர்கள் அந்தக்காட்டிலேயே லயமடைந்து அதிலிருந்தே தோன்றுகிறார்கள். புகழ், ஒளி, ஐஸ்வர்யம், வெற்றி, சித்தி, தேஜஸ் என்னும் ஏழு ஜோதிகள் ஆத்மா என்னும் சூரியனைப் பின்பற்றுகின்றன. அந்த பிரம்ம தத்துவத்திலேயே குன்று, மலை, அருவிகள், நதிகள் ஆகியவை உள்ளன. அவை பிரம்மத்தில் இருந்து தோன்றிய நீரைப் பெருக்குகின்றன. அந்த ரகசியமான இதயத்தில் நதிகளின் சங்கமும் உண்டாகிறது.

யோகம் என்னும் யாகம் விஸ்தரிக்கும் இடமே பிரம்ம பிதாமகரின் சொரூபமாகும். ஆத்ம ஞானத்தால் திருப்தியுற்றவர்கள் அதை அடைகிறார்கள். ஆசைகளை விலக்கி, உத்தம விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து,

தவத்தால் பாவங்களைப் பொசுக்கியவர்களே தம் அறிவை ஆத்ம நிஷ்டத்தில் ஈடுபடுத்திப் பர பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்கள்.

வித்தையின் பிரபாவத்தாலேயே பிரம்மம் என்னும் இந்த வனத்தின் சொருபம் புரிகிறது. இதை அறிந்தவர்கள் மன அடக்கத்துடன் அறிவு நிலைக்கப் பெறுகிறார்கள். பிராமணர்கள் குணமுடைய இந்தக் காட்டை அறிவார்கள். தத்துவதர்சியின் உபதேசத்தால் நல்லறிவு பெற்ற ஆத்மஞானிகள் பிரம்மம் என்னும் இந்த வனத்தை சாஸ்திரப்படி அறிந்து மன அடக்கம் முதலிய சாதனங்களின் அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். இவ்வாறு அத்யாத்மத்தின் இயல்பை பிராமணன் பிராமணிக்கு எடுத்துரைத்தார்.

ஞானி புருஷனின் நிலையைப் பிராமணன் கூறுதல்

பிராமணன் ஞானம் பெற்ற தன் நிலையைப் பிராமணிக்கு விளக்கினார்; “நான் மணத்தை முகர்வதில்லை; ரசத்தை ருசிப்பதில்லை; ரூபத்தைப் பார்ப்பதில்லை. எந்தப் பொருளையும் ஸ்பரிசுப்பதில்லை; பலவகை ஒலிகளைக் கேட்பதில்லை. எந்த சங்கல்பத்தையும் செய்வதில்லை. இயல்பே பொருட்களை விரும்புகிறது; இயல்பே வஸ்துக்களிடம் த்வேஷம் கொள்கிறது.

பிராமணனும், அபானனும் இயல்பாகப் பிராமணிகளின் சரீரங்களில் புகுந்து அன்ன-ஜீரணம் முதலிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டு இருப்பதுபோல, இயல்பாகவே விருப்பும், வெறுப்பும் உற்பத்தியாகிறது. அறிவு முதலியன இயல்பாகவே பொருள்களில் பிரிந்துள்ளன. இந்த வெளிப் புலன்களில் இருந்து விழிப்பு உடைய விஷயங்களும், கனவுகளும் உள்ளன. அவற்றில் நித்தியமானவற்றை விட அலாதியான பூதாத்மாவை உடலின் உள்ளே யோகிகள் காண்கிறார்கள்.

அதே பூதாத்மாவில் உள்ள நான் எங்கும், எந்த வகையிலும் காமம், க்ரோதம், முதுமை மற்றும் மரணத்தால் பீடிக்கப்படுவதால். எல்லா ஆசைகளிலும், எதையும் விரும்புவதில்லை. எந்தக் குற்றங்களையும் ஒருபோதும் வெறுப்பதில்லை. தாமரை இலையின் மீது நீர்த்துளிகள் பற்றாததுபோல, என்னுடைய இயல்பில் விருப்பு-வெறுப்பு தீண்டுதல் கிடையாது.

பலவகையான இயல்புள்ள புலன்கள் முதலியவற்றைப் பார்ப்பவர்கள் நித்ய சொருபமான இந்த ஆத்மாவிற்கு எல்லாப் போகங்களையும் நிலையற்றதாக்கி விடுகிறார்கள். ஆகவே, அந்த போக சமுதாயங்கள் அந்த

வித்வானைக் கர்மங்களில், ஆகாயத்தில் சூரிய கிரணங்கள் சூரியனைப் பற்றாதுபோல பற்றச் செய்ய முடிவதில்லை.

யாகம் செய்விப்பவன் (அத்வர்யு) மற்றும் ஒரு துறவிக்கிடையேயான உரையாடல்

இவ்விஷயத்தில் அத்வர்யு (யாகம் செய்ப்பவிப்பவன்) மற்றும் ஒரு துறவிக்கு இடையே நடந்த உரையாடலை நீ கேள் என்று பிராமணன் மேலும் கூறலானார்; “ஒரு யக்ஞ கர்மத்தில் பசு (விலங்கு, ஆடு) புரோகூஷணம் செய்யப்படுவதை துறவி கண்டார். அவர் அதவர்யுவிடம் இது இம்சையாகும் என்று கூறினார். அத்வர்யு துறவியிடம், “இந்த ஆடு நஷ்டமாவதில்லை. இந்த ஜீவன் நன்மையைப் பெறும். இதனுடைய உடலான மண் பூமியில் கலந்து விடும். நீர்ப்பகுதிகள் நீரில் புகுந்துவிடும் கண்கள் சூரியனிலும், காதுகள் திசைகளிலும், உயிர் ஆகாயத்திலும் லயமடைந்துவிடும். சாஸ்திரத்தின் ஆணைப்படி நடந்து கொள்ளும் எனக்கு எந்தக் குற்றமும் உண்டாகாது” என்று பதிலளித்தான்.

துறவி அவனிடம் கூறினார்; “நீ ஆட்டின் உயிர் பிரிந்ததும் அதன் நன்மையைப் பார்க்கிறாய் என்றால் இந்த யாகம் ஆட்டிற்காகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறதா? உன்னுடைய இந்த யாகத்தால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸ்ருதி, இதற்கு இந்த பசுவின் தாய்-தந்தை மற்றும் நண்பனின் அனுமதி கிடைக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. எனவே முதலில் இதனை இதன் தாய் தந்தையரிடம் அழைத்துச் சென்று அனுமதி பெற்றுக் கொள் அவர்கள் அனுமதியளித்தால் பிறகு நீ யோசிக்கலாம்.

நீ இந்த வெள்ளாட்டின் புலன்களை அவற்றின் காரணங்களில் லயப்படுத்திவிட்டாய். இப்போது அதனுடைய செயலற்ற சரீரமே மீதமுள்ளது என்று நான் கருதுகிறேன். இந்த விறகிற்குச் சமமான ஜட சரீரம் யாகம் செய்பவர்களுக்கு விறகு போலாகிறது. பின் விறகாலேயே செய்யப்படும் காரியத்திற்கு எதற்கு ஜீவஹிம்சை செய்ய வேண்டும்.

முதியவர்கள் அஹிம்சையே எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்தது. இம்சை இல்லாத காரியமே செய்யத் தகுந்தது என்று உபதேசித்துள்ளார்கள். இதுவே எங்களுடைய கருத்துமாகும். இதற்கு மேலும் நான் ஏதேனும் கூறினால் உலகில் எல்லோரும் நான் அஹிம்சா தர்மத்தைப் பின்பற்றுவேன் என்று சபதம் செய்ய நேரும். இல்லாவிட்டால் யாகம் செய்விக்கும் உங்கள் மூலம் பலவகை காரிய தோஷங்கள் சேர்க்கப்படும். எந்தப் பிராணியையும் இம்சை செய்யாமல் இருப்பதே நல்லதாகும்” என்றார்.

யாகம் செய்விக்கும் அத்வர்யு கூறினான்; “துறவியே! எல்லா பூதங்களிலும் உயிர் உள்ளது என்று நீ கருதுகிறாய். நீ பூமியின் மணம் என்னும் குணத்தையும், ஜலத்தின் ரசத்தையும், தேஜஸின் குணமான ரூபத்தையும், வாயுவின் குணமான ஸ்பரிசத்தையும், வானத்தின் குணமான சப்தத்தையும் கேட்கிறாய்; பயன்படுத்துகிறாய். மனத்தால் அறிவை மனனம் செய்கிறாய். ஒருபுறம் எந்தப் பிராணியையும் இம்சிக்காமல் விலகியுள்ளாய். மற்றொரு புறம் இம்சையில் ஈடுபட்டுள்ளாய். பிறகு எவ்வாறு அஹிம்சையைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறுகிறாய்?” என்றான்.

துறவி அவனுக்குப் பதிலளித்தார்; “ஆத்மாவிற்கு கூடரம், அகூடரம் என்று இரு உருவங்கள் உள்ளன. மூன்று காலங்களிலும் அழியாமல் இருப்பது சத்வ சொரூபமான அகூடரம் ஆகும். எது எல்லாக் காலங்களிலும் இருப்பதில்லையோ, அதனை கூடரம் என்று கூறுகிறார்கள். பிராணன், நாக்கு, மனம், ரஜோ குணத்தோடு, சத்வ குணம் ஆகியவை மாயையோடு உள்ள நல்ல குணங்களாகும். இந்த பாவனையிலிருந்து விடுபட்டு, இருமையற்று நிஷ்காமத்தோடு, எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சம பாவனை வைத்து மமதையற்று, எல்லாப் பக்கமும் பற்றின்றி இருக்கும் புருஷன் ஒருபோதும் எங்கும் பயம் கொள்வதில்லை” என்றார்.

அத்வர்யு அவரிடம், “அறிவாளிகளில் சிறந்தவரான துறவியே! உங்களுடன் வாசம் செய்வதே உசிதமாகும். உங்களுடைய சொற்களால் நானும் ஞானம் நிரம்பியவனாக ஆனேன். வேத மந்திரங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட விரதத்தையே நான் பாலனம் செய்கிறேன். ஆகவே, இதில் என்னுடைய குற்றம் ஏதுமில்லை என்பதைக் கூறுகிறேன்” என்றார். அத்வர்யு இவ்வாறு கூறியதால் அந்தத்துறவி மௌனமானார். இவ்வாறு பிராமணர்கள் மோகூத்திற்கு இத்தகைய மிகவும் சூக்ஷ்மமான சொரூபத்தைக் கூறுகிறார்கள், என்று பிராமணன் கூறினார்.

பிராமணன் பரசுராமர் கூடித்திரிய குல சம்ஹாரம் செய்ததைக் கூறுதல்

பிராமணன் பரசுராமன் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனை அழித்ததைக் கூறினார். “பாமினி! பழைய காலத்தில் ஆயிரம் கைகள் உடைய கார்த்தவீரியார்ஜுனன் என்ற புகழ் பெற்ற மன்னன் இருந்தான். இந்தப் பெரும் உலகை ஆண்டு வந்தான். ஒரு நாள் கடற்கரையில் சஞ்சரித்த அவன் தன் அம்புகளை மழையாகப் பொழிந்து கடலை மூடிவிட்டான். கடல் அவனிடம் சரணடைந்தது, என் உள் வாழும் பிராணிகளைக் கொல்லாதே; அபயம் அளி என்று கேட்டது.

அர்ஜுனன் எனக்குச் சமமான வில்லாளி வீரனைக் கூறு. பிறகு நான்

உன்னை விட்டுச் சென்றுவிடுவேன் என்றான். கடல் அவனிடம், ‘மன்னா! நீ ஜமதக்னி முனிவரின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் செல். அவருடைய புதல்வர் பரசுராமர் உனக்கு நன்றாக மரியாதை செய்வார்’ என்றது.

கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் சினத்துடன் பரசுராமரிடம் சென்று, தன் குற்றங்களால் பரசுராமரைச் சினம் கொள்ளச் செய்தான். அளவற்ற தேஜஸ்வியான பரசுராமர் தன் ஆயுதமான கோடரியால் ஆயிரம் கைகளை உடைய அந்த மன்னனை வெட்டி வீழ்த்தினார். மன்னரின் உறவினர்கள் ஒன்று திரண்டு பரசுராமரை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். பரசுராமரும் தேரிலேறி அம்பு மழை பொழிந்து மன்னனின் படைகளை அழிக்கலானார்.

அப்போது பல கூத்திரியர்கள் சிங்கத்தால் துன்புறுத்தப்பட்ட மான்களைப்போல மலைக் குகைகளில் மறைந்து கொண்டனர். அவர்கள் கூத்திரியர்களுக்கு உரிய காரியங்களை விட்டுவிட்டனர். வெகு நாட்கள் பிராமணர்களைத் தரிசிக்க முடியாமல் தங்கள் இயல்பை மறந்து சூத்திரர்கள் ஆகிவிட்டனர். இவ்வாறு திரவிட, ஆவீர, புண்ட்ர, ஷபரர்களின் சகவாசத்தில் அவர்கள் கூத்திரியனாக இருந்தாலும், தர்மத்தைவிட்டதால் சூத்திரர்களின் நிலையை அடைந்துவிட்டனர். கூத்திரிய வீரர்கள் கொல்லப்பட்டதால் பிராமணர்கள் அவர்களுடைய மனைவியரோடு “நீயோக” விதிப்படிப் புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தனர். ஆனால் பெரியவர்கள் ஆனதும் பரசுராமர் அவர்களையும் கொன்றுவிட்டார்.

இவ்வாறு 21 தலைமுறை கூத்திரியர்களின் சம்ஹாரம் ஆயிற்று. அப்போது அசரீரி இனிய குரலில், பரசுராமா! இந்தக் கொலை காரியத்திலிருந்து விடுபடு. அடிக்கடி இந்த கூத்திரியர்களின் உயிரை எடுப்பதால் உனக்கு என்ன பலன் உண்டாகும்” எனக் கூறியது. பரசுராமருக்கு அவருடைய பாட்டனார் ருசிகரும். “இந்த வேலையை விட்டுவிடு; கூத்திரியர்களைக் கொல்லாதே” என்றார்.

தந்தையின் வதத்தைச் சகிக்க முடியாத பரசுராமர் ரிஷிகளிடம் என்னுடைய காரியத்திலிருந்து என்னை விலக்க வேண்டாம் என்றார். அவருடைய முன்னோர்களான பித்ருக்கள், ‘நீ பிராமணன்; உன் கையால் மன்னர்களின் வதம் ஏற்படுவது உசிதமல்ல’ என்று கூறினர்.

பித்ரு பிதாமகர்கள் அலர்க்க மன்னரின் தியான வெற்றியைக் கூறிப் பரசுராமருக்கு உபதேசம் அளித்தல்

பித்ருக்கள் பரசுராமரிடம் பழைய காலத்தில் இருந்த அலர்க்கன் என்னும் ராஜரிஷியின் வரலாற்றை எடுத்துக் கூறினர். “பரசுராமா!

பழங்காலத்தில் புகழ்பெற்ற அலர்க்கன் என்ற ராஜரிஷி இருந்தார். அவர் தர்மம் அறிந்தவர். சத்யவாதி; மகாத்மா. அவர் தன் வில் வீரத்தால் கடலால் சூழப்பட்ட இவ்வுலகை வென்று ஆண்டு வந்தார். பிறகு அவருடைய மனம் சூட்சும தத்துவத்தைத் தேடத் தொடங்கியது. அவர் தன் அரசகாரியங்களைத் துறந்து ஒரு மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து சிந்திக்கலானார். அவர் இவ்வாறு நினைத்தார்;

“எனக்கு மனத்திடம் இருந்தே பலம் கிடைத்தது. மனத்தை வென்றுவிட்டால் எனக்கு நிலையான வெற்றி கிடைத்துவிடும். நான் புலன்கள் என்னும் பகைவர்களா சூழப்பட்டுள்ளேன். ஆகவே வெளியில் உள்ள பகைவர்களைத் தாக்காமல் என்னுள் இருக்கும் பகைவர்களையே என்னுடைய அம்புகளுக்கு இரையாக்குவேன்.” என நினைத்தார்.

மனம் அலர்க்கரிடம், “உன்னுடைய அம்புகளால் என்னைத் துளைக்க முடியாது. அவற்றைச் செலுத்தினால் உன்னுடைய மர்மஸ்தானங்களே கிழிக்கப்பட்டு உன் மரணமே நிகழும். எனவே நீ வேறு வகையான பாணங்களை யோசி” என்றது. இதைக்கேட்டு சிறிது நேரம் யோசித்த அலர்க்கர், தன்னுடைய மூக்கு பலவகை நறுமணங்களை விரும்புகிறது. ஆகவே என் பாணத்தை மூக்கின் மீதே விடப்போகிறேன்’ என முடிவு செய்தார். மூக்கும் அவருடைய அம்புகளால் தன்னைப் பிளக்க முடியாது என்றும் அவருடைய மர்மஸ்தானங்களே பிளக்கப்படும் என்று சொல்லி, வேறு வகை பாணங்களை யோசிக்குமாறு கூறிவிட்டது. இதேபோல நாக்கு, தோல், காது, கண் முதலிய புலன்களையும் அலர்க்கன் அம்பால் அடிக்க விரும்பினார். அவையும் தங்களைத் தாக்கினால் அலர்க்கனின் மரணமே நிகழும் என்றும் வேறு வகையில் யோசிக்குமாறு கூறிவிட்டன.

இறுதியாக தன்னுடைய அறிவே ஞான சக்தியால் பலவகை தீர்மானத்தைச் செய்கிறது என்று கருதினார். ஆகவே அறிவின் மீது அம்புகளைச் செலுத்த அலர்க்கன் தீர்மானித்தார். ஆனால் அவருடைய அறிவும் இதனால் மன்னனே மரணமடைவார் என்றும், வேறு வகையில் தீர்மானிக்குமாறும் கூறிவிட்டது.

பிறகு, அவர் ஒரு மரத்தின் கீழே அமர்ந்து தவம் புரிந்தார். ஆனால் அவரால் மனம், புலன்கள், அறிவு இவற்றைக் கொல்லத்தகுந்த அம்பைப்பற்றி அறிய இயலவில்லை. வெகுநாட்கள் யோசித்து யோகமே தனக்கு நன்மை தரும் சாதனமாகும் என்பதை உணர்ந்தார்.

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி ஆசனத்தில் உறுதியாக அமர்ந்தார். தியான

யோக சாதனையில் ஈடுபட்டார். தியானம் என்னும் பாணத்தால் அடித்துப் புலன்கள் அனைத்தையும் வென்றார். தியானத்தின் மூலம் ஆத்மாவில் பிரவேசித்து பெரும் சித்தி பெற்றார். இந்த வெற்றியால் ராஜரிஷி அலர்க்கர் பெரும் வியப்பு அடைந்தார்.

அவர், “ஆஹா! இதுவரை நான் வெளிக் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தேன். போகங்களின் தாகத்தால் கட்டுப்பட்டு, ராஜ்யத்தையே உபாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அது மிகவும் கஷ்டமான விஷயம். தியான யோகத்தை விட எனக்கு சிறந்த வேறு ஒரு சுக சாதனம் கிடையாது. இந்த விஷயம் எனக்கு மிகவும் பின்னாலேயே தெரிய வந்தது” எனப் பாடினார்.

பரசுராமா! ராஜரிஷி அலர்க்கரின் இந்த யோக சாதன சித்தியை நீ அறிந்து கொள். நீ கூடித்திரியர்களை அழிக்காதே;” என்று பரசுராமரின் பித்ருக்கள் கூறினார்கள். தன்னுடைய முன்னோர்கள் கூறியவாறே ஜமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமர் கடும் தவத்தில் ஈடுபட்டு கிடைத்தற்கரிய சிறந்த சித்தியைப் பெற்றார்.

அம்பரீஷ மன்னன் கூறிய ஆத்ம ஸ்வராஜ்யம் என்ற விஷயம்

பிராமணன் பிராமணியிடம் மேலும் கூறினார்; “தேவி! உலகில் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றும் என்னுடைய விரோதிகளாகும். இந்த மூன்று குணங்களின் பேதங்கள் ஒன்பது வகையாகின்றன. மகிழ்ச்சி, அன்பு, ஆனந்தம் ஆகிய மூன்றும் சாத்வீக குணங்களாகும். ஆசை, சினம், த்வேஷம் ஆகிய மூன்றும் ராஜஸ் குணங்கள். களைப்பு, சோம்பல், மோகம் ஆகிய மூன்றும் தாமஸ் குணங்களாகும். அமைதியான உள்ளம் உடையவர்களும், புலன்களை வென்றவர்களும் சோம்பல் அற்றவர்களும், தைரியம் உடையவர்களும் சம-தமம் (அறிவுடன் கூடிய புலனடக்கம்) ஆகிய பாணங்களின் மூலம் மேற்கூறிய குணங்களை வேருடன் அறுத்துவிடுகிறார்கள். இவற்றை வெல்ல மற்றவர்களையும் உற்சாகப்படுத்துகிறார்கள்.

குற்றங்களின் பலம் அதிகரித்து, நல்ல குணங்கள் அழுந்திவிட்டபோது புகழ் மிக்க மன்னன் அம்பரீஷன் ராஜ்யத்தை ஏற்றார். அவர் தன் குற்றங்களை அழுத்தி, உத்தம குணங்களை மதித்தார்; அதனால் பெரும் புகழ் பெற்றார். அவர் அப்போது ஒரு பாடலைப் பாடினார்; அதில் இவ்வாறு கூறினார். “நான் பெரும் குற்றங்களை வென்றுவிட்டேன். பகைவர்கள் அனைவரையும் அழித்துவிட்டேன். ஆனால் அழிக்கத்தகுந்த மிகப்பெரிய ஒரு குற்றத்தை நான் இதுவரை அழிக்கவில்லை. அதனுடைய தூண்டுதலாலேயே இந்தப் பிராணிகளிடம் வைராக்கியம் உண்டாவதில்லை.

ஆசை வசப்பட்ட மனிதன் உலகில் தாழ்ந்த காரியங்களை நோக்கி ஓடுகிறான். ஆசையால் தூண்டப்பட்டு செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்துவிடுகிறான். பேராசை என்னும் அந்தக் குற்றத்தை ஞானம் என்னும் கத்தியால் வெட்டி மனிதன் சுகமடையலாம். பேராசையால் ஆசையும், தாகமும் அதனால் கவலையும் பிறக்கிறது. பேராசையுள்ள மனிதன் முதலில் பல ராஜஸ குணங்களைப் பெறுகிறான். அவற்றைப் பெற்றதும் தாமஸ குணங்களும் அவனிடம் அதிகம் வந்துவிடுகின்றன.

அந்தக் குணங்களின் மூலம் உடல் என்னும் தளையால் பிணிக்கப்பட்டு அவன் அடிக்கடி பிறவி எடுக்கிறான். பலவகையான காரியங்களைச் செய்கிறான். வாழ்க்கையின் இறுதி நேரம் வந்தபோது, தேகத்தின் தத்துவங்கள், தனித்தனியாகிச் சிதறுகின்றன. அவன் மரணமடைந்து விடுகிறான். இதன்பின் மறுபடி பிறப்பு-இறப்பு என்னும் தளையில் சிக்குகிறான்.

ஆகவே இந்த லோபம் என்னும் (பேராசை) சொருபத்தை நன்கு அறிந்து இதை தைரியமாக அழுத்தி ஆத்ம ராஜ்யத்தில் அதிகாரம் பெற விரும்ப வேண்டும். இதுவே உண்மையான ஸ்வராஜ்யமாகும். இங்கு வேறு எந்த ராஜ்யமும் கிடையாது. ஆத்மாவின் உண்மையான ஞானம் பெற்றவனே மன்னனாகிறான்.

இவ்வாறு புகழ்மிக்க அம்பர்ஷ மன்னன் ஆத்மராஜ்யத்தைப் பெற விரும்பி, பலம் மிகுந்த பகைவனான லோபத்தை வேரோடு அழித்தார். மேற்கூறிய பாடலைப் பாடினார்.” என்று பிராமணன் அம்பர்ஷனின் வெற்றியைப் பற்றிக் கூறினார்.

பிராமணன் உருவில் வந்த தர்மம் மற்றும் ஜனகரின் உரையாடல்

பிராமணன், உருத்தரித்து வந்த தர்மம் மற்றும் ஜனக மன்னருக்கு இடையே நடந்த உரையாடலான பழைய விஷயத்தைப் பிராமணிக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

“பாமினி! ஒரு சமயம் ஜனக மன்னன் ஏதோ ஒரு குற்றம் செய்த பிராமணனுக்கு தன் தேசத்திலிருந்து வெளியேறுமாறு தண்டனை அளித்தார். அதைக்கேட்ட பிராமணன், ‘மன்னா! உங்கள் அதிகாரத்தில் உள்ள தேசத்தின் எல்லையைக் கூறுங்கள். நான் வேறு மன்னனின் ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்து சாஸ்திரப்படி உங்களுடைய ஆணையை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன்’ என்றார்.

பிராமணன் அவ்வாறு கூறியதும் ஜனக மன்னனால் பதிலளிக்க முடியவில்லை. அவர் யோசித்தார். அப்போது மோகம் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. சிறிதுநேரம் ஓய்வெடுத்ததும் அவருடைய மோகம் அழிந்துவிட்டது. அவர் பிராமணனிடம் கூறினார். “முன்னோர்கள் காலத்தில் இருந்தே மிதிலையின் ராஜ்யத்தில் என்னுடைய அதிகாரம் இருக்கிறது என்றாலும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது பூமி முழுவதும் தேடினாலும் எங்கும் எனக்கு என் தேசம் தென்படவில்லை. பூமியில் என் ராஜ்யத்தின் விவரம் பெற முடியாமல் நான் மிதிலையில் தேடினேன். அங்கும் அவநம்பிக்கை அடைந்தேன். மிதிலையின் மக்கள் மீது என்னுடைய அதிகாரம் பற்றித் தேடினேன். அவர்கள் மீதும் என் அதிகாரம் தீர்மானம் ஆகாததால் எனக்கு மருள் உண்டாயிற்று.

பிறகு ஆலோசித்து அந்த மருளை அழித்தேன். பிறகு எங்கும் என்னுடைய ராஜ்யம் இல்லை அல்லது எல்லாமும் என்னுடைய ராஜ்யமே என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். ஒரு பார்வையில் இந்த சரீரம் கூட என்னுடையதல்ல; மற்றொரு பார்வையால் உலகம் முழுவதும் என்னுடையதேயாகும். இது என்னுடையது என்பதுபோல் மற்றவர்களுடையதுமாகும், என நான் கருதுகிறேன். ஆகவே, பிராமணரே! தாங்கள் விரும்பும் இடத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினார்.

பிராமணன் மன்னனிடம் கூறினார்; “மன்னா! முன்னோர்கள் காலத்திலிருந்தே மிதிலை ராஜ்யத்தின் மீது உங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது என்றால் எந்த அறிவைப் பின்பற்றி இது தங்களுடையது அல்ல என்று கூறினீர்கள்? எந்த அறிவால் எல்லா இடமும் தன்னுடைய ராஜ்யம் என்று கருதினீர்கள்? எவ்வாறு எங்குமே தன்னுடைய ராஜ்யம் இல்லை என்று கருதுகிறீர்கள்?” என்றார்.

ஜனக மன்னர் பிராமணனிடம் கூறினார்; “பிரமன்! இவ்வுலகில் கர்மத்திற்கேற்ப கிடைக்கும் எல்லா நிலைகளும் முதலும் முடிவும் உடையவை என்பதை நான் நன்கறிவேன். ஆகவே எனக்கு என்னுடையதான எந்தப்பொருளும் புலப்படவில்லை. வேதமும் இந்த வஸ்து யாருடையது? இது யாருடைய தனம்? (யாருடையதுமல்ல) என்று கூறுகிறது. ஆகவே, நான் என் அறிவால் யோசிக்கும்போது, எந்தப் பொருளையும் என்னுடையது என்று கூறத் தோன்றவில்லை. இந்த அறிவினாலேயே நான் மிதிலை ராஜ்யத்தில் இருந்து என்னுடைய மமதையை விலக்கிக் கொண்டேன். இனி எந்த அறிவைப் பின்பற்றி நான் எல்லா இடங்களையும் என்னுடைய ராஜ்யம் என்று கருதுகிறேன் என்பதைக் கேள்.

நான் நாக்கிற்கு வந்த சுவையை என் சுகத்திற்காக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. முகரும் நறுமணத்தையும் எனக்காகப் பெற விரும்பவில்லை. என் கண்களின் ஒளியையும் என்னுடைய சுகத்திற்காக அனுபவிக்க விரும்பவில்லை. ஆகவே ஒளியையும் வென்றுவிட்டேன். தோலில் சேர்க்கையால் கிடைக்கும் ஸ்பரிசு சுகத்தையும் எனக்காக விரும்பவில்லை. காதில் விழுந்த ஒலிகளையும் என் சுகத்திற்காக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. மனத்தில் வந்த மனன விஷயங்களையும் என் சுகத்திற்காக அனுபவிக்க விரும்புவதில்லை. என்னால் வெல்லப்பட்ட மனம் எப்போதும் என் வசத்தில் உள்ளது. என்னுடைய எல்லாக் காரியமும், தேவ, பித்ரு பூதங்கள் மற்றும் அதிதிகளின் காரணமாகவே நடக்கின்றன” என்று கூறினார்.

ஜனகரின் சொற்களைக் கேட்ட அந்த பிராமணன் சிரித்தான். பிறகு அவரிடம், “மன்னா! நான் தர்மம். உங்களைப் பரீகூடி செய்வதற்காக பிராமணன் உருவம் தரித்து இங்கு வந்துள்ளேன். இப்போது எனக்கு உலகில் சத்வகுணம் என்னும் சக்கரத்தால் சூழப்பட்ட பிரம்மத்தை அடையும் உருவமான தர்ம சக்கரத்தை இயக்குபவர் நீங்கள் ஒருவரே என்று தீர்மானமாகிவிட்டது” என்று கூறினார்.

பிராமணன் தன் பத்தினியிடம் ஞான, நிஷ்ட சொரூபத்தை அறிமுகப்படுத்துதல்

இவ்வாறு ஜனக மன்னரைப் பற்றிய கூறிய பிராமணன் மேலும் தன் பத்தினியிடம் கூறலானார்; “தேவி! நீ உன் அறிவால் என்னை எவ்வாறு கருதி ஏசுகிறாயோ, நான் அத்தகையவன் அல்ல. நான் இந்த உலகத்தில் தேகாபிமானம் உடையவர்களைப்போல நடந்து கொள்வதில்லை. நீ என்னைப் பாவ-புண்ணியத்தில் பற்றுடையவனாகக் காண்கிறாய். ஆனால் உண்மையில் நான் அத்தகைய பற்றுடையவன் இல்லை. நான் பிராமணன், ஜீவன் முக்தன், மகாத்மா, வானப்ரஸ்தன், கிருகஸ்தன், பிரம்மச்சாரி அனைத்தும் ஆவேன்.

இந்தப் புவியில் காணப்படும் அனைத்திலும் நான் வியாபித்துள்ளேன். உலகில் எந்த ஸ்தாவர-ஜங்கம பிராணிகள் உள்ளனவோ அவற்றை அழிக்கவில்லை மரணமாக என்னைப் புரிந்து கொள். என்னுடைய இந்த அறிவு பூமி முழுவதையும் சொர்க்க ராஜ்யத்தையும் அறிகிறது. எனவே அறிவே என்னுடைய செல்வமாகும்.

பிரம்மசர்யம், கிருகஸ்தம், வானப்ரஸ்தம், சந்நியாசம் ஆகிய ஆஸ்ரமங்களில் உள்ள பிரம்மவேத்தா பிராமணர்கள் செல்லும் வழி

ஒன்றுதான். ஏன் எனில் அவர்கள் கவலையற்ற பல சின்னங்களைத் தரித்தும் ஒரு அறிவையே பின்பற்றுகிறார்கள்.

வெவ்வேறு ஆஸ்ரமங்களில் இருந்தாலும், அமைதியின் சாதனத்திலேயே அறிவை ஈடுபடுத்துபவர்கள், இறுதியில் சத்வ சொரூபமான ஒரே பிரம்மத்தை நதிகள் அனைத்தும் கடலை அடைவதைப்போல அடைந்து விடுகிறார்கள். இது அறிவு செல்லும் வழி. உடலின் மூலம் இதைப் பெற முடியாது. எல்லாக் கர்மங்களும் முடிவுடையவையே. சரீரமே கர்மங்களுக்குக் காரணமாகும்.

ஆகவே தேவி! நீ பரலோகத்திற்காக சிறிதும் பயப்படாதே. நீ பரமாத்ம பாவனையில் ஈடுபட்டு இறுதியில் என்னுடைய சொரூபத்தையே அடைந்துவிடுவாய்” என்று பிராமணன் தன் கதியைப் பற்றிக் கவலைப்பட்ட பிராமணியிடம் கூறினார்.

இத்துடன் பிராமண கீதை என்ற உபதேசம் நிறைவடைந்தது. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன்னுடைய மனத்தையே பிராமணன் என்றும் தன்னுடைய அறிவைப் பிராமணி என்றும், தானே க்ஷேத்ரக்குன் என்பதையும் உருவகப்படுத்தி இப்பிராமண கீதையை அர்ஜுனுக்கு உபதேசித்தார்.

4. பிரம்மா மகரிஷிகளின் வினாக்களுக்கு அளித்த விடைகள்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் குரு-சிஷ்ய உரையாடல் மூலம் அர்ஜுனனுக்குக் கூறியது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 35 - அத் 51

தமோ குண வருணனை-ரஜோகுணம், சத்வகுண அறிவின் பலன்-மூன்று குணங்களின் தொடர்பும் இருப்பும்-மகத்தத்துவத்தின் பெயர்களும், இருப்பும்-அகங்காரத்தின் உற்பத்தியும் சொரூபமும்-ஐம்பெரும் பூதங்களின் சிருஷ்டி-பூதங்களின் அத்யாத்ம, அதிபூத, அதிதைவத் வருணனை-நிவ்ருக்தி மார்க்கம்-சரீரம்-காலச்சக்கரத்தின் வருணனை-புலனடக்கத்தால் பரமாத்மாவை தரிசித்தல்-சராசர பிராணிகளின் அதிபதிகள்-தர்மத்தின் வர்ணனை-அதிபூதங்களுக்கான சாதன வருணனை-கேஷத்ரக்ஞனின் அலாதித்தன்மை-பொருட்களின் முதலும், முடிவும்-சரீரரூபமான காலச்சக்கர வருணனை-நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் வருணனையும், தர்மமும்-சரீரத்தை மரமாக உருவகித்தல்-ஆத்மா மற்றும் பரமாத்மாவின் வருணனை-ரிஷிகளின் தர்ம நிர்ணயம் பற்றிய வினாக்கள்-சத்வம், கேஷத்ரக்ஞனின் வேற்றுமை-அறிவுடையவன் ஞானம் பெறுதல்-பஞ்ச பூதங்களின் குண விஸ்தாரம்-மனம்-பிரம்மவனம்-தவம் பற்றிய மேன்மைகள்-பிரம்மாவின் உபதேச முடிவு.

மகரிஷிகள் பிரம்மாவிடம் சென்று கேட்ட வினாக்கள்

இப்பகுதியில் சித்த சமுதாயங்கள் நன்கறிந்த, பழைய காலத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மிகச்சிறந்த சனாதன ஞானம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

முன்பு, பிரஜாபதி தகூன், பரத்வாஜர், கௌதமர், ப்ருகு நந்தனன் சுக்ரன், வசிஷ்டர், காச்யபர், விஸ்வாமித்திரர், அத்ரி முதலிய மகரிஷிகள் தங்களுடைய கர்மங்களின் மூலம் எல்லா வழிகளிலும் அலைந்து திரிந்து களைத்துப்போயினர். பிறகு அனைவரும் ஒன்றாகக்கூடி முதியவரான அங்கிராவை முன்னிட்டுக் கொண்டு பிரம்ம லோகத்திற்குச் சென்றனர். அங்கு சுகமாக அமர்ந்திருந்த பிரம்மாவைத் தரிசித்து வினயத்துடன் அவரை வணங்கினர். தங்களுடைய நன்மைக்கான விஷயத்தை அவரிடம் கேட்டனர்.

“சிறந்த கர்மத்தை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்? மனிதன் பாவத்தில் இருந்து எவ்வாறு விடுபடுகிறான்? எந்தவழி எங்களுக்கு நன்மைதரக் கூடியது? சத்தியம் என்பது என்ன? பாவம் என்பது என்ன? கர்மங்களின் இரண்டு வழிகள் என்ன? எவற்றால் மனிதன் தகூணாயன, உத்தராயண கதியை அடைகிறான்? பிரளயம் என்பது என்ன? மோகூம் என்பது என்ன?

பிராணிகளின் ஜன்மம் மற்றும் மரணம் என்பது என்ன? “இவ்வாறு அந்த மகரிஷிகள் கேட்டதும் மூத்த பிதாமகரான பிரம்மா அவர்களுக்குப் பதிலிறுத்தார்

பிரம்ம பிதாமகர் மகரிஷிகளுக்குக் கூறிய பதில்

“உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் மகரிஷிகளே! சராசர ஜீவன்கள் சத்ய சொருபரான பரமாத்மாவிடமிருந்து தோன்றின. தவம் என்னும் கர்மத்தால் ஜீவனைத் தரிக்கின்றன. அவை தன்னுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றவாறு பிறப்பு-இறப்பு என்னும் சக்கரத்தில் சுழல்கின்றன, என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

பிரம்மம் சத்தியமானது; தவம் சத்தியமானது; பிரஜாபதியும் சத்தியம் சத்தியத்திலிருந்தே புதங்கள் அனைத்தும் பிறந்துள்ளன. இந்த பௌதிக உலகம் சத்தியரூபமானது. ஆகவே, எப்போதும் யோகத்தில் ஈடுபடுபவர்களும் தாபத்திலிருந்தும் சினத்திலிருந்தும் விலகியிருப்பவர்களும், நியமங்களைப் பாலனம் செய்பவர்களும், தர்மத்தை சேவிக்கும் பிராமணர்களும் சத்தியத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள்.

தர்ம மரியாதையைத் தோற்றுவிக்கும் வித்வானான பிராமணர்களிடம் நான் உலகிற்கு நன்மையளிக்கும் சனாதன தர்மங்களை உபதேசிப்பேன். அதேபோல ஒவ்வொரு வர்ணாஸ்ரமத்திற்கும் தனித்தனியான நான்கு வித்தைகளை வர்ணிப்பேன். சிந்தனையாளர்கள் நான்கு கால்கள் உடைய ஒரு தர்மத்தை நித்யமானது என்று கூறுகிறார்கள்.

பிராமணர்களே! பழைய காலத்தில் அறிவுடையவர்கள் ஆதாரமாகக் கொண்ட, பிரம்மபாவத்தை அடையத் தீர்மானமான, சாதனமான மங்களமான, கல்யாண மயமான வழியை உங்களுக்கு உபதேசிக்கிறேன். அறிய முடியாத அந்த வழியை இங்கு இப்போது கேளுங்கள்.

ஆஸ்ரமங்களில் பிரம்மசரியம் முதலாவது ஆஸ்ரமமாகும். கார்ஹஸ்தியம் (இல்லறம்) இரண்டாவது; வானப்ரஸ்தம் மூன்றாவது; அதன் பிறகு சந்யாச ஆஸ்ரமமாகும். சந்யாச ஆஸ்ரமம், ஆத்ம ஞானத்தை முக்கியமாகக் கொண்டது. ஆகவே இதை பரமபத சொருபமாகக் கருத வேண்டும். அத்யாத்ம ஞானம் கிடைக்காதவரை மனிதன் ஜோதி, ஆகாயம், வாயு, சூரிய-சந்திரர், பிரஜாபதி முதலியவர்களின் உண்மையான தத்துவத்தை அறிவதில்லை. ஆகவே முதலில் அந்த ஆத்ம ஞானத்தின் உபாயத்தைக் கேளுங்கள்.

பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், ஆகிய மூன்றுத்விஜாதியினருக்கும் வானப்ரஸ்த முறை உள்ளது. காட்டில் வாழ்ந்து முனிவர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றி பழம், கிழங்குகள் மற்றும் காற்றினையே ஆகாரமாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்வதால், வானப்ரஸ்த தர்மம் பரிபாலிக்கப்படுகிறது. எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் இல்லற தர்மத்தின் முறை உள்ளது.

தர்மத்தின் முக்கிய லக்ஷணம் சிரத்தையேயாகும். இதுவே தேவயான மார்க்கமாகும். தைரியமிகுந்த சந்தக்கள் தங்களுடைய கர்மங்களால் தர்ம மரியாதையைப் பாலனம் செய்கிறார்கள். உத்தம விரதத்தைப் பின்பற்றி மேற்கூறிய தர்மங்களில் எதையாவது உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் காலக்ரமத்தில் எல்லாப் பிராணிகளின் இறப்பையும், பிறப்பையும் எப்போதும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

இனி பொருட்களில் பகுக்கப்பட்டிருக்கும் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ளுங்கள். அவ்யக்த ப்ரக்ருதி, மகத் தத்துவம், அகங்காரம், பத்து புலன்கள், ஒரு மனம், ஐம்பெரும் பூதங்கள் அவற்றின் குணங்கள் ஆகிய 24 தத்துவங்கள் சனாதன சர்க்கமாகும். இவற்றுடன் ஒரு ஜீவாத்மா சேர்ந்து தத்துவங்களின் எண்ணிக்கை 25 ஆகக் கூறப்படுகிறது. இந்த தத்துவங்களின் உற்பத்தியையும், லயத்தையும் சரியாக அறிபவன் பிராணிகள் அனைத்திலும் தைரியம் மிகுந்தவன்; அவன் ஒருபோதும் மருட்சியடைவதில்லை.

எல்லா தத்துவங்களையும், குணங்களையும், தேவர்களையும் யதார்த்த உருவில் அறிபவனின் பாவங்கள் கழுவப்படுகின்றன. அவன் பிறவித் தளையிலிருந்து விடுபட்டு திவ்ய லோகங்களின் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

பிரம்மா தமோ குணத்தை வருணித்தல்

இனி தமோ குணத்தின் இயல்புகளைக் கேளுங்கள்: “மகரிஷிகளே! சத்வ, ரஜோ, தமம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சமமான நிலையை அடையும்போது, அதன் பெயர் ‘அவ்யக்த ப்ரக்ருதி’ என்று கூறப்படுகிறது. இந்த அவ்யக்கம் பிராக்ருத காரியங்கள் அனைத்திலும் வியாபித்திருப்பதும், அழியாததும், நிலையானதும் ஆகும். மேற்கூறிய மூன்று குணங்களிலும் வேற்றுமை உண்டாகும்போது அவை பஞ்சபூதங்களின் உருவத்தைத் தரிக்கின்றன. அவற்றால் ஒன்பது துவாரங்கள் உடைய நகரமான உடலின் நிர்மாணம் உண்டாகிறது.

உடலாகிய இந்த புரத்திலிருந்து, ஜீவாத்மாவை, மனமும், பதினொரு புலன்களும் விஷயங்களின் பக்கம் தூண்டிவிக்கின்றன. இவை மனத்தில்

இருந்து தோன்றியவை. அறிவே இந்த நகரத்தின் தலைவியாகும். பத்து புலன்களைக் காட்டிலும் மனம் சிறந்தது ஆகும். இதில் உள்ள மூவகை ஊற்றுக்கள் மூன்று குணமயமான நதிகளின் மூலம் அடிக்கடி நிரப்பப்பட்டுக் கொண்டும் பிரவகித்துக் கொண்டும் இருக்கின்றன. சத்வ, ரஜ, தமம் என்னும் மூன்றையும் குணமென்று கூறுகிறார்கள். இவை ஒன்று மற்றொன்றிற்கு எதிராகவும், ஒன்று மற்றொன்றைச் சார்ந்தும், ஒன்று மற்றொன்றின் உதவியால் நிலைத்தும், ஒன்று மற்றொன்றைப் பின்தொடர்ந்தும் பரஸ்பரம் கலந்திருப்பவையாகும். ஐம்பெரும் பூதங்களும் இந்த மூவகை குணங்களால் ஆனவையாகும்.

தமோ குணத்திற்கு எதிரானது சத்வகுணம்; சத்வ குணத்திற்கு எதிரானது ரஜோகுணம்; ரஜோ குணத்தின் எதிரி தமோ குணம்; தமோ குணம் தடுக்கப்படும் இடத்தில் ரஜோ குணம் அதிகரிக்கிறது. ரஜோ குணம் அடக்கப்படும் இடத்தில் சத்வ குணம் வளர்ச்சியடைகிறது. தமம் இருள் மயமானது; அது மோகம் அல்லது அறியாமை என்றும் கூறப்படுகிறது. தமம் அதர்மத்தைக் குறிப்பது; பாவம் செய்பவர்களிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பது.

தமோ குணத்தின் இந்த ஸ்வரூபம் மற்ற குணங்களுடன் கலந்தும் காணப்படுகிறது. ரஜோ குணம் ப்ரக்ருதி ரூபமாகக் கூறப்படுகிறது. அது சிருஷ்டியின் உற்பத்திக்குக் காரணமாகிறது. பூதங்கள் அனைத்திலும் இதன் ப்ரவ்ருத்தி காணப்படுகிறது. காணும் உலகம் ரஜோ குணத்தின் ஸ்வரூபமாகும். உற்பத்தி அதனுடைய லக்ஷணமாகும். எல்லா பூதங்களிலும் காணப்படும் ஒளி, கர்மத்தில் சிரத்தையின்மை ஆகியன சத்வகுணத்தின் ரூபமாகும். கர்வமின்றி இருப்பதைச் சிறந்த புருஷர்கள் புகழ்ந்துள்ளனர்.

தமோ குணம் என்பது மோகம், அஞ்ஞானம், தியாகமின்மை, கர்மங்களை நிர்ணயிக்க இயலாமை, உறக்கம், கர்வம், பயம், லோபம், சுப கர்மங்களில் ஸ்வயமே குற்றம் காணுதல், நினைவாற்றல் இன்மை; விளைவை யோசியாமை, நாஸ்திகம், தீயநடத்தை, விவேகமின்மை, புலன்களின் தளர்ச்சி, ஹிம்சை மற்றும் நிந்தைக்குரிய குற்றங்களில் ஈடுபடுதல், அகாரியத்தைக் காரியமாகவும், அஞ்ஞானத்தை ஞானமாகவும் நினைத்தல், பகைமை, பணியில் ஈடுபாடினமை, முட்டாள்தனமாக யோசித்தல், அசிரத்தை, புரிந்து கொள்ளாமை, கபடம், பாவம் செய்தல், சோம்பல் காரணமாக உடல் கனமாதல் புலன்களை வெல்லாமை, தாழ்ந்த காரியங்களில் விருப்பம் கொள்ளுதல் ஆகிய இயல்புகளை உடையது. இவ்வுலகில் மறுக்கப்பட்ட விஷயங்கள் அனைத்தும் தமோகுணத்தின் பாற்பட்டனவாகும்.

தேவர், பிராமணர், வேதம் இவற்றை எப்போதும் நிந்தித்தல், தானம் செய்யாமை, கர்வம், சினம், பொறுமை இன்மை, மற்றவரிடம் அகூயை கொள்ளுதல் அனைத்தும் தாமச நடத்தைகளாகும். முறையும், அக்கறையும் இன்றி வீணான காரியங்களைத் தொடங்குதல், சிரத்தையின்றித் தானம் அளித்தல், மற்றவருக்கு அளிக்காமல் போஜனம் செய்வது போன்றவையும் தாமஸ காரியங்களாகும். அதிவாதமும், பொறுமையின்மையும் தாமசகுணமேயாகும்.

உலகில் இத்தகைய நடத்தை உடையவர்களும், தர்மத்தின் மரியாதையை மீறுபவர்களுமான பாவிகள் தமோ குணமுடையவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். அத்தகைய பாவமுடைய மனிதர்கள் மறுபிறவியில், சிலர் பசு, பசுவியாகப் பிறவி எடுக்கின்றனர். சிலர் நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றனர். ஸ்தாவரங்கள், பசு, யானை, குதிரை முதலிய வாகனங்கள். அரக்கர், பாம்பு, புழு-பூச்சி, பறவை, அண்டஜப்பிராணிகள், நான்கு கால் பிராணிகள், பைத்தியம், செவிடு, ஊமை மற்றும் பலவகைப் பிணிகளுடைய மனிதர்கள் அனைவரும் தமோ குணத்தில் மூழ்கியவர்களேயாவர்.

தங்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றவாறு தீய நடத்தையின் லக்ஷணங்களைக் கொண்ட அந்த ஜீவன்கள் எப்போதும் துயரத்தில் மூழ்கியுள்ளனர். அவர்களின் மனம் தாழ்ந்த விஷயங்களிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவர்கள் “அர்வாக் ச்ரோதா” என்று கூறப்படுகின்றனர். தமோ குணத்தில் சூழ்ந்துள்ள அனைவரும் தாமசப்பிராணிகள் ஆவர்.

இப்போது இந்த தாமசப் பிறவிகளுக்குச் சென்ற பிராணிகள் எவ்வாறு மேன்மையடைகிறார்கள் என்பதையும், அவர்கள் புண்ணிய கர்மம் செய்பவராகி எவ்வாறு சிறந்த உலகங்களுக்குச் செல்கிறார்கள் என்பதையும் கூறுகிறேன். மேலே கூறியவாறு விபரீத பிறவிகளை அடைந்த பிராணிகள் முன்பு செய்த புண்ணிய கர்மங்களின் பலன் உதயமாகும்போது, அவை சுபகர்மத்தைச் செய்த பிரபாவத்தால் தம் காரியத்தில் நிஷ்டை கூடி, நன்மை பெற்று பிராமணர்களுக்குச் சமமாக ஆகிறார்கள். அதாவது சிறந்த குலத்தில் தோன்றுகின்றனர்.

அந்த சிறந்த குலத்திலிருந்து மறுபடி முயற்சியோடு மேலே எழுகின்றனர்; தேவர்களின் சுவர்க்க லோகத்திற்குச் செல்கின்றனர் என்று வேதம் கூறுகிறது. மறுபடி பிறந்து இறக்கும் தர்மப்படி, அங்கிருந்து மண்ணுலகில் மனிதர்களாகப் பிறக்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் மறுபடி

பாவப்பிறவியாக, சண்டாளனாக, ஊமையாக, திக்குவாயர்களாகப் பிறக்கிறார்கள்.

ஜன்ம, ஜன்மாந்திரத்தில் மேன்மேலும் உச்ச வர்ணத்தில் பிறக்கிறார்கள். சிலர் சூத்திரப் பிறவியிலிருந்து முன்னேறினாலும் தாமச குணங்களிலேயே ஈடுபடுகிறார்கள். போகங்களில் பற்றுக் கொண்டு மகாமோகத்தில் மூழ்கி விடுகிறார்கள். போகங்களின் சுகத்தினால், சுகத்தை விரும்பும் ரிஷி, முனி, தேவ கணங்கள் கூட மோகம் அடைந்துவிடுகின்றனர்.

தாமஸ ப்ரக்ருதி தம(அவித்தை), மோகம், மகாமோகம், சினம் என்னும் தாமிசீரம், மரணம் என்னும் அந்த தாமிசீரம் ஆகிய ஐந்து வகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சினமே தாமிசீரம் என்று கூறப்படும். வர்ணம், குணம், பிறவி மற்றும் தத்துவத்தின்படி நான் உங்களிடம் தாமச குணத்தை முழுமையாக வர்ணித்துள்ளேன். தத்துவமற்றதில் தத்துவப்பார்வை வைப்பவன் இந்த விஷயத்தை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ள முடியும்? இந்த விபரீதமான பார்வையே தமோ குணத்தின் யதார்த்தமான அடையாளமாகும்.

இவ்வாறு தமோ குணத்தின் ஸ்வரூபமும் அதன் காரியமான பலவகை குணங்களும் உள்ளபடி கூறப்பட்டுள்ளன. தமோ குணத்தால் பெறப்படும் உயர்ந்த-தாழ்ந்த பிறவிகளும் கூறப்பட்டன. இவற்றைச் சரியாக அறிந்து கொள்ளும் மனிதன் தாமச குணங்களில் இருந்து விடுபடுகிறான்.

ரஜோ குணம்: அதை அறிவதன் பலனைப் பிரம்மா ரிஷிகளிடம் கூறுதல்

பிரம்மா ரஜோகுணம் பற்றி வர்ணிக்கலானார்; “மகா பாக்யசாலிகளான ரிஷிகளே! இப்போது ரஜோகுண ஸ்வரூபத்தையும், அதன் காரிய பூதமான குணங்களையும் உள்ளவாறு கூறுகிறேன்; கேளுங்கள்.

தாபம், ரூபம், ஆயாசம், துக்கம், வெயில், குளிர், ஐஸ்வர்யம், சண்டை, சமாதானம், ஹேதுவாதம், மனம் மகிழாமை, பலம், பொறுமை, வீரம், மதம், ரோஷம், தேகப்பயிற்சி, கலகம், பொறாமை, ஆசி, கோள் சொல்லுதல், போரிடுதல், மமதை(என்னுடையது என்ற எண்ணம்), குடும்ப பாலனம், வதம், கவலை, வாங்குதல்-விறற்ல், உடைத்தல், துளைத்தல், பிரிக்கும் முயற்சி, நிஷ்டிரத்தன்மை, உக்கிரத்தன்மை, கூவுதல், மற்றவர் பலவீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டுதல், உலக விஷயமான கவலை, பச்சாதாபம், அகூயை, உலக விஷயங்களால் பாதிக்கப்படுதல், பொய் கூறுதல், பொய்யான தானம், ஐயமுள்ள ஆலோசனை, திரஸ்காரமாகப் பேசுதல், நிந்தித்தல், துதித்தல், புகழ், பிரதாபம், பலாத்காரம், சுயநலத்தோடு ரோகிக்கு சேவை செய்தல், பெரியவர்களின் சேவை, ஸேவாவ்ருத்தி,

ஆசை, மற்றவரை ஆஸ்ரயித்தல், விவகாரத் தேர்ச்சி, நீதி, குற்றம், பரிவாதம், பரிக்ரஹம் ஆகியவை அனைத்தும் ரஜோ குணங்களின் காரியங்களாகும்.

உலகிலுள்ள ஆண், பெண், பூதங்கள், திரவியம், வீடு முதலியவற்றிற்குத் தனித்தனி சம்ஸ்காரங்கள் உள்ளன. அவை அனைத்தும் ரஜோ குணத்தின் தூண்டுதலால் நிதழ்பவை. சந்தாபம், நம்பிக்கையின்மை, பலனை எதிர்பார்த்து விரத நியமம் மேற்கொள்ளுதல். பலனை எதிர்பார்க்கும் காரியம், பலவகை பூர்த்த கர்மங்கள் (சத்திரம், குளம், தோட்டம் போன்றவை அமைத்தல்) ஸ்வாஹாகாரம், நமஸ்காரம், ஸ்வதாகாரம், வஷ்ட்காரம், யாஜனம், அத்யயனம், யஜனம், அத்யாபனம், தானம், பரிக்ரஹம், பிராயச் சித்தம், மங்களகாரியம், அகியவைகளும் ராஜஸம் என்றே கருதப்படுகின்றன. ரஜோகுணத்தாலேயே தனக்கு அது வேண்டும். இது வேண்டும் என்று பொருட்களைப் பெறப் பற்றும் ஆவலும் உண்டாகின்றன.

ரிஷிகளே! துரோகம், மாயை, போக்கிரித்தனம், மானம், திருட்டு, ஹிம்சை, வெறுப்பு, பரிதாபம், விழிப்பு, டம்பம், கர்வம், அன்பு, ஸகாமபக்தி. விஷயங்களில் அன்பு, சந்தோஷம், விவாதித்தல், பெண் தொடர்பை அதிகரித்துக் கொள்ளுதல், ஆடல்-பாடல்களில் பற்று இவையனைத்தும் ராஜஸ குணங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

இவ்வுலகில் முக்காலப் பொருட்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுபவர்களும், தர்மார்த்த-காம ரூபமான மூவகையைப் பயன்படுத்துபவரும் விருப்பப்படி நடப்பவர்களும், எல்லாவகை போகங்களின் வளமையால் ஆனந்தம் அடைபவர்களும் ரஜோகுணத்தால் மூடப்பட்டவர்கள். இவர்களும் “அர்வாக் ச்ரோதா” என்று கூறுகிறார்கள். இத்தகைய மக்கள் இவ்வுலகில் பலமுறை பிறவி எடுத்து விஷயத்தால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தில் ஆழ்கிறார்கள்.

ஆகவே இவர்கள் விருப்பத்துடன் தானம் அளிக்கிறார்கள்; தானம் பெறுகிறார்கள். தர்ப்பணமும், யாகமும் செய்கிறார்கள். இவையே பலவகை ராஜஸ குணங்களும், அதற்குரிய நடத்தைகளும் ஆகும். இந்த குணங்களை அறியும் மனிதன் எப்போதும் ராஜஸ குணங்களில் இருந்து விலகி இருக்கிறான்; “இவ்வாறு ராஜஸ குண இயல்பை பிரம்மா ரிஷிகளிடம் வர்ணித்தார்.

சத்வகுணம்; அதை அறிவதன் பயனைப் பிரம்மா கூறுதல்

தொடர்ந்து பிரம்மா சத்வகுண இயல்பைக் கூறினார்; “மகரிஷிகளே! இனி, நான் முன்றாவதான, சிறந்த சத்வ குணத்தைக் கூறுகிறேன். இது

உலகின் பிராணிகளுக்கு நன்மை அளிப்பது. சிறந்தவர்கள் புகழும் தர்மம் ஆகும்.

ஆனந்தம், மகிழ்ச்சி, மேன்மை, ஒளி, சுகம், தாராளத்தன்மை, பயமின்மை, திருப்தி, சிரத்தை, பொறுமை, தைரியம், அஹிம்சை, சமத்தன்மை, சத்தியம், எளிமை, சினமின்மை, மற்றவரிடம் குற்றம் காணாமை தூய்மை, திறமை, வீரம் ஆகியவை சத்வகுணங்களின் காரியங்களாகும்.

உலகின் பலவகையான அறிவு, விருப்பமான விவகாரம், சேவை-சிரமம் இவை வீண் என எண்ணி, நன்மை தரும் சாதனங்களில் ஈடுபடுபவன் பரலோகத்தில் அக்ஷயமான சுகத்தை அடைகிறான். மமதை, அகங்காரம், ஆசையின்மை போன்றவை இன்றி, எல்லா இடங்களிலும் சமமான பார்வை வைத்தல், பலனைச் சிறிதும் எதிர்பாராமை ஆகியவை சிறந்த மனிதர்களின் சனாதன தர்மமாகும்.

நம்பிக்கை, வெட்கம், பொறுமை, தியாகம், புனிதத்தன்மை, சோம்பல், இன்மை, மென்மை, மருட்சியின்மை, தயை, கோள் சொல்லாமை, மகிழ்ச்சி, கர்வமின்மை, விநயம், நன்னடத்தை, அமைதியில் ஈடுபாடு சிறந்த அறிவு, பற்றின்மை, போகங்களில் நாட்டமின்மை, பிரம்மசரியம் தியாகம், மமதையின்மை, நிஷ்காமபாவம், தர்மப்படி நடத்தல் ஆகியவை அனைத்தும் சத்வகுணத்தின் காரியங்களாகும்.

பலனை விரும்பும் தானம், யாகம், கல்வி, விரதம், தானம் பெறுதல் தர்மம், தவம் ஆகிய அனைத்தும் வீண் என்று கருதி நன்னடத்தையுடன் உலகில் சத்தியத்தைப் பின்பற்றுவவர்களும், வேதத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானமான பரமாத்மாவிடம் நிஷ்டைவைப்பவர்களும் ஆன பிராமணர்கள் தீரர்களாகவும், சாதுதர்சிகளாகவும் கருதப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பாவங்களை விட்டுவிட்டு துயரமற்றவராகின்றனர். சுவர்க்க லோகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள போகங்களைப் பல சரீரங்களைத் தரித்து அனுபவிக்கின்றனர்.

சத்வகுணம் நிரம்பிய மகாத்மா சுவர்கவாசி தேவர்களைப் போல ஈஷித்வம், வஸித்வம், லகிமா முதலிய மானசிக சித்திகளைப் பெற்று விடுகிறார்கள். அவர்கள் “ஊர்த்வ ச்ரோதா” மற்றும் வைகாரிக தேவர் என்று கருதப்படுகிறார்கள். சுவர்க்கத்தையடைந்த பிறகு, அவர்களின் சித்தம் அந்தந்த போகங்களால் உண்டான சம்ஸ்காரங்களிலிருந்து மாறுதல் அடைகிறது. அப்போது அவர்கள் விரும்பும் பொருட்களைப் பெறுகிறார்கள்; மற்றவருக்கும் வழங்குகிறார்கள்.

சிறந்த பிராமணர்களே! இவையே சத்வகுண காரியங்களாகும் இதை நன்கு புரிந்து கொள்பவர்கள் விரும்பும் பொருட்கள் அனைத்தையும் பெற்றுவிடுகிறார்கள். சத்வ குணம், சத்வகுண காரியம் இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளும் மனிதன் எப்போதும் நல்ல குணங்களை அனுபவிக்கிறான்; ஆனால் அவற்றில் கட்டுப்படுவதில்லை.

பிரம்மா மூன்று குணங்களுக்கிடையிலான தொடர்பையும், மூன்று குணங்களின் இருப்பையும் வர்ணித்தல்

பிரம்மா மேலும் கூறலானார்; மகரிஷிகளே! சத்வ, ரஜ, தம என்னும் குணங்கள் முற்றிலும் தனித்தனியாக வர்ணிக்க இயலாது. ஏன் எனில் இவை மூன்று குணங்களும் கலந்தே காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் பரஸ்பரம் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தவை; அன்யோன்யமாக ஆஸ்ரயித்தவை. ஒன்று மற்றொன்றைப் பின்பற்றுபவவை. இவ்வுலகில் சத்வகுணம் இருக்கும் வரை ரஜோ குணமும் இருக்கும். தமோ குணம் இருக்கும் வரை சத்வ, ரஜ குணங்களின் இருப்பும் இருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது.

இந்த குணங்கள் எந்தத் காரணமும் இன்றியோ, அல்லது காரணத்தாலோ எப்போதும் இணைந்துள்ளன; ஒன்றாகவே சஞ்சரிக்கின்றன. சமூகம் அமைத்து யாத்திரை செய்கின்றன. சரீரத்திலும் இருக்கின்றன. அவ்வாறு இருந்தாலும் இவற்றின் மேன்மை மற்றும் வீழ்ச்சியில் சில இடங்களில் மிகுதியும் சில இடங்களில் குறைவும் காணப்படுகின்றன.

பசு-பசுதி பிறவிகளில் தமோ குணம் அதிகமாகவும், சிறிது ரஜோ குணமும், மிகக் குறைவாக சத்வ குணமும் உள்ளன. மனிதப் பிறவியில் ரஜோ குணத்தின் அளவு அதிகமாகவும், சிறிது தமோகுணமும் மிகக் குறைவாகச் சத்வ குணமும் இருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும். இதேபோல “ஊர்த்வச்ரோதா” வான சத்வ குணம் அதிகரிக்கும் இடத்தில் தமோ குணம் குறைவாகவும், ரஜோ குணம் மிகக் குறைவாகவும் இருக்கின்றன.

சத்வகுணம் புலன்களின் உற்பத்திக்குக் காரணம் ஆகும். அது ‘வைகாரிகஹேது’ (மாறுதலின் காரணம்) என்று கூறப்படுகிறது. சத்வ குணம் புலன்களையும் அவற்றின் விஷயங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. சத்வ குணத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு தர்மம் கூறப்படவில்லை. சத்வகுணத்தில் உள்ள மனிதன் சொர்க்கம் முதலிய உயர்ந்த உலகங்களுக்குச் செல்கிறான். ரஜோ குணத்தில் உள்ள மனிதன் நடுத்தரமான மனித உலகத்திலேயே இருக்கிறான். தமோ குணத்தின் காரியமான உறக்கம், தவறு, சோம்பல் முதலியவற்றில் உள்ள தாமசகுணமுடைய மனிதர்கள் கீழ்ப் பிறவிகளிலோ, நரகத்திலோ வீழ்கிறார்கள்.

சூத்திரர்களிடம் தமோகுணமும், கூத்திரியர்களிடம் ரஜோ குணமும், பிராமணர்களிடம் சத்வகுணமும் மிகுதியாக உள்ளன. ஒன்றாகச் செல்லும் இந்த குணங்கள் சேர்ந்துள்ளது போலவே காணப்படுகின்றன. இவை முற்றிலும் தனித்தனியாக இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை.

சூரியன் உதித்ததைக் கண்டு துராசாரம் உடையவன் பயப்படுகிறான் வழிப் போக்கர்கள் வெயிலால் தாபமடைகிறார்கள். ஏன் எனில் சூரியன் சத்வகுணத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர். துராசாரி தமோகுணப் பிரதானமானவன்; வழிப்போக்கனின் தாபம் ரஜோகுணப் பிரதானமானது. சூரியனின் ஒளி சத்வகுணம்; அவருடைய தாபம் ரஜோகுணம்; அமாவாசையன்று அவர்மீது கிரஹணம் உண்டாவது தமோ குணத்தின் காரணத்தினால் ஆகும். இவ்வாறு எல்லா ஒளிகளிலும் மூன்று குணங்கள் வரிசையாக ஆங்காங்கு அவ்வவ்வாறு வெளிப்பட்டு மறைந்து விடுகின்றன.

ஸ்தாவரங்களிடம் தமோகுணம் அதிகமாக உள்ளது. அவற்றின் வளரும் செயல் ராஜசமானது; வழவழப்புத்தன்மை சாத்வீகமானது; குணங்களின் வேறுபாட்டால் பகலும் மூன்று வகையாகக் கருதப்படுகிறது. அதே போல இரவும் மூன்று வகையானது. மாசம், பகலம், வருஷம், ருது, சந்தியா ஆகியவற்றிற்கும் மூன்று பேதங்கள் உள்ளன.

குணபேதத்தால் மூன்று வகையான தானம் அளிக்கப்படுகிறது. மூன்று வகையான யக்ஞ அனுஷ்டானம் உள்ளது; லோகம், தேவர், வித்யா மற்றும் கதியும் மும்முன்றானவை. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எனக் காலமும் முன்றானவை. தர்ம, அர்த்த, காமங்களும் மூன்று. பிராணன், அபானன், உதானன் என்பவையும் மூன்று. இவ்வுலகில் எந்தப் பொருள் வெவ்வேறு இடங்களில், வெவ்வேறு வகையாகக் கிடைத்தாலும் அனைத்தும் முக்குண மயமானவையாகும்.

எல்லா இடங்களிலும் மூன்று குணங்களின் இருப்பு உள்ளது. மூன்று மறைவாக இருந்து, தொடர்ந்து செல்லும் உருவத்தில் நித்யமாக உள்ளன. சத்வ, ரஜ, தம ஆகிய குணங்களின் சிருஷ்டி சனாதனமானது. ப்ரக்ருதியை தம, வ்யக்த, சிவ, தாம, ரஜ, யோனி, சனாதன, ப்ரக்ருதி, விகார, பிரளய, பிரதான, பிரபாவ, அப்யய, அனுத்ரிக்த, அனூன, அகம்ப, அசல, துருவ, சத், அசத், அவ்யக்த மற்றும் த்ரிகுணாத்மக் என்று கூறுகிறார்கள்.

அத்யாத்ம தத்துவத்தைச் சிந்திப்பவர்கள் இந்தப் பெயர்களின் ஞானத்தை அறிய வேண்டும். எந்த மனிதன் ப்ரக்ருதியின் இந்தப் பெயர்களையும், சத்வம் முதலிய குணங்களையும், தூயகதிகள்

அனைத்தையும் சரியாக அறிகிறானோ, அவன் குணப்பகுப்புத் தத்துவத்தின் அறிஞனாவான். அவன்மீது சம்சார துக்கங்களின் செல்வாக்கு படிவதில்லை. அவன் உயிரிழந்தபிறகு குணங்களின் பந்தங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான்.” என்று பிரம்ம பிதாமகர் மகரிஷிகளிடம் கூறினார்.

பிரம்மா மகத் தத்துவத்தின் பெயர்களையும், பரமாத்ம தத்துவத்தை அறிவதால் ஏற்படும் பெருமையினையும் கூறுதல்

பிரம்மா கூறலானார்; மகரிஷிகளே! அவ்யக்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து ஆத்ம சொரூபமான புத்தி தத்துவம் முதலில் தோன்றியது. இதுவே எல்லா குணங்களுக்கும் ஆதிதத்துவம் என்றும் முதல் சர்க்கம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

மஹானாத்மா, மதி, விஷ்ணு, ஜிஷ்ணு, சம்பூ, வீர்யவான், புத்தி, பிரக்ஞா, உபலப்தி, இலாதி, த்ருதி, ச்ருதி என்னும் ஒரு பொருளுடைய பல பெயர்களால் ஆத்மா கூறப்படுகிறது. ஆத்ம தத்துவத்தை அறியும் அறிவுடைய பிராமணன் ஒருபோதும் மோகம் கொள்வதில்லை.

பரமாத்மா எல்லாப்பக்கமும் கை-கால்களும், கண்களும், தலையும், வாயும், காதுகளும் உள்ளவர், ஏன் எனில் அவர் உலகில் அனைத்தையும் வியாபித்துள்ளார். எல்லோருடைய இதயத்திலும் திகழும் பரமபுருஷரான பரமாத்மாவின் பிரபாவம் மிகப்பெரியது. அணிமா, மஹிமா, லகிமா, பிராப்தி முதலிய சித்திகள் அவருடைய சொரூபங்களாகும். அவர் அனைவரையும் ஆள்கிறார்; அவர் ஒளிமயமானவர்; அழியாதவர்.

உலகில் அறிவாளியான மனிதர்களும், சத்குண பராயணர்களும், தியானமுடையவனும், நித்ய யோகியும், சத்திய பிரதிஞ்ஞனும், புலன்களை வென்றவனும், ஞானம் உடையவனும், லோபமற்றவனும், சினத்தை வென்றவனும், மகிழ்ச்சியுடைய உள்ளமுடையவனும், வீரமுடையவனும், மமதை-அகங்காரம் அற்றவனும் ஆகிய அனைவரும் முக்தர்களாகிப் பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள்.

மிகச்சிறந்த பரமாத்மாவின் மகிமையை அறிபவனுக்கு புண்ணியமான உத்தமகதி கிடைக்கிறது. பூமி, வாயு, ஆகாயம், நீர், தீ ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்கள் அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றுகின்றன. இந்த ஐம்பெரும் பூதங்கள் தம் காரியங்களான சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், கந்தம், ரசம் ஆகியவற்றால் எல்லாப் பிராணிகளுடனும் சேர்ந்துள்ளன.

மகரிஷிகளே! ஐம்பெரும் பூதங்கள் அழியும்போது பிரளய காலம் உண்டாகிறது. அப்போது எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயத்தை எதிர்க்க

வேண்டியுள்ளது. ஆனால் அப்போதும் ஆத்ம ஞானிகள் மோகமடைவதில்லை. ஆதி சர்க்கத்தில் சர்வ சமர்த்தரான சுயம்பு விஷ்ணு, தானே தன் விருப்பத்தால் தோன்றுகிறார். இவ்வாறு அறிவென்னும் குகையில் உள்ள விஸ்வரூபரும் புராண புருஷரும், ஹிரண்யமய தேவரும், ஞானத்தின் சிறந்த கதி ரூபமுமான பிரபுவை அறிபவன் அறிவின் எல்லையைக் கடந்து சென்று விடுகிறான்.

பிரம்மா அகங்காரத்தின் உற்பத்தியையும் அதன் சொரூபத்தையும் வர்ணித்தல்

மகரிஷிகளே! ஆதி தத்துவத்தின் தோற்றத்திற்குப் பிறகு மகத்தத்துவம் தோன்றியது. அதுவே அகங்காரம் என்று கூறப்படுகிறது. அது இரண்டாவது சர்க்கம் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த அகங்காரம் பூதம் முதலிய மாறுதல்களின் காரணமாகத் தோன்றுகிறது. ஆகவே இது மாறுதல் உடையது. இது ரஜோ குணத்தின் சொரூபம்; எனவே தைஜசம் என்று கூறப்படுகிறது. இதனுடைய ஆதாரம் சேதனமான ஆத்மாவாகும். பிரஜைகள் அனைவரின் சிருஷ்டியும் இதிலிருந்தே உண்டாவதால் இதனைப் பிரஜாபதி என்று கூறுகிறார்கள்.

காது முதலிய புலன்களும், மனத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானமும் தேவ சொரூபமானதால் இது மூவுலகின் கர்த்தாவாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த உலகம் முழுவதும் அகங்கார சொரூபமாகும். ஆகவே இது “அபிமந்தா” என்று அழைக்கப்படுகிறது. அத்யாத்ம ஞானத்தில் திருப்தியடைந்து, ஆத்மசிந்தனை செய்யும், ஸ்வாத்யாயத்தில் சிறந்த சித்தர்களான முனிவர்களுக்கே இந்த சனாதனமான லோகம் கிடைக்கிறது.

எல்லா பூதங்களின் முதலும், எல்லாவற்றையும் தோற்றுவிப்பதும், அகங்காரத்திற்கு ஆதாரமும் ஆன ஜீவாத்மா அகங்காரத்தின் மூலம் எல்லா குணங்களையும் படைக்கிறது; அவற்றைப் பயன்படுத்துகிறது. காணப்படும் செயலுள்ள உலகம் முழுவதும் மாறுதல் உள்ள காரண ரூபமான அகங்காரத்தின் சொரூபமேயாகும், அந்த அகங்காரமே தன்னுடைய தேஜஸால் உலகம் முழுவதையும் ரஜோமயமாக்கி விடுகிறது.

அகங்காரத்திலிருந்து ஐம்பெரும் பூதங்கள் மற்றும் புலன்களின் சிருஷ்டி

பிரம்மா ஐம்பெரும் பூதங்களின் உற்பத்தியைக் கூறலானார்; “மகரிஷிகளே! அகங்காரத்திலிருந்து பிருத்வி, வாயு, ஆகாயம், நீர், ஒளி என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்கள் உண்டாயின. இவற்றின் விஷயங்களான சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பவற்றில் பிராணிகள் மோகித்து விடுகின்றன. மகாபூதங்கள் அழியும்போது, பிரளய சமயம் வருகிறது.

அப்போது பிராணிகளுக்குப் பெரும் பயம் உண்டாகிறது.

எந்த பூதம் எதிலிருந்து தோன்றுகிறதோ, அது அதிலேயே லயமாகிறது. இவை அனுலோம கிரமத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றன. விலோம கிரமத்தில் தத்தம் காரணத்தில் லயமாகின்றன. இவ்வாறு சராசரம் முழுவதும் லயமானாலும், ஸ்மரண சக்தி நிரம்பிய, வீர இதயம் உடைய யோகிகள் ஒருபோதும் லயமாவதில்லை.

சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் மற்றும் இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் செயல்கள் ஆகியவை காரணரூபத்தால் நித்யமானவை. ஆகவே இவையும் பிரளயகாலத்தில் லயமாவதில்லை. ஸ்தூல பதார்த்தங்கள் அநித்யமானவை. இவை மோகம் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. லோபம், லோபத்தோடு செய்யப்படும் காரியங்கள், அந்தக் காரியங்களால் உண்டாகும் பயன்கள் இவை உண்மையில் எதுவும் கிடையாது. சரீரத்தின் வெளி அங்கங்கள் ரத்தம் மற்றும் மாமிசத்தின் சேர்க்கையால் ஒன்று மற்றொன்றின் ஆதாரத்தில் இருப்பவையாகும்.

ஆகவே இவை “தீன, க்ருபண” என்று கருதப்படுகின்றன. பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வ்யானன் என்னும் ஐந்து வாயுக்கள் நியமப்படி சரீரத்திற்குள்ளே வாசம் புரிகின்றன. ஆகவே இவை சூக்ஷ்மமானவை.

மனம், வாக்கு மற்றும் அறிவுடன் எண்ணும்போது இவை எட்டாகின்றன. இந்த எட்டும் உலகின் உபாதானக் காரணங்களாகின்றன. ஐம்புலன்களையும் வசப்படுத்தி, தூயமனத்துடன் அறிவை நிலைக்கவைத்தவனைப் புலன்கள் முதலிய எட்டு அக்னிகள் தாபப்படுத்துவதில்லை. அவன் கல்யாணமயமான பிரம்மத்தை அடைகிறான்.

காது, தோல், கண், மூக்கு, நாக்கு மற்றும் கை-கால், குதா, உபஸ்தம் வாக்கு என்னும் இந்திரியங்களோடு மனத்துடன் பதினொரு புலன்கள் அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றியவையாகும். இவற்றை வென்றவனுக்கு பிரம்ம சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது. இவற்றில் காது முதலிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள்; கை-கால் முதலிய ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்கள் ஆகும். மனம் ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம் இரண்டுனும் சம்பந்தம் கொண்டுள்ளது. அறிவு பன்னிரண்டாவதாகும்.

எல்லாப்பூதங்களின் அத்யாத்ம, அதிபூத, அதிதைவத வருணனை.

பிரம்மா மகரிஷிகளுக்கு இப்பூதங்களின் அத்யாத்ம, அதிபூத,

அதிதைவத விஷயங்களைக் கூறலானார். “மகரிஷிகளே! எல்லாப் புலன்களின் பூத, அதிபூத முதலிய விஷயங்களைக் கூறுகிறேன். ஆகாயம் முதலாவது பூதம்; காது அதனுடைய அத்யாத்மம் (புலன்) சப்தம் அதனுடைய அதிபூதம்(விஷயம்) திசைகள் அதனுடைய அதிதைவதம் (அதிஷ்டாத்திரி தேவதை) வாயு இரண்டாவது பூதம்; தோல் அதன் அத்யாத்மம்; ஸ்பரிசம் அதன் அதிபூதம். மின்னல் அதன் அதிதைவதமாகும். மூன்றாவது பூதத்தின் பெயர் தேஜஸ் (ஒளி) கண் அதன் அத்யாத்மம்: ரூபம் அதன் அதிபூதம்; சூரியன் அதன் அதிதைவதம் என்று கூறப்படுகிறது.

நீர் நான்காவது பூதம்; நாக்கு அதன் அத்யாத்மம்; ரசம் அதன் அதிபூதம்; சந்திரன் அதன் அதிதைவதம் என்று கூறப்படுகிறது. ப்ருத்வி ஐந்தாவது பூதம். மூக்கு அதன் அத்யாத்மம்; கந்தம் அதன் அதிபூதம், வாயு அதன் அதிதைவதம் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த ஐந்து பூதங்களிலும் அத்யாத்ம, அதிதைவ ரூபத்திற்கு மூன்று வித்தியாசங்கள் கருதப்படுகின்றன.

கர்மேந்திரியங்களுடன் தொடர்புடைய பல விஷயங்களை இப்போது கூறுகிறேன். தத்துவ தர்சி பிராமணர்கள் இரு கால்களையும் அத்யாத்மம் என்று கூறுகிறார்கள். செல்லவேண்டிய இடம் அதிபூதமாகும். விஷ்ணு அதன் அதிதைவதம் என்று சொல்லப்படுகிறார். கீழான கதியுடைய அபானமும் குதாவும் அத்யாத்மம் என்று கூறப்படுகிறது. மலத்தியாகம் அதன் அதிபூதம்; மித்ரன் அதன் அதிதேவதை. எல்லாப் பிராணிகளையும் தோற்றுவிக்கும் உபஸ்தம் அத்யாத்மமாகும். வீரியம் அதன் அதிபூதம்; பிரஜாபதி அதன் அதிதேவதை என்று கூறப்படுகிறார்.

இரு கைகளும் அத்யாத்மம் என்றும் கர்மம் அதன் அதிபூதம் என்றும் இந்திரன் அதன் அதிதேவதை என்றும் கூறப்படுகிறது. உலகத்தின் தேவிவாக்கு அத்யாத்மம் என்றும் சொல்லவேண்டியவை அதிபூதம் என்றும் அக்னி அதன் அதிதைவதம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பஞ்ச பூதங்களை இயக்கும் மனம் அத்யாத்மம்; சங்கல்பம் அதன் அதிபூதம்: சந்திரன் அதன் அதிஷ்டாத்திரி தேவதை. உலகனைத்திற்கும் பிறப்பளிக்கும் அகங்காரம் அத்யாத்மம்; அபிமானம் அதன் அதிபூதம்; ருத்ரன் அன் அதிஷ்டாத்திரி தேவன் ஆவார். ஆறாவது புலனான மனத்தை அறிந்த அறிவு அத்யாத்மம்; மனனம் செய்ய வேண்டிய விஷயம் அதிபூதம்; பிரம்மா அதன் அதிதேவதை ஆவார்.

நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தின் வருணனை

நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தைப் பிரம்மா வருணிக்கலானார்; “மகரிஷிகளே!

பிராணிகள் வசிப்பதற்கு நீர், பூமி, ஆகாயம் என்னும் மூன்று இடங்கள் உள்ளன. தேகதாரிகள் அண்டஜ, உத்பிஜ, ஸ்வேதஜ, ஜராயுஜ என்னும் நான்கு வகைகளில் பிறவி எடுக்கிறார்கள். எல்லா பூதசமுதாயமும் இந்த நான்கு வகை பிறவியிலேயே தோன்றுகின்றன.

வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளும், ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு போன்றவைகளும் அண்டஜம் ஆகும். வியர்வையிலிருந்து தோன்றும் பேன் முதலிய ஜந்துக்கள் ஸ்வேதஜம். இது முதலானதைக் காட்டிலும் கீழானதாகும். பூமியைப் பிளந்து கொண்டு உரிய சமயத்தில் தோன்றுபவை உத்பிஜம். இரண்டுகால்கள், பலகால்களுடன், கோணல் பிறவிகளும், மாறுதலான உருவைக் கொண்டவையும் ஜராயுஜங்களாகும்.

பிறவிகளில் சிறந்த பிராமணத் தன்மை பெறுவதற்கு, தவம் மற்றும் புண்ணிய கர்ம அனுஷ்டானம் என்ற இரண்டுமே சனாதன காரணம் ஆகும். கர்மத்திற்குப் பல வேதங்கள் உள்ளன. அவற்றில் பூஜை, தானம், யாகத்தில் ஹவனம் செய்தல் ஆகியவை முக்கியமானவையாகும். த்விஜர்களின் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் வேதம் பயில்வதே புண்ணியகாரியமாகும். இந்த விஷயங்களை விதிப்படி அறிபவன் யோகியாகிறான். அவன் பாவங்களில் இருந்து விடுதலை பெறுகிறான் என்பதை நன்கு அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

தர்மம் அறிந்தவர்களே! ஞானிகள் இந்த விஷயத்தில் முழு ஞானம் கொண்டுள்ளனர். புலன், அவற்றின் விஷயம், மற்றும் பஞ்ச பூதங்களின் ஒற்றுமை ஆகியவற்றை யோசித்து மனத்தை நிலைக்கச் செய்யவேண்டும். மனமும், எல்லாப் பூதங்களும் அழிந்ததும் மனிதனுக்கு பிறப்பின் சுகத்தில் விருப்பம் இருப்பதில்லை. யாருடைய உள்மனம் ஞானத்தால் நிரம்புகிறதோ அவர்களுக்கு அதிலேயே சுகானுபவம் உண்டாகிறது.

துறவறம் பற்றிய உபதேசத்தைப் பிரம்மா அளித்தல்

பிராமணர்களே! மனத்தில் சூக்ஷ்ம பாவனையைத் தோற்றுவிக்கும் நன்மை தரும் துறவற விஷயத்தைக் கேளுங்கள். அது மென்மையாகவும், கடுமையாகவும் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் இருக்கிறது. எங்கு குணங்கள் இருந்தாலும் இல்லாததற்குச் சமமாக இருக்கிறதோ, யார் அபிமானம் இல்லாதவர்களோ, தனிமையில் வாழ்வதை விரும்புகிறார்களோ, முற்றிலும் குற்றப்பார்வை இல்லாதவர்களோ, அதுவே பிரம்மமயமான நடத்தை என்று கூறப்படுகிறது. அதுவே சுகங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரே ஆதாரமாகும்.

ஆமை தன் அங்கங்களைச் சுருக்கிக்கொள்வது போல், வித்வான்கள்

தங்கள் ஆசைகளை எல்லாப்பக்கங்களிலும் சுருக்கிக்கொண்டு ரஜோ குணம் அற்றவர்களாகிறார்கள். எல்லாவகை தடைகளிலிருந்தும் விடுதலை பெற்று, நிரந்தர சுகம் உடையவர்களாகிறார்கள். ஆசைகளைத் தனக்குள் லயப்படுத்திக் கொண்டு, ஆசையின்றி பிராணிகளின் நண்பனாகிறவன் பிரம்மத்தை அடையப் பாத்திரமாகிறான். விஷயங்களை விரும்பும் புலன்கள் அனைத்தையும் தடுத்து, ஜனசமுதாய இடங்களைத் துறந்துவிடுவதால் முனிவர்களின் அத்யாத்ம ஞானம் என்னும் தேஜஸ் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கிறது.

விறகு சேர்ப்பதால், தீயின் ஜ்வாலை தீவிரமாக அதிகரிப்பது போல, புலன்களைத் தடுப்பதால் பரமாத்மாவின் பிரகாசம் சிறந்த அனுபவத்தை உண்டாக்கத் தொடங்குகிறது. யோகி மகிழ்ச்சியுடன் எல்லாப் பிராணிகளையும் தன் உள்மனத்தில் இருப்பதாகப் பார்க்கத் தொடங்கும்போது தானே ஒளி உருவாகி, மிக சூக்ஷ்மமான பரமாத்மாவை அடைகிறான்.

சரீரம் மற்றும் காலச்சக்கரத்தின் வர்ணனை

அக்னி எதனுடைய ரூபமோ, ரத்தம் எதனுடைய பிரவாகமோ, காற்று எதனுடைய ஸ்பரிசமோ, பூமி எதில் மாமிசம், எலும்பு முதலிய கடும் ரூபத்தில் தோன்றுகிறதோ, ஆகாயம் எதனுடைய காதோ, எது ரோக, சோகத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறதோ, ஐந்து பிரவாகங்களால் மூடப்பட்டிருக்கிறதோ, ஐந்து பூதங்களோடு சேர்ந்துள்ளதோ, ஒன்பது வாயில்களைக் கொண்டுள்ளதோ, எதற்கு இரண்டு தேவர்களோ, எது ரஜோ குணமானதோ, அழியக் கூடியதோ, மூன்று வகைக் குணங்களுடன், வாதம், பித்தம், கபம் என்னும் மூன்று தாதுக்களும் உடையதோ, ஜடமோ அதுவே சரீரம் என்று அறிய வேண்டும்.

எது உலகனைத்திலும் சஞ்சரிக்கிறதோ, துயரம் அளிக்கிறதோ, எது புத்தியை ஆஸ்ரயித்துள்ளதோ, அதுவே இந்த உலகின் காலச்சக்கரமாகும். இந்த காலச்சக்கரம் ஆழமானது; மோகம் என்று கூறப்படும் மிகப்பெரிய கடல் உருவானது. தேவர்களுடன், உலகனைத்தையும் சுருங்கவும், விஸ்தரிக்கவும் செய்கிறது. எல்லோரையும் எழுப்புகிறது.

புலன்களின் அடக்கத்தால் பரமாத்மாவை தரிசித்தல்

ரிஷிகளே! புலன்களை அடக்கும் மனிதன் காமம், க்ரோதம், பயம், லோபம், துரோகம், அசத்தியம் போன்ற விட இயலாத தீய குணங்களை விட்டு விடுகிறான். இந்த உலகத்தில் மூன்று குணமுள்ள பாஞ்ச பௌதிக சரீரத்தின் அபிமானத்தை விட்டுவிடுபவன் இதயத்தில் பரப்ரம்மத்தைத்

தரிசிக்கிறான்; மோகூத்தைப் பெறுகிறான். ஐந்து புலன்கள் என்னும் மிகப்பெரிய கரைகள் உடைய, மனோவேகம் என்னும் நீரால் நிரம்பிய, மோக மயமான குண்டமுடைய சரீரம் என்னும் நதியைத் தாண்டி, காம-க்ரோதம் இரண்டையும் வெல்பவன் குற்றங்களில் இருந்து விடுபட்டு, பரமாத்மாவை தரிசிக்கிறான்.

மனத்தை இதயக்கமலத்தில் ஸ்தாபித்து, தியானத்தின் மூலம் தனக்குள் ஆத்மதரிசனம் செய்பவன், பரமாத்ம தத்துவத்தின் அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். ஒரு விளக்கிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான விளக்குகள் எரிக்கப்படுவதுபோல, ஒரே பரமாத்மா பல உருவங்களில் வெளிப்படுகிறார் என்பதைத் தீர்மானித்து ஞானிகள் எல்லா உருவங்களையும் ஒன்றாகவே பார்க்கின்றனர்.

உண்மையில் அதே பரமாத்மா விஷ்ணு, மித்ரன், வருணன், அக்னி, பிரஜாபதி, தாதா, விதாதா, பிரபு, சர்வவியாபி, எல்லாப் பிராணிகளின் இதயம் மற்றும் பெரும் ஆத்மாவின் ரூபத்தில் பிரகாசிக்கிறார். பிராமண சமுதாயம், தேவர், அசுரர், யக்ஷர், பிசாசு, பித்ருக்கள், பறவைகள், அரக்கர், பூதங்கள், மகரிஷிகள் எல்லோரும், எப்போதும் பரமாத்மாவைத் துதிக்கிறார்கள்” என்று பிரம்மா கூறினார்.

பிரம்மா சராசர பிராணிகளின் அதிபதிகளைக் கூறுதல்

மகரிஷிகளே! ரஜோ குணமுடைய கூடித்திரிய மன்னன் மனிதர்களின் தலைவனாவான். சவாரிகளில் யானையும், வனவாசி விலங்குகளில் சிங்கமும் மிருகங்களில் ஆடும், புற்றில் வாழ்பவற்றில் பாம்பும், பசுக்களில் மாடும் பெண்களுக்குப் புருஷனும் பிரதானமாவார். ஆலமரம், நாவல்மரம், அரசமரம், இலவம், தேக்கு, மேகூசிருங்கம், மூங்கில் ஆகியவை இவ்வுலகில் மரங்களுக்கு மன்னர்களாகும். இமவான், பாரியாத்ரம், சஹ்ய, விந்த்ய, த்ரிகூட, ஸ்வேத, நீல, பாச, கோஷ்டவான், குருஸ்கந்த, மகேந்த்ர, மால்யவான் ஆகிய மலைகள் மலைகளுக்கு அதிபதிகளாகும்.

கணங்களில் மருத்தகணங்களும், கிரகங்களில் சூரியனும், நகூத்திரங்களில் சந்திரனும் அதிபதிகள் ஆவர். யமராஜர் பித்ருக்களின் தலைவர். கடல் நதிகளின் சவாமி, வருணன் நீருக்குத்தலைவன். இந்திரன் மருத்தகணங்களின் சவாமி. வெப்ப கிரணங்களின் தலைவன் சூரியன். பூதங்களின் நித்ய தேவன் அக்னி தேவனாவார்.

பிராமணர்களின் ஸ்வாமி பிருகஸ்பதி; ஔஷதிகளின் தலைவன் சந்திரன்; பலசாலிகளின் தலைவன் விஷ்ணு; ரூபங்களுக்கு அதிபதி சூரியன்;

பசுக்களுக்கு ஈஸ்வரன் சிவபிரான் ஆவார். தீசை ஏற்றுக் கொள்பவர்களுக்கு யாகமும், தேவர்களுக்கு இந்திரனும் அதிபதியாவர். திசைகளின் அதிபதி வடதிசை. எல்லாரத்தினங்களுக்கும் சுவாமி குபேரன்; தேவர்களின் தலைவன் இந்திரன்; பிரஜைகளின் சுவாமி பிரஜாபதியாவர். இது பூதங்களின் தலைவர்களின் சர்க்கம் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

பிரம்மாவாகிய நான் எல்லாப்பிராணிகளின் பெரும் தலைவனும், பிரம்ம மயமானவனும் ஆவேன்; என்னைவிட, அல்லது விஷ்ணுவை விடச் சிறந்தவர் வேறொருவர் கிடையாது. பிரம்மமயமான மகாவிஷ்ணு எல்லோருடைய ராஜாதி ராஜனாவார். அவரே ஈஸ்வரன்; அந்த ஸ்ரீ ஹரியே எல்லோருக்கும் கர்த்தா; ஆனால் அவருக்கு யாரும் கர்த்தா இல்லை. அந்த பகவான் விஷ்ணுவே மனிதர். கின்னரர், யக்ஷர், கந்தர்வர், சர்ப்பம், அரக்கர், தேவர், தானவர், நாகர் அனைத்திற்கும் தலைவராவார்.

காமுகனை ஈர்க்கக் கூடிய பெண்களில் அழகிய கண்களை உடையவள் முக்கியமானவள். மகேஸ்வரி, மகாதேவி, பார்வதி என்ற பெயர்களில் கூறப்படும் மங்களமயமான உமாதேவியே பெண்களில் உத்தமமானவள். ரமணம் செய்யத்தக்க பெண்களில் தங்கம் அணிந்த அப்சரஸ்கள் பிரதானமானவர்கள். பிராமணர்கள் தர்மத்திற்குக் காரணமானவர்கள். ஆகவே தர்ம பாலனத்தை விரும்பும் மன்னர்கள் எப்போதும் பிராமணர்களைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்க வேண்டும்.

எந்த மன்னர்களின் ராஜ்யத்தில் சிறந்த புருஷர்கள் துன்பம் அடைகிறார்களோ, அவர்கள் அரசனுக்குரிய குணங்களிலிருந்து வழுவுகிறார்கள். அத்தகைய மன்னர்கள் இறந்தபிறகு தாழ்ந்த கதியை அடைகிறார்கள்.

மகரிஷிகளே! யாருடைய ராஜ்யத்தில் சிறந்த புருஷர்கள் காப்பாற்றப்படுகிறார்களோ, அந்த சிறந்த மன்னன் இவ்வுலகில் ஆனந்தம் அடைகிறான். பரலோகத்தில் அசுர சுகத்தைப் பெறுகிறான்.

எல்லோருக்குமான தர்மத்தின் லக்ஷணங்கள்

பிராமணர்களே! இப்போது எல்லோருக்கும் கூறப்பட்டுள்ள தர்மத்தின் லக்ஷணங்களை வர்ணிக்கிறேன். அகிம்சை எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தர்மமாகும். ஹிம்சை அதர்மத்தின் லக்ஷணம் ஆகும். ஒளி தேவர்களின் லக்ஷணம்; யாகம் போன்ற காரியங்கள் மனிதனின் லக்ஷணங்களாகும். சப்தம் ஆகாயத்திற்கும், வாயு ஸ்பரிசத்திற்கும், ரூபம் தேஜஸிற்கும், ரசம் நீருக்கும் லக்ஷணமாகும். கந்தம் எல்லாப் பிராணிகளையும் தாங்கும்

பூமியின் லக்ஷணமாகும்.

உயிர் எழுத்து, மெய் எழுத்தோடு கூடிய வாக்கின் லக்ஷணம் சப்தமாகும். சிந்தனை மனத்தின் லக்ஷணம்; தீர்மானம் அறிவின் லக்ஷணமாகும். ஏன் எனில் மனிதன் இவ்வுலகில் மனதால் சிந்தித்த விஷயத்தை அறிவால் தீர்மானிக்கிறான். தீர்மானத்தின் மூலமே அறிவு அறியப்படுகிறது. மனத்தின் லக்ஷணம் தியானம் ஆகும். சிறந்த மனிதனின் லக்ஷணத்தை வெளிப்படையாகக் காணமுடியாது.

யோகத்தின் லக்ஷணம் ஈடுபாடு; சந்யாசத்தின் லக்ஷணம் ஞானம் ஆகும். ஆகவே, அறிவுள்ளவன் ஞானத்தை ஆஸ்ரயித்து துறவை ஏற்கவேண்டும். ஞானமுடைய சந்யாசி, மரணத்தையும், முதுமையையும் தாண்டி, எல்லாவகை இருமைகளுக்கும் மேலே சென்று அறியாமை என்னும் இருளைக் கடந்து சிறந்த கதியை அடைகிறான்.

விஷயங்களின் அனுபூதிகளுக்கான சாதனங்களின் வர்ணனை

மகரிஷிகளே! தர்மத்தின் லக்ஷணத்தை உங்களிடம் கூறினேன். இப்போது எந்தகுணம், எந்தப்புலனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது என்பதைக் கூறுகிறேன்; கேளுங்கள்.

பூமியின் மணம் அல்லது கந்தம் என்னும் குணம் மூக்கின் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. மூக்கில் உள்ள வாயு அந்த மணத்தை உணர்த்துவதற்குத் துணைபுரிகிறது. நீரின் இயல்பான குணமான ரசம் நாக்கின் மூலம் கிரகிக்கப்படுகிறது. நாக்கில் உள்ள சந்திரன் அந்த ரசத்தை ருசிப்பதற்கு உதவி செய்கிறது. தேஜஸின் குணம் ரூபம்; அது கண்களில் இருந்து சூரியனின் உதவியால் எப்போதும் பார்க்கிறது. வாயுவின் இயல்பான குணம் ஸ்பரிசம் அது தோலின் மூலம் உணரப்படுகிறது. அந்த ஸ்பரிசத்தை உணர, தோலில் உள்ள வாயுதேவன் உதவிபுரிகிறார். ஆகாயத்தின் குணமான சப்தம் காதுகளால் கிரகிக்கப்படுகிறது. காதில் உள்ள திசைகள் அனைத்தும் ஒலியைக் கேட்பதில் உதவி செய்கின்றன.

மனத்தின் குணமான சிந்தனை அறிவின் மூலம் ஏற்கப்படுகிறது. இதயத்தில் உள்ள சேதனமான ஆத்மா மனத்தின் சிந்தனை ஆகிய காரியத்தில் உதவி செய்கிறது. தீர்மானத்தின் மூலம் அறிவும், ஞானத்தின் மூலம் மகத்தத்துவமும் கிரகிக்கப்படுகின்றன. இவற்றின் காரியங்களாலேயே இவற்றின் இருப்பு உறுதியாகிறது. இதனால் இவற்றை வெளிப்படையானதாகக் கருதுகிறோம். ஆனால் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டது ஆனதால் அறிவு முதலியவை அவ்யக்தமாகும்.

கேஷத்ரக்ஞனின் அலாதித்தன்மை

மகரிஷிகளே! நித்ய கேஷத்ரக்ஞனான ஆத்மாவிற்கு ஒரு வெளிப்படையான உருவம் கிடையாது. ஏன் எனில் அது சுயம்பிரகாசமானது; நிர்துணமானது. ஆகவே கேஷத்ரக்ஞன் உருவமற்றது. ஞானமே அதன் சொருபமாகும். குணங்களின் உற்பத்திக்கும், லயத்திற்கும் காரணமான அவ்யக்த ப்ரக்ருதியை கேஷத்ரம் என்று கூறுகிறார்கள். நான் கேஷத்ரத்தில் இருந்து எப்போதும் அதை அறிகிறேன்; கேட்கிறேன்.

ஆத்மா கேஷத்ரத்தை அறிவதால் அது கேஷத்ரக்ஞன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. கேஷத்ரக்ஞன் முதலும், நடுவும், முடிவும் உடைய, உணர்வற்ற குணங்களின் காரியத்தையும், கிரியைகளையும் நன்கு அறிகிறது. ஆனால் அடிக்கடி தோன்றுவதால் குணங்கள் ஆத்மாவை அறிவதில்லை. குணங்களுக்கும், குணங்களின் காரியங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சத்திய சொருபமான கேஷத்ரக்ஞனை யாரும் அறிவதில்லை. ஆனால் கேஷத்ரக்ஞன் எல்லோரையும் அறிகிறான்.

ஆகவே, இவ்வுலகில் குற்றங்கள் அழிந்துவிட்ட, குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தர்மம் அறிந்தவன் அறிவையும் குணங்களையும் விட்டு விட்டு, கேஷத்ரக்ஞனின் தூய சொருபமான பரமாத்மாவில் பிரவேசிக்கிறான். கேஷத்ரக்ஞன் சுகம், துக்கம் முதலிய இருமைகள் அற்றவன்; யாரையும் வணங்காதவன். ஸ்வாஹாகாரமான யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்வதில்லை. அவன் அசையாதவன்; அவனே மகான்; விபு ஆவான்.

எல்லாப் பொருட்களின் முதலையும் முடிவையும் பிரம்மா வா்ணித்தல்

பிரம்மா எல்லாப்பொருட்களின் முதல், நடு, முடிவு மற்றும் அவற்றை ஏற்கும் உபாயம் ஆகியவற்றைக் கூறலானார்; “மகரிஷிகளே! முதலில் பகல் வருகிறது; பிறகு இரவு; சுக்லபக்ஷம், மாதங்களின் முதல் ஆகும். சிரவணம் நகூத்திரங்களின் முதல் ஆகும். சிஷிரருது ருதுக்களில் முதலாவதாகும். மணங்களின் ஆதிகரணம் பூமி; ரசங்களுக்கு நீர்; ரூபங்களுக்கு ஒளி உருவான சூரியன், ஸ்பரிசத்திற்கு வாயு, சப்தத்திற்கு ஆதிகாரணம் ஆகாயம் கந்தம் முதலியவை பஞ்ச பூதங்களில் இருந்து தோன்றிய குணங்களாகும்.

இனி பூதங்களின் ஆதியை வருணிக்கிறேன். சூரியன் எல்லா கிரகங்களுக்கும் ஜடரானல், பிராணிகளின் ஆதி எனக்கூறப்படுகிறது. சாவித்திரி எல்லா வித்தைகளின் ஆதியாகும். பிரஜாபதி தேவர்களுக்கு ஆதிகாரணமாவார். ஓம்காரம் வேதங்களுக்கு முதல்; பிராணன் வாக்கிற்கு

முதலாகும். இவ்வுலகில் குறிப்பிட்ட உச்சரிப்பு அனைத்தும் காயத்ரி என்று அழைக்கப்படுகிறது. சந்தங்களின் ஆதி காயத்ரி பிரஜைகளின் முதல் சிருஷ்டியின் தொடக்க காலமாகும். பசுக்கள் நான்கு கால்கள் உடையவற்றிற்கு ஆதியானவை. பிராமணன் மனிதர்களுக்கு ஆதியானவன்.

பவிகளில் பருந்தும், யாகங்களில் ஆஹுதியும், ஊர்ந்து செல்லும் பிராணிகளில் பாம்பும் முதலானவை. யுகங்களின் முதல் சத்யயுகம். எல்லா ரத்தினங்களிலும் தங்கம் முதலானது. அன்னங்களில் பார்லி முதலானதாகும். உண்ணும் பொருட்களில் அன்னம் முதல் ஆகும். பெருகுவது மற்றும் பருகுவதில் நீர் முதலாவதாவதாகும். தாவரப் பிறவிகளில் பிரம்மக்ஷேத்திரம் எனப்படும் நாட்டு அத்திமரம் சிறந்ததாகவும், புனிதமாகவும் கருதப்படுகிறது.

பிரஜாபதிகளுக்கு முதல் பிரம்மாவாகிய நானேயாவேன். எனக்கு ஆதியானவர் சிந்தனைக்கு எட்டாத பகவான் விஷ்ணு ஆவார். அவரே சுயம்பு என்று கூறப்படுகிறார். மலைகளில் முதன் முதல் உற்பத்தியானது மேருமலை திசைகளில் கிழக்கு திசை முதன்மையானது. எல்லா நதிகளுக்கும் முதலில் தோன்றியது, த்ரிபதகா கங்காவாகும். நீர் நிலைகளில் முதலில் தோன்றியது கடல், தேவ, தானவ, பூத, பிசாசு, சர்ப்ப, ராக்ஷஸ, மனித, கின்னர, யக்ஷ அனைவருக்கும் ஆதியானவர் சுவாமி சங்கரன் ஆவார்.

உலகின் ஆதிகாரணம் மகாவிஷ்ணு ஆவார். மூவுலகிலும் அவரை விடச்சிறந்த வேறு ஒன்று இல்லை. எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் முதலானது கிருகஸ்தாஸ்ரமமாகும். உலகிற்கு முதலும் முடிவும் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியேயாகும். பகவின் முடிவு சூரியாஸ்தமனம். இரவின் முடிவு சூரியோதயம். சுகத்தின் முடிவு துக்கம். துக்கத்தின் முடிவு சுகமாகும். மேன்மைக்கு முடிவு வீழ்ச்சி; சேர்க்கையின் முடிவு பிரிவு; வாழ்க்கையின் முடிவு மரணம். நிர்மாணிக்கப்பட்ட பொருட்கள் அழிவது தடுக்க முடியாததாகும். பிறந்தவன் மரணமடைவது தீர்மானமானது. இவ்வுலகில் எந்த ஸ்தாவர, ஜங்கமப்பொருளும் எப்போதும் நிலைத்திருப்பதில்லை.

எவ்வளவோ, தானம், தவம், யக்ஞம், அத்யயனம், விரதம் மற்றும் நியமங்கள் உள்ளன. அவை அனைத்தும் இறுதியில் அழிந்துவிடுகின்றன. ஞானத்திற்கு மட்டுமே முடிவில்லை. ஆகவே தூய ஞானத்தின் மூலம் அமைதியாகி, புலன்களை வசப்படுத்தி, மமதையும் அகங்காரமும் இன்றி இருப்பவர்கள் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு விடுகிறார்கள்.

பிரம்மா சரீரரூபமான காலச்சக்கரத்தை வருணித்தல்

பிரம்மா கூறினார்; “மகரிஷிகளே! மனத்தைப் போல வேகமுடைய

இந்த சரீரம் என்னும் காலச்சக்கரம் எப்போதும் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இது மகத்தத்துவம் முதல் ஸ்தூல பூதங்கள்வரை 24 தத்துவங்களால் அமைந்தது. இதன் கதி எங்கும் நிற்பதில்லை. இதுவே சம்சார பந்தனத்தின் தடுக்க முடியாத காரணமாகும். முதுமையும், துயரமும் இதனைச் சூழ்ந்துள்ளன. இது வியாதிகளுக்கும், தீய பழக்கங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமாகும். இது தேசகாலத்திற்கேற்ப சஞ்சரிக்கிறது. அறிவு காலச்சக்கரத்தின் சாரமாகும்.

மனம் இதன் கம்பம்; புலன்களின் கூட்டம் இதன் தலைகள். ஐம்பெரும் பூதங்கள் இதன் கிளைகள். அஞ்ஞானம் இதன் திரை; சிரமமும், பயிற்சியும் இதன் சப்தங்கள். இரவும் பகலும் இந்த சக்கரத்தை இயக்குகின்றன. குளிரும் வெப்பமும் இதன் சூழலாகும். சுக-துக்கம் இதன் இணைப்புகளாகும். பசியும், தாகமும் இதன் முளைகள்; வெயிலும் நிழலும் இதன் கோடுகள்.

கண்களைத் திறப்பதும், மூடுவதும் ஆகிய செயல்களால் சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது. மோகமென்னும் நீரால் இது வியாபித்துள்ளது. இது எப்போதும் சென்று கொண்டே இருப்பதாகும். இது சேதனமில்லாதது. மாசமும் பகடிமும் இதன் ஆயுளைக் கணக்கிடுகின்றன. இது ஒருபோதும் ஒரே நிலையில் இருப்பதில்லை. மேலும், கீழும், நடுவிலுள்ளதுமான லோகங்களில் இந்த சரீரமாகிய காலச்சக்கரம் வட்டமடிக்கிறது. தமோ குணத்தின் ஈடுபாட்டால் இது பாவச் சேற்றில் அழுந்துகிறது. ரஜோ குணத்தின் வேகம் இதனைப் பல்வேறு கர்மங்களில் ஈடுபடுத்துகிறது.

இது பெரும் கர்வத்தால் தூண்டப்படுகிறது. மூன்று குணங்களில் இது ஈடுபடுகிறது. மானசீகக் கவலையே இந்த சக்கரத்தைக் கட்டும் பட்டையாகும். எப்போதும் இது துயரத்திற்கும் மரணத்திற்கும் வசமானது. காரண காரியங்கள் உடையது. பற்றினால் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. லோபமும், ஆசையும் இந்தச் சக்கரத்தை மேல், கீழ் லோகங்களில் வீழ்த்துகின்றன.

அஞ்ஞானம் இதனுடைய உற்பத்திக்குக் காரணம். இது பயத்தாலும் அறியாமையாலும் சூழப்பட்டுள்ளது. பிராணிகளை எப்போதும் மோகத்தில் வீழ்த்துகிறது. ஆனந்தத்திற்காகவும், அன்பிற்காகவும் சஞ்சரிக்கிறது. காமத்தையும், க்ரோதத்தையும் சேகரிக்கிறது. விருப்பு-வெறுப்பு ஆகிய இருமைகள் உடைய ஐடமான சரீரம் என்னும் காலச்சக்கரமே தேவர்கள் மற்றும் உலகனைத்தின் சிருஷ்டிக்கும், சம்ஹாரத்திற்கும் காரணமாகிறது. தத்துவ ஞானத்தை அடையும் சாதனமாகவும் இது விளங்குகிறது.

இந்த சரீரம் என்னும் காலச்சக்கரத்தின் ஈடுபாட்டையும், துறத்தலையும்

நன்கு அறிபவன் ஒருபோதும் மோகம் அடைவதில்லை. அவன் வாசனைகள், இருமைகள், பாவங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுச் சிறந்த கதியை அடைகிறான்.

பிரம்மா கிருகஸ்தாஸ்ரதர்மத்தின் சிறப்பைக் கூறுதல்

மகரிஷிகளே! சாஸ்திரங்கள் பிரம்மசரியம், கார்ஹஸ்தியம், வானப்ரஸ்தம், சந்யாசம் ஆகிய நான்கு ஆஸ்ரமங்களைக் கூறியுள்ளன. கிருகஸ்தாஸ்ரமமே இவையனைத்தின் மூலமாகும்.

சிறந்த வித்வானான பிராமணனுக்கு கிருகஸ்தாஸ்ரமமே உத்தமமானது. அதனால் சனாதனமான புகழ் கிடைக்கிறது. முதலில் எல்லாவகைச் சடங்குகளும் நடத்தப்பட்டு, வேதம் கூறும் வழியில் கல்விப் பயிற்சியை முடித்து பிரம்மசரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். கல்விப் பயிற்சி முடித்தபின் உத்தம குலப்பெண்ணை விவாகம் செய்வது தத்துவம் அறிந்தவர்களுக்கு உசிதமானதாகும்.

தன் மனைவியிடமே அன்பு செலுத்துதல், நல்லவர்களின் நடத்தையைப் பின்பற்றுதல், புலன்களை வெல்லுதல் ஆகியவை கிருஹஸ்தனின் மிக முக்கிய கடமைகளாகும். இந்த ஆஸ்ரமத்தில் அவன் சிரத்தையுடன் ஐந்து பெரும் யாகங்கள் மூலம் தேவர்களுக்கு யஜனம் செய்ய வேண்டும். தேவர்களுக்கும் அதிகதிகளுக்கும் போஜனம் செய்வித்தபின் மீதமான அன்னத்தை உண்ணவேண்டும். வேதம் கூறும் கர்மானுஷ்டானங்களில் ஈடுபட வேண்டும். தன் சக்திக்கேற்ப மகிழ்ச்சியுடன் யாகம் செய்ய வேண்டும்; தானமளிக்க வேண்டும்.

கிருஹஸ்தன் கை, கால், மனம், வாக்கு, சரீரத்தால் உண்டாகும் சபலத் தன்மையை விட்டுவிட வேண்டும். அவற்றின் மூலம் உசிதமற்ற காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது. இந்த நல்லோர்களின் நடத்தையே சிஷ்டாசாரம் எனப்படும். கிருஹஸ்தன் எப்போதும் யக்ஞோபவீதம் தரித்து, தூய ஆடையை உடுத்து, உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சௌசம் முதலிய நியமங்களையும் சத்தியம், அகிம்சை முதலிய யமங்களையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இயன்ற வரை தானமளிக்க வேண்டும். எப்போதும் சிஷ்டர்களோடு (நல்லவர்களோடு) வாசம் செய்ய வேண்டும். சிஷ்டாசாரப்படி நடந்து, நாக்கையும் உபஸ்தத்தையும் வசத்தில் வைக்க வேண்டும். எல்லோருடனும் நட்புடன் இருக்க வேண்டும்.

கிருஹஸ்தன் மூங்கில் தடியையும், நீர் நிரம்பிய கமண்டலத்தையும் எப்போதும் உடன் வைத்திருக்க வேண்டும். மூன்று கமண்டலங்களைப்

பயன்படுத்த வேண்டும். ஒன்று ஆசனத்திற்காகவும், இரண்டாவது கால் கழுவுவதற்காகவும், மூன்றாவது சௌச காரியத்திற்காகவும் இவற்றைத் தரிக்க வேண்டும்.

பிராமணன் கற்றல்-கற்பித்தல், யாகம் செய்தல்-செய்வித்தல், தானம் அளித்தல்-ஏற்றல் என்னும் ஆறு குணங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். இவற்றில் கற்பித்தல், யக்ஞம் செய்வித்தல், தானம் ஏற்றல் என்ற மூன்றும் பிராமணர்களின் வாழ்க்கைக்கான சாதனங்களாகும். மற்ற மூன்றும் தர்மத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கானவையாகும்.

தர்மமறிந்த பிராமணன் இவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதில் ஒருபோதும் தவறு செய்யக்கூடாது. புலன்களை அடக்கியவன், நட்புடையவன், பொறுமை உடையவன், சமமான பாவனை உடையவன், மனனீலன், உத்தம விரதத்தைப் பின்பற்றுபவன், தூய்மையுடன் இருப்பவன் ஆகிய கிருஹஸ்த பிராமணன் எப்போதும் கவனத்துடன் தன் சக்திக்கேற்ப இந்த நியமங்களைப் பின்பற்றும்போது சொர்க்கத்தை வென்றுவிடுகிறான்” என்று பிரம்மா கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை வருணித்தார்.

பிரம்மச்சரிய தர்மம்

தொடர்ந்து பிரம்மா பிரம்மச்சரிய, வானப்ரஸ்த, சந்யாச தர்மங்களை விளக்கலானார். “மகரிஷிகளே! பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்தில் கல்வி பயில்பவன், புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி, முனி விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். குருவிற்குப் பிரியமானதையும், நன்மையையும் செய்ய வேண்டும். உண்மையையே பேசி, தர்மபராயணனாகவும், புனிதனாகவும் இருக்க வேண்டும். குருவிடம் ஆணை பெற்று போஜனம் செய்ய வேண்டும். உண்ணும்போது அன்னத்தை நிந்திக்கக்கூடாது. பிசுக்கையாகப் பெற்ற அன்னத்தை ஹவிஸ்யம் என்று கருதி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரே இடத்தில் இருக்க வேண்டும். ஒரே ஆசனத்தில் அமர வேண்டும். குறித்த சமயத்தில் யாத்திரை செய்ய வேண்டும். புனிதமாகவும், கவனமாகவும் இருந்து இரண்டு வேளையும் அக்னியில் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். எப்போதும் பலாசம் வேல் தண்டம் தரிக்க வேண்டும். பட்டு, நூல் அல்லது மான்தோல் தரிக்க வேண்டும். பிராமணனுக்கு எல்லா வஸ்திரமும் காவி வண்ணத்தில் இருக்க வேண்டும்.

பிரம்மசாரி, முஞ்சிப்புல் மேகலை அணிந்து, ஜடை தரிக்க வேண்டும். தினமும் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். யக்ஞோபவீதம் தரிக்க வேண்டும். வேதம் ஒதுதலில் ஈடுபட்டு, பேராசையின்றி, நியமத்துடன் விரத பாலனம்

செய்ய வேண்டும். எப்போதும் நியம பராயணனாகி சிரத்தையோடு தூய நீரால் தேவர்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். இத்தகைய நடத்தையை உடைய பிரம்மச்சாரி எல்லா இடங்களிலும் புகழப்படுகிறான்.

வானப்ரஸ்த தர்மங்களைப் பிரம்மா வர்ணித்தல்

பிராமணர்களே! இனி வானப்ரஸ்தனின் தர்மங்களைக் கேளுங்கள். வானப்ரஸ்தனும் உத்தம லோகங்களை வெல்கிறான். சிறந்த இடத்தைப் பெறும் அவன் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறப்பதில்லை. வானப்ரஸ்தன் எல்லா வகை சடங்குகளாலும் தூய்மையாகி, பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் காத்து, வீட்டின் பற்றை விட்டுவிட்டு, கிராமத்திலிருந்து வெளியேறி காட்டில் வாசம்புரிய வேண்டும். மான்தோல் அல்லது மரவுரி தரிக்க வேண்டும். காலை, மாலை நீராட வேண்டும்.

எப்போதும் காட்டில் வசித்து, காட்டுப் பழங்கள், வேர்கள், இலைகள் ஆகியவற்றை உணவாகக் கொண்டு உயிர் வாழ வேண்டும். மறுபடி கிராமத்தில் பிரவேசிக்கக்கூடாது. அதிதிக்கு மதிப்புடன் ஆஸ்ரயம் அளிக்க வேண்டும். ஓடும் நீர், வாயு ஆகியவற்றையே பயன்படுத்த வேண்டும். அதிதி வந்தால் பழங்களைப் பிசுடியாக அளிக்க வேண்டும். சோம்பலின்றி இருக்க வேண்டும். தினமும் முதலில் தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் உணவளித்து அதன்பின் மௌனமாகத் தன் அன்னத்தை ஏற்க வேண்டும். யாரிடமும் போட்டியிடக்கூடாது. லேசான உணவையே ஏற்க வேண்டும். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி எல்லோருடனும் நட்பு பாவனையுடன் இருக்க வேண்டும்.

பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும். தாடி, மீசையுடன், தலையிலும் முடி தரிக்க வேண்டும். குறித்த சமயத்தில் அக்னிஹோத்ரமும், வேத அத்யயனமும் செய்ய வேண்டும். உடலை எப்போதும் புனிதமாக வைத்து தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும். ஒருமுகப்பட்ட உள்ளத்துடன் எப்போதும் உத்தம தர்மப்படி நடக்கும், புலனடக்கமுள்ள வானப்ரஸ்தன் சொர்க்கத்தை வென்றுவிடுகிறான்.

சந்யாச தர்மம் பிரம்மாவால் வர்ணிக்கப்படுதல்

பிரம்மா கூறலானார்; “மகரிஷிகளே! பிரம்மச்சாரி, கிருகஸ்தன், வானப்ரஸ்தன் யாராக இருந்தாலும் மோகூத்தைப் பெற விரும்புவன் உத்தம குணங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். பிறகு குறிப்பிட்ட காலங்களில் மேற்கூறிய ஆஸ்ரமங்களை முடித்து, பிராணிகளுக்கு அபயதானமளித்து, கர்மங்களைத் தியாகம் செய்யும் சந்யாச தர்மத்தைப் பாலனம் செய்ய

வேண்டும். பிராணிகளின் சுகத்தைக் கருதி எல்லோருடனும் அன்புடன் இருக்க வேண்டும். புலனடக்கத்துடன் முனி வருத்தி பாலனம் செய்ய வேண்டும்.

சந்யாசி, யாசிக்காமல், சங்கல்பிக்காமல் தெய்வாதீனமாகக் கிடைக்கும் பிசுஷ அன்னத்தினாலேயே வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். காலைக் கடன்களை முடித்து, குடும்பஸ்தர்களின் வீட்டின் சமையல்கட்டின் புகை எழும்புவது நின்ற பிறகு, குடும்பத்தினர் அனைவரும் உணவுண்டு, பாத்திரங்கள் கழுவி வைக்கப்பட்ட பின்னரே சந்யாசி பிசுஷ பெற விரும்ப வேண்டும். பிசுஷ கிடைத்தால் சந்தோஷமோ, கிடைக்காவிட்டால் துயரமோ அடையக்கூடாது.

அளவிற்கு அதிகமாகப் பிசுஷ பெறக்கூடாது. உயிர் வாழப் போதுமான பிசுஷையே ஏற்க வேண்டும்; சந்யாசி உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே பிசுஷ கேட்க வேண்டும். உசிதமான சமயம் வரை அதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டும். சாதாரண பொருட்களைப் பெறக்கூட விரும்பக்கூடாது. அதிக மதிப்பு அளிக்கும் இடத்தில் போஜனம் செய்யக்கூடாது. சந்யாசி கௌரவம், மானம் ஆகியவற்றைக் கருதக்கூடாது. எச்சிலான, கசப்பான, புளிப்பான, காரமான அன்னத்தை ருசிக்கக்கூடாது. இனிய ரசத்தையும் விரும்பக்கூடாது. உயிர் வாழ்வதற்காக மட்டுமே அன்னத்தை ஏற்க வேண்டும். மற்ற பிராணிகளின் பிழைப்பில் தடையின்றிக் கிடைக்கும் பிசுஷையே ஏற்க வேண்டும்.

பிசுஷ அளிப்பவன் அளிக்கும் அன்னத்தைத் தவிர வேறு அன்னத்தை விரும்பக்கூடாது. ரஜோ குணமின்றி மக்கள் இல்லாத இடத்தில் சஞ்சரிக்க வேண்டும். இரவில் சூன்யமான வீடு, காடு, மரவேர், நதிக்கரை அல்லது மலைக்குகைகளிலேயே தங்க வேண்டும். வெயில் காலத்தில் கிராமத்தில் ஓர் இரவு மட்டும் தங்கலாம். ஆனால் மழைக்காலத்தில் ஒரே இடத்தில் தங்குவது வழிநடப்பது ஏற்புடையதாகும். அவன் புழுவைப்போல மெல்ல, மெல்ல பூமியில் சஞ்சரிக்க வேண்டும்.

நடக்கும்போது பூமியை நன்கு பார்வையிட்டு ஜீவன்களின் அழிவு இன்றிப் பார்த்துக் கால் வைக்க வேண்டும். எந்தப் பொருளையும் சேர்த்து வைக்கக்கூடாது. எங்கும் பற்றுடன் தங்கக்கூடாது. சந்யாசி புனிதமான நீரைப் பயன்படுத்த வேண்டும். தினமும் அப்போது எடுத்த நீராலேயே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். சந்யாசி அகிம்சை, பிரம்மசரியம், சத்தியம், எளிமை, சினமின்மை, குற்றப்பார்வையின்மை, புலனடக்கம், கோள் சொல்லாமை என்னும் எட்டு விரதங்களைக் கவனத்துடன் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

சந்யாசி புலன்களை வசப்படுத்த வேண்டும். பாவம், போக்கிரித்தனம், கபடம் ஆகியவை இன்றி நடந்து கொள்ள வேண்டும். தினமும் தானாகக் கிடைக்கும் அன்னத்தையே ஏற்க வேண்டும். ஆனால் அதற்காகவும் மனத்தில் விருப்பம் கொள்ளக்கூடாது. தர்மப்படி கிடைத்த அன்னத்தையே ஏற்க வேண்டும்.

உண்ணும் உணவு, உடுக்கும் வஸ்திரம் தவிர வேறு எதையும் வைத்திருக்கக்கூடாது. பிசுஷையும் உண்ணும் அளவிற்கு மட்டுமே ஏற்க வேண்டும். சந்யாசி மற்றவர்களுக்காக பிசுஷ் கேட்கக்கூடாது. இரக்கத்துடன் பிசுஷையைப் பங்கிடவும் கூடாது. மற்றவர்களுடைய அதிகாரத்தைப் பறிக்கக்கூடாது. எந்தப் பொருளையும், யாரிடமிருந்தும் வேண்டியே பெற வேண்டும். பயன்படுத்திய ஒரு பொருளுக்காக மறுபடி ஆசைப்படக்கூடாது. யாருடைய அதிகாரத்திலும் இல்லாத மண், நீர், அன்னம், இலை, மலர், பழம் போன்ற பொருட்களை அவசியம் நேரும்போது பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

சந்யாசி தங்கத்தை விரும்பக்கூடாது; யாரிடமும் வெறுப்பு கொள்ளக்கூடாது. யாருக்கும் உபதேசம் செய்யக்கூடாது. யாருடனும் சேரக்கூடாது. மனத்தில் எந்தக்காரணமும் இன்றி அனைவரிடமும் இனிமையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். எங்கும் பற்று வைக்கக்கூடாது. யாருடனும் அறிமுகத்தை வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. விருப்பமும், இம்சையும் உடைய காரியங்களை தானாகவும் செய்யக்கூடாது; மற்றவர்கள் மூலமும் செய்விக்கக்கூடாது.

ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகளைச் சமமாகக் கருத வேண்டும். மற்றவர்கள் சினங் கொள்ளுமாறு செய்யக்கூடாது. தானும் ஆவேசப்படக்கூடாது. எல்லோருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாகிறவன் மோக்ஷ தர்மத்தைச் சிறப்பாக அறிந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். சந்யாசி எதிர்காலத்தை யோசிக்கக்கூடாது; கடந்த காலத்தை நினைக்கக்கூடாது. நிகழ்காலத்தை வெறுக்கக்கூடாது. காலனை எதிர்பார்த்து அமைதியாகக் காத்திருக்க வேண்டும். கண்ணாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும் எங்கும் தோஷ திருஷ்டி இன்றி இருக்க வேண்டும்.

எல்லோர் முன்போ, மறைவாகவோ எந்தத் தீமையும் செய்யக்கூடாது. ஆமை தன் அங்கங்களைச் சுருக்கிக் கொள்வதுபோல, புலன்களைத் தன் விஷயங்களிலிருந்து விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். புலன், அறிவு, மனம் அனைத்தையும் பலமற்றதாகி, செயலற்றவனாக வேண்டும். தத்துவங்களின் ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். இருமைகளால் பாதிக்கப்படக்கூடாது. யார்

முன்பும் தலை வணங்கக்கூடாது. அக்னி ஹோத்ரத்தை விட்டுவிட வேண்டும் மமதை, அகங்காரம் மற்றும் யோகக்ஷேமத்தைப் பற்றிக் கவலையின்றி மனத்தை வெல்ல வேண்டும்.

நிஷ்காம, நிர்குண, சாந்த, பற்றற்ற, ஆஸ்ரயமற்ற, ஆத்மபராயண தத்துவ ஞானி ஆகிறவன் விடுதலை அடைகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை ஆத்மாவை கை-கால், தலை, வயிறு முதலிய அங்கங்கள் இல்லாததாகவும் குண கர்மங்கள் அற்றதாகவும், தனித்ததாகவும், மாசற்றதாகவும், நிலையானதாகவும், ரூப, ரச, கந்த, ஸ்பரிசு, சப்தமற்றதாகவும், அறியத்தக்கதாகவும், எலும்பு, மாமிச சரீரம் அற்றதாகவும், கவலையற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், திவ்யமானதாகவும், எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ஒரே தன்மையாக இருப்பதாகவும் அறிபவன் ஒருநாளும் மரணம் அடைவதில்லை. அந்த ஆத்ம தத்துவம் வரை அறிவு, புலன் மற்றும் தேவர்களும் சென்று அடைய முடிவதில்லை.

ஞானமுடைய மகாத்மாக்கள் மட்டுமே எங்கு செல்ல முடியுமோ, அங்கு வேதம், யாகம், லோகம், தவம், விரதம் போன்றவை கூட பிரவேசிக்க முடிவதில்லை. ஏன் எனில் அது வெளிச் சின்னங்கள் இல்லாதது. ஆகவே வெளி அடையாளங்கள் இல்லாத தர்மத்தை அறிந்து இயன்ற வரை பாலனம் செய்ய வேண்டும். மூடனாக இல்லாமல் மூடனைப்போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் தன்னுடைய எந்த விவகாரத்தாலும் தர்மத்தை களங்கப்படுத்தக்கூடாது.

எந்த வேலையைச் செய்தால் சமுதாயத்தின் மற்ற மக்கள் அவமதிப்பார்களோ, அத்தகைய காரியத்தையே எப்போதும் அமைதியாகச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் நல்லோர்களின் தர்மத்தை நிந்திக்கக்கூடாது. இத்தகைய நடத்தை உடையவனே முனிவன் என்று கருதப்படுகிறான்.

புலன், அதன் விஷயங்கள், ஐம்பெரும் பூதங்கள், மனம், அறிவு, அகங்காரம், ப்ரக்ருதி, புருஷன் ஆகிய அனைத்தையும் யோசித்து, அவற்றின் தீர்மானத்தைத் தீர்மானிப்பவன் எல்லாத் தளைகளில் இருந்தும் விடுபட்டு, சொர்க்கத்தை அடைகிறான். இறுதி நேரத்தில் இந்த தத்துவ ஞானத்தைப் பெற்று, தனிமையில் அமர்ந்து பரமாத்மாவைத் தியானம் செய்கிறான். அவன் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் காற்றைப்போல எல்லா வகைப் பற்றுகளில் இருந்தும் விடுபட்டு, பஞ்ச கோசங்கள் இன்றிப் பயமும், ஆஸ்ரயமும் இன்றி விடுதலையாகிப் பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறான்.

(பஞ்ச கோசங்கள்: அன்னமய கோசம், மனோ மய கோசம்,
பிராணமய கோசம், விஞ்ஞான மய கோசம்,
ஆனந்த மய கோசம்)

சரீரம் என்னும் மரத்தை ஞானம் என்னும் வாளால் வெட்டுதல்

மகரிஷிகளே! பரமாத்மாவிடம் உள்ள முதிய பிராமணர்கள் சந்யாசத்தைத் தவம் என்று கூறுகிறார்கள். ஞானத்தைப் பரப்ரம்மத்தின் சொருபமாகக் கருதுகிறார்கள். வேத வித்தையின் ஆதாரமான பிரம்மம் மிகவும் தூரத்தில் இருக்கிறது. அது இருமையற்றது. நிர்குணமானது. நித்யமானது. சிந்திக்க இயலாத குணங்கள் உடையது; எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும்.

மனமாச இல்லாத, மிகப் புனிதமான, ரஜோகுணத்தை விட்டு நிரம்லமான உள்மனம் உடைய, நித்ய சந்யாச பராயணர்களும், பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களும் தவத்தின் மூலம் பரமேஸ்வரனை அடைகிறார்கள். தவம் விளக்கு ஆகும். நடத்தை தர்மத்தின் சாதகன், ஞானம் பரப்பிரம்மத்தின் சொருபம்; சந்யாசமே உத்தமமான தவம் என்று ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். ஞான சொருபமான, எல்லா பிராணிகளுக்குள்ளேயும் இருக்கும் ஆத்மாவை அறிந்து கொள்பவன் சர்வவியாபகனாகிறான். சேர்க்கையையும் பிரிவின் உருவில் காண்பவனும், பலவற்றில் ஒன்றைப் பார்ப்பவனும் துயரத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை அடைகிறான்.

எந்தப் பொருளையும் விரும்பாதவனும், யாரையும் அவமதிக்காதவனும் இவ்வுலகில் இருந்தாலும் பிரம்ம சொருபமாகிறான். எல்லா பூதங்களிலும் ப்ரக்ருதியையும், அதன் குணம் மற்றும் தத்துவங்களையும் அறிந்து, மமதையும் அகங்காரமும் இன்றி இருப்பவன் விடுதலையடைகிறான். இருமையற்றவனும், மதிப்பை விரும்பாதவனும், பித்ரு காரியங்களைச் செய்யாதவனும் ஆன சந்யாசி அமைதியின் மூலமே நிர்குணமான இருமையற்ற நித்திய தத்துவத்தை அடைகிறான். சுப-அசுபமான மூவகை குணங்களுடைய கர்மங்களையும் சத்தியம்-அசத்தியம் இரண்டையும் விட்டுவிட்டே சந்யாசி முக்தியை அடைகிறான்.

இந்த சரீரமாகிய மரத்தை தத்துவ ஞானம் என்னும் கத்தியால் வெட்டி பிறப்பு-இறப்பு-முதுமை என்னும் சக்கரத்தில் ஆழ்த்தும் பற்று என்னும் தளையை அறிவுள்ள மனிதர்கள் உடைத்துவிடுகிறார்கள். இந்த சரீரமாகிய மரத்தில் உள்ள ஆத்மா ஞானமுள்ளது. இந்த ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மா ஞானம் நிரம்பியதாகச் செய்கிறார். இந்த ஞானம் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ளும்போது குணங்களிலிருந்து விடுபட்டு பாவங்களில் இருந்து விலகிவிடுகிறது.

ஆத்மா மற்றும் பரமாத்மாவை பிரம்மா வர்ணித்தல்

பிரம்மா மேலும் கூறினார்; “மகரிஷிகளே! அவ்யக்தமான உற்பத்தி உடைய அழிவற்ற இந்த சரீரமாகிய மரத்தைச் சிலர் பிரம்ம சொரூபமாகக் கருதுகிறார்கள். சிலர் பெரும் ‘பிரம்மவனம்’ என்றும், பலர் ‘அவ்யக்த பிரம்மம்’ என்றும், சிலர் அனாமயம் என்றும் கருதுகிறார்கள். இறுதிக் காலத்தில் ஆத்மாவை தியானித்து, மூச்சுவிடும்போது சமபாவத்தோடு நிலைப்பவன் மோக்ஷத்தை அடைந்துவிடுகிறான்.

ஒரு நிமிடம் தன் மனத்தை ஆத்மாவில் ஒன்றாக்குபவனும் உள் மனத்தின் மகிழ்ச்சியைப் பெற்று அகூஷயமான கதியைச் சேருகிறான். பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பிரணாயாமங்கள் மூலம் பிராணன்களைக் கட்டுப்படுத்தும் மனிதனும் 24 தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட 25-வது தத்துவமான பரமாத்மாவை அடைந்துவிடுகிறான். இவ்வாறு முதலில் உள் மனத்தைத் தூய்மை செய்பவன் விரும்பும் பொருள் அனைத்தையும் பெற்று விடுகிறான். அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும், ஆத்மா மேலான சத்சொரூபமானது; அமரனாவதில் திறமை உடையது. ஆகவே ஆத்மாவை அறிந்தவர்கள் இவ்வுலகில் சத்வத்தையே புகழ்கிறார்கள்.

அனுமான பிரமாணத்தின் மூலம் அந்தர்யாமி பரமாத்மா சத்வ சொரூபமாக ஆத்மாவில் இருக்கும் விஷயத்தை நாம் நன்றாக அறிகிறோம். இந்த தத்துவத்தை அறியாமல் பரம புருஷனை அடைய இயலாது. பொறுமை, தைரியம், அகிம்சை, சமத்தன்மை, சத்தியம், எளிமை, ஞானம், தியாகம் சந்யாசம் ஆகியவை சாத்வீக நடத்தைகளாகும். அறிஞர்கள் இதே அனுமானத்தால் சத்வ சொரூபமான ஆத்மாவையும், பரமாத்மாவையும் மனனம் செய்கிறார்கள்.

ஞானத்தில் நிலைத்த அறிஞர்கள் கேஷத்ரக்ஞனும், சத்வமும் தனியானது என்று கூறுகிறார்கள். ஏன் எனில் அந்த சத்வம் விசாரமற்றது. இவை இரண்டும் ஒன்றாக இருந்தாலும் தத்துவப்படி தனித்தனியானவையாகும். நீரில் இருந்து மீன் வேறானது என்றாலும் நீர், மீன் இரண்டும் ஒன்றாகப் பார்க்கப்படுவது போன்றதாகும். நீர்த்துளி தாமரை இலையோடு சம்பந்தம் கொண்டிருப்பது போலாகும்” என்று பிரம்மா மகரிஷிகளிடம் கூறினார்.

ரிஷிகள் தர்மத்தின் நிர்ணயத்தை அறியப் பிரம்மாவிடம் வினா விடுத்தல்

இவ்வாறு பிரம்மா கூறி முடித்ததும் ரிஷிகள் பிதாமகரிடம் தங்களுடைய ஐயத்தை முன் வைத்தார்கள்; “பிரமன்! இவ்வுலகில் எல்லா தர்மங்களிலும் எந்த தர்மம் அனுஷ்டானத்திற்குச் சிறந்தது என்பதைக் கூறுங்கள். சிலர்

தேகம் அழிந்த பிறகே தர்மத்தின் பலன் கிடைக்கும் என்கின்றனர். வேறு சிலர் அவ்வாறு அல்ல என்று கூறுகிறார்கள்.

பலர் தர்மங்களை ஐயமுடையதாகவும், சிலர் ஐயமற்றதாகவும் கூறுகிறார்கள். சிலர் தர்மம் நிலையானது என்றும், சிலர் நிலையற்றது என்றும் கூறுகிறார்கள். சிலர் தர்மம் என்ற ஒன்று இல்லவே இல்லையென்றும் சிலர் தர்மம் நிச்சயம் உள்ளது என்றும் கூறுகிறார்கள். சிலர் தர்மம் இருவகையானது என்றும் சிலர் கலப்படமானது என்றும் கூறுகிறார்கள்.

வேதசாஸ்திரம் அறிந்த தத்துவ தர்சி பிராமணர்கள் பிரம்மம் ஒன்று என்கின்றனர். வேறு சிலர் ஜீவனும், ஈஸ்வரனும் தனித்தனி என்றும் கூறுகின்றனர். சிலர் எல்லாவற்றின் இருப்பும் பலவகை என்கின்றனர். சிலர் தேச காலம் இருப்பதாகவும், சிலர் அவ்வாறு எதுவும் இல்லை என்றும் கூறுகின்றனர்.

சிலர் ஐடையும் மான்தோலும் தரிக்கின்றனர். சிலர் மொட்டைத் தலையுடன் திகம்பரர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். சிலர் ஸ்நானம் செய்வதில்லை. சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் ஸ்நானத்தைச் சிறந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். பலர் போஜனம் செய்யாதது சிறந்தது என்றும், சிலர் போஜனம் செய்வதே நல்லது என்றும் கூறுகின்றனர். பலர் கர்மம் செய்வதையும், வேறு சிலர் கர்மம் இன்றி இருப்பதையும் புகழ்கிறார்கள். பலர் மோகூத்தையும், மற்றும் பலர் பலவகை போகங்களையும் புகழ்கின்றனர்.

சிலர் ஏராளமான செல்வத்தையும், வேறு சிலர் ஏழ்மையையும் விரும்புகிறார்கள். பலர் இஷ்ட தேவதையை அடையும் சாதனை செய்கிறார்கள். பலர் தெய்வமில்லை என்று கூறுகின்றனர். பலர் அகிம்சா தர்மத்தைப் பின்பற்றுவதில் விருப்பம் கொள்கிறார்கள். பலர் இம்சைபராயணர்களாக இருக்கிறார்கள். பலர் புண்ணியமும், புகழும் நிறைந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். சிலர் அவை எதுவும் இல்லை என்கின்றனர்.

பலர் நல்ல விஷயங்களில் விருப்பமுடையவர்கள். பலர் ஐயத்தில் மூழ்கி இருப்பவர்கள். பல சாதகர்கள் கஷ்டத்தைச் சகித்து தியானம் செய்கிறார்கள். சிலர் சுகமாக தியானம் செய்கிறார்கள். சில பிராமணர்கள் யாகத்தையும், சிலர் தானத்தையும், வேறு சிலர் தவத்தையும், இன்னும் சிலர் வேதம் ஓதுதலையும் புகழ்கிறார்கள். பலர் ஞானமே சந்யாசம் எனக் கூறுகிறார்கள். பௌதிகக் கருத்துடையவர்கள் இயல்பைப் புகழ்கிறார்கள். சிலர் எல்லாவற்றையும் புகழ்கிறார்கள்; சிலர் எதையுமே புகழ்வதில்லை.

பிரமன்! இவ்வாறு தர்மத்தின் நிலை பலவகையில் பரஸ்பரம் விரோதமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே நாங்கள் தர்ம விஷயத்தில் மோகமடைந்து, எந்தத் தீர்மானமும் செய்ய முடியவில்லை. இதுதான் நன்மை தரும் வழி என்று பல வகையான விஷயங்களைக் கேட்டு மனித சமுதாயம் சஞ்சலம் அடைந்துள்ளது. அவரவர் ஈடுபடும் தர்மத்தையே எல்லோரும் மதிக்கிறார்கள். இதனால் எங்கள் அறிவு சஞ்சலமடைந்துள்ளது.

மனமும் பல சங்கல்ப விகல்பங்களில் ஈடுபட்டுச் சஞ்சலமடைந்துள்ளது. எனவே, உண்மையான நன்மைக்குரிய வழியாகிய மிகவும் ரகசியமான தத்துவத்தை நீங்கள் எங்களுக்குக் கூற வேண்டும். அறிவுக்கும் சூஷத்ரக்ருனுக்குமான சம்பந்தம் எந்த காரணத்தால் உண்டானது என்பதையும் கூற வேண்டும்” என்று கேட்டனர்.

உலகைச் சிருஷ்டிக்கும் தர்மாத்மாவான பிரம்மா, ரிஷிகளின் சொற்களைக் கேட்டு, அவர்களுடைய வினாக்களுக்கு யதார்த்தமான முறையில் விடையளிக்கலானார். அதனால் சூஷத்ரக்ருனான புருஷன் உண்மையில் சங்கம் அற்றவன். புருஷன் அனுபவிக்கத் தகுந்த திரவியத்தின் பெயர் மட்டுமே சத்வம் ஆகும்.

திரவியத்திற்கும், கர்த்தாவிற்கும் உள்ள சம்பந்தம் போலவே இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் சம்பந்தம் உள்ளது. ஒரு மனிதன் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு இருளில் நடப்பதுபோல, பரம தத்துவத்தை விரும்பும் சாதகன் சத்வரூபமான விளக்கின் ஒளியில் சாதன மார்க்கத்தில் சென்றுள்ளான். விளக்கில் திரவியமும் குணமும் இருக்கும் வரையில் அது பிரகாசத்தைப் பரப்புகிறது. திரவியமும், குணமும் குறைந்ததும் ஒளியும் மறைந்துவிடுகிறது. இவ்வாறு சத்வகுணம் வெளிப்படையானது. புருஷன் மறைந்துள்ளவனாகக் கருதப்படுகிறான்.

அறிவுடையவன் ஞானத்தைப் பெறுதல்

நல்ல அறிவு இல்லாதவன் ஆயிரம் உபாயங்கள் செய்தாலும் ஞானம் அடைவதில்லை. அறிவுள்ளவன் கால் பங்கு முயற்சியாலேயே ஞானத்தைப் பெற்றுச் சுகமடைகிறான். இதை அறிந்து ஏதாவது உபாயத்தால் தர்ம சாதனத்தின் ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். ஏன் எனில் இத்தகைய மேதாவி மிகவும் சுகமடைகிறான்.

ஒரு மனிதன் வழிச்செலவிற்கு ஏற்பாடு செய்யாமலேயே யாத்திரை செய்தால் அவன் மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவிக்க நேருகிறது; அல்லது இடையில் இறந்துவிடவும் நேருகிறது. அதுபோல பூர்வஜன்ம புண்ணியம்

இல்லாத மனிதன் யோக மார்க்க சாதனையில் ஈடுபட்டதும் யோக சித்தி என்னும் பலனைக் கஷ்டப்பட்டு அடைகிறான். அல்லது அடையாமலேயே போகிறான்.

புருஷனின் சொந்த கல்யாண சாதனமே அவனுடைய முற்பிறவியின் சுப-அசுப சம்ஸ்காரங்களைக் கூறுகிறது. தத்துவ ஞானமற்ற அஞ்ஞானி புருஷர்கள் முன்பு சென்றறியாத தூரமான வழியில் கால்நடையாகச் செல்வது போன்ற நிலையை அடைகிறார்கள். ஆனால் அதே வழியில் குதிரை பூட்டிய தேரில் விரைந்து செல்பவன் தான் செல்ல வேண்டிய இடத்தை அடைந்துவிடுகிறான். உயரமான மலை மீது ஏறியவன் கீழே பார்ப்பது இல்லை என்பதுபோல ஞானியின் கதி உண்டாகிறது.

தேரின் மூலம் சென்றாலும் முட்டாள் மனிதன் உயரமான மலை மீது தேர் மூலம் ஏற முடியாது. ஆனால் அறிவுடையவன் தேர் செல்லும் வழி இருக்கும் வரை தேரில் சென்று, பிறகு கால்நடையாக மலை மீது ஏறி விடுகிறான்.

பிரம்மா மகரிஷிகளின் வினாக்களுக்கு விடையளித்தல்

பிரம்மா கூறலானார்; “சிறந்த முனிவர்களே! உங்கள் வினாக்களுக்கு நான் இப்போது விடையளிக்கிறேன். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அகிம்சையே மிகச்சிறந்த கடமையாகக் கூறப்படுகிறது. அகிம்சை என்னும் இந்த சாதனம் ஆவேசமற்றது; மிகச் சிறந்தது. தர்மத்தைக் குறியாகக் கொண்டது. முதியவர்கள் ஞானமே சிறந்த நன்மைக்கு சாதனம் என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே தூய்மையான ஞானத்தின் மூலமே மனிதன் பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். பிராணிகளை இம்சிப்பவர்கள் நாஸ்திக குணத்தை உடையவர்களாவார்கள்; அவர்கள் லோப மோகத்தில் சிக்கியவர்கள். அதனால் அவர்கள் நரகத்தில் விழ நேருகிறது.

கவனத்தோடு பலனை விரும்பி கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் அடிக்கடி இந்த உலகத்தில் பிறவியேற்று சுகமடைகிறார்கள். சமத்துவ யோகத்தில் நிலைத்த வித்வான்கள். அவற்றின் பலனில் பற்றின்றி, சிரத்தையோடு செய்ய வேண்டிய காரியங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இவர்கள் தீரர்களாகவும், சிறந்த பார்வை உடையவராகவும் கருதப்படுகின்றனர்.

சத்வம் மற்றும் கேஷத்ரக்ஞனின் வேற்றுமையைப் பிரம்மா கூறுதல்

சிறந்த முனிவர்களே! சத்வம் மற்றும் கேஷத்ரக்ஞனின் பரஸ்பர சேர்க்கையும் பிரிவும் எவ்வாறு உண்டாகிறது என்பதைக் கூறுகிறேன்.

கவனத்துடன் கேளுங்கள். இவற்றில் புருஷன் ‘விஷயஸ்ரீ’ என்றும், சத்வம் விஷயம் என்றும் கருதப்படுகிறது. அசேதன சத்வம் நித்ய சொரூபமான சேஷத்ரக்ஞனை அறிவதில்லை. ஆனால் சேஷத்ரக்ஞன் அனுபவிப்பவன் ஆத்மா என்பதையும், அனுபவிக்கப்படுவது சத்வம் என்றும் அறிகிறார்கள்.

சத்வம் இருமையுடையது என்று அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள். சேஷத்ரக்ஞன் இருமை இல்லாதவன். நித்யன்; நிர்துண சொரூபமானவன் சேஷத்ரக்ஞன் சமபாவத்துடன் எல்லா இடங்களிலும் நன்கு நிலைத்துள்ள ஞானத்தைப் பின்பற்றுகிறான். தாமரை இலை பற்றப்படாமல் நீரைத் தாங்குவதுபோல, சேஷத்ரக்ஞன் எப்போதும் சத்வத்தை பயன்படுத்துகிறான்.

தாமரை இலை மீது உள்ள தண்ணீரால் அது நனைவதில்லை. அதுபோல வித்வான்கள் எல்லா குணங்களுடனும் சம்பந்தம் எவத்தாலும் எந்த குணத்தாலும் பற்றப்படுவதில்லை. இதைப்போல தத்துவத்தையும், யோக முறையையும் அறிந்த அறிவுள்ள, குணமுள்ள மனிதன் நன்றாகத் திரிந்து படிப்படியாக முன்னேறுகிறான்.

ஒரு மனிதன் அறியாமையுடன், படகில்லாமலே, பயங்கரக் கடலில் பிரவேசித்து இரு கைகளாலும் நீந்தி அதைக் கடக்க எண்ணினால் அவன் நிச்சயம் மரணமடைகிறான். நீர் வழியை அறிந்த புத்திசாலி துடுப்புடைய படகின் மூலம் நீரைக்கடந்து, கரையை அடைந்ததும் படகைத் துறந்து சென்றுவிடுகிறான். ஆனால் மோகமுடையவன் பாசத்தால் கட்டப்பட்டு படகின் மீது எப்போதும் இருக்கும் படகோட்டியைப்போல அங்கேயே வட்டமடிக்கிறான்.

இவ்வாறு, செய்யப்பட்ட கர்மம் தனித்தனி இடங்களை அடையச் செய்கிறது. உலகின் எவற்றின்மூலம், எத்தகைய காரியம் செய்யப்பட்டுள்ளதோ அவற்றிற்கு அவ்வாறே பலன் கிடைக்கிறது. கந்தம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தம், ரசம் இல்லாதவர்கள், பிரதானம் என்று கூறப்படுகின்றனர். இவர்களையே முனிவர்கள் மனத்தின் மூலம் மனனம் செய்கின்றனர். பிரதானத்தின் மற்றொரு பெயர் அவ்யக்தமாகும். மகத் தத்துவம் அவ்யக்தத்திலிருந்து தோன்றியது. மகத் தத்துவத்தின் காரியம் அகங்காரம். அகங்காரத்திலிருந்தே ஐம்பெரும் பூதங்கள் வெளியாகும் குணம் உற்பத்தியாகிறது.

பஞ்ச பூதங்களின் குண விஸ்தாரம்

ஐம்பெரும் பூதங்களின் காரியம் கந்தம், ரூபம் முதலிய விஷயங்களாகும். அவை தனித்தனியான விஷயங்களின் பெயரால் பிரசித்தி

பெற்றுள்ளன. அவ்யக்த ப்ரக்ருதி காரண மற்றும் காரிய ரூபமும் ஆகும். இதேபோல மகத் தத்துவமும் காரணம் மற்றும் காரியம் என்னும் இரண்டு சொரூபங்களைக் கொண்டுள்ளது. அகங்காரம் காரணரூபமானது என்றாலும் அடிக்கடி காரிய ரூபத்திலும் மாறிவருகிறது.

ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் காரணம், காரியம் என்ற தத்துவமான இரு தர்மங்கள் உள்ளன. அவை சப்தம் முதலிய விஷயங்களைத் தோற்றுவிப்பதால் “பீஜதர்மி” என்று கூறப்படுகின்றன. அந்த ஐந்து பூதங்களின் விசேஷ காரியம் சப்தம் முதலிய விஷயங்களாகும். அந்த விஷயங்களைத் தொடங்கியது சித்தமாகும்.

ஐம்பெரும் பூதங்களில் ஆகாயத்திற்கு ஒரு குணமும், வாயுவிற்கு இரண்டு குணங்களும், அக்னிக்கு மூன்று குணங்களும், நீருக்கு நான்கு குணங்களும், பூமிக்கு ஐந்து குணங்களும் கூறப்படுகின்றன. பூமி தேவி ஸ்தாவர, ஐங்கம பிராணிகள் நிரம்பியது. எல்லா ஜீவன்களுக்கும் பிறப்பளிப்பது. சுபம்-அசுபம் இவற்றைக் குறிப்பிடுவது. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், கந்தம், ரசம் ஆகிய ஐந்தும் பூமியின் ஐந்து குணங்களாகும். இவற்றில் கந்தம் அல்லது மணம் அதன் சிறப்பு குணமாகும்.

மண்ணின் குணமான கந்தம் அல்லது மணம் பத்து வகையானது. அவை இஷ்ட (நறுமணம்) அநிஷ்ட (துர்மணம்) மதுர, அம்ல, கசப்பு, நிர்ஹாரி (வெகுதூரம் பரவுவது) கலப்பு. ஈரமானது, வறண்டது. விஷத்தன்மையுடையது என்பனவாகும். சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம் ஆகியவை நீரின் நான்கு குணங்கள். இவற்றில் ரசமே முக்கிய குணம். இந்த ரசம் அல்லது சுவை என்பது இனிப்பு, கசப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு என்னும் ஆறு வகையானது. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம் என்பன தீயின் மூன்று குணங்கள். ரூபம் என்பதே இதன் முக்கிய குணம். ரூபத்திற்கு வெண்மை, கடுமை, செம்மை, நீலம், மஞ்சள், அருணம், சிறிய, பெரிய, பருத்த, மெலிந்த, சதுர, வட்ட ஆகிய 16 வகைகள் கூறப்படுகின்றன.

வாயுவின் அறியத்தக்க இரண்டு குணங்கள் சப்தம் மற்றும் ஸ்பரிசம் என்பனவாகும். இவற்றில் ஸ்பரிசம் வாயுவின் முக்கிய குணம். இது வறட்சி, குளுமை, குடு, ஈரமானது, மென்மையானது, கடினமானது, வழவழப்பானது, லேசானது, பிச்சிலம், விஷத்தன்மை, கடுமை, மிருதுவானது என 12 வகையாகும். ஆகாயத்தின் ஒரே குணம் சப்தம் மட்டுமே. சப்தத்திற்கு பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்யமம், பஞ்சமம், நிஷாதம், தைவதம், இஷ்ட, அநிஷ்ட, சிஷ்ட என்பனவாகும்.

ஆகாயம் எல்லா பூதங்களிலும் சிறந்தது. அதிலிருந்தே அகங்காரமும், அகங்காரத்திலிருந்து புத்தியும், புத்தியிலிருந்து ஆத்மாவும், ஆத்மாவிலிருந்து அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியும், ப்ரக்ருதியிலிருந்து புருஷனும் தோன்றியது. எல்லா பூதங்களின் சிறப்பையும், சிறுமையையும் அறிந்த மனிதன் எல்லா கர்மங்களின் நிலையை அறிந்தவனாகவும், பிராணிகளை ஆத்ம பாவத்தோடு பார்ப்பவனும் ஆகி அழிவற்ற பரமாத்மாவை அடைகிறான்.”

மனத்தின் சிறப்பு; உலகைப் பிரம்மவனமாக உருவகித்தல்; தவத்தின் மேன்மை

பிரம்மா தொடர்ந்து மகரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார்; மகரிஷிகளே! பஞ்சபூதங்களின் உற்பத்தி, நியமனம் இவற்றில் மனம் திறனுடையது. அதேபோல அவற்றின் இருப்பிலும் மனமே பூதங்களின் ஆத்மாவாகும். மனமே அவற்றின் நித்திய ஆதாரமாகும். புத்தி எதுனுடைய ஐஸ்வர்யத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ, அது கேஷத்ரக்குள் என்று கூறப்படுகிறது. சாரதி நல்ல குதிரைகளை வசப்படுத்துவதுபோல மனம் புலன்கள் அனைத்தையும் ஆள்கிறது.

புலன், அறிவு, மனம் ஆகியவை எப்போதும் கேஷத்ரக்குளோடு இணைந்து வாழ்கின்றன. புலன்கள் என்ற குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட, புத்தி என்னும் சாரதியால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட, சரீரம் என்ற தேரில் ஏறி, கேஷத்ரக்குளான ஆத்மா நாற்புறமும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. புலன்கள் குதிரைகள், மனம் சாரதி, அறிவு சாட்டையாகும் வித்வான்கள் பிரம்ம மயமான இந்த தேரை எப்போதும் அறிகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரிலும் தீரர்களாவார்கள். அவர்கள் ஒருபோதும் மோகமடைவதில்லை. இவ்வுலகம் ஒரு பிரம்மவனம். அவ்யக்த ப்ரக்ருதி இதன் ஆதியாகும். ஐம்பெரும் பூதங்களும், பத்து புலன்களும், ஒரு மனமும் ஆகிய 17 விசேஷங்கள் இது விஸ்தரித்துள்ளது. இந்த பிரம்மவனமாகிய சராசரம் பிராணிகளால் நிரம்பியது. சூரியன் சந்திரன் இவற்றால் பிரகாசிக்கிறது. கிரக, நக்சத்திரங்களால் சோபிக்கிறது.

நதி, மலைகளால் சூழப்பட்டது. பலவகை நீரால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. இது எல்லாப் பிராணிகளின் ஜீவனமும், கதியும் ஆகும். இந்த பிரம்மவனத்தில் கேஷத்ரக்குள் சஞ்சரிக்கிறான். லயத்தின்போது, இந்த உலகில் உள்ள ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகளே முதலில் இயற்கையில் லயமாகின்றன. அதன்பின் பஞ்ச பூதங்களின் காரியங்களும், தொடர்ந்து பஞ்ச பூதங்களும் லயமாகின்றன. இவ்வாறு இந்த பூத சமுதாயம் ப்ரக்ருதியால் லயமாகின்றன.

தேவ, கந்தர்வ, பிசாச, அசுரர், ராக்ஷஸர் அனைவரும் இயல்பாகவே அமைக்கப்பட்டவர்கள். எந்த காரியத்தாலோ, அல்லது காரணத்தாலோ, இவற்றின் அமைப்பு உண்டாகவில்லை. உலகைச் சிருஷ்டிக்கும் மரீசி முதலிய பிராமணர்கள் கடல் அலைகளைப்போல் அடிக்கடி ஐம்பெரும் பூதங்களிலிருந்து தோன்றுகின்றனர். தோன்றிய பிறகு சமயத்திற்கேற்ப அவற்றிலேயே அவர்கள் லயமாகிவிடுகின்றனர்.

இந்த உலகத்தைப் படைக்கும் பிராணிகளில் பஞ்ச மகாபூதங்கள் எல்லா வகையிலும் மேலானவை. இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களிலிருந்து விடுபடுபவன் சிறந்த கதியை அடைகிறான். சக்திமிகுந்த பிரஜாபதி தன் மனத்தின் மூலமாகவே உலகைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். ரிஷிகளும் தவத்தாலேயே தேவத் தன்மையை அடைந்துள்ளனர். பழம், மூலம், வேர் ஆகியவற்றைப் போஜனம் செய்யும் சித்த மகாத்மாக்கள் இங்கு தவத்தின் பிரபாவத்தாலேயே உள்ளத்தை ஒருமுகப்படுத்தி மூவுலகங்களின் விஷயத்தையும் வரிசையாக, பிரத்யக்ஷமாக உணர்கிறார்கள்.

ஆரோக்கியத்தின் சாதனமான ஔஷதிகளும், பலவகை வித்தைகளும் தவத்தாலேயே சித்தியாகின்றன. எல்லா சாதனங்களின் வேரும் தவமேயாகும். எதைப் பெறுவதும், எதைப் பயில்வதும், எதை அடக்குவதும், எவற்றை இணைப்பதும் மிகக் கடினமோ அது தவத்தின் மூலம் சாத்யமாகிறது. ஏன் எனில் தவத்தின் பிரபாவம் கடக்க முடியாததாகும்.

குடிகாரன், பிரம்மஹத்தி செய்பவன், திருடன், கர்ப்பத்தை அழித்தவன் குருபத்தினியின் படுக்கையில் படுத்தவன் போன்ற பெரும் பாவினரும் நன்றாகத் தவம் செய்தே அந்தப் பெரும் பாவத்தில் இருந்து விடுதலை அடைய முடிகிறது. மனிதன், பித்ருக்கள், தேவர், பசுக்கள், பறவைகள், விலங்குகள் முதலிய எத்தனையோ பிராணிகள் அனைத்தும் எப்போதும் தவத்தில் ஈடுபட்டே சித்தியை அடைகின்றன. தவத்தின் பலத்தாலேயே மகா மாயாவியான தேவர்கள் சொர்க்கத்தில் வாசம் புரிகிறார்கள்.

சோம்பலை விட்டுவிட்டு அகங்காரத்தோடு கூடி, பலனை விரும்பும் கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்பவர்கள் பிரஜாபதியின் லோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். அகந்தையும், மமதையும் அற்ற மகாத்மாக்கள் தூய, தியான யோகத்தின் மூலம் பெரும் உத்தம லோகங்களை அடைகிறார்கள். தியான யோகத்தை ஆஸ்ரயித்து, எப்போதும் மகிழ்வான உள்ளத்தோடு இருக்கும் ஆத்ம வேத்தாக்களில் சிறந்தவர்கள் சுகத்தின் இருப்பிடமான அவ்யக்த பரமாத்மாவில் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

ஆனால் தியான யோகத்தில் தோல்வியுற்று, மமதை, அகங்காரம் அற்ற வாழ்க்கையைக் கழிப்பவர்களான நிஷ்காம புருஷர்களும் மகாபுருஷர்களின் உத்தம அவ்யக்த லோகத்தில் லயமடைகிறார்கள். பிறகு தானும் அதன் சமத் தன்மையை அடைந்து அவ்யக்தத்திலிருந்து தோன்றுகிறார்கள். சத்வத்தை மட்டும் ஆஸ்ரயித்து, தமோகுண, ரஜோகுண தளையிலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுகிறார்கள். எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விலகி எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிக்கும் அகண்ட ஆத்மாவைக் கூடித் தருகின்றன என்று அறிய வேண்டும். எந்த மனிதன் ஆத்மாவின் ஞானத்தை அடைந்து விடுகிறானோ, அவனே வேத வேத்தா ஆவான்.

முனிவன் சிந்தனையின் மூலம் சேதனத் தன்மையை அடைந்து மனத்தையும், புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி பரமாத்மாவின் தியானத்தில் நிலைப்பது சிறந்ததாகும். யாருடைய உள்ளம் இதில் ஈடுபடுகிறதோ அவன் நிச்சயம் பரமாத்ம சொரூபமாகிவிடுகிறான். இது சனாதனமான மறைக்க வேண்டிய ரகசியமாகும்.

அவ்யக்தத்தில் இருந்து 16 வரை, எல்லாம் அவித்தைகளின் லக்ஷணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இது குணங்களின் விஸ்தாரம் “மம” என்னும் இரண்டு அக்ஷரங்கள் (என்னுடையது என்ற பாவம்) மரண ரூபமானதாகும். மூன்று அக்ஷரங்களின் பதமான “நம” (இது என்னுடையதல்ல) என்பது சனாதன பிரம்மத்தை அடைவிப்பதாகும். சில மந்த புத்தியுடையவர்கள் பலனை எதிர்பார்க்கும் கர்மங்களைப் புகழ்கிறார்கள்.

ஆனால் மகாத்மாக்கள் அந்த கர்மங்களை உத்தமமாகக் கூறுவதில்லை. ஏன் எனில் விருப்பத்தோடு செய்யப்படும் கர்மானுஷ்டானத்தால் ஜீவன் 16 மாறுதல்களுடன் நியமிக்கப்பட்ட ஸ்தூல சரீரத்துடன் பிறக்க நேருகிறது. அது எப்போதும் அவித்தையின் கவளமாக அமைகிறது. கர்மம் செய்யும் மனிதன் தேவர்களுக்கும் உபபோகத்தின் விஷயமாகிறான். ஆகவே அதனை அறிந்த வித்வான்கள் கர்மங்களில் பற்றுக் கொள்வதில்லை. ஏன் எனில் ஆத்மாவான இந்த புருஷன் ஞான மயமானவன். கர்மமயமானவன் அல்ல.

இவ்விதம் சேதனமான ஆத்மாவை அம்ருத தத்துவ சொரூபமாக, நித்தியமாக, புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக, சனாதனமாக, அக்ஷரமாக, சங்கமற்றதாக, வெற்றியுடையதாக அறிபவன் ஒருபோதும் மரணம் என்னும் தளையில் படுவதில்லை. ஆத்மாவை அனாதி, அஜன்மா, நித்ய, அசல, அம்ருதமயமாகப் பார்ப்பவன், இந்த குணங்களைச் சிந்திப்பதால் தானும் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக, அம்ருத தத்துவ சொரூபமாக,

நிச்சலன்னாக ஆகிவிடுகிறான்.

உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்து, சம்ஸ்காரங்களைச் சம்பாதித்து, மனத்தை ஆத்மாவின் தியானத்தில் ஈடுபடுத்துபவன் அந்த கல்யாண மயமான பிரம்மத்தை அடைகிறான். அதைவிட வேறு பெரியது எதுவுமில்லை. உள்மனம் முழுவதும் தூய்மையானதும், சாதகனுக்குத் தூய்மையான மகிழ்ச்சி கிடைத்துவிடுகிறது. கனவிலிருந்து எழுப்பப்பட்ட மனிதனுக்குக் கனவு மறைந்துவிடுவதுபோல சித்த சுத்திக்கு இது லக்ஷணமாகிறது.

ஞான நிஷ்டனான ஜீவன் முக்த மகாத்மாக்களின் சிறந்த கதி இதுவேயாகும். ஏன் எனில் அவர்கள் அந்த ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் சுப-அசுப பலன் அளிப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். இதுவே விரக்த புருஷனின் கதியாகும். இதுவே சனாதன தர்மம் ஆகும். இதுவே ஞானிகள் அடைய வேண்டிய ஸ்தானமுமாகும். இதுவே விந்தையில்லாத, நிந்திக்க முடியாத, நல்ல நடத்தையாகும்.

எல்லா புதங்களிலும் சமபாவம் வைத்து, லோபம் மற்றும் காமம் அற்றவனாக, எல்லா இடத்திலும் சமமான திருஷ்டியுடையவனாக இருக்கும் ஞானி புருஷனே சிறந்த கதியை அடைகிறான். பிரம்மரிஷிகளே! இந்த விஷயங்களை அறிந்து இதன்படி நடந்து கொள்ளுங்கள். இதனால் உங்களுக்குச் சிறந்த சித்தி கிடைத்துவிடும்.” என்று பிரம்மா மகரிஷிகளிடம் கூறினார்.

5. உத்தங்க மகரிஷியின் வரலாறு
வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனிடம் கூறியது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 53-58

உத்தங்கர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைச் சந்தித்தல்

பாரதப்போர் முடிந்து யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தைப் பெற்று தர்மப்படி ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம் விடைபெற்று, துவாரகை திரும்பினார். அப்போது வழியில் ப்ருகு குலத்தினரான உத்தங்க மகரிஷி பாலைவனப் பிரதேசத்தில் துவாரகைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைச் சந்தித்தார். அவரிடம் “பாண்டவர்கள் மற்றும் கௌரவர்களுக்கும் இடையே சமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டதா? பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? உங்கள் முயற்சியால் அவர்களுக்கிடையே சமாதானம் ஏற்பட்டுவிடும் என்றே நான் நினைத்து வந்தேன்” என்றார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உத்தங்கரிடம் தான் பெரும் முயற்சி செய்தபோதும், கௌரவர்கள் சமாதானத்தை ஏற்கவில்லை என்றும் அதனால் அவர்கள் போரில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள் என்பதையும் கூறினார். கௌரவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதைக்கேட்டு உத்தங்கர் கோபம் கொண்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சக்தி இருந்தும், கௌரவர்களைக் காப்பாற்றாததால் தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு சாபம் அளிக்கப் போவதாகக் கூறினார்.

முனிவரின் சொற்களைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், அவரிடம், “எந்த மனிதனும் தன் சிறிதளவு தவத்தினால் என்னைத் திரஸ்கரிக்க முடியாது என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தாங்கள் சேர்த்துக் கொண்ட தவத்தை நான் அழிக்க விரும்பவில்லை. நான் உங்களுக்கு அத்யாத்ம தத்துவத்தைக் கூறுகிறேன். அதைக்கேட்ட பிறகு விரும்பினால் எனக்குச் சாபமளியுங்கள்” என்றார். முனிவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பிறகு பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அத்யாத்ம தத்துவத்தை உபதேசித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே உலகனைத்தின் கர்த்தா என்பதை அறிந்து கொண்ட உத்தங்கர் சாபமளிக்கும் எண்ணத்தை விலக்கிக் கொண்டார். பிறகு பகவானிடம் விஸ்வரூப தரிசனத்தை அளிக்குமாறு வேண்டினார். பகவானும் போரின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனனுக்குத் தான் அளித்த விஸ்வரூப தரிசனத்தை முனிவருக்குக் காட்டியருளினார். முனிவரும் மகிழ்ச்சியுடன் விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்தார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உத்தங்கருக்கு வரமளிக்க விரும்பினார். மகரிஷி தான் இருந்த பாலைவனப் பிரதேசத்தில் நீர் கிடைப்பது மிகவும் அரிது என்பதால், ஏராளமான நீர் கிடைக்க வேண்டும் என்ற வரத்தையே ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கேட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் தங்களுக்கு எப்போது நீர் தேவையானாலும் என்னை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி, துவாரகை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

உத்தங்கர் சண்டாளனிடம் நீர் பெற விரும்பாமை; ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தரிசனம் தருதல்

பிறகு ஒருநாள் உத்தங்கர் மிகவும் தாகமடைந்தார்; நீரைத் தேடிப் பாலைவனத்தில் மிகவும் அலைந்தார். அப்போது பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை நினைத்தார். அச்சமயம் அந்தப் பாலைவனத்தில் நாய்கள் சூழ ஆடையின்றி வந்து கொண்டிருந்த சண்டாளனை முனிவர் கண்டார். அவன் அழுக்கும், சேறும் நிரம்பிய உடலில் கத்தியைக் கட்டி, கைகளில் வில்லும் அம்பும் ஏந்தி, பார்க்க பயங்கரமாகத் தோற்றமளித்தான். அவனுடைய கால்களின் அருகே ஒரு துவாரத்திலிருந்து பெரிய நீர்த்தாரை பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

முனிவரைப் பார்த்துச் சிரித்த அவன், “பிருகு குல திலகமான உத்தங்கரே! என்னிடம் வந்து நீரைப் பெற்றுக் கொள். நீ தாகத்தால் தவிப்பதைக் கண்டு உன்மீது இரக்கம் உண்டாகிறது” என்றான். முனிவர் சண்டாளனிடமிருந்து பெருகிய அந்த நீரைப் பெற மறுத்தார். கடும் சொற்களால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆட்சேபித்தார். சண்டாளனோ, நீரைப் பெற்றுக் கொள்ள வற்புறுத்தினான். உத்தங்கர் அந்த நீரைப் பெறவில்லை; மிகுந்த சினம் கொண்டார். முனிவர் நீரை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததுமே சண்டாளன் அங்கிருந்து மறைந்து விட்டான். முனிவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டதாக நினைத்தார்.

சற்று நேரத்தில் சங்கு, சக்கர, கதாதாரியாக பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் முனிவருக்குக் காட்சி தந்தார். முனிவர் அவரிடம், “புருஷோத்தமா! சிறந்த பிராமணனுக்கு சண்டாளனிடமிருந்து பெருகும் புனிதமற்ற நீரை அளிப்பது உசிதமல்ல” என்றார். ஐனார்த்தனன் அவருக்கு ஆறுதல் அளித்தவாறு, “மகரிஷியே! எத்தகைய ரூபத்தில் தங்களுக்கு நீரை அளிப்பது உசிதமோ அதே உருவத்தில் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் நீங்கள் அவனை அறிந்து கொள்ளவில்லை.

ப்ருகு நந்தனா! நான் உங்களுக்காக இந்திரனிடம் சென்று நீரின் உருவில் அமுதம் அளிக்கும்படி கூறினேன். இந்திரன், “மனிதன் அமரனாக

முடியாது. ஆகவே முனிவனுக்கு அமுதம் அளிக்காமல் வேறு வரம் அளியுங்கள்” என்றார். நான் இந்திரனை வற்புறுத்தி உங்களுக்கு அமுதம் அளிக்கக் கூறினேன். தேவராஜன், என்னிடம் உத்தங்கருக்கு அமுதம் அவசியம் அளிக்க வேண்டும் என்றால் சண்டாள ரூபம் தரித்து அளிப்பேன். இப்போதே அவரிடம் சண்டாள ரூபத்தில் செல்வேன். அவர் சண்டாள ரூபத்தில் என்னிடம் ஏற்றுக் கொண்டால் அவசியம் அமுதம் அளிப்பேன். அவர் மறுத்துவிட்டால் நான் எந்த வகையிலும் அமுதம் அளிக்க மாட்டேன் என்ற நிபந்தனை விதித்தார்.

அதன்படி சண்டாள உருவில் இந்திரனே இங்கு வந்து உங்களுக்கு அமுதம் அளித்தார். நீங்கள் அதனைப் பெற மறுத்துவிட்டீர்கள். சண்டாள ரூபத்தில் வந்த இந்திரனை நீங்கள் மறுத்தது பெரும் தவறாகும். உங்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நான் மறுபடி முயற்சி செய்வேன். எப்போது நீங்கள் நீர் குடிக்க விரும்புகிறீர்களோ, அப்போது இந்தப் பாலை வனத்தில் நீர் நிரம்பிய மேகங்கள் தோன்றி உங்களுக்கு நீரை அளிக்கும். அவை இவ்வுலகில் ‘உத்தங்கமேகம்’ என்ற பெயரில் பிரசித்தி பெறும்” என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இவ்வாறு கூறியதும் உத்தங்க முனிவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். இப்போதும் பாலவனத்தில் உத்தங்க மேகங்கள் தோன்றி நீரைப் பொழிகின்றன.

உத்தங்கர் பகவான் விஷ்ணுவிற்கே சாபமளிக்கும் அளவு செய்த தவத்தின் சிறப்பு

உத்தங்க மகரிஷி பற்றிய இந்த விஷயத்தை வைசம்பாயனர் ஜனமே ஜயனுக்குக் கூறியதும், ஜனமேஜயன், “விஷ்ணுவிற்கே சாபம் அளிக்கும் அளவு உத்தங்கர் என்ன தவம் செய்தார்?” என்று வினவினார். வைசம்பாயனர் உத்தங்கரின் குருபக்தியையும், சேவையையும் பற்றிய வரலாற்றை ஜனமேஜயனுக்கு உரைக்கலானார்.

உத்தங்க முனிவரின் குருபக்தி

உத்தங்கர் பெரும் தவசி; தேஜஸ்வி; சிறந்த குருபக்தர். அவர் தன் வாழ்க்கையில் குருவைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை ஆராதிக்கவில்லை. அவர் குருகுலத்தில் இருந்தபோது, உடன் பயின்ற ரிஷி குமாரர்கள் தாங்களும் உத்தங்கரைப்போல குருபக்தி கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினர். ஜனமேஜயா! உத்தங்கரின் குருவான கௌதமருக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தனர். ஆனால் கௌதமர் உத்தங்கரிடமே அதிக அன்புடன்

இருந்தார். உத்தங்கரின் புலனடக்கம், புனிதத்தன்மை, புருஷார்த்தம், செயல், உத்தம சேவை ஆகியவற்றால் கௌதமர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

ஆயிரக்கணக்கான சிஷ்யர்களுக்குக் கல்வியளித்து அவர்களுக்கு வீடு திரும்ப கௌதமர் அனுமதியளித்தார். ஆனால் உத்தங்கரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தால் அவர் வீடு திரும்ப குரு அனுமதியளிக்கவில்லை. இதனால் உத்தங்கருக்கு முதுமையும் வந்துவிட்டது. ஆனால் உத்தங்கர் தனக்கு முதுமை வந்து விட்டதைக் கூட அறிய முடியவில்லை. ஒரு நாள் விறகு சேகரிக்க, காட்டிற்குச் சென்ற உத்தங்கர் பெரிய விறகு சுமையைத் தூக்கி வந்தார். விறகின் பாரத்தாலும் பசியாலும் களைத்துப்போன அவர் விறகுச் சுமையைக் கீழே வீழ்த்தினார். அந்த சுமையுடன் நரைத்துப்போன அவரது ஜடைமுடியும் வீழ்ந்தது.

உத்தங்கரின் துயரம்; குரு, துயரத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டல்

பசியாலும், பாரத்தாலும் துன்புற்றிருந்த அவர் தன்னுடைய நிலைக்காக துயரப்பட்டு குரல் எடுத்து அழலானார். அப்போது தாமரை போன்ற முகமுடைய குருவின் புதல்வி, தன் தந்தையின் அனுமதியைப் பெற்று, தலைகுனிந்தவாறு அங்கு வந்து முனிவரின் கண்ணீரைத் தன் கைகளில் ஏற்றுக் கொண்டாள். அந்தக் கண்ணீர்த்துளிகளை ஏந்தியதும் அவளுடைய இரு கைகளும் எரிந்து கண்ணீர்த் துளிகளுடன் பூமியில் வீழ்ந்தன.

ஆனால் பூமியாலும் அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகளைத் தரிக்க இயலவில்லை. இதனைக் கண்ட கௌதமர், உத்தங்கரிடம், “மகனே! இன்று நீ ஏன் துயரத்தால் கவலைப்படுகிறாய்? துயரத்திற்கான உண்மையான காரணத்தைத் தயக்கமின்றிக் கூறு” என்று கேட்டார்.

உத்தங்கர் காரணம் கூறுதல்; கௌதமர் வீடு செல்ல அனுமதி அளித்தல்

உத்தங்கர் கௌதமருக்குப் பதிலளித்தார்; “குருதேவா! நான் உங்களிடம் ஈடுபாட்டுடன், உங்களுக்கு விருப்பமான சேவையையே செய்து வந்தேன். உங்களிடம் பக்தி கொண்டு நான் உலக சுகத்தையும் அறியவில்லை. நான் முதுமையடைந்ததையும் அறியவில்லை. நான் இங்கு வந்து நூறு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் தாங்கள் என்னை வீடு செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. எனக்குப் பிறகு ஆயிரக்கணக்கான சீடர்கள் உங்கள் சேவைக்கு வந்து கல்வியைப் பெற்று வீடு திரும்பிவிட்டனர்” என்றார்.

கௌதமர் உத்தங்கரிடம், “பிராமணனே! உன்னுடைய குருசேவையால் நான் உன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டேன். அதனாலேயே இவ்வளவு

காலம் கழிந்துவிட்டது. இந்த விஷயத்தை நான் கவனத்தில் வைக்கவில்லை. இன்று உன் மனத்தில் இங்கிருந்து செல்ல விருப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்றால் என் ஆணைப்படி விரைவில் இங்கிருந்து உன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடு” என்றார்.

உத்தங்கர் குருதக்ஷிணை அளிக்க விரும்புதல்; குருபுத்திரியை மணம் செய்தல்

உத்தங்கர் தன் குருவிற்கு குருதக்ஷிணை அளித்து வீடு திரும்ப விரும்பி குருவிடம் குருதக்ஷிணையாக எதை அளிக்க வேண்டும் எனக் கேட்டார். கௌதமர் அவரிடம் குருவை திருப்தி செய்வதே அவருக்கு அளிக்கும் உத்தமமான தக்ஷிணையாகும் என்றும், உத்தங்கருடைய சேவையால் நான் மிகவும் திருப்தியுற்றதாகவும் பதில் அளித்தார். அத்துடன் உத்தங்கரிடம், “நீ 16 வயது வாலிபன் ஆனால் நான் உனக்கு என் புதல்வியைப் பத்தினியாக அளிப்பேன். ஏன் எனில் இவளைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணாலும் உன் தேஜஸை சகிக்க முடியாது” என்று கூறினார். உத்தங்கரும் குருவின் சொல்லை ஏற்று, தன் தவ வலிமையினால் வாலிபனாகி குருவின் புதல்வியை மணம் செய்து கொண்டார்.

உத்தங்கர் அகல்யாவிடம் குருதக்ஷிணை கேட்கக் கூறுதல்; அகல்யா மதயந்தியின் குண்டலங்களைப் பெற விரும்பிக் கூறுதல்

பிறகு, உத்தங்கர் கௌதமரின் பத்தினியான அகல்யாவிடம் “தாயே! குருதக்ஷிணையாக நான் உங்களுக்கு என்ன அளிக்கட்டும்? இவ்வுலகில் கிடைத்தற்கரிய பெரிய ரத்தினமாக இருந்தாலும், என் உயிரைக் கொடுத்து கூட உங்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன்” என்றார். அகல்யா அவரிடம் “உன் குரு பக்தியால் நான் திருப்தியாக இருக்கிறேன். அதுவே எனக்குப் போதும்” என்றாள். உத்தங்கர் மேலும் மேலும் வற்புறுத்தவே, சௌதாஸ மன்னரின் மனைவி மதயந்தி அணிந்திருக்கும் மணிமயமான இரு குண்டலங்களைக் குருதக்ஷிணையாகக் கொண்டு வந்து தருமாறு கூறினாள். உத்தங்கரும் அவ்வாறே அந்தக் குண்டலங்களைப் பெற்று வருவதற்காகப் புறப்பட்டார்.

அவர் சென்றபின் கௌதமர் உத்தங்கரை ஆஸ்ரமத்தில் காணாமல், தன் மனைவியிடம் அவர் எங்கே எனக் கேட்டார். அகல்யா, உத்தங்கர் சௌதாஸ மன்னரின் மகாராணியின் குண்டலங்களைக் கொண்டு வரச் சென்றுள்ளதைத் தெரிவித்தார். சாபத்தால் அரக்கனான சௌதாஸ மன்னன் உத்தங்கரைக் கொன்றுவிடுவார் என்று கௌதமர் கவலைப்பட்டார். அகல்யா

அந்த விஷயம் தனக்குத் தெரியாது என்றும், குருவின் அருளால் உத்தங்கருக்குத் துன்பம் நேராது என்றும் ஆறுதலாகப் பேசினாள். கௌதமரும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்றார்.

உத்தங்கர் சௌதாஸரிடம் சென்று ராணியின் குண்டலங்களைக் கேட்டல்

உத்தங்கர் சௌதாஸ மன்னரிடம் சென்றார். சௌதாஸன் சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பயங்கரமான தோற்றத்துடன் இருந்தார். பெரிய, தாடி, மீசையுடன் மனித ரத்தக் கறையுடன் தோற்றமளித்த அவரைக் கண்டு உத்தங்கர் சிறிதும் பயமடையவில்லை. அவரைக் கண்ட சௌதாஸர் ‘பிராமணரே! நாளின் ஆறாவது பகுதியில் தாங்களாக என்னிடம் வந்துள்ளீர்கள். நான் இப்போது ஆகாரத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன்” என்றார். உத்தங்கர் அவரிடம் தான் குருதக்ஷிணையைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதால் தன்னை இம்சிக்கக் கூடாது எனக் கூறினார். சௌதாஸரோ”, நாளின் ஆறாவது பகுதியில் எனக்கான ஆகாரத்தின் சட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பசியால் துன்பப்படும் என்னிடம் இந்த சமயத்தில் வந்துள்ளதால், என் கையிலிருந்து விடுபட முடியாது” என்றார்.

உத்தங்கர் சௌதாஸரின் சொற்களை ஒரு நிபந்தனையுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்; “மகாராஜா! தாங்கள் கூறுவது சரியே. ஆனால் நான் குருதக்ஷிணை அளித்துவிட்டுத் தங்களிடம் வந்துவிடுவேன். நான் குருவிற்கு அளிப்பதாகச் சபதம் இட்ட பொருள் உங்களுக்கு அதீனமானது. ஆகவே மன்னா! அதை நான் உங்களிடம் யாசிக்கிறேன். புவியில் தாங்கள் சிறந்த வள்ளல் என்று பிரசித்தி பெற்றுள்ளீர்கள். நானும் தானம் பெறத் தகுந்த பாத்திரம் ஆவேன். குரு விரும்பும் செல்வம் உங்களிடம் உள்ளது. அதைப் பெற்று குருவிற்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு நான் உங்களுக்கு உணவாவேன் என்று சபதம் செய்கிறேன். நான் இதுவரை பரிகாசத்திற்குக் கூடப் பொய் சொன்னதில்லை” என்றார்.

சௌதாஸர், “பிரமன்! உங்களுடைய குருதக்ஷிணைக்குரிய பொருள் என்னிடம் இருக்கிறது என்றால் அது தங்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டது என்றே கருதுங்கள். தாங்கள் தானம் பெறத் தகுதியுள்ளவர் என்றால், நான் உங்களுக்கு என்ன அளிக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டார். உத்தங்கர் சௌதாஸரிடம், அவருடைய அரசியின் இரு மணிமயமான குண்டலங்களைக் கேட்டார். சௌதாஸர் அவை தன் அரசிக்கே தகுந்தவை என்றும் வேறு பொருளைக் கேட்குமாயும் கூறினார். உத்தங்கர், மன்னரிடம், “இப்போது தாங்கள் வேறு வகையாகக் கூறுவது சரியல்ல; தாங்கள் என்னை நம்புவதானால் அந்த மணிமயான குண்டலங்களை அளித்து சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்றார்.

சௌதாஸரின் கட்டளைப்படி, உத்தங்கர் ராணியிடம் செல்லுதல்

உத்தங்கர் இவ்வாறு கூறியதும், சௌதாஸர், “பிராமணரே! தாங்கள் அரசியிடம் செல்லுங்கள். குண்டலங்களை தங்களுக்கு அளிக்க நான் ஆணையிட்டதைக் கூறினால், உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் அரசி அவற்றை ஐயமின்றி உங்களுக்கு அளித்துவிடுவார்” என்றார். உத்தங்கர் மன்னரிடம் “நான் உங்கள் பத்தினியை எங்கு தேடுவேன்? தாங்கள் தங்கள் அரசியிடம் செல்லுங்கள்” எனக் கூறினார். சௌதாஸர், “பிரமன்! இது நாளின் ஆறாவது பகுதி; நான் ஆகாரம் தேடும் நேரம். ஆகவே இப்போது நான் அவரைக் காண முடியாது. அவர் இப்போது காட்டில் ஒரு அருவிக்கு அருகில் இருப்பார்” என மகாராணி இருக்கும் இடத்தைக் கூறினார்.

உத்தங்கர் மகாராணி மதயந்தியைச் சந்தித்தல்; குண்டலங்களின் சிறப்பு

மன்னன் கூறியவாறே உத்தங்கர் மகாராணி மதயந்தியைக் கண்டார். அவரிடம் தான் குண்டலங்களைப் பெற வந்ததைக் கூறினார். அவர் கூறியதைக் கேட்ட ராணி மதயந்தி அவருக்கு இவ்வாறு பதிலளித்தாள். “பிரமன்! தாங்கள் கூறுவது சரியே. தாங்கள் பொய் கூறவில்லை என்றாலும், தாங்கள் மன்னனிடமிருந்தும் அவருடைய ஆணையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள் என்னும் விஷயத்திற்குக் கட்டாயம் ஏதேனும் சான்றினையும் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

ஏன் எனில் என்னுடைய மணிமயமான இரண்டு குண்டலங்களும் தெய்வீகமானவை. தேவர்களும், யக்ஷர்களும், மகரிஷிகளும் பலவகை உபாயங்களால் இவற்றைக் கவர்ந்து செல்லும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் குண்டலங்களைப் பூமியில் வைத்துவிட்டால் நாகர்கள் இவற்றை அபகரித்துக் கொள்வார்கள். புனிதமற்ற நிலையில் இவற்றைத் தரித்தால் யக்ஷர்கள் சுருட்டிக் கொள்வார்கள். இவற்றை அணிந்து கொண்டு தூங்கினால் தேவர்கள் பலவந்தமாகப் பிடுங்கிக் கொள்வார்கள்.

சிறந்த பிராமணரே! இதனால் இந்த இரண்டு குண்டலங்களும் காணாமல் போகும் பயம் எப்போதும் உள்ளது. தேவர், ராக்ஷஸர் மற்றும் நாகர்களிடம் கவனத்தோடு இருப்பவரே இவற்றைத் தரிக்க முடியும். இவ்விரண்டு குண்டலங்களும் இரவும் பகலும் தங்கத்தைச் சொரிந்து கொண்டு இருக்கின்றன. இரவில் இவை நக்ஷத்திரங்களை விட அதிகமாக ஒளி வீசுகின்றன. இவற்றைத் தரித்தால் பசி-தாகம் இருப்பதில்லை. விஷம், தீ மற்றும் கொடிய விலங்குகளின் பயம் உண்டாவதில்லை.

குட்டையானவன் இவற்றை அணிந்து கொண்டால் சிறுவர்களாகி விடுகின்றனர். உயரமானவர்கள் அணிந்து கொண்டால் மேலும் வளர்கிறார்கள். இத்தகைய குணங்களால் என்னுடைய குண்டலங்கள் மூவுலகிலும் புகழ் பெற்றவையாகும். ஆகவே மகாராஜா இவற்றைத் தங்களுக்கு அளிக்கச் சொன்னதற்கான ஆதாரம் அல்லது சான்று கொண்டு வாருங்கள்” என்றான்.

உத்தங்கர் மன்னரிடம் அடையாளம் பெற்று, குண்டலங்களைப் பெறுதல்

அரசி மதயந்தியின் பேச்சைக் கேட்ட உத்தங்கர் சௌதாஸ மன்னரிடம் சென்று அடையாளம் கேட்டார். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் சிறந்தவரான சௌதாஸ மன்னர் அடையாளத்திற்காக ராணிக்குக் கீழ்க்கண்ட செய்தியை அளித்தார். “பிரியமானவளே! நான் அடைந்துள்ள துர்கதி எனக்கு நன்மை அளிப்பதல்ல. இப்போது வேறு ஒரு கதியும் எனக்கு இல்லை. என்னுடைய இந்த கருத்தை அறிந்து நீ உன்னுடைய மணிமயமான இரு குண்டலங்களையும் இந்த பிராமணனுக்கு அளித்துவிடு” என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தார். மன்னனின் செய்தியை உத்தங்கர் அரசியிடம் தெரிவித்தார். அரசியும் கணவனின் சொற்களை அடையாளமாகக் கொண்டு உத்தங்கருக்கு அளித்து விட்டாள். குண்டலங்களைப் பெற்ற உத்தங்கர் மீண்டும் மன்னரிடம் வந்தார்.

உத்தங்கர் மன்னரிடம் ரகசியமான சொற்களின் பொருளைக் கேட்டல்

உத்தங்கர் சௌதாஸரிடம், “பார்த்திபா! உங்களுடைய ரகசியமான சொற்களின் பொருளை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார். சௌதாஸர் கூறினார்; “பிரமன் கூத்திரியர்கள் சிருஷ்டியின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பிராமணர்களைப் பூஜை செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் பிராமணர்களிடம் இருந்தே கூத்திரியர்களுக்குப் பல குற்றங்கள் தோன்றுகின்றன. நான் எப்போதும் பிராமணர்களை வணங்கி வந்தேன். ஆனால் ஒரு பிராமணரின் சாபத்தாலேயே எனக்கு இந்த தீய கதி உண்டாகியுள்ளது. நான் மதயந்தியுடன் இங்கு வாழ்கிறேன். இந்த துர்கதியிலிருந்து விடுபட எந்த வழியும் தெரியவில்லை.

ஐங்கம பிராணிகளில் சிறந்த பிராமணரே! இனி இந்த உலகத்திலிருந்து சுகம் பெறவோ, பரலோகத்தில் சொர்க்கத்தை அனுபவிப்பதற்கோ எனக்கு வேறு ஒரு கதி தென்படவில்லை. எந்த ஒரு மன்னனும் சிறப்பாகப் பிராமணர்களுடன் விரோதம் செய்து இந்த உலகத்தில் அமைதியோடு இருக்க முடியாது. பரலோகத்திலும் சுகம் பெற முடியாது. இதுவே என்னுடைய ரகசிய செய்தியின் பொருளாகும். நான் தாங்கள் விரும்பியவாறு குண்டலங்களை உங்களுக்கு அளித்துவிட்டேன். இனி நீங்கள் செய்த சபதத்தையும் நிறைவேற்றுங்கள்” என்றார்.

உத்தங்கர் சௌதாஸரிடம் தீரும்பி வராமல் இருக்க உபாயம் கேட்டல்

உத்தங்கர் சௌதாஸ மன்னரிடம், “பரந்தபா! நான் என்னுடைய சபதத்தை நிச்சயம் காப்பாற்றுவேன். தங்களுக்கு அதினைமாவேன். இப்போது ஒரு வினா கேட்க விரும்புகிறேன்,” என்றார். சௌதாஸரிடம் உத்தங்கரின் வினாவிற்கு விடையளிக்க உடன்பட்டார்.

உத்தங்கர் கேட்டார், “மன்னா! தர்மத்தில் நிபுணரான வித்வான்கள் தன் வாக்கை அடக்கி, சத்தியவாதியாக இருப்பவனே பிராமணன் என்று கூறுகிறார்கள். நண்பர்களோடு வேற்றுமையாக நடந்து கொள்பவனைத் திருடன் என்று கருதுகிறார்கள். இன்று உங்களோடு எனக்கு நட்பு உண்டாகிவிட்டது. இப்போது என் விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டது. இந்நிலையில் மனிதனை உண்ணும் அரக்கனாக மாறிவிட்ட உங்களிடம் நான் திரும்பி வருவது உசிதமானதாகுமா என்று கூறுங்கள்” என்றார்.

சௌதாஸ மன்னர், “பிராமணரே! இங்கு நான் உசிதமான விஷயத்தைக் கூற வேண்டும் என்றால், தாங்கள் என்னிடம் எந்த வகையிலும் திரும்பி வரக்கூடாது என்றே கூறுகிறேன். அதிலேயே உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகும். திரும்பி வந்தால் நிச்சயம் மரணம் ஏற்படும் என்றார்.

உத்தங்கர் குண்டலங்களுடன் தீரும்புதல்; நாகம் அவற்றைக் கவர்தல்

மன்னனின் சொற்கள் மூலமே தான் திரும்பி வர வேண்டியதில்லை என்ற அனுமதியைப் பெற்ற உத்தங்கர் அவரிடம் விடைபெற்று குருபத்தினியிடம் குண்டலங்களை அளிப்பதற்காக, வேகமாக கௌதமரின் ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்றார். மகாராணி மதயந்தி கூறியவாறு குண்டலங்களைக் கருப்பு மான்தோலில் கட்டிப் பத்திரமாக எடுத்துச் சென்றார்.

வழியில் உத்தங்கருக்கு மிகுந்த பசி உண்டாயிற்று. அருகில் பழங்கள் நிறைந்த ஒரு வில்வமரத்தைக் கண்டார். பிரம்மரிஷி குண்டலங்கள் பொதிந்திருந்த கருப்பு மான் தோலை மரத்தின் ஒரு கிளையில் கட்டிவிட்டு மரத்தின் மீது நின்று வில்வ பழங்களைப் பறித்துப் போடலானார். அவர் பழங்களையே கவனத்தில் கொண்டிருந்தார். அவர் பறித்த பழங்கள் அனைத்தும் குண்டலங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த மான்தோல் முடிச்சிலேயே விழுந்தன. அதனால் அடிக்கப்பட்டு மான்தோல் முடிச்சு மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்துவிட்டது. அப்போது அதன் கட்டும் அவிழ்ந்துவிட்டது. அந்த குண்டலங்கள் பொதிந்த கருப்பு மான்தோல் முடிச்சு அவிழ்ந்து விழுந்ததும், ஐராவத குலத்தில் தோன்றிய தகஷகன் என்ற பாம்பு அதனுள் இருந்த மதயந்தியின் மணிமயமான குண்டலங்களைப் பார்த்துவிட்டது.

உடனே அந்த நாகம் அந்தக் குண்டலங்களைத் தன் பற்களால் பற்றியவாறு ஒரு புற்றில் நுழைந்துவிட்டது. சர்ப்பம் குண்டலங்களை அபகரித்ததைக் கண்ட உத்தங்க முனிவர் வேதனையுற்றார். மரத்திலிருந்து குதித்து ஒரு மரத்தடியில் அந்த பாம்பு நுழைந்த புற்றைத் தோண்டத் தொடங்கினார். கோபத்துடன் 35 நாட்கள் தொடர்ந்து அந்தப் புற்றைத் தோண்டும் காரியத்தில் ஈடுபட்டார். முனிவர் அடித்த அடியால் பூமியும் மிகுந்த கவலை கொண்டு அசையலானது. உத்தங்கர் நாகலோகம் செல்ல விரும்பி பூமியைத் தோண்டி வழி அமைக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்.

உத்தங்கர் இந்திரன் மற்றும் அக்னியின் அருளால் குண்டலங்களை மீட்டல்

உத்தங்க முனிவரின் நிலையைக் கண்டு இந்திரன் கவலை கொண்டார். தன் தேரில் ஏறி உத்தங்கரிடம் வந்தார். அவரிடம், “பிரமன்! இந்த வேலை உன்னால் செய்யக்கூடியதல்ல. ஆயிரக்கணக்கான யோஜனை தூரத்தில் உள்ள நாகலோகம் செல்ல இந்த விறகுத் தடியால் வழிய அமைக்க முடியாது” என்றார். உத்தங்கர் இந்திரனிடம், “நாகலோகம் சென்று, குண்டலங்களை மீட்க முடியவில்லை என்றால் உங்கள் முன்னாலேயே என் உயிரை விட்டு விடுகிறேன்” என்று கூறினார். இந்திரன் பலவகையாக முயன்றும் உத்தங்கரை அவரது தீர்மானத்திலிருந்து விலக்க முடியவில்லை. அதனால் அவர் தன் வஜ்ரத்தின் முனையைத் தடியின் முனையில் இணைத்துவிட்டார். வஜ்ரத்தால் பிளக்கப்பட்ட பூமி நாகலோகத்தின் வழியை வெளிப்படுத்தியது.

அந்த வழியாக உத்தங்கர் நாகலோகம் சென்றடைந்தார். அந்த லோகம் ஆயிரக்கணக்கான யோஜனை விஸ்தாரத்தில் இருப்பதைக் கண்டார். தங்கத்தாலான திவ்யமான சுற்றுச் சுவருடன், மணி முத்துக்கள் பதிக்கப்பட்ட படிக்கட்டுகள் நிறைந்த பல குளங்களும், பல நதிகளும் அங்கிருந்தன. பறவைகள் நிறைந்த மனம் கவரும் மரங்கள் அந்த லோகத்தில் பரவியிருந்தன. நாகலோகத்தின் மிகப்பெரிய நுழைவாயிலைக் கண்டு உத்தங்கர் உற்சாகமிழந்தார். மறுபடி குண்டலங்களைப் பெறுவோம் என்ற நம்பிக்கையே அவருக்கு இல்லை. இச்சமயம் கருப்பும், வெளுப்பும் கலந்த வாலுடைய, சிவந்த கண்களும், வாயும் கொண்ட ஒரு குதிரை அவர் அருகில் வந்தது.

அந்தக் குதிரை உத்தங்கரிடம் “பிராமணரே! நீ என்னுடைய அபானமார்க்கத்தில் ஊது. அவ்வாறு செய்தால் என்னுடைய குண்டலங்களை எடுத்துச் சென்ற ஐராவதத்தின் புதல்வன் கிடைத்துவிடுவான். இந்தக்

காரியத்தில் வெறுப்பு அடையாதே. ஏன் எனில் கௌதமரின் ஆசிரமத்தில் நீ இந்த காரியத்தைப் பலமுறை செய்துள்ளாய்” என்று கூறியது. உத்தங்கர், குதிரையிடம், “நான் ஒருபோதும் குருதேவரின் ஆசிரமத்தில் உங்களைத் தரிசித்ததில்லை. நீங்கள் கூறுவதுபோல் நான் அங்கு பலமுறை செய்த காரியம் என்ன? என்று கேட்டார்.

குதிரை அவரிடம், “பிரமன்! நான் உன்னுடைய குருவின் குருவான ஜாத வேதா அக்னியாவேன். ப்ருகு நந்தனா! நீ உன்னுடைய குருவிற்காக எப்போதும் புனிதமாக இருந்து விதிப்படி என்னைப் பூஜித்துள்ளாய். ஆகவே நான் உனக்கு நன்மை செய்யப் போகிறேன். இப்போது தாமதிக்காமல் நான் கூறியது போலச் செய்” என்று கூறியது.

அக்னிதேவன் இவ்வாறு கூறியதும் உத்தங்கர் அவருடைய ஆணையை நிறைவேற்றினார். அப்போது அக்னிதேவன் மகிழ்ச்சியுடன் நாகலோகத்தை எரித்துவிடும் விருப்பத்துடன் கொழுந்துவிட்டு எரியலானார். உத்தங்கர் ஊதத் தொடங்கியதும் அஸ்வருபத்தில் இருந்த அக்னியின் ஒவ்வொரு ரோமத்தில் இருந்தும் அடர்ந்த புகை எழும்பியது. அந்தப் பெரும் புகையால் நாகலோகம் மறைக்கப்பட்டது. ஐராவதத்தின் வீட்டில் துன்ப ஒலி எழுந்தது. வாசுகி முதலிய நாகங்களின் வீடுகளும் புகையால் மூடப்பட்டன. புகை மண்டியதால் நாகங்களின் கண்கள் சிவந்தன; அவர்கள் அனலால் தகிக்கப்பட்டனர்.

அந்த நாகங்கள் அனைத்தும் உத்தங்கரிடம் வந்தன. அவை பயத்தால் நடுங்கின. அவரைப் பூஜித்தன; எல்லா நாகங்களும் முதியவர்களையும் சிறுவர்களையும் முன்வைத்து, கைகுவித்து, தலைவணங்கி, உத்தங்கரைப் பிரார்த்தனை செய்தன. அவை உத்தங்கரை மகிழ்வித்து, அவருக்குப் பாத்தியமும் அர்க்கியமும் அளித்தன. அந்த இரு திவ்ய குண்டலங்களையும் திருப்பிக் கொடுத்தன. நாகர்களால் கௌரவிக்கப்பட்ட உத்தங்க முனிவர் அக்னிதேவனை வலம் வந்து வணங்கி குருவின் ஆஸ்ரமத்திற்குத் திரும்பினார்.

கௌதமரின் வீட்டிற்கு விரைந்து சென்று குருபத்தினியிடம் அவ்விரு திவ்ய குண்டலங்களையும் அளித்தார். நாகலோகத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் தன் குரு கௌதமரிடம் நடந்தவாறு கூறினார். இவ்வாறு மூவுலகங்களையும் சுற்றி உத்தங்கர் அந்த மணிமயமான குண்டலங்களைப் பெற்றுவிட்டார். உத்தங்க முனிவர் இத்தகைய ஆளுமை உடைய பெரும் தபஸ்வியாவார்.

6. பப்ருவாகனன்

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 79

பப்ருவாகனன் பிறந்த கதை

முன்பு அர்ஜுனன் தன்னுடைய வனவாச காலத்தில் மணிப்பூர் மன்னன் சித்ராங்கதனின் மகள் சித்ராங்கதாவின் அழகால் ஈர்க்கப்பட்டு மன்னரிடம், அவருடைய மகளைத் திருமணம் செய்து தருமாறு கேட்டார். சித்ராங்கதன் அர்ஜுனன் யார் என்ற விவரங்களைக் கேட்டறிந்த பின் தன் மகள் சித்ராங்கதாவை மணப்பதற்கான ஒரு நிபந்தனையைக் கூறினார். சித்ராங்கத மன்னரின் வம்சத்தில் எப்போதும் ஒரே வாரிசுதான் தோன்றும். அதன்படி தனது ஒரே மகளான சித்ராங்கதாவின் புதல்வனே தனக்குப் பின் மணிப்பூர் மன்னனாக வேண்டியவன் என்றும், புதல்வன் பிறந்ததும் அவனை இங்கேயே விட்டுவிட வேண்டும் என்றும் மன்னன் தன் நிபந்தனையை அர்ஜுனனிடம் தெரிவித்தார்.

அர்ஜுனனும் மன்னனுடைய நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்டார். சித்ராங்கதாவைத் திருமணம் செய்து பார்த்தன் மூன்று ஆண்டுகள் அவளுடன் மகிழ்வுடன் இருந்தார். புதல்வன் பிறந்ததும் தான் ஏற்றுக் கொண்ட நிபந்தனைப்படி புதல்வனையும், மனைவியையும் விட்டுவிட்டுத் தன் தேசத்திற்குத் திரும்பிவிட்டார். அர்ஜுனன், சித்ராங்கதா இருவரின் புதல்வனே பப்ருவாகனன் ஆவான்.

பப்ருவாகனன் அஸ்வமேத யாக குதிரையுடன் வந்த அர்ஜுனனை வரவேற்றல்

மகாபாரத யுத்தம் முடிந்து, யுதிஷ்டிரர் ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்றார். உறவினர்களைக் கொன்ற பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காக, வியாசர் அஸ்வமேதயாகம் செய்யுமாறு யுதிஷ்டிரரிடம் ஆணையிட்டார். எனவே அஸ்வமேத யாகத்திற்கான குதிரை யாத்திரைக்கு விடப்பட்டது. அந்த யாகக் குதிரையின் பின் சேனையுடன் அர்ஜுனன் சென்றார். பல ராஜ்யங்களைக் கடந்து, தன்னை எதிர்த்த மன்னர்களை வென்ற தனஞ்ஜயன் மணிப்பூர் ராஜ்யத்தை அடைந்தார். அங்கு அவருடைய புதல்வனான பப்ருவாகனன் தன் தந்தை வந்துள்ளார் என்பதைக் கேட்டு, பிராமணர்களை முன் வைத்துப் பெரும் செல்வத்துடன் மிகவும் பணிவுடன் தன் தந்தையைத் தரிசனம் செய்வதற்காக நகரிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

தன்னுடைய புதல்வன் கூடித்திரிய தர்மப்படி தன்னுடன் போரிடவில்லை

என்று அர்ஜுனன் சினம் கொண்டார். அவர் தன் புதல்வனுடன் போரிட விரும்பினார். அவர் தன்னுடைய புதல்வனைத் திரஸ்காரம் செய்ததைச் சகிக்க முடியாமல் நாக கன்னி உலாபி பூமியிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டாள். யுத்தத்தை விரும்பி அர்ஜுனன் பப்ருவாகனனை வைது கொண்டிருப்பதையும் பப்ருவாகனன் தலை கவிழ்ந்து நிற்பதையும் கண்டாள். அவள் பப்ருவாகனனிடம், தான் நாக கன்னி உலாபி என்றும், அவனுடைய சிற்றன்னை என்பதையும் கூறி அவனை அர்ஜுனனுடன் போரிடத் தூண்டினாள். “உன் தந்தை குருகுலத்தின் சிறந்த வீரர்; போர் மதத்தால் உன் மத்தராகியுள்ளார். இன்று இவரோடு போரிடு. அதனால் இவர் ஐயமின்றி உன்னிடம் மகிழ்ச்சி அடைவார்” என்றாள்.

பப்ருவாகனன் அர்ஜுனன் போர்; போரில் அர்ஜுனன் மரணம்

தாய் உலாபி இவ்வாறு கூறியதும் பப்ருவாகனன் போரிடத் தீர்மானித்தான். தங்கத்தாலான ஆயுதங்கள் நிரம்பிய தேரிலேறி, வில்லேந்தி அர்ஜுனனுடன் போரிட முன் வந்தான். நூற்றுக்கணக்கான அம்புகள் மூலம் தந்தையைத் தாக்கினான். யாகக் குதிரையைச் சிறைப்பிடித்தான். தந்தை-புதல்வன் இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு போரிட்டனர். போரில் பப்ருவாகனனின் பாணங்கள் மூலம் அர்ஜுனன் காயமடைந்த போதிலும் அவர் தன் புதல்வனை அதிகம் துன்புறுத்தவில்லை. பப்ருவாகனன் தன் தந்தை போரிலிருந்து விலகிவிட்டதாகக் கருதி விஷ அம்புகள் மூலம் தொடர்ந்து துன்புறுத்தலானான். சிறுவனுக்கு உரிய இயல்புடன் விளைவை யோசிக்காமல் ஒரு கூரிய பாணத்தால் அர்ஜுனன் மார்பில் ஆழமாகத் துளைத்துவிட்டான். அர்ஜுனனின் மரம் ஸ்தானத்தில் தாக்கியதால் அவர் நினைவிழந்து வீழ்ந்து உயிர் துறந்துவிட்டார்.

தந்தை கொல்லப்பட்டதால் பப்ருவாகனனும் மயங்கிப் பூமியில் வீழ்ந்துவிட்டான். கணவன் கொல்லப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்ட பப்ருவாகனனின் தாய் போர்க்களம் வந்து சோகத்தால் தகிக்கப்பட்டு அழுது நடுங்கினாள். அவள் நாக கன்னிகை உலாபி அங்கு வந்ததைக் கண்டு உலாபியே தன் புதல்வனைத் தூண்டிவிட்டுக் கணவனைக் கொன்றுவிட்டாள் எனக் குற்றம் சாட்டினாள். தான் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாகச் சொல்லி அங்கேயே அமர்ந்துவிட்டாள். உணர்வு திரும்பிய பப்ருவாகனன் தாயின் நிலை கண்டு அழலானான். தன் தந்தையைக் கொன்றதற்காக மிகுந்த துயர் கொண்டான். தாயுடன் தானும் இறக்கும் வரை உபவாசம் மேற்கொண்டு பேசாமல் அமர்ந்து விட்டான்.

சஞ்சீவி மணியின் உதவியால் உலூபி அர்ஜுனனைப் பிழைக்க வைத்தல்.

இவ்வாறு தந்தையின் மரணத்தால் தாயும் மகனும் இறக்கும் வரை உபவாச விரதம் மேற்கொண்டதைக் கண்ட உலூபி நாகர்களின் சஞ்சீவி மணியை நினைத்தான். அது அவள் நினைத்ததுமே அங்கு வந்துவிட்டது. அந்த சஞ்சீவி மணியைப் பப்ருவாகனனிடம் அளித்து, அர்ஜுனனின் மார்பின் மீது வைக்கக் கூறினாள் உலூபி. அவ்வாறு அந்த சஞ்சீவி மணி வைக்கப்பட்டதும் தூங்கி எழுந்தவரைப்போல அர்ஜுனன் எழுந்து அமர்ந்தார். பிறகு பீஷ்மரைக் கொன்றதால் வசுக்கள் அளித்த சாபத்தில் இருந்த அர்ஜுனன் விடுதலை பெறுவதற்காகவே புதல்வன் மூலம் அர்ஜுனன் கொல்விக்கப்பட்டதை உலூபி அவர்களிடம் தெரிவித்தாள். அனைத்தையும் அறிந்து கொண்ட அர்ஜுனன் உலூபியின் செயலைப் பாராட்டினார்.

அர்ஜுனன் பப்ருவாகனனை யாகத்திற்கு அழைத்தல்; பப்ருவாகனன் தந்தையிடம் ஓர் இரவு தங்கிச் செல்லுமாறு வேண்டதல்

பிறகு அர்ஜுனன் சித்ராங்கதா, உலூபி இவர்கள் முன் பப்ருவாகனனிடம், “மன்னா! வரும் சித்திரை மாதம் பௌர்ணமியன்று யுதிஷ்டிரரின் யாகம் தொடங்க உள்ளது. உன் இரு தாயார்களுடனும், மந்திரிகளுடனும் அவசியம் யாகத்திற்கு வரவேண்டும்” என்று யாகத்திற்கான அழைப்பினை விடுத்தார். அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூறியதும் பப்ருவாகனன் கண்ணீர் பெருக, தந்தையிடம் இவ்வாறு கூறினான்.

“தர்மமறிந்தவரே! உங்கள் ஆணைப்படி நான் அஸ்வமேத மகாயாகத்திற்கு அவசியம் வந்துவிடுவேன். பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் பரிமாறும் பணியினைச் செய்வேன். தாங்கள் என்னிடம் அருள்புரிந்து, உங்களுடைய இந்த இரண்டு தர்மபத்தினிகளுடனும் இந்த நகரத்திற்குள் பிரவேசியுங்கள். இதுவும் உங்களுடைய மாளிகைதான். இங்கு ஓர் இரவு சுகமாகத் தங்கி ஓய்வெடுத்து நாளைக் காலை மீண்டும் குதிரையைக் காப்பாற்றிப் பின் செல்லுங்கள் என்று பணிவுடன் கேட்டான்.

அர்ஜுனன் தான் யாக தீக்ஷை ஏற்றிருப்பதால் சிறப்பு நியமங்களுடன் இருப்பதையும், எங்கும் தங்கக்கூடாது என்பதையும் அவனிடம் தெரிவித்தார். அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானார். பப்ருவாகனன் தன் தந்தையைப் பணிந்து முறைப்படி பூஜித்து அவருக்கு விடையளித்தான்.

பப்ருவாகனன் உலூபியுடனும், சித்ராங்கதாவுடனும் அஸ்தினாபுரம் வருதல்

யாகக் குதிரையின் யாத்திரை முடிந்த பிறகு அர்ஜுனன் அஸ்தினாபுரம் திரும்பினார். முன்னதாகவே யுதிஷ்டிரருக்கு யாகத்திற்காக அழைப்பு விடுக்கப்பட்ட மன்னர்களை சிறப்பாக உபசரிக்க வேண்டும் என்ற செய்தியையும் தூதன் மூலம் தெரிவித்திருந்தார். அத்துடன் “பெரும் தேஜஸ்வியும், தன்னுடைய புதல்வனுமான மணிப்பூர் மன்னன் பப்ருவாகனன் தன் இருதாயார்களுடன் யாகத்திற்காக வருவான். என்னிடம் பக்தியும், பிரேமையும் வைத்துள்ள அவனையும் சிறப்பாக மதிக்க வேண்டும் என்பதையும் கூறி அனுப்பியிருந்தார்.

யாகம் தொடங்குவதற்கு ஒருநாள் முன்னதாகவே அர்ஜுனன் அஸ்தினாபுரம் திரும்பினார். அதேசமயம் பப்ருவாகனன் தன் இரு தாயார்களுடன் குரு தேசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் குருகுலத்து முதியவர்களை முறைப்படி வணங்கினான். தானும் அவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டான். பிறகு தன் பிதாமகி குந்தி தேவியிடம் சென்று இனிமையாக நலம் விசாரித்து, அவரது பாதங்களைப் பணிந்தான். சித்ராங்கதாவும், நாகுகுமாரி உலூபியும் ஒன்றாகக் குந்தியையும், திரௌபதியையும் வணங்கினர். குந்தியும், திரௌபதி, சுபத்ரா மற்ற குருகுலப் பெண்களும் அவர்களுக்கு ரத்தினங்களுடன் பல பொருட்களைப் பரிசாக அளித்தனர்.

பிறகு பப்ருவாகனன் திருதராஷ்டிர மன்னரின் சேவைக்குச் சென்று அவரைப் பணிந்தான். அதன்பின் யுதிஷ்டிரர், பீமசேனர் முதலிய அனைவரிடமும் சென்று வினயத்துடன் அவர்களை வணங்கினான். பாண்டவர்கள் பப்ருவாகனனுக்குப் பெரும் செல்வத்தை அளித்தனர். இதேபோல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் சேவைக்கும் அவன் சென்றான். பகவான் தன் நண்பனின் புதல்வனுக்கு தங்க அலங்காரங்கள் உடைய, விலையுயர்ந்த, திவ்யமான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரைப் பரிசாக அளித்தார்.

யுதிஷ்டிரர் தன் யாகம் முடிந்த பிறகு யாகத்தில் பங்கேற்ற மன்னர்கள் அனைவருக்கும் பலவகை ரத்தினங்கள், குதிரைகள், யானைகள், வஸ்திரங்கள், தங்கம் முதலியவற்றைப் பரிசாக அளித்தார். பிறகு வீரனான பப்ருவாகனனைத் தன்னருகில் அழைத்து, அன்புடன் பெரும் செல்வத்தைப் பரிசாக அளித்தார். பப்ருவாகனன் பெரும் பரிசுகளுடன் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுத் தாயார்களுடன் மணிப்பூர் திரும்பினான்.

7. ஒரு கீரிப்பிள்ளை உஞ்ச விருத்தி பிராமணனின் ஒரு சேர் மாவு தானம் யுதிஷ்டிரரின் அஸ்வமேத யாகத்தை விடச் சிறந்தது எனக் கூறுதல். ஜனமேஜயன மன்னனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறுவது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 90

ஜனமேஜய மன்னன் வைசம்பாயனரிடம், “என்னுடைய பிதாமகர் யுதிஷ்டிரரின் அஸ்வமேத யாகத்தில் வியப்புண்டாக்கும் சம்பவம் ஏதேனும் நிகழ்ந்திருந்தால் அதைக் கூறியருளுங்கள்” எனக் கேட்டார். வைசம்பாயனர் யுதிஷ்டிரரின் அந்தப் பெரிய யாகம் முடிவடைந்த சமயம் நடந்த உத்தமமான வியப்பில் ஆழ்த்திய நிகழ்ச்சியை விவரிக்கலானார்.

கீரிப்பிள்ளையின் வருகையும், அதன் சொற்களும்

யுதிஷ்டிரரின் அஸ்வமேத யாகத்தில் சிறந்த பிராமணர், சம்பந்தி, உற்றார், உறவினர், அங்கஹீனர், தீன தரித்திரர் அனைவரும் பெரும் தானம் பெற்று, திருப்தியடைந்தனர். தர்மராஜருடைய தலை மீது மலர் மாரி பொழியப்பட்டது. அந்த சமயம் அங்கு ஒரு கீரிப்பிள்ளை வந்தது. அதன் கண்கள் நீலமாக இருந்தன. அதன் உடலின் ஒரு பகுதி தங்கமயமாக இருந்தது. அது வந்ததுமே ஒருமுறை இடியைப்போல, பயங்கர கர்ஜனை செய்தது. பிறகு மனித மொழியில், “மன்னர்களே! உங்களுடைய இந்த யாகம் குருகேஷத்திரத்தில் வசிக்கும் ஒரு உஞ்சவிருத்தி பிராமணனின் ஒரு சேர் சத்து தானத்திற்கு இணையாகாது” என்று கூறியது.

பிராமணர்கள் அந்த கீரிப்பிள்ளையிடம் வினா விடுத்தல்

கீரிப்பிள்ளையின் பேச்சைக் கேட்டு பிராமணர்கள் அனைவரும் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தனர். அந்த பிராமணர்கள் அந்த கீரிப்பிள்ளையை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டனர். அதனிடம், “இந்த யாகத்தில் சாது புருஷர்களே ஒன்று சேர்ந்துள்ளனர். நீ எங்கிருந்து வந்துள்ளாய்? உன்னிடம் எத்தகைய பலமும், எவ்வளவு சாஸ்திர ஞானமும் உள்ளது? நீ யாருடைய உதவியோடு இருக்கிறாய்? இந்த யாகத்தை நிந்திக்கும் நீ யார்?” என்று கேட்டனர்.

மேலும் அதனிடம் கூறினர்; “நாங்கள் பலவகை யாகப் பொருட்களைச் சேர்த்து, சாஸ்திர முறையை அவமதிக்காமல் இந்த யாகத்தை நடத்தி முடித்துள்ளோம். இதில் சாஸ்திரம் கூறும், நியாயமான ஒவ்வொரு காரியமும் உசிதப்படி கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. சாஸ்திரம் கூறியவாறு பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள் முறைப்படி பூஜிக்கப்பட்டுள்ளனர். அக்னியில் மந்திரம் கூறி

ஆஹுதி அளிக்கப்பட்டது. தானங்கள் மிக அதிகமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

பலவகை தானங்களால் பிராமணர்களும், போரின் மூலம் கூடித்திரியர்களும், சிராத்தத்தின் மூலம் பித்ருக்களும், காப்பாற்றுவதன் மூலம் வைசியர்களும், விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் பெண்களும், இரக்கத்தால் சூத்திரர்களும், பொருட்களின் தானத்தால் மற்ற மனிதர்களும், தூய நடத்தையால் உற்றார் உறவினர்களும் திருப்தி செய்யப்பட்டுள்ளனர். புனிதமான ஹவிஸ்யத்தின் மூலம் தேவர்களும், பாதுகாத்து பாரத்தை ஏற்றதால் சரணடைந்தவர்களும் மகிழ்ச்சியடைந்துள்ளனர். இவையனைத்தும் நடந்தும் நீ எதைப்பார்த்து அல்லது கேட்டு இந்த யாகத்தை ஆட்சேபிக்கிறாய்?” என்று கேட்டனர்.

“எங்களுடைய கேள்விகளுக்கு உண்மையைக் கூறு, உன் பேச்சு நம்பத் தகுந்ததாக உள்ளது. இப்போது பிராமணர்களைச் சந்தித்திருக்கும் நீ எங்கள் வினாக்களுக்கு அவசியம் விடையளிக்க வேண்டும்” என்று கூறினர். அந்த கீரிப்பிள்ளை பிராமணர்களிடம் சிரித்தவாறு கூறியது, “பிராமணர்களே! நான் உங்களிடம் பொய்யாகவோ, கர்வத்துடனோ எந்த விஷயத்தையும் கூறவில்லை. நான் உஞ்ச விருத்தி பிராமணனின் ஒரு சேர் சத்துமாவு தானத்திற்கு இந்த யாகம் ஈடாகாது என்று கூறியதற்கான காரணத்தை இப்போது அறிந்து கொள்ளுங்கள். இப்போது நான் கூறுவதை அமைதியுடன் கேளுங்கள் என்றவாறு கூறத் தொடங்கியது.

கீரிப்பிள்ளை உஞ்சவிருத்தி பிராமணனின் தானச் சிறப்பை வருணித்தல்

“பிராமணர்களே! வெகு நாட்களுக்கு முன் நடந்த விஷயம், தர்மக்ஷேத்திரமான குருக்ஷேத்திரத்தில், ஏராளமான தர்மமறிந்த மகாத்மா வாழும் இடத்தில் ஒரு பிராமணன் வசித்து வந்தார். அவர் உஞ்ச விருத்தியால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்து வந்தார். புறாக்களைப்போல வயலில் சிந்திக் கிடக்கும் தானியங்களைப் பொறுக்கி வந்து மனைவி, புதல்வன், மருமகளோடு கூடிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார். அவர் தூய நடத்தையோடு வாழ்ந்த, புலன்களை வென்ற, தர்மாத்மா ஆவார். அந்த உத்தம பிராமணர் எப்போதும் ஆறு வேளைக்கு ஒருமுறை அதாவது மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஒருவேளை மட்டும் அன்னத்தைப் போஜனம் செய்து வந்தார். அந்த சமயத்தில் அன்னம் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் மீண்டும் மூன்று நாள் கடந்தபின் தான் உணவு அருந்தி வந்தார்.

ஒருசமயம் அங்கு மிகப்பெரிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அப்போது அந்த தர்மாத்மா பிராமணருக்கு அன்னம் கிடைக்கவில்லை. வயல்களில் பயிர்கள்,

காய்ந்துவிட்டன. மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை கூட உணவு கிடைக்காமல் அனைவரும் பசியுடன் இருந்து வந்தனர். ஒருநாள் தானியம் பொறுக்கச் சென்ற அந்த குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஒரு தானிய மணி கூடப் பெறாமல் மிகுந்த கஷ்டத்துடனும், பசியுடனும் அந்த சமயத்தைக் கழித்தனர். அடுத்த ஆறாவது வேளை வந்தபோது அந்த பிராமணன் ஒரு சேர் பார்லியைச் சம்பாதித்தார். அதில் மாவு தயாரித்தார். ஜபத்தையும், நித்திய கர்மங்களையும் நிறைவேற்றி அக்னியில் ஆஹுதி அளித்தார்.

பிறகு அவர்கள் அந்த சத்தினை நான்காகப் பிரித்து ஒவ்வொரு கால் பங்கினையும் ஒருவர் சாப்பிடத் தயாரானார்கள். அவர்கள் அந்த உணவை உண்ண அமர்ந்தபோது, ஒரு அதிதி பிராமணன் அவர்களிடம் வந்தான். அதிதி வந்ததைக் கண்டு அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தனர்; அதிதியிடம் நலம் விசாரித்தனர். அந்த பிராமண குடும்பத்தில் அனைவரும் தூய உள்ளமுடையவர்கள்; புலன்களை வென்றவர்கள். நல்லவர்கள்; தர்மமறிந்தவர்கள் ஆவர். பசியால் துன்புற்றபோதும் தங்களிடம் வந்த அதிதி பிராமணனை அறிமுகம் செய்து கொண்டு வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

பிராமண அதிதியை குடும்பத்தினர் உணவு மூலம் உபசரித்தல்

பிறகு உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் அதிதிக்கு அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனம் அனைத்தையும் அளித்து உபசரித்தார். அத்துடன் தன்னுடைய பங்கான கால் பங்கு சத்துமாவையும் அர்ப்பணித்து ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டினார். உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் இவ்வாறு கூறியதும் அதிதி அந்த கால்பங்கு சத்துமாவை எடுத்து உண்டார். ஆனால் அவர் திருப்தியடையவில்லை. பிராமணன் அதிதி இன்னும் பசியோடு இருப்பதைக் கண்டார். அதிதியின் பசியை எவ்வாறு போக்குவித்து திருப்தி செய்வது என்று யோசித்தார்.

அப்போது பிராமணனின் பத்தினி தன் பதியிடம், “நாதா! என்னுடைய பங்கு உணவையும் இவருக்கு அளித்துவிடுங்கள். இவர் திருப்தியுடன் பசியின்றி இங்கிருந்து செல்லட்டும்” என்று கூறினாள். தன்னுடைய வயதான மனைவி பசியால் கஷ்டப்படுவதையும், களைத்துப்போய் மிகவும் பலவீனமாக இருப்பதையும், சரீரத்தில் தோலால் மூடிய எலும்பு மட்டுமே இருப்பதையும் கண்டார். அவளிடம் “தன் மனைவியைக் காப்பாற்றுவது கடமையாகும். ஆணாக இருந்தாலும் பெண் மூலம் ரக்ஷிக்கப்படுபவன் இரக்கத்திற்குரியவன். அவன் புகழில் இருந்து விலகிவிடுகிறான். தர்மார்த்த, காம சம்பந்தமான காரியங்களும், சேவை, சிஸ்ருகை, வம்சபரம்பரையைத்

தோற்றுவித்தல் இவை பெண்களுக்கு அதீனமானவை. பித்ருக்களுடையவும், தன்னுடைய தர்மமும் கூடப் பத்தினியையே ஆஸ்ரயித்துள்ளன. மனைவியைக் காப்பாற்றும் திறமையற்றவன் உலகத்தாரால் இகழப்படுகிறான்” என்று கூறினான்.

கணவன் இவ்வாறு கூறியதும் அந்தப் பெண், “நம் இருவரின் தர்மமும் அர்த்தமும் சமமானவை. ஆகவே என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொண்டு என் பங்கு சத்தினை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பிராமணரே! பெண்களின் சத்தியம், தர்மம், பிரேமை, குணங்களில் இணைந்த சொர்க்கம், அவளுடைய ஆசைகள் அனைத்தும் கணவனுக்கு அதீனமானவை. தாயின் ரஜமும் தந்தையின் வீரியமும் சேர்ந்தே வம்ச பரம்பரை நடக்கிறது. பெண்களுக்குக் கணவனே மிகப்பெரிய தெய்வமாகும். பெண்களுக்குக் கிடைக்கும் அன்பும் புதல்வன் என்னும் பலனும் கணவனுடைய பிரசாதமாகும். நீங்கள் பாலனம் செய்வதால் என் கணவர்; பரணம் செய்வதால் பர்த்தா; புதல்வனை அளிப்பதால் வரதாதா ஆவீர்கள். ஆகவே என் பங்கு சத்துவை அதிதிக்கு அர்ப்பணம் செய்யுங்கள். தாங்களும் முதுமையை அடைந்தவர் பசியால் தவிப்பவர்; பலவீனமானவர்; உபவாசத்தால் மெலிந்துள்ளவர்” என்று கூறினான்.

மனைவியின் சொற்களைக் கேட்ட பிராமணன் சமாதானமடைந்து அவளுடைய பங்கு உணவையும் அதிதிக்கு அளித்தார். அதிதி அந்த உணவையும் எடுத்து சாப்பிட்டார். ஆனால் திருப்தியடையவில்லை. அதைக்கண்ட உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் மிகவும் கவலை கொண்டார். அப்போது அவருடைய புதல்வன் அவரிடம், “நல்லவர்களில் சிறந்த தந்தையே! தாங்கள் என் பகுதி சத்துவை எடுத்து பிராமணனுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள். நான் இதைப் புண்ணியம் என்று கருதுகிறேன். நான் தந்தையாகிய உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மகனாகப் பிறந்ததற்கு முதுமையில் தந்தையைக் காப்பதே பலனாகும்” என்று கூறினான்.

உஞ்சவிருத்தி பிராமணன், மகனிடம், “மகனே! நீ ஆயிரம் வருஷங்கள் இருந்தாலும் எங்களுக்கே மகனாக வேண்டும். மகனுக்குப் பிறப்பளித்து தந்தை கிருதக்கிருத்தியனாகிறான். மகனே! குழந்தைகளின் பசி அதிகமானது. நான் கிழவன், பசியைத் தாங்கி உயிர் தரிப்பேன். நீ இதனை உண்டு உன் உயிரைக் காத்துக் கொள். நான் நீண்டகாலம் தவம் புரிந்துள்ளதால் எனக்கு மரணம் பற்றிய பயமில்லை” என்றார்.

அவருடைய மகன், “தந்தையே! நான் உங்கள் புத்திரன். புருஷனைத் த்ராணம் செய்வதாலேயே சந்தானத்தைப் புத்திரன் என்று கூறுகிறார்கள்.

இத்துடன் புதல்வன் தந்தையின் சொந்த ஆத்மாவாகக் கருதப்படுகிறான். ஆகவே, தாங்கள் தங்கள் ஆத்மாவில் தோன்றிய புதல்வன் மூலம் உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்றான். தந்தை மகனுடைய சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் அந்த சத்துவை எடுத்து சிரித்தபடி அதிதி பிராமணனுக்கு அளித்துவிட்டார். அந்த பாகத்தை உண்டும் அதிதியின் வயிறு நிரம்பவில்லை. இதைக் கண்டு உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் மிகவும் சங்கோஜமடைந்தார்.

பிறகு அவருடைய சீலமுடைய மருமகள் பிராமணனுக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய விரும்பி அவரிடம், “பிராமணரே! உங்களுடைய சந்தானத்திலிருந்து எனக்கு சந்தானம் கிடைக்கும். ஆகவே நீங்கள் என்னுடைய பூஜைக்குரியவர். என்னுடைய பங்கு சத்துவையும் அதிதிக்கு அர்ப்பணம் செய்யுங்கள். உங்கள் அருளால் எனக்கு அக்ஷய லோகங்கள் கிடைத்துவிட்டன. ஆகவனிய, காருஹபத்திய, தக்ஷிணாக்னி ஆகிய மூன்றும் சொர்க்கத்தை அடைவிப்பதுபோல், புதல்வன், பேரன், பேரனின் மகன் ஆகிய மூன்று வகை சந்தானங்கள் சொர்க்கத்தை அடைவிப்பனவாகும். புதல்வன் தந்தையைப் பித்ரு ருணத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கச் செய்கிறான் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.” என்று கூறினாள்.

உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் அவளிடம், “மகளே! காற்றாலும், வெயிலாலும் உன் உடல் வறண்டுவிட்டது. உன்னுடைய ஒளி மங்கிவிட்டது. உத்தம விரதங்களையும், ஆசாரங்களையும் கடைப்பிடிக்கும் மகளே! நீ மிகவும் பலவீனமாகிவிட்டாய். பசியால் வாடும் உன்னைக் கண்டு உன் பங்கு மாவை நான் எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ள முடியும்? அது தர்மத்திற்கு எதிரான செயல் அல்லவா? ஒவ்வொரு ஆறாவது வேளையிலும் போஜனம் செய்யும் விரதமுடைய உன்னைப் பட்டினியுடன் எவ்வாறு பார்க்க முடியும்? நீ இன்னும் சிறுமி; பசியால் வருந்துகிறாய்; நீ பெண் ஆவாய்; உபவாசத்தால் மிகவும் மெலிந்துள்ளாய். இந்த நான்கு காரணங்களால் நான் உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஏன் எனில் நீ உன் சேவையால் எங்களை மிகவும் ஆனந்தம் அடையச் செய்பவள்” என்று கூறினார்.

அவருடைய மருமகளோ, “பகவன்! நீங்கள் என் குருவிற்கும் குரு; தேவர்களுக்கும் தேவர்; மிகவும் மேலான தெய்வம். ஆகவே நான் அளிக்கும் சத்துவை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். என்னுடைய உடல், உயிர், தர்மம் அனைத்தும் பெரியவர்களின் சேவைக்காகவே உள்ளது. உங்களுடைய அருளால் எனக்கு உத்தம லோகங்கள் கிடைக்க முடியும். ஆகவே, தாங்கள் என்னை உங்களிடம் உறுதியான பக்தி கொண்டவராக, காப்பாற்றப்பட வேண்டியவளாகக் கருதி இந்த மாவை ஏற்று அதிதிக்கு அளியுங்கள்” என்று வேண்டினாள்.

மாமனார், “மகளே! நீ பதிவிரதையான பெண். எப்போதும் சீலமும் நன்னடத்தையும் உடையவள். நீ தர்மத்திலும் விரதத்திலும் ஈடுபட்டுப் பெரியவர்களுக்குக் கவனமாக சேவை செய்கிறாய். ஆகவே மருமகளே! உன்னைப் புண்ணியத்திலிருந்து வஞ்சிக்கமாட்டேன். தர்மாத்மாக்களில் சிறந்த பாக்யவதியே! நீ அளிக்கும் சத்துவை நான் அவசியம் பெற்றுக் கொள்வேன்” என்று கூறி அவளுடைய பங்கு மாவையும் அதிதிக்கு அளித்துவிட்டார்.

அதிதி உருவில் வந்த தர்மம் உஞ்சவிருத்தி பிராமணனிடம் கூறுதல்

அங்கு அந்த பிராமணனிடம் அதிதி உருவில் வந்தது தர்மமேயாகும். திருப்தி அடைந்த தர்மர் அந்த உஞ்சவிருத்தி பிராமணனிடம் இவ்வாறு கூறினார்; “பிராமணரே! நீ உன் சக்திக்கேற்ப தர்மப்படி நியாயமாக சம்பாதித்த தூய அன்னத்தைத் தானம் செய்தாய். ஆகவே உன்னிடம் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சொர்க்கத்தில் வாழும் தேவர்கள் கூட உன்னைப் புகழ்ந்து கோஷமிடுவதைப் பார். ஆகாயத்தில் இருந்து மலர்மாரி பொழிகிறது. தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் தேவரிஷிகளும் கூட உன் தானத்தைக் கண்டு வியப்படைந்து உன்னைத் துதித்து நிற்பதைப் பார்.

பிராமணரே! பிரம்மலோகத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிரம்மரிஷிகள் விமானங்களில் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் உன்னைத் தரிசிக்க விரும்புகிறார்கள். ஆகவே நீ சொர்க்கத்திற்குச் செல். நீ பித்ருலோகம் சென்ற உன் முன்னோர்கள் அனைவரையும் உத்தாரம் செய்துவிட்டாய். பல யுகங்கள் வரை எதிர்காலத்தில் உண்டாகப் போகும் சந்தானங்களும் உன் புண்ணியத்தால் கரையேறிவிடும். ஆகவே பிராமணா! நீ உன் பிரம்மசரியம், தானம், தவம், யாகம், உதாரமான தர்மத்தின் பிரபாவத்தால் சொர்க்கத்திற்குச் செல்.

உத்தம விரதங்களைச் செய்யும் பிராமண சிரோமணியே! தேவர்கள் உன் தானத்தால் திருப்தியடைந்தார்கள். இந்த பிராண சங்கட சமயத்திலும் நீ சத்து முழுவதையும் தூய இதயத்துடன் தானம் செய்தாய். அந்தப் புண்ணியத்தால் நீ சொர்க்கத்தை வென்றுவிட்டாய். பசி மனிதனின் அறிவை அழித்துவிடுகிறது; தார்மீகக் கருத்தை அழித்துவிடுகிறது. பசியால் அறிவு மறைந்ததும் மனிதன் தைரியம் இழந்துவிடுகிறான். பசியை வென்றவன் நிச்சயம் சொர்க்கத்தை வென்றுவிடுகிறான். மனிதரிடம் தான ருசி விழிக்கும்போது அவனுடைய தர்மம் அழிவதில்லை. நீ பத்தினியிடம் அன்பும், புதல்வனிடம் பாசமும் கொண்டிருந்தும் அதை யோசிக்காமல் தர்மத்தையே சிறந்ததாகக் கருதினாய். பசி, தாகத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

மனிதன் முதன் முதல் நியாயமாக செல்வத்தைச் சம்பாதிக்கும் விஷயத்தை அறிவதே சூக்ஷ்மமான விஷயமாகும். அந்த செல்வத்தை நல்ல பாத்திரத்தின் சேவைக்கு அர்ப்பணிப்பது அதைவிடச் சிறந்தது ஆகும். சாதாரண சமயத்தில் தானமளிப்பதை விட உத்தம சமயத்தில் தானம் அளிப்பது இன்னும் நல்லதாகும். ஆனால் சிரத்தையுடன் அதைச் செய்வது காலத்தை விடச் சிறந்தது. சொர்க்கத்தின் கதவுகள் மிகவும் சூக்ஷ்மமானவை. மனிதன் மோகத்தால் அதைப் பார்க்க முடிவதில்லை.

சினத்தை வென்றவர்களும், புலன்களை வசப்படுத்தியவர்களும், இயன்ற வரை தானமளிக்கும் தபஸ்வி பிராமணனுமே அந்த வாசலைக் காண முடியும். சிரத்தையுடையவன் ஆயிரம் அளிக்கும் சக்தி இருந்தால், அவன் நூறை தானம் செய்ய வேண்டும். நூறு கொடுக்கும் சக்தியுடையவன் பத்தை தானம் செய்ய வேண்டும். எதுவுமே இல்லாதவன் நீரை மட்டுமே தானமளித்தாலும் அது அனைத்தின் பலனும் சமமாகக் கருதப்படுகிறது. ரந்தி தேவ மன்னனிடம் எதுவுமே இல்லாதபோது அவர் தூய இதயத்தோடு நீரை தானம் செய்ததனால் சொர்க்கம் சென்றுவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அநியாயமாகக் கிடைத்த பொருளின் மூலம் பெரும் பலன் அளிக்கும் மிகப்பெரிய தானம் செய்வதால் தர்மம் மகிழ்ச்சி அடைவதில்லை.

ஆனால் நியாயமாக சம்பாதித்த சிறிதளவு அன்னத்தையும் சிரத்தையுடன் தானம் செய்வதால் தர்மம் மகிழ்ச்சியடைகிறது. ந்ருக மன்னன் பிராமணர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களை தானமளித்தார். ஆனால் ஒரே பசு இரண்டு முறை தானமளிக்கப்பட்டதால் அவர் நரகம் செல்ல வேண்டியிருந்தது. உக்ஷீனரின் புதல்வர் சிபி உடலின் மாமிசத்தையே தானமாக அளித்து புண்ணியாத்மாக்களின் உலகை ஆனந்தமாக அனுபவிக்கிறார். மனிதனுக்கு செல்வம் மட்டுமே புண்ணியத்திற்குக் காரணமாகாது. நியாயத்தோடு சேர்க்கப்பட்ட அன்னதானத்தால் கிடைக்கும் உத்தமமான பலன் பலவகை யாக அனுஷ்டானத்தாலும் கிடைப்பதில்லை.

மனிதன் தன்னுடைய கோபத்தால் தானத்தின் பலனை அழித்துவிடுகிறான். பேராசையால் சொர்க்கத்திற்கும் செல்ல முடிவதில்லை. நியாயத்துடன் சம்பாதித்த செல்வத்தால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்பவனும், தானத்தின் மகிமையை அறிந்தவனுமான மனிதன் தன்னுடைய தானம் மற்றும் தவத்தால் சொர்க்கத்தை அடைந்துவிடுகிறான். நீ அளித்த இந்த சத்துமாவின் தானத்தால் பெற்றுள்ள பலனுக்கு, அதிக தக்ஷிணையுடைய எண்ணற்ற ராஜகூய யாகங்களும், அஸ்வமேத யாகங்களும் அளிக்கும் பலன் ஈடாகாது. நீ ஒரு சேர்மாவை தானம் செய்து அக்ஷயமான பிரம்மலோகத்தை வென்றுவிட்டாய். இப்போது நீ ரஜோகுணம் இல்லாத பிரம்மலோகத்திற்குச் செல்.

சிறந்த பிராமணரே! உங்கள் அனைவருக்காகவும் இந்த திவ்ய விமானம் வந்துள்ளது. பிரமன்! என்னைப் பார். நான் தர்மம் ஆவேன். நீங்கள் அனைவரும் விருப்பப்படி விமானத்தில் ஏறுங்கள். நீங்கள் இந்த உடலை உத்தாரம் செய்துவிட்டீர்கள். உலகில் உங்களுடைய அசையாத புகழ் நிலைத்திருக்கும். நீ மனைவி, மகன், மருமகளுடன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்” என்று தர்மம் கூறினார். தர்மம் இவ்வாறு கூறியதும், அந்த உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் தன் மனைவி, மகன், மருமகளுடன் விமானத்தில் ஏறி சொர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

கீரிப்பிள்ளை தன் உடலின் பாதி தங்கமயமான காரணத்தைக் கூறுதல்

கீரிப்பிள்ளை தொடர்ந்து கூறியது; “அவர்கள் சென்றதும் நான் என் வளையில் இருந்து வெளியே வந்தேன். அங்கு சிந்தியிருந்த சத்துவின் மணத்தை முகர்ந்ததாலும், விழுந்திருந்த நீரின் சேறோடு சம்பந்தம் உண்டானதாலும், அங்கு கிடந்த திவ்யமான மலர்களை மிதித்ததாலும், அந்த பிராமணனின் தவத்தின் பிரபாவத்தால் என் தலை தங்கமயமாகிவிட்டது. அவருடைய தவத்துகள் பட்டதால் என் உடலின் பாதி தங்கமயமாகிவிட்டது. அவருடைய தவத்தாலேயே எனக்கு இந்த பெரும் பலன் கிடைத்துள்ளது. நான் என் உடலின் இன்னொரு பாதியும் தங்கமயமாக வேண்டும் என்று விரும்பி கவலைப்படுகிறேன். அந்த உத்தேசத்தோடு நான் மகிழ்ச்சியுடன் பற்பல தபோவனங்களுக்கும் யாக சாலைகளுக்கும் சென்று வருகிறேன்.

குருராஜர் யுதிஷ்டிரரின் இந்த பெரும் யாக வைபவத்தைக் கேட்டு என் பாதி உடல் தங்கமாகும் என்ற நம்பிக்கையோடு இங்கு வந்தேன். ஆனால் அவ்வாறு ஆகவில்லை. அதனாலேயே நான் சிரித்தவாறு இந்த யாகம் பிராமணர் அளித்த ஒரு சேர் சத்துவிற்கு இணையாகாது என்று கூறினேன். உண்மையும் அதுதான். ஏன் எனில் பிராமணன் அளித்த சத்துமாவின் சிதறியிருந்த சில துணுக்குகளின் பிரபாவத்தால் என் பாதி சரீரம் தங்கமாகியது. ஆனால் இந்த பெரும் யாகத்தில் அவ்வாறு ஆகவில்லை. ஆகவே என் கருத்தில் இந்த பெரும் யாகம் பிராமணனின் அந்த ஒரு சேர் சத்துவிற்கு ஈடாகாது” என்றார்.

கீரிப்பிள்ளையின் வரலாறு (வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது)

இவ்வாறு அது கூறி முடித்து தன் இடம் சென்றது. ஜனமேஜய மன்னன் வைசம்பாயனரிடம் “அந்த கீரிப்பிள்ளை யார்? அது எவ்வாறு மனிதர்களைப்போல் பேசியது” என்று வினவினார். அதற்கான விளக்கத்தை வைசம்பாயனர் மன்னனிடம் கூறலானார்.

பழங்காலத்தில் ஜமதக்னி சிராத்தம் செய்தபோது நிகழ்ந்தவை

பழைய காலத்தில் ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் சிராத்தம் செய்ய சங்கல்பித்தார். அப்போது அவருடைய ஹோமதேனு அவரிடம் தானாக வந்தது. முனிவரும் தானாகவே அந்தப் பசுவைக் கறந்தார். அந்தப் பாலை புனிதமான புதிய பாத்திரத்தில் வைத்தார். அந்தப் பாத்திரத்தில் தர்மம் சினம் உருவம் கொண்டு பிரவேசித்தது. தர்மம் அந்த முனிவரைப் பரீக்ஷை செய்ய விரும்பியே அவ்வாறு செய்தது. முனிவருக்கு பிடிக்காததை செய்தால் என்ன செய்கிறார் பார்க்கலாம் என்று யோசித்து கோபத்தின் ஸ்பரிசுத்தால் அந்தப் பாலைக் களங்கமுறச் செய்துவிட்டார். முனிவர் கோபத்தின் இந்த செயலைப்பறிந்து கொண்டுவிட்டார். அதனால் அதன்மீது சினம் கொள்ளவில்லை.

அந்த கோபம் ஒரு பிராமணரின் உருவம் கொண்டு முனிவரிடம் வந்தது. அவரிடம் “ப்ருகு சிரேஷ்டா! நான் உங்களிடம் தோற்றுவிட்டேன். ப்ருகு வம்சத்து பிராமணர்கள் மிகவும் கோபமுடையவர்கள் என்று உலகில் பரவியுள்ள செய்தி இன்று பொய் என்று நிருபணமாயிற்று. ஏன் எனில் தாங்கள் என்னை வென்றுவிட்டீர்கள். இன்று நான் தங்களுக்கு வசமானவன். உங்களுடைய தவத்திற்கு நான் பயப்படுகிறேன். சாதுவே! பொறுமையுள்ள மகாத்மாவான தாங்கள் எனக்கு அருள் புரியுங்கள்” என்று கூறியது.

ஜமதக்னி பிராமண உருவில் இருந்த அந்த கோபத்திடம், “கோபமே! நான் உன்னை நேராகக் கண்டுவிட்டேன். நீ எனக்கு எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. ஆகவே உன் மீது எனக்குக் கோபமில்லை. நான் எந்த பித்ருக்களுக்காக இந்தப் பாலை சங்கல்பித்தேனோ, அந்த பித்ருக்களே இதற்கு சுவாமிகளாவர். அந்தப் பித்ருக்களிடமே சென்று அவர்களுடைய அருளை யாசியுங்கள்; என்று கூறிவிட்டார். முனிவர் அவ்வாறு கூறியதும் கோப உருவம் கொண்ட தர்மம் பயந்து அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டது. பித்ருக்களின் சாபத்தால் தர்மமே கீரிப்பிள்ளையாக நேர்ந்தது. அதன்பின் பித்ருக்களிடம் தர்மம் தனக்கான சாபத்தின் விமோசனத்தைக் கூறுமாறு வேண்டியது. அப்போது பித்ருக்கள் “நீ தர்மராஜர் யுதிஷ்டிரரை ஆட்சேபித்து இந்த சாபத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிடுவாய்” என்று கூறினார்கள்.

பித்ருக்களே இந்த கீரிப்பிள்ளைக்கு யாக சம்பந்தமான இடத்தையும், தர்மாரண்யத்தின் விவரத்தையும் கூறினார்கள். அது தர்மத்தை நிந்திக்கும் உத்தேசத்துடன் இந்த யாகத்திற்கு ஓடிவந்தது. தர்மபுத்திரர் யுதிஷ்டிரரை ஆட்சேபித்து ஒரு சேர் சத்து தானத்தின் மகிமையைக் கூறி கோபரூபம் கொண்ட தர்மம் சாபத்திலிருந்து விடுதலையாகிவிட்டது. அது தர்மராஜர்

யுதிஷ்டிரரிடம் நிலைத்துவிட்டது. இவ்விதம் மகாத்மா யுதிஷ்டிரரின் யாகம் முடிந்ததும் இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது” என்ற வைசம்பாயனர் தங்கமயமான அந்த கீரிப்பிள்ளையின் வரலாற்றை ஜனமேஜய மன்னனுக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

8. இம்சை கலந்த யாகம்; இம்சையற்ற யாக தர்ம விளக்கம்.
அகஸ்திய மகரிஷியின் யாகக் கதை
வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 91, 92

ஜனமேஜயன் கீரிப்பிள்ளை அஸ்வமேத யாகத்தை நிந்தித்தற்கான
காரணத்தை வைசம்பாயனரிடம் கேட்பது

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார்; “பிரபோ! மன்னர்கள் யாகத்திலும், மகரிஷிகள் தவத்திலும் ஈடுபடுகிறார்கள். பிராமணர்கள் மன அடக்கத்துடன் சாந்தியில் நிலைபெறுகின்றனர். மனம் அடக்கப்படும்போது, புலன்கள் தாமாகவே அடங்கிவிடுகின்றன. யாக பலனுக்கு ஈடான வேறு எந்த கர்மமும் இல்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்து, பல மன்னர்களும், சிறந்த பிராமணர்களும் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். தேஜஸ்வி இந்திரனும் பல தகூழினை உடைய ஏராளமான யாகங்களைச் செய்து தேவர்களின சாம்ராஜ்யத்தை அடைந்துவிட்டார். அர்ஜுனனை முன் வைத்து யுதிஷ்டிர மன்னரும் செல்வத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் இந்திரனுக்குச் சமமாகிவிட்டார். பிறகு ஏன் அந்த கீரிப்பிள்ளை அஸ்வமேத யாகத்தை நிந்தித்தது என்று கேட்டார்.

வைசம்பாயனர் யாகத்தின் விதிகளையும் பலன்களையும் கூறுதல்

வைசம்பாயனர் மன்னனுக்குப் பதிலளித்தார்; “மன்னா! நான் யாகத்தின் விதிகளையும், பலனையும் உள்ளவாறு கூறுகிறேன்; கேள்! மன்னா! இது பழைய கால விஷயம். இந்திரனின் யாகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மகரிஷிகள் மந்திரங்களை உச்சரித்தனர். ரித்விஜர்கள் தங்களுடைய காரியங்களில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். யாகம் மிக விஸ்தாரமாக விழாக் கோலத்தோடு நடந்து கொண்டிருந்தது. உத்தம ஆணுதிகள் அக்னியில் ஹோமம் செய்யப்பட்டன. தேவர்களும், மிகப்பெரிய மகரிஷியும் யாகத்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். பிராமணர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தேவ மந்திரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

யாகத்தில் பசுக்கள் ஆலம்பனம் செய்யப்படும் சமயம் வந்தது. மகரிஷிகள் அவற்றின் மீது மிகுந்த இரக்கம் கொண்டனர். அவற்றின் வருந்தத்தக்க நிலையைக் கண்ட அந்தரிஷி இந்திரனிடம் சென்று யாகத்தில் பசுக்களை வதம் செய்யும் இந்த விதி சுபமான பலனை அளிக்காது. தாங்கள் பெரும் தர்மத்தை விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய அஞ்ஞானம்

காரணமாகவே பசுவை வதம் செய்ய எண்ணுகிறீர்கள். ஏன் எனில் யாகத்தில் பசுக்களை வதம் செய்வதற்கான விதிகள் அல்லது சட்டம் சாஸ்திரத்தில் எங்கும் காணப்படவில்லை.

பிரபோ! தாங்கள் தொடங்கிய இந்த யாகம் தர்மத்திற்கு நஷ்டம் விளைவிப்பதாகிறது. இந்த யாகம் தர்மத்திற்கு அனுகூலமானதல்ல. ஏன் எனில் இம்சை செய்வது எங்குமே தர்மம் என்று கூறப்படவில்லை. நீங்கள் விரும்பினால் பிராமணர்கள் சாஸ்திரப்படி இந்த யாகத்தை அனுஷ்டிக்கட்டும். அதனால் உங்களுக்குப் பெரும் தர்மம் கிடைக்கும். நீங்கள் மூன்று வருஷங்களான பழைய விதைகளைக் கொண்டே யாகம் செய்யுங்கள். இதுவே பெரும் தர்மம். குணம் அளிக்கும் பலனைத் தருவதாகும்” என்று கூறினார்கள்.

ரிஷிகளின் சொல்லை கர்வம் காரணமாக இந்திரன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர் மோகவசப்பட்டிருந்தார். இந்திரனுடைய அந்த யாகத்தில் திரண்டிருந்த தபஸ்விகள் இந்த வினாவை எடுத்துப் பெரும் விவாதத்தில் ஈடுபட்டனர். ஒரு பக்ஷத்தினர் ஐங்கமப் பொருட்கள் மூலம் யாகம் செய்ய வேண்டும் என்றும் இன்னொரு தரப்பினர் அன்னம் முதலிய ஸ்தாவரப் பொருட்களால் யாகம் செய்வதே உசிதம் என்றும் கூறினர். இந்த விவாதத்தால் பெரும் எரிச்சல் அடைந்த ரிஷிகள் இந்திரனிடம் அனுமதி பெற்று ‘உபரிச்ரவசவிடம்’ இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டனர்.

அவர்கள் உபரிச்ரவசவிடம், “மகாமதே! நாங்கள் தர்ம விஷயமாகப் பெரும் ஐயத்தில் ஆழ்ந்துள்ளோம். தாங்கள் எங்களுக்கு உண்மையான விஷயத்தைக் கூறுங்கள். யாகங்களின் விஷயங்களில் சாஸ்திரம் என்ன கூறுகிறது? முக்கியமான பசுக்களை (விலங்குகள்) யாகம் செய்ய வேண்டுமா? அல்லது தானியங்களாலும், ரசங்களாலும் செய்ய வேண்டுமா?” என்று கேட்டனர்.

வசு மன்னர் அவ்விரு பக்ஷ கூற்றுகளிலும் உள்ள சார-அசாரத்தை யோசிக்காமலேயே எது கிடைத்ததோ அதனாலேயே யாகம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார். இவ்வாறு கூறி அசத்திய நிர்ணயம் செய்ததால், சேதிராஜன் வசு ரசாதலத்திற்குச் செல்ல நேர்ந்தது. ஆகவே ஒரு ஐயம் ஏற்படுமானால் சுயம்புவான பிரம்மாவைத் தவிர வேறு எந்த விஷயமறிந்தவரும் தனியாக எதனையும் நிர்ணயிக்கக் கூடாது.

தூய்மையில்லாத அறிவுடைய பாவிகள் அளித்த தானம் எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும் அவை பலனின்றிப் போகின்றன. அதர்மத்தில்

ஈடுபட்ட, தீய, இம்சையுடைய மனிதர்கள் அளிக்கும் தானம் இகலோகத்திலோ அல்லது பரலோகத்திலோ அவனுக்குப் புகழ் தருவதில்லை. அநியாயமாக சம்பாதித்த செல்வத்தை சேர்த்து, தர்ம விஷயத்தில் ஐயத்துடன், யஜனம் செய்பவன் தர்மத்தின் பலனைப் பெறுவதில்லை. வெளிப்பகட்டிற்காக தர்மம் செய்யும் பாவாத்மா நராதமனாவான். அவன் உலகத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதற்காக பிராமணர்களுக்கு தானம் அளிக்கிறானேயன்றி தர்மத்திற்காக அல்ல.

மோக வசத்தால் அநியாயமாக செல்வத்தைச் சேர்த்து, அதன் மூலம் தானமோ, யாகமோ செய்பவன், அந்த செல்வம் பாவத்தால் கிடைத்தது என்பதால் இறந்த பின்னரும் அதன் பலனை அடைவதில்லை. தவத்தில் சிறந்த தர்மாத்மாக்கள் உஞ்சதான்யம், வேர், கீரை, நீர், பாத்திரம் இவற்றையே தன் சக்திக்கேற்பத் தானமளித்து, சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள். இதுவே தர்மம்; இதுவே பெரும் யோகம். தானம், பிராணிகளிடம் இரக்கம், பிரம்மசரியம், சத்தியம், கருணை, தைரியம், பொறுமை இவையனைத்தும் சனாதன தர்மத்தின் சனாதன வேராகும். பழைய காலத்தில் விசுவாமித்திரர் முதலிய மன்னர்கள் இதனாலேயே சித்தியடைந்தார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறோம்.

விஸ்வாமித்திரர், அசிதர், ஜனக மன்னர் கக்ஷசேனன், ஆர்ஷ்டிக்ஷேனன் சிந்துவீபன் ஆகியோரும் இன்னும் பல மன்னர்களும், தவசிகளும் நியாயமாக சம்பாதித்த செல்வத்தின் தானத்தாலும், உண்மை கூறியதாலும் சிறந்த சித்தியைப் பெற்றனர். பாரதா! பிராமணன், கூஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், யாராயினும், தவத்தை மேற்கொண்டவர்கள் தான-தவமென்னும் அக்னியால் புடமிடப்பட்டு தூய்மையான தங்கத்தைப் போலாகி சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள்” என்று இம்சையற்ற யாகமே சிறந்தது என்றும், யுதிஷ்டிரரின் யாகத்தில் பசுக்கள் இம்சிக்கப்பட்டதால், கீரிப்பிள்ளை அந்த யாகத்தை நிந்தித்தது என்பதையும் விளக்கினார்.

**ஜனமேஜயனின் வினாவிற்கு அகஸ்திய மகரிஷி யாகம் செய்த
வரலாற்றின் மூலம் வைசம்பாயனர் விடையளித்தல்**

ஜனமேஜய மன்னன் மீண்டும் கேட்டார்; “பகவன்! தர்மத்தால் பெற்ற செல்வத்தைத் தானம் அளிப்பதால் சொர்க்கம் கிடைக்கும் என்றால் அதை தெளிவாகக் கூறுங்கள். உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் நியாயமாகச் சம்பாதித்த சத்துமாவின் தானத்தால் பெற்ற பெரும்பலனை விளக்கினீர்கள். ஆனால் எல்லா யாகத்திலும் இந்த உத்தமமான தீர்மானம் எவ்வாறு காரியத்தில் செய்யப்பட முடியும்? என்பதை முழுமையாக விளக்குங்கள்” என்றார்.

வைசம்பாயனர் முன்பு அகஸ்திய முனிவரின் பெரும் யாகத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை வருணித்தார்.

அகஸ்திய முனிவரின் யாகமும், இந்திரன் மழை பொழிவதை நிறுத்தியதும்

மன்னா! முன்பு பிராணிகளின் நன்மையில் ஈடுபட்ட பெரும் தேஜஸ்வியான அகஸ்திய முனிவர் 12 ஆண்டுகள் நடைபெறும் ஒரு பெரும் யாக தீக்ஷையை எடுத்துக் கொண்டார். அந்த மகாத்மாவின் யாகத்தத்தில் அக்னியை போன்ற தேஜஸ்விகளான அஷ்மகுட்டர், மரீசிபர், பரிப்ருஷ்டக், வைகசிக, பிரசங்கயான, முதலிய பழம், கிழங்குகளை மட்டுமே ஆகாரமாகக் கொள்ளும் துறவிகள் ஹோதாக்களாக இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் பிரத்யக்ஷ தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள். சினத்தையும், புலன்களையும் வென்றவர்கள். இம்சையும், தற்பெருமையும் அற்றவர்கள்.

இத்தகைய மகரிஷிகள் அந்த யாகத்தைச் செய்வதற்காக வந்தனர். அகஸ்திய முனிவர் அந்த யாகத்திற்காக இயன்றவரை தூய அன்னத்தைச் சேர்த்தார். அகஸ்திய மகரிஷியின் அந்த யாகம் நடைபெற்றதும் தேவராஜன் அங்கு மழை பொழிவதை நிறுத்திவிட்டார். யாக கர்மத்தின் இடையே கிடைத்த அவகாசத்தில் தூய உள்ளமுடைய முனிவர்கள் அகஸ்தியர் சம்பந்தமான சர்ச்சையில் ஈடுபட்டனர்.

அவர்கள் “மகரிஷிகளே! மிகவும் புகழ்பெற்ற அகஸ்திய முனிவர் நம்முடைய யஜமானர். அவர் சிரத்தையுடன் அனைவருக்கும் அன்னமளிக்கிறார். ஆனால் இங்கு மேகம் மழை பொழியவில்லை. பின் எதிர்காலத்தில் எவ்வாறு அன்னம் விளையும்? முனிவர்களே! அகஸ்தியரின் இந்த யாகம் 12 ஆண்டுகள் நடைபெறுவதாகும். இந்திரன் இந்த 12 ஆண்டுகளிலும் மழை பொழியமாட்டார். இதை யோசித்து நீங்கள் தபஸ்வியான அகஸ்திய முனிவருக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று மகரிஷிகளிடம் கேட்டனர்.

அகஸ்தியரின் தவபலத்தால் யாகப் பொருட்கள் தானாக வந்து சேருதல்

முனிவர்கள் இவ்வாறு கூறியதும், அகஸ்தியர் அவர்களை வணங்கி இவ்வாறு கூறினார்; “இந்திரன் 12 ஆண்டுகள் மழை பொழியாவிட்டால் நான் மானசீக யாகம் செய்வேன். இது யாகத்தின் சனாதன முறையாகும். இந்திரன் 12 ஆண்டுகள் மழை பொழியாவிட்டால் நான் ஸ்பரிச யாகம் செய்வேன். இதுவும் யாகத்தின் சனாதன விதியாகும். இந்திரன் 12 ஆண்டுகள் மழை பொழியவில்லை என்றால் நான் விரத நியமங்களைப்

பாலனம் செய்து தியானத்தின் மூலம் த்யேய ரூபத்தில் நிலைத்து இந்த யாகத்தை அனுஷ்டிப்பேன். நான் பல ஆண்டுகளாக நான் சேமித்து வைத்த அந்த விதைகளாலேயே இந்த பீஜயக்ஞத்தை முடிப்பேன். இதில் எந்தத் தடையும் நேராது.

இந்திரன் இங்கு மழை பொழியட்டும்; அல்லது பொழியாமல் போகட்டும். அதுபற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. என்னுடைய யாகத்தை எந்த வகையிலும் வீணாகச் செய்ய முடியாது. இந்திரன் நீரைப் பொழியுமாறு கேட்கும் என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றாவிட்டால் நானே இந்திரனாகிவிடுவேன். மக்கள் அனைவரின் உயிரையும் காப்பாற்றுவேன்.

எது எந்த ஆகாரத்தால் தோன்றியதோ, அதற்கு அந்த ஆகாரம் கிடைக்கும். நான் சிறப்பு ஆகாரத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்வேன். மூவுலகிலும் இருக்கும் தங்கம் அல்லது வேறு எந்த செல்வமும் அவை அனைத்தும் இங்கு தானாக வந்துவிடும். திவ்ய அப்சரஸ்களின் சமுதாயமும், கந்தர்வ, கின்னர, விஸ்வாவசுக்களும் என் யாகத்தை உபாசிக்கட்டும். உத்தர குருவர்ஷத்தில் உள்ள செல்வம் அனைத்தும் தானாக இங்கு என்னுடைய யாகத்தில் தோன்றட்டும். சொர்க்கமும், சொர்க்கத்தில் வாழும் தேவர்களும், தர்மமும், தானாக இங்கு வந்து தோன்றட்டும்” என்று கூறினார்.

கொழுந்து விட்டெரியும் தீயைப் போன்ற தேஜஸ்வி அகஸ்திய முனிவர் இவ்வாறு கூறியதும் அவரது தவத்தின் செல்வாக்கினால் அந்தப் பொருட்கள் அனைத்தும் அங்கு தோன்றிவிட்டன. அகஸ்திய முனிவரின் தபோ பலத்தைப் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்ட மகரிஷிகள் மகிழ்ச்சியுடன் அவரிடம் கூறினார்கள். “மகரிஷியே! உங்கள் சொற்களால் நாங்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். உங்களுடைய தவம் செல்வழிவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. நாங்கள் உங்களுடைய நியாயத்தால் சம்பாதித்த அன்னத்தையே விரும்புகிறோம். அந்த யாகங்களாலேயே திருப்தி அடைகிறோம். யாகம், தீக்ஷ, ஹோமம் போன்ற அனைத்தும் எங்களுக்கு இங்கேயே கிடைத்துள்ளன. நியாயமாக சம்பாதித்த அன்னமே எங்களுடைய போஜனமாகும்.

நாங்கள் எப்போதும் எங்களுடைய காரியத்தில் ஈடுபடுவோம். நாங்கள் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்து நியாயப்படி வேதங்களை அடைய விரும்புகிறோம். கடைசியில் நியாயப்படி நாங்கள் வீட்டை விட்டு வந்துள்ளோம். தர்ம சாஸ்திரத்தில் காணப்படும் விதி சட்டப்படியே நாங்கள் யாகம் செய்வோம். நீங்கள் இம்சை இல்லாததையே விரும்புகிறீர்கள். ஆகவே, தாங்கள் யாகங்களில் எப்போதும் அகிம்சையையே எடுத்துக்

கூறுங்கள். அவ்வாறு செய்வதால் நாங்கள் உங்களிடம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். யாகம் முடிவடைந்த பின் தங்களிடம் விடைபெற்று நாங்கள் எங்கள் இடத்திற்குச் செல்வோம்” என்று கூறினர்.

ரிஷிகள் அவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, இந்திரன் அகஸ்தியரின் தபோ பலத்தைக் கண்டு மழை பொழியத் தொடங்கினார். அகஸ்தியரின் அந்த யாகம் முடியும் வரை இந்திரன் தடையின்றி அங்கு மழை பொழிந்தார். இந்திரன்தானே முன் வந்து, பிருகஸ்பதியை முன் வைத்து அகஸ்திய ரிஷியை வேண்டிக் கொண்டார். யாகமும் நன்கு முடிவடைந்தது. மகிழ்ச்சியடைந்த அகஸ்தியர் யாகத்திற்கு வந்த முனிவர்களை நன்கு பூஜித்து விடையளித்தார்.

9. வைஷ்ணவ தர்ம வருணனையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய மகிமையும் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தவை

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

9.1 வைஷ்ணவ தர்ம வருணனை; பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியது

தர்மமே ஜீவனின் தாய்-தந்தை, ரக்ஷகன், நண்பன், சகோதரன் தோழன் மற்றும் சுவாமியாகும். அர்த்தம், காமம், போகம், சுகம், உத்தம ஐஸ்வர்யம், மிக உத்தமமான சொர்க்கம் இவற்றை அடைவதும் தர்மத்தாலேயே உண்டாகிறது. இந்த தூய தர்மம் பயன்படுத்தப்படும்போது அது பெரும் பயத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. தர்மத்தாலேயே மனிதனுக்கு பிராமணத் தன்மையும், தேவத்தன்மையும் கிடைக்கிறது. தர்மமே மனிதனைப் புனிதமாக்குகிறது.

காலக்ரமப்படி மனிதனின் பாவம் அழிந்துவிடும்போது, அவனுடைய அறிவு தர்ம நடத்தையில் ஈடுபடுகிறது. ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் அலைந்து திரிந்த பிறகும் மனிதப் பிறவி கிடைப்பது கடினமாகிறது. அத்தகைய கிடைத்தற்கரிய மனிதப்பிறவி கிடைத்தும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்காதவன் பெரும் லாபத்தை இழந்துவிடுகிறான். இன்று நிந்தைக்குரியவராக, தரித்திரராக, குருபராக, ரோகியாக, மற்றவரால் தவேஷிக்கப்படுகிறவராக, முட்டாளாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் முற்பிறவியில் தர்மானுஷ்டானம் செய்யாதவர்கள்.

ஆனால் நீண்ட ஆயுளுடைய சூர, வீரர்களும், போகப் பொருட்கள் நிரம்பியவர்களும், வியாதியற்றவர்களும், அழகிய தோற்றம் கொண்டவரும் நிச்சயம் முற்பிறவியில் தர்மத்தைச் சம்பாதித்தவர்களேயாவர். இவ்வாறு தூய பாவத்துடன் செய்யப்படும் தர்மானுஷ்டானம் உத்தமமான கதியை கோணலான பிறவிகளில் விழ நேருகிறது.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பக்தர்களுக்கு அருளுவதையும், தானே உலகத்திற்குக் காரணமானவர் என்பதையும் விளக்குதல்

நான் தர்மத்தை ஸ்தாபிக்கவும், துஷ்டர்களை அழிக்கவும் என் மாயையால் மனித உடலுடன் அவதரித்துள்ளேன். என்னை மனித சரீரத்தில் மனிதனாகப் பார்த்து அவமதிப்பவர்கள் முட்டாள்கள். உலகத்தில் அடிக்கடி பசு-பக்ஷி பிறவியில் பிறந்து அலைந்து திரிபவர்கள். இதற்கு மாறாக, ஞான திருஷ்டியால் என்னை எல்லா பூதங்களிலும் இருப்பதாகக் காண்பவர்கள் என்னுடைய பக்தர்களாவர். அத்தகைய பக்தர்களை நான் பரமதாமத்தில் என் அருகில் அழைத்துக் கொள்கிறேன்.

என் பக்தர்களுக்கு அழிவு உண்டாவதில்லை. அவர்கள் பாவமற்றவர்களாகிறார்கள். மனிதர்களில் என்னுடைய பக்தர்களின் பிறவியே வெற்றியடைகிறது. பாவத்தில் ஈடுபட்ட மனிதர்களும் என் பக்தர்களாகி விடும்போது எல்லாப் பாவங்களில் இருந்து தாமரை இலை நீரில் பற்றப்படாததுபோல விடுதலை அடைகிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகள் தவம் செய்வதால் மனிதர்களின் உள்ளம் தூய்மையடைகிறது. ஐயமின்றி அதில் பக்தி உதயமாகிறது. என்னுடைய மிகவும் ரகசியமான, மாறுதலற்ற, அசையாத, அழியாத, மேலான சொரூபம் பக்தர்களுக்கு அனுபவமாவதுபோல தேவர்களுக்கும் ஆவதில்லை.

என்னுடைய அபர சொரூபமானது அவதாரம் எடுத்ததும் புலப்படுகிறது. உலகில் ஜீவன் அனைத்தும் எல்லாவகைப் பொருட்களாலும் அதைப் பூஜிக்கிறார்கள். கோடிக்கணக்கான கல்பங்கள் வந்து சென்றுவிட்டன. ஆனால் எந்த வைஷ்ணவ ரூபத்தைத் தேவர்கள் பார்க்கிறார்களோ, அதே உருவத்தை நான் பக்தர்களுக்கு தரிசனம் செய்விக்கிறேன். எந்த மனிதன் தன்னை உலகத்தின் தோற்றம், இருப்பு, அழிவு ஆகியவற்றிற்குக் காரணமாக அறிந்து சரணடைகிறோனோ அவனுக்கு அருள் செய்து அவனை நான் சம்சாரத் தளையிலிருந்து விடுவிக்கிறேன்.

நானே தேவர்களுக்கு முதலாவேன்; பிரம்மா முதலிய தேவர்களையும் நானே சிருஷ்டித்தேன். நானே என்னுடைய ப்ரக்ருதியை ஆஸ்ரயித்து உலகத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறேன். அவ்யக்த பரமேஸ்வரனான நானே தமோ குணத்தின் ஆதாரம்; ரஜோ குணத்தில் உள்ளவன்; மேலான சத்வ குணத்தில் வியாபித்துள்ளவன். எனக்கு லோபம் கிடையாது. பிரம்மாவிலிருந்து சிறு புழு வரை எல்லாவற்றிலும் நானே வியாபித்துள்ளேன்.

சொர்க்கலோகமே என் தலை; சூரிய-சந்திரர்கள் என்னுடைய கண்கள். பசுவும், அக்னியும், பிராமணனும் என்னுடைய முகங்கள். வாயு என்னுடைய மூச்சுக்காற்று. எட்டுத் திசைகள் என்னுடைய கைகள். நகூத்திரங்கள் என்னுடைய ஆபரணங்கள். எல்லா பூதங்களுக்கும் அவகாசமளிக்கும் அந்தரிகூடம் என்னுடைய திருமார்பு. மேகங்களும், வாயுவும் செல்லும் வழி என்னுடைய அவிநாசியான வயிறாகும்.

தீவு, கடல் மற்றும் காடுகள் நிரம்பி அனைத்தையும் தரிக்கும் பூமண்டலமே என்னுடைய கால்கள். ஆகாயத்தில் ஒரு குணத்துடனும், வாயுவில் இரண்டு குணங்களுடனும், அக்னியில் மூன்று குணங்களுடனும், நீரில் நான்கு குணங்களுடனும், பூமியில் ஐந்து குணங்களுடனும் நான் இருக்கிறேன். அதே நான் தன்மாத்திரை ரூபமான ஐம்பெரும் பூதங்களிலும்

சப்தம் முதலிய ஐந்து குணங்களுடன் இருக்கிறேன். எனக்கு ஆயிரக்கணக்கான தலைகளும், முகங்களும், கண்களும், புஜங்களும், வயிறுகளும், தொடைகளும், கால்களும் உள்ளன. நான் பூமியை எல்லா வகையிலும் தரித்து, நாபியிலிருந்து பத்து அங்குல உயரத்தில் எல்லாப் பிராணிகளிலும் ஆத்மா உருவில் இருக்கிறேன். ஆதலால் சர்வ வியாபி என்று அழைக்கப்படுகிறேன்.

நான் சிந்திக்க முடியாதவன்; முடிவற்றவன்; மூப்பில்லாதவன்; பிறவியற்றவன்; முதலற்றவன்; வதம் செய்ய முடியாதவன்; அப்ரமேயன்; அவ்யயன்; நிர்குணன், ரகசியமான சொரூபன்; இருமையற்றவன்; மமதையற்றவன்; நிஷ்கலன்; மாறுதலற்றவன்; மோக்ஷத்தின் ஆதி காரணமானவன். சுதா, ஸ்வதா, ஸ்வாஹா அனைத்தும் நானேயாவேன் நானே என்னுடைய தேஜஸாலும், தவத்தாலும், நால்வகைப் பிராணி சமுதாயத்தைச் சினைகபாவம் என்னும் கயிற்றால் கட்டி என்னுடைய மாயையால் தரித்துள்ளேன். நான் நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தர்மமாவேன். நால்வகை ஹோத்தாக்களால் நடத்தப்படும் யாகத்தின் பலனை அனுபவிக்கும் சதுர்வியூகனாவேன்; சதுர்யக்ஞமாவேன்; நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் வெளிப்படுத்துபவனாவேன்.

பிரளய காலத்தில் உலகம் முழுவதையும் சம்ஹாரம் செய்து அதை என்னுடைய வயிற்றில் ஸ்தாபித்து, திவ்ய யோகத்தை ஆஸ்ரயித்து, நான் ஏகார்ணவ நீரில் சயனிக்கிறேன். ஆயிரம் யுகங்கள் வரை இருக்கும் பிரம்மாவின் இரவு முடிந்ததும் மகார்ணவத்தில் சயனம் செய்த பிறகு ஸ்தாவர, ஐங்கம பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறேன். ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் என் மூலமே ஜீவனின் உற்பத்தி-சம்ஹார காரியங்கள் நடக்கின்றன. ஆனால் என்னுடைய மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு அந்த ஜீவன்களால் என்னை அறிய முடிவதில்லை.

பிரளய காலத்தில் விளக்கு அமைதியடைவதுபோல, வெளிப்பட்ட சிருஷ்டி அனைத்தும் மறைந்துவிடுகிறது. அப்போது தேடத் தகுந்த மறைந்த சொரூபத்தின் கதியாகிய என்னைப் பற்றிய விவரம் தெரிவதில்லை. எங்கும் எந்தப் பொருளும் நான் வாசம் புரியாததாக இல்லை. என்னில் இல்லாத எந்த ஜீவனும் இல்லை. ஸ்தூல, சூக்ஷ்மரூபமான இந்த உலகம் எதுவாக ஆகியிருந்தாலும், இனி எதுவாக ஆகப்போவது என்றாலும் அவை அனைத்திலும் நானே ஜீவரூபத்தில் நிலைத்துள்ளேன்.

இறந்த காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் உள்ள அனைத்தும் நானே. பூதங்கள் அனைத்தும் என்னிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன. என்னுடைய

சொருபங்களே என்றாலும் என்னுடைய மாயையால் மோகமடைந்துள்ளன. ஆதலால் என்னை அறிய முடிவதில்லை. தேவர், அசுரர், மனிதர்களுடன் உலகம் முழுவதும் என்னிடமிருந்தே பிறந்து என்னிலேயே லயமாகின்றன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் மூலம் கூறப்பட்ட இந்த தர்மம் புண்ணிய மயமானது; பாவத்தை அழிப்பது; பெரும் பலன் அளிப்பதாகும். எந்த மனிதன் புனிதமாகி, கவனத்துடன், தவத்தில் ஈடுபட்டு, சொர்க்கத்தையும், புகழையும், ஆயுளையும் அளிக்கத் தகுந்த தர்மத்தைக் கேட்கிறானோ அந்த சிரத்தையுடைய என்னுடைய பக்தனின் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட பாவங்கள் அனைத்தும் அக்கணமே நாசமாகின்றன.

**9.2 நான்கு வர்ணங்களின் கர்மமும் கதியும்; தர்மம் அதிகரிக்கவும்
பாவம் குறைவதற்குமான உபாயம்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது**

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

பிராமணன் முதலிய நான்கு வர்ணங்களின் தர்மம்; தர்மத்தின் சிறப்பும்

பிராமணர்களுக்கு எதுவும் கடினமானதல்ல. சிகையும், யக்ஞோப வீதமும் தரித்து, சந்தியோபாசனை செய்து, பூர்ணாஹுதி அளித்து விதிப்படி அக்னிஹோத்ரம் செய்து, பலி, வைஸ்வதேவ மற்றும் அதிதி பூஜையுடன் வேதம் ஓதுவதில் ஈடுபடும் பிராமணர்கள் பாவமற்றவர்களாகி பிரம்மலோகத்தை அடைகிறார்கள். இவர்கள் தவ யக்ஞ பராயணர்கள்; காலையும் மாலையும் ஹோமம் செய்த பின்னரே போஜனம் செய்பவர்கள். சூத்திரனின் அன்னத்தை ஏற்காதவர்கள். தற்பெருமையும் பொய்யும் இல்லாதவர்கள். தன் மனைவியிடமே அன்பு செலுத்துபவர்கள். எப்போதும் பஞ்சயக்ஞமும் அக்னி ஹோத்ரமும் செய்பவர்கள், இத்தகைய பிராமணர்களின் பாவங்களை மூன்று அக்னிகள் பொசுக்கி விடுகின்றன. இத்தகைய பிராமணர்கள் பிரம்மலோகத்தை அடைகின்றனர்.

கூத்திரியனின் உத்தம தர்மம்

அரியணையில் அமர்ந்த பிறகு தன் தர்மத்தின்படி மக்களை நன்கு காப்பாற்றி, மக்களின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கினை வரியாகப் பெற்று, யாகமும், தானமும் செய்து, தைரியத்துடன், சாஸ்திரப்படி நடந்து தத்துவத்தை அறிந்து, மக்களின் நன்மைக்கான காரியத்தில் ஈடுபடும், பிராமணர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி, போஷிக்க வேண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுவவர்கள், சபதத்தை சத்தியமாக்குபவர்கள், புனிதமாக இருப்பவர்கள், தன் மனைவியிடம் மட்டுமே திருப்தி அடைபவர்கள், லோபத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் விட்டுவிட்டவர்கள் ஆகிய கூத்திரியர்கள் தேவர்களால் வணங்கப்படும் உத்தம கதியைப் பெறுகிறார்கள்.

வைசியன் மற்றும் சூத்திரனின் தர்மம்

விவசாயத்திலும் பசு பராமரிப்பதிலும் ஈடுபட்டு, தர்ம நாட்டத்துடன் தான தர்மத்திலும் பிராமண சேவையிலும் ஈடுபடும் வைசியன், சத்தியப் பிரதிக்குனாக, நித்ய பவித்ரனாக, லோபம், டம்பம் அற்றவனாக, மனைவியை நேசிப்பவனாக, எளிமையுடன், இம்சையையும் துரோகத்தையும் தவிர்த்து

ஒருபோதும் வைசிய தர்மத்தை விடாமல் தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் பூஜிக்கும் வைசியன் அப்சரஸ்களின் சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறான்.

எப்போதும் மூன்று வர்ணத்தினருக்கும் சேவை செய்து, சிறப்பாகப் பிராமணனுக்கு தாஸனைப்போல் சேவை செய்பவன், கேட்காமலேயே தானம் அளிப்பவன், சத்தியத்தையும், சௌசத்தையும் பாலனம் செய்பவன், குருவையும் தெய்வத்தையும் பூஜிப்பவன், பரஸ்திரீயை நாடாதவன் மற்றவர்களுக்குத் துன்பமளிக்காமல் குடும்ப போஷணம் செய்பவன், எல்லா ஜீவன்களுக்கும் அபயம் அளிப்பவனுமான சூத்திரன் சொர்க்கத்தை அடைந்துவிடுகிறான்.

இவ்வாறு தர்மமே அனைவருக்கும் உத்தம கதியளிக்கும் சிறந்த சாதனம் ஆகும். பலனை எதிர்பாராமல் நடத்தப்படும் தர்மம் சம்சார தளையிலிருந்து விடுதலை அளித்துவிடுகிறது. தர்மத்தை விடச் சிறந்த பாவத்தை அழிக்கும் மற்றொரு உபாயம் கிடையாது. ஆகவே, கிடைத்தற்கரிய மனித வாழ்க்கையைப் பெற்றவர் எப்போதும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தர்மத்தை விரும்பும் மனிதனுக்கு உலகில் கிடைக்காதது எதுவும் இல்லை. பிரம்மா இவ்வுலகில் எந்த வர்ணத்துக்கு எந்த தர்மத்தை அமைத்துள்ளாரோ, அதைக் கடைப்பிடித்து அவன் தன் பாவங்களை அழித்துவிட முடியும்.

மனிதன் தன்னுடைய வர்ணத்தின் கர்மங்களை விட்டு விடாமல் இருப்பதே அவனுடைய தர்மமாகும். அதைப் பலனை எதிர்பாராமல் செய்யும் மனிதன் சித்தி கிடைத்து விடுகிறது. தர்மம் குணமற்றதாக இருந்தாலும் பாவத்தை அழிக்கிறது. பாவம் அதிகரித்தால் அது அவனுடைய தர்மத்தை அழித்துவிடுகிறது.

தர்மம், பாவம் இவற்றின் அதிகரிப்பும் குறைவும்

தர்மத்தின் தத்துவம் சூக்ஷ்மமானது; சனாதனமானது; அறிய முடியாதது; நித்யமானது. மிகப்பெரியவர்களும் அதில் மூழ்கிவிடுகிறார்கள். சிறிது குளிர்ந்த நீர் அதிக சூடான நீரில் கலக்கப்படும்போது அப்போதே சூடாகிவிடுகிறது. அதேபோல சிறிதளவு சூடான நீர் அதிகான குளிர்ந்த நீரில் கலக்கப்பட்டால் அனைத்தும் குளிர்ந்துவிடுகிறது. அதன் வெப்பத்தன்மை வீணாகிவிடுகிறது.

அதுபோல புண்ணியமோ, பாவமோ எது அதிகமாக இருக்கிறதே, அது சிறிதளவு பாவம் அல்லது புண்ணியத்தை விரைவில் அழித்துவிடுகிறது.

பாவம், புண்ணியம் இரண்டும் சிறிதாக இருந்தால் மறைவாக வைப்பது அதிகமாகிறது. வெளிப்படையாகக் கூறப்படுவது கூடியமாகிவிடுகிறது. செய்த பாவத்தை மற்றவர்களிடம் கூறுவதாலும், வருத்தப்படுவதாலும் அழிந்துவிடுகிறது. அதுபோல தர்மமும் தன் வாயால் மற்றவர்களிடம் கூறப்படும்போது அழிந்துவிடுகிறது. மறைத்தாலும் இவ்விரண்டும் அதிகமாகிவிடுகின்றன.

ஆகவே, அறிவுள்ள மனிதன் தன் பாவத்தை மறைக்க முயற்சிக்காமல் வெளிப்படுத்த வேண்டும். பாவத்தை வெளிப்படையாகக் கூறினால் பாவம் அழிந்துவிடுகிறது. ஆகவே எப்போதும் பாவத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும். தர்மத்தை ரகசியமாக வைக்கவும் வேண்டும்.

9.3 வீணான ஜன்மங்கள்; பலனற்ற தானங்கள்;
 பொருளற்ற வாழ்க்கை; தானங்களின் லக்ஷணம்;
 தானத்திற்குரிய பாத்திரம்; பிராமணர்களின் மகிமை -
 ஆகியவற்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் விளக்குதல்
 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியவை

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

இங்கு கூறப்படும் உண்மையான உத்தம உபதேசம் மிகவும் பவித்ரமானது; பாவங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கக் கூடியவையாகும்.

வீணான பிறவிகள் 14

தர்மத்தை அழிப்பவர்கள்; லோபிகள்; பாவிகள்; பலி வைச்வதேவம் செய்யாமல் உண்பவர்கள். பரஸ்திரீயை நாடுபவர்கள்; உணவில் பேதம் செய்பவர்கள்; பொய் கூறுபவர்கள்; உற்றார் உறவினருக்குத் துன்பமளித்து தனியாக இனிப்பை உண்பவர்கள்; தாய்-தந்தை, ஆசிரியர், குரு, மாமா-மாமி இவர்களை அடிப்பவர்கள் அல்லது வைபவர்கள், பிராமணனாக இருந்தும் சந்தியோபாசனம் செய்யாதவர்கள், அக்னி ஹோத்திரத்தை விட்டு விட்டவர்கள், சிராத்தம், தர்ப்பணம் ஆகியவற்றை அளிக்காதவர்கள், பிராமணனாக இருந்து சூத்திரனின் அன்னத்தை உண்பவர்கள், பகவான் விஷ்ணு, சங்கரன் மற்றும் பிரம்மா அல்லது பிராமணருடைய பக்தர் அல்லாதவர்கள் ஆகிய இந்த 14 வகை மனிதர்கள் அதமர்கள். இந்தப் பாவிகளின் பிறவி வீணானதாகும்.

பலனற்ற தானங்களின் வகை 55

சிரத்தையின்றி அளிக்கப்படும் தானம், அவமானம் செய்து அளிக்கப்படும் அன்னம், வெளிப்பகட்டிற்காக அளிக்கப்படுவது, வெளி வேஷக்காரனுக்கு அளிக்கப்படுவது, சூத்திரனுக்கு சமமான மனிதனுக்கு அளிக்கப்படுவது, தன் வாயால் வருணிக்கப்படும் தானம், கோபத்தோடு அளிக்கப்படுவது, அளித்த பின் அதற்காக வருந்தும் தானம், தற்பெருமையால் சம்பாதித்து அளிக்கப்படும் அன்னம், பொய் சொல்லிக் கொண்டு வந்த அன்னம், பிராமணனுடைய செல்வத்தைக் கொண்டு அளிக்கும் தானம், திருடிக் கொண்டு வந்த, களங்கப்பட்ட மனிதனின் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த செல்வத்தால் அளிக்கப்பட்ட தானம் (12)

பதிதனான பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படுவது. வேதமில்லாத புருஷனுக்கு அளிக்கப்படுவது, எல்லோரிடமும் யாசிப்பவனுக்கு அளிக்கப்படுவது சம்சாரமற்ற பதிதர்களுக்கு அளிக்கப்படுவது, முதலில்

சன்யாசம் பெற்றுப் பிறகு இல்லறத்தில் பிரவேசித்தவருக்கு அளிக்கப்படும் தானம், வேசியிடம் செல்லும் புருஷனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம், மாமியார் வீட்டில் காலம் தள்ளும் பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படுவது, கிராமம் முழுவதிலும் யாசகம் செய்பவன் பெறும் தானம், நன்றியவற்றவனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் (9)

பாவம் செய்பவன், வேதத்தை விற்பவன், பெண் வேஷத்தில் இருப்பவன். அரசு சிப்பந்தி, ஜோதிடன், தாந்திரிகன், சூத்திரப் பெண்ணுடன் சம்பந்தம் உடையவன், ஆயுதத்தால் வாழ்க்கை நடத்துபவன், வேலை செய்பவன், பாம்பு பிடிப்பவன், புரோகிதம் செய்பவன், வைத்தியன் ஆகிய இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் (12)

வியாபாரம் செய்பவன், தாழ்ந்த மந்திரம் ஐபித்து பிழைப்பவன், சூத்திரன் வீட்டில் காலம் தள்ளுபவன், சம்பளம் பெற்று ஆலயத்தில் பூஜை செய்பவன், தெய்வத்தின் செல்வத்தை சாப்பிடுபவன், ஓவியம் எழுதுபவன், ஆடல், பாடல் இவற்றை அரங்கில் நடத்திப் பிழைப்பவன், மாமிசத்தை விற்று வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்பவன், சேவா காரியம் செய்பவன், பிராமணனுக்குரிய ஆசாரமின்றித் தன்னை பிராமணன் என்று கூறிக் கொள்பவன், உபதேசம் அளிக்கும் சக்தியற்றவன், வட்டி வாங்குபவன், தீய நடத்தை உடையவன் முதலியவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் (13)

அக்னிஹோத்ரம் சந்தியோபாசனை செய்யாதவன், சூத்திரனுடைய கிராமத்தில் வசிப்பவன், பொய் வேஷம் தரிப்பவன், எல்லோரோடும் எல்லாவற்றையும் தின்பவன், நாஸ்திகன், தர்மத்தை விற்பவன், தாழ்ந்த குணமுடையவன், பொய் சாட்சி அளிப்பவன், கபட நீதியுடன் மக்களிடையே சச்சரவை உண்டாக்கும் பிராமணன் இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் (9)

ஆகிய இந்த 55 வகை தானங்களும் பலனின்றிப் போவன ஆகும். இவ்வாறு பெயரளவிற்கே பிராமணனாக உள்ள அதர்மர்கள் தன்னையும் உத்தாரம் செய்து கொள்ள முடியாது. மற்றவர்களையும் உத்தாரம் செய்ய முடியாது. மேற்கூறிய பிராமணர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் அதிகமானதாலும் சாம்பலில் விடப்பட்ட நெய் ஆஹுதியைப்போல வீணாகிவிடுகிறது. அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தானத்தால் ஏதேனும் பலன் ஏற்படுமானால் அதை அரக்கர்களும், பிசாசர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் கொள்ளையடித்துவிடுகிறார்கள்.

வீணான வாழ்க்கை வாழும் மனிதர்கள் 6

பகவான் விஷ்ணுவையும், சங்கரனையும் பு தேவர்களான பிராமணர்களையும் சரணடையாதவர்கள், வீண் தர்க்க வாதத்தில் பற்று கொண்டு, நாஸ்திக வழியைப் பின்பற்றி, தேவர்களை நிந்தித்து நல்ல நடத்தையை விட்டுவிட்டவர்கள், நாஸ்திகர்களின் சாஸ்திரத்தைப் படித்து பிராமணனையும் யாகங்களையும் நிந்திப்பவன், துர்க்கை, கார்த்திகேயன், வாயு, அக்னி, நீர், சூரியன், தாய்-தந்தை, குரு, இந்திரன் மற்றும் சந்திரனை நிந்திப்பவர்கள், செல்வம் இருந்தாலும் தான-தர்மம் செய்யாதவர்கள், மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் இனிப்பைத் தனியாகவே உண்பவன் ஆகிய 6 வகை மனிதர்கள் வீணாக வாழ்பவர்கள் ஆவர்.

தானம் பலன் தரும் சமயங்கள்

தமோ குணமுடைய மனிதர்கள் அளிக்கும் தானத்தின் பலனை மனிதன் கர்ப்பத்திலிருக்கும்போது அனுபவிக்கிறான். அசுரையோடும், பொறாமை யோடும், செல்வப் பேராசையுடன் ஆடம்பரத்திற்காக அளிக்கப்படும் தானத்தின் பலனைப் பால்யவயதில் அனுபவிக்கிறான். போகங்களை அனுபவிக்க சக்தியற்ற, வியாதினால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதன் அளிக்கும் தானத்தின் பலன் முதுமையில் உண்டாகிறது.

நீராடி, புனிதமாகி, மனத்தையும் புலன்களையும் மகிழ்ச்சியாக வைத்து சிரத்தையோடு தானமளிப்பவன் அதன் பலனை அவன் வாலிப பருவத்தில் அனுபவிக்கிறான். அளிக்கத் தகுந்த பொருளை எடுத்துச் சென்று, பக்தியோடு நல்ல பாத்திரத்திற்குத் தானம் செய்பவன் மரணமடையும் வரை ஒவ்வொரு பருவத்திலும் அந்த தானத்தின் பலனைப் பெறுகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தானம், அதன் பலன், அதன் கதி இவை மூன்று வகையாதல்

தானமும், அதன் பலனும் சாத்விக, ராஜஸ, தாமஸ என்னும் குணபேதத்தால் மும்மூன்று வகையாகின்றன. அதன் கதியும் மூன்று வகையாகிறது. தானம் அளிப்பது கடமை என்று நினைத்து, தனக்கு உபகாரம் செய்யாத பிராமணனுக்கும் அளிக்கப்படும் தானம் சாத்வீகமானது. பெரிய குடும்பம் உடைய, ஏழையான வேத வித்வானான பிராமணனுக்கு மகிழ்ச்சியோடு அளிக்கப்படும் தானம் சாத்வீக என்று கூறப்படும்.

வேதத்தின் ஒரு அக்ஷரத்தைக் கூட அறியாத, வீட்டில் போதுமான

அளவு செல்வமுடைய, முன்பு தனக்கு உபகாரம் செய்த பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் ராஜஸமாகும்.

பலி, வைஸ்வதேவம் செய்யாத பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படுவது வேத ஞானம் இன்றி திருடுபவனுக்கு அளிக்கப்படுகிறது. சினம், திரஸ்காரம், கவலை, அவமதிப்பு ஆகியவற்றுடன் சேவகனுக்கு அளிக்கப்படுவன தாமஸ தானமாகும்.

மூவகை தானத்தை ஏற்பவர்களும், தானத்தின் பலனும்

சாத்விக தானத்தைத் தேவர்களும், பித்ருக்களும், முனிவர்களும், அக்னியும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அந்த தானத்தால் மிகுந்த திருப்தியடைகிறார்கள். ராஜஸ தானத்தை தானவ, தைத்ய, கிரஹ, யக்ஷ, ராக்ஷஸர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். பித்ருக்களும், தேவர்களும் பயன்படுத்துவதில்லை. தாமஸ தானத்தின் பலனை, பாவிகளும், தவறான கர்மங்களைச் செய்யும் பிரேத, பிசாசர்களும் அனுபவிக்கின்றன.

சாத்விக தானங்களின் பலன் உத்தமமானதாகக் கூறப்படுகிறது. ராஜஸ தானங்களின் பலன் மத்யமானதென்றும், தாமஸ தானங்களின் பலன் அதர்மம் என்றும் கூறப்படுகிறது. நேரில் சென்று அளிக்கப்படும் தானம் உத்தமமானது; தானம் பெறுபவரை வரவழைத்துக் கொடுப்பது மத்தியமானது. யாசிப்பவனுக்கு தானம் அளிப்பதன் பலன் துச்சமானதாகும். யாசிக்காதவனுக்கு தானம் அளிப்பவனே உத்தம கதியை அடைகிறான் அழைத்து, தானம் அளிப்பவன் மத்திய கதியை அடைகிறான். யாசிப்பவனுக்குக் கொடுப்பவன் தாழ்ந்த கதியை அடைகிறான்.

இதில் தெய்வீக கதி உத்தமமானது என்றும், மானுஷ கதியை மத்யமம் என்றும், பசு-பக்ஷிகளுடையதை நீசகதி என்றும் இவை மூன்றாகக் கருதப்படுகின்றன. தானத்திற்கு உத்தம பாத்திரமான அக்னிஹோத்திர பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படுவது அக்ஷயமாகும். ஆகவே மன்னன் வேறு வித்வான்களான ஏழை பிராமணர்களின் போஷனையை தானே ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். செல்வமுள்ள பிராமணர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். செல்வம் இல்லாத ஏழை பிராமணர்களுக்கு தானமளித்து அவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் நோயாளிக்கே மருந்து அவசியமாகிறது. வியாதியற்றவனுக்கு மருந்தால் என்ன பிரயோஜனம்?

தானத்தின் சிறப்பு

தானம் அளிப்பவனின் பாவம் அந்த தானத்துடனேயே தானம்

பெறுபவனிடம் சென்றுவிடுகிறது. அவனுடைய புண்ணியம் தானமளித்த தாதாவிற்குக் கிடைத்து விடுகிறது. ஆகவே, பரலோகத்தில் தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் மனிதன் எப்போதும் தானமளித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். வேத வித்தையைப் பயின்று, தூய நடத்தையுடன், சூத்திரர்களின் அன்னங்களை ஏற்காத வித்வான்களை மிகப்பெரிய தானங்களின் நிதியாக்க வேண்டும். தன் கணவன் உண்டு மீதமான அன்னத்தை ஆயிரம் மடங்கு குணமுடையதாகக் கருதி, அதைப் பெறக் காத்திருக்கும் மனைவியரைப் பெற்றிருக்கும் பிராமணர்களைப் போஜனத்திற்காக அழைக்க வேண்டும். தரித்திரர்களான பிராமணர்கள் அழைக்கப்பட்டு அவநம்பிக்கையுடன் திரும்பக்கூடாது. அவர்களைத் திருப்தி செய்தே அனுப்ப வேண்டும். விஷ்ணுபகவானிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்தியவர்கள், சரணடைந்தவர்கள் அவரைப் பூஜிப்பவர்களை மன்னன் பூஜை செய்ய வேண்டும்.

மேலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறிய சில உபதேசங்கள்

என்னுடைய பக்தர்களைப் புனிதமாக்குவதற்காக, நான் ஒவ்வொரு நாளும் இரு சமயத்திலும், மாலையிலும் வியாபித்துள்ளேன். என்னுடைய இந்த நியமம் ஒருபோதும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே, என்னுடைய பாவமற்ற பக்தர்கள் ஆத்ம தூய்மைக்காக, மாலை வேளையில் எப்போதும் ‘ஓம் நமோ நாராயணா’ என்னும் மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும். மாலை நேரத்தில் அஷ்டாக்ஷர மந்திர ஜபம் செய்வதால் பாவங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன.

ஆகவே, உள்ளத் தூய்மைக்கு ஒவ்வொரு பிராமணனும் இரண்டு காலமும் சந்தியா வந்தனம் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு சந்தியோபாசனம் மற்றும் ஜபம் செய்பவனையே தேவ காரியங்களுக்கும், சிராத்தத்திற்கும் நியமிக்க வேண்டும். அவனை ஒருபோதும் நிந்திக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் நிந்தனை செய்யப்படும்போது பிராமணன் சிராத்தத்தை அழித்துவிடுகிறான்.

மகாபாரதம், மனுஸ்மருதி, அங்கங்களுடன் நான்கு வேதங்கள், ஆயுர்வேத சாஸ்திரம் ஆகிய நான்கும் சித்தமான உபதேசமளிப்பவை. ஆகவே, தர்க்கத்தின் மூலம் இவற்றை மறுக்கக்கூடாது. தர்மத்தை அறிந்தவன் தேவ சம்பந்தமான காரியங்களில் பிராமணர்களைப் பரீக்ஷை செய்யக்கூடாது பிராமணர்களைப் பரீக்ஷை செய்பவர்களுக்கு மிகுந்த நிந்தை உண்டாகிறது. பிராமணனை நிந்திப்பவன் நாயாகப் பிறக்கிறான். பிராமணன் மீது குற்றம் சாட்டுபவன் கழுதையாகிறான். அவனை திரஸ்கரிப்பதால் கிருமியாகிறான் அவனை த்வேஷம் செய்வதால் புழுவாகப் பிறக்கிறான்.

பிராமணனின் மேன்மையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உபதேசித்தல்

பிராமணன் தீய நடத்தை உடையவனாக இருந்தாலும், நல்ல நடத்தை உடையவனாக இருந்தாலும், சடங்குகள் ஆனவனோ, ஆகாதவனாகவோ இருந்தாலும் அவனை அவமானம் செய்யக்கூடாது. ஏன் எனில் பிராமணன் நிறு பூத்த நெருப்புக்கு இணையானவன். அறிவுடையவன் கூடித்திரியன், பாம்பு, வித்வானான பிராமணன் இவர்கள் பலவீனமாக இருந்தாலும் ஒருபோதும் அவர்களை அவமதிக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் இந்த மூவரும் அவமதிக்கப்படும்போது அவமதிப்பவனை பஸ்பமாக்கிவிடுகிறார்கள்.

எல்லா நிலையிலும் அக்னி பெரும் தேவன் என்பதுபோல, எல்லா நிலையிலும் பிராமணனும் பெரும் தேவனாவான். அங்கவீனன், ஒரு கண் உடையவன், கூனன், குள்ளன் ஆகிய பிராமணர்களை தேவ காரியங்களில் வேதத்தில் சிறந்த பிராமணர்களோடு நியமிக்க வேண்டும். அவர்களிடம் சினம் கொள்ளவும், அவர்களுக்குப் பிடிக்காததைச் செய்யவும் கூடாது. ஏன் எனில் பிராமணர்களுக்கு சினமே ஆயுதமாகும். அவர்கள் கைகளால் அடிப்பதில்லை. இந்திரன் அசுரர்களை வஜ்ரத்தால் அடிப்பது போலப் பிராமணர்கள் பகைவர்களை சினத்தால் அடித்து விடுகிறார்கள்.

சொர்க்கவாசி தேவர்கள் ஹவிஸ்யத்தையும், பித்ருக்கள் கவ்யத்தையும் பிராமணர்களின் கையாலேயே ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றால் அவர்களை விடச் சிறந்தவர்கள் வேறு யார் இருக்க முடியும்? பிராமணன் பிறவியிலேயே தர்மத்தின் சனாதன உருவமாவான். அவன் தர்மத்திற்காகவே தோன்றியவன்; பிரம்ம பாவத்தை அடையும் திறமை உடையவன். பிராமணன் தன்னுடையதையே உண்கிறான்; தன்னுடையதையே அணிகிறான்; தன்னுடையதையே அளிக்கிறான். மற்றவர்கள் பிராமணனின் தயவாலேயே போஜனம் செய்கிறார்கள். ஆகவே பிராமணர்களை ஒருபோதும் அவமானம் செய்யக்கூடாது. ஏன் எனில் அவர்கள் எப்போதும் என்னிடம் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்) பக்தி உடையவர்கள்.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட என்னுடைய ரகசியமான களங்கமற்ற சொரூபத்தின் ஞானம் உடைய பிராமணர்களை பூஜிக்க வேண்டும். வீட்டிலோ, வெளியிலோ, பகலிலோ, இரவிலோ பிராமணர்களை எப்போதும் சிரத்தையுடன் பூஜித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். பிராமணனுக்குச் சமமான தேவனும், ஈடான குருவும், சிறந்த பந்துவும், பிராமணனைக் காட்டிலும் சிறந்த நிதியும் கிடையாது. எந்த தீர்த்தமும், புண்ணியமும் கூடப் பிராமணனை விடச் சிறந்ததல்ல. பிராமணனை விடச் சிறந்த புனிதனும், புனிதமாக்குபவனும் இல்லை.

பிராமணனை விடச்சிறந்த தர்மமோ, உத்தம கதியோ கிடையாது. பாவ கர்மங்களால் நரகத்தில் விழுபவனை ஒரு நல்ல பிராமணன் கூட உத்தாரம் செய்துவிடுவான்.

நல்ல பாத்திரமான பிராமணன், இளமை முதல் அக்னி ஹோத்ரம் செய்பவன், சூத்திரனின் அன்னத்தை விட்டவன், சாந்தர்களும், என்னுடைய பக்தர்களும் ஆகியவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் அக்ஷயமானது. தானமளித்து அவனைப் பூஜித்து, தலைவணங்கி, மதிப்பளித்து, உரையாடும்போது அவன் மனிதனை திவ்ய லோகத்தில் சேர்த்துவிடுகிறான்.

என்னுடைய குணங்களையும், லீலைகளையும் படிப்பவன், என்னை வணங்குபவன், தியானம் செய்பவன் ஆகிய வரை தரிசனமும், ஸ்பரிசமும் செய்பவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். என்னுடைய பக்தர்களாக, என்னிடம் உயிரை வைத்துள்ளவர்களாக, என் மகிமையைப் பாடுபவர்களாக, என்னையே சரணடைந்திருப்பவர்களாக, வேத வித்வானாக புலன்களை வென்றவர்களாக, சூத்ரான்னத்தில் இருந்து விலகியவர்களாக, தூய ரஜத்திலிருந்தும், வீரியத்திலிருந்தும் தோன்றிய புண்ணியாத்மாக்களின் தரிசனமே ஒரு மனிதனைப் புனிதமாக்கிவிடுகிறது. அத்தகையவர்களின் வீட்டிற்குத் தானே சென்று பக்தியுடன் சிறந்த தானமளிக்க வேண்டும். அந்த தானம் சாதாரண தானத்தை விட கோடி மடங்கு பலன் அளிப்பதாகும்.

தூங்கும்போதும், விழிக்கும்போதும், வீட்டிலும், வெளியிலும் எந்த பிராமணனுடைய இதயத்தில் பக்தியின் காரணமாக நான் ஒருபோதும் விலகியிருப்பதில்லையோ, அத்தகைய சிறந்த பிராமணர்கள், பூஜிப்பதாலும் தரிசனத்தாலும், ஸ்பரிசத்தினாலும், சம்பாஷணையாலும் மட்டுமே மனிதனை எப்போதும் புனிதமாக்கி விடுகிறார்கள். இத்தகைய என்னுடைய பக்தர்களுக்கு அளிக்கும் எல்லா தானங்களும் சொர்க்கத்தை அடைவிப்பன வாகும்.

9.4 தூய்மையான மற்றும் குற்றமுள்ள பிறவிகள்;
 பிராமணர்களில் உத்தம-மத்திம வேறுபாடுகள்;
 அவர்களின் ஆசாரக் குற்றங்கள்; பிராமணர்களின்
 குறை-நிறைகள்; காயத்ரி மந்திரத்தின் மகிமை
 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியவை

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

தூய்மையுடைய பிறவி; மாசடைந்த பிறவி - விளக்கம்

பிறவியின் தூய்மையாலேயே இவ்வுலகம் நிலைத்துள்ளது. தூய்மையற்ற பிறவியால் இவ்வுலகம் அழிந்துவிடுகிறது. பிரம்மசரியத்தை முறைப்படி பாலனம் செய்யும், பிரம்மசரிய விரதம் ஒருபோதும் பங்கப்படாதவனே சிறந்த பீஜமாகும். அவனுடைய விதையே சுபமானது. இதேபோல தாய் தந்தையரால் உத்தம குலத்தில் தோன்றிய கன்னியே களங்கப்படாத பிறவியுடையவள். பிராஹ்ம முதலிய உத்தமமான விவாக முறையில் மணம் செய்விக்கப்பட்டவளே உத்தமமான பெண்ணாகக் கருதப்படுகிறாள். அவளுடைய பிறவியே சிறந்ததாகும்.

எந்தப் பெண் மனம், வாக்கு, செயலால் பரபுருஷனோடு சேருகிறாளோ அவளுடைய பிறவி கர்ப்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் தகுதி உடையதல்ல. களங்கப்பட்ட பெண்ணிடம் இருந்து தோன்றியவன் யாகம், சிராத்தம், தானம், போஜனம், சம்பாஷனை, சயனம், சம்பந்தம் முதலியவற்றில் சேர்த்துக் கொள்ளத் தகுந்தவனல்ல. மணம் செய்விக்காத கன்னியிடம் இருந்து பிறந்தவன், விவாக சமயத்தில் கர்ப்பவதியானவளுக்குத் தோன்றியவன், கணவன் உயிருடன் இருக்கும்போதே பிற ஆண் மூலம் தோன்றியவன், கணவன் இறந்த பிறகு பரபுருஷனிடமிருந்து தோன்றியவன், சந்நியாசியின் வீரியத்திலிருந்து தோன்றியவன், பதிதனான மனிதனிடமிருந்து தோன்றியவன் ஆகிய ஆறுவகை சண்டாள பிராமணர்கள் உள்ளனர். இவர்கள் சண்டாளர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள்.

எங்கு வேண்டுமானாலும், எந்தவகைப் பெண்ணுடனும் அல்லது சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணுடனும் சேரும் பாவாத்மா தன்னிச்சைப்படி நடப்பவன் ஆவான். அவனுடைய பீஜம் அல்லது வீரியம் அசுபமானது. அந்த தூய்மையற்ற வீரியம் எந்த தூய பிறவியுடைய பெண்ணிற்கும் தகுந்தது அல்ல. அவனுடைய சேர்க்கையால் நாய் நக்கிய ஹவிஸ்யத்தைப்போல, தூய பிறவியும் களங்கமாகி விடுகிறது.

வீரியமே ஆத்மா என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே மனிதன் எல்லா வகையாலும் முயன்று தன் வீரியத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பிரம்மசரிய பாலனத்தால் ஒரு மனிதன் ஆயுள், தேஜஸ், பலம், வீரியம், அறிவு, லக்ஷ்மி, பெரும் புகழ், புண்ணியம் மற்றும் என்னிடம் பிரேமையையும் அடைகிறான். இல்லறத்தில் இருந்து, அகண்ட பிரம்மச்சரிய பாலனம் செய்து பஞ்ச யக்ஞ அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபடுபவர்களே பூமியில் தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பவர்கள் ஆவர். ஒவ்வொரு நாளும் காலை, மாலை முறைப்படி சந்தியோபாசனை செய்பவர்கள் வேதம் என்ற படகின் உதவியுடன் இந்த சம்சாரக் கடலில் இருந்துதானே கரையேறிவிடுகிறார்கள். மற்றவர்களையும் கரையேற்றிவிடுகிறார்கள்.

காயத்ரி மந்திரத்தின் மகிமை

வேத மாதா காயத்ரி தேவி எல்லோரையும் புனிதப்படுத்துகிறவர். காயத்ரி தேவியை ஜபம் செய்யும் பிராமணன் கடல் வரையுள்ள பூமியைத் தானமாகப் பெற்றாலும் அதனால் குற்றமடைவதில்லை. சூரியன் முதலிய கிரகங்களில் அசுப ஸ்தானத்தில் இருந்து தீமை செய்பவர்களும் காயத்ரி ஜப பிரபாவத்தால் சாந்தமாகிறார்கள். சுகமான, நன்மையளிக்கும் பலனைத் தருகிறார்கள். கொடிய கர்மங்கள் செய்யும் பேருருவ பிசாசுகள் இருக்கும் இடத்திலும் அவை அந்த பிராமணனுக்குத் தீங்கு செய்வதில்லை.

வைதிக விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் பிராமணன் பூமியில் மற்றவர்களைப் புனிதமாக்குகிறான். நான்கு வேதங்களிலும் இந்த காயத்ரி சிறந்ததாகும். பிராமணன் அல்லாத, பிரம்மசரியத்தைப் பாலனம் செய்யாத தீய கர்மங்களைச் செய்யும் பெயரளவிற்கு பிராமணன் என்று கூறப்படுபவனும் காயத்ரி மந்திர ஜபத்தால் பூஜைக்குரியவன் ஆகிவிடுகிறான். அவ்வாறு இருக்கும்போது காலை மாலை சந்தியோபாசனம் செய்யும் மனிதர்கள் காயத்ரியை உச்சரிக்கும்போது அடையும் பெருமையைக் கூற வேண்டியதில்லை.

பூர்புவ: ஸ்வ: என்னும் வ்யாக்ருதிகளோடு காயத்ரி ஜபம் செய்யும், வேதம் ஓதும் பிராமணனே புலன்களை வென்றவன்; வித்வான்; பூ தேவனாவான். காயத்ரி ஜபத்துடன் ஒவ்வொரு நாளும் சந்தியோபாசனை செய்பவர்கள் ஐயமின்றி பிரம்மலோகத்தை அடைகின்றனர். காயத்ரி மந்திரத்தை மட்டும் அறிந்த பிராமணனும் நியமத்தோடு வாழ்ந்தால் அவன் சிறந்தவனாவான். ஆனால் நான்கு வேதங்களில் வித்வானாக இருந்தாலும், நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்காதவன் உத்தமனாகக் கருதப்படுவதில்லை.

பழைய காலத்தில் தேவர்களும், ரிஷிகளும் பிரம்மாவிற்கு எதிரில் காயத்ரி மந்திரத்தையும், நான்கு வேதங்களையும் தராசில் வைத்து நிறுத்தினர். அப்போது காயத்ரியின் தட்டே நான்கு வேதங்களைக் காட்டிலும் பாரமுடையதாக நிரூபிக்கப்பட்டது. வண்டுகள் மலர்களில் இருந்து அவற்றின் சாரமான தேனை எடுப்பதுபோல வேதங்கள் அனைத்திலிருந்தும் அவற்றின் சாரமான காயத்ரி ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, காயத்ரி வேதங்கள் அனைத்தின் பிராணன் என்று கூறப்படுகிறது.

காயத்ரி இல்லாமல் வேதங்கள் அனைத்தும் உயிரற்றவை ஆகும். நியமத்திலிருந்தும், நன்னடத்தையிலிருந்தும் தவறிய பிராமணன் நான்கு வேதங்களிலும் வித்வானாக இருந்தாலும் அவன் நிந்தைக்கே பாத்திரமாவான். ஆனால் சீலமும், சதாசாரமும் உடைய பிராமணன் காயத்ரியை மட்டுமே ஜபித்து சிறந்தவனாகி விடுகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரம் காயத்ரி மந்திரம் ஜபித்து சிறந்தவனாகிவிடுகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரம் காயத்ரி மந்திரம் ஜபிப்பது உத்தமமாகும். நூறு மந்திரத்தை ஜபிப்பது மத்யமம்; பத்து முறை ஜபம் செய்வதும் அத்தகையதே. காயத்ரி எல்லாப் பாவங்களையும் அழிப்பதாகும்.

பிராமண பூஜையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் திருப்தியடைதல்

ஒருவன் ஆயிரம் பாரம் குங்குலீயம் முதலிய நறுமண பொருட்களை எரித்து எனக்கு தூபம் அளிப்பது; எப்போதும் நமஸ்காரம் செய்வது. நன்கு பூஜையும், பரிசுகளும் அளிப்பது; ரிக் வேத, யஜுர்வேத, சாமவேத துதிகளால் துதிப்பது. ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் பிராமணனை திருப்தி செய்பவனிடமே நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். பிராமண பூஜையால், என் பூஜை ஆகிவிடுகிறது. பிராமணனைக் கடுமையான சொற்களால் கூறும்போது, என்னையே கடும் சொற்களால் கூறுவது போலாகிறது.

பிராமணர்களுக்குப் பூஜை செய்பவர்களின் சிறந்த கதி என்னிடத்திலேயே உள்ளது. ஏன் எனில் புவியில் பிராமணர்களின் உருவில் நானே வாசம் புரிகிறேன். என்னிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்திப் பிராமணனைப் பூஜை செய்தால் அவனை நான் என்னுடைய சொருபமாகவே கருதுகிறேன். பிராமணன் கூனனாக, பார்வையற்றவனாக, குள்ளனாக, தரித்திரனாக, வியாதியஸ்தனாக இருந்தாலும் வித்வான்கள் ஒருபோதும் அவர்களை அவமானம் செய்யக்கூடாது. ஏன் எனில் அவர்கள் அனைவரும் என்னுடைய சொருபமே ஆனவர்கள்.

கடல் வரை உள்ள பூமியின் மீது உள்ள சிறந்த பிராமணர்கள்

அனைவரும் என்னுடைய சொருபமானவர்கள். அவர்களைப் பூஜை செய்வதால் என்னுடைய பூஜை நடந்துவிடுகிறது. நான் இந்தப் புவியில் பிராமணன் உருவில் வாசம்புரிகிறேன் என்னும் விஷயத்தைப் பல அஞ்ஞானிகள் அறிய மாட்டார்கள்.

பிராமணர்களை அவமதிப்பதால் அடையும் துன்பங்கள்

பிராமணர்களைத் திட்டி, நிந்தித்து மகிழ்பவர்கள் யமலோகம் செல்லும்போது சிவந்த கண்கள் உடைய யமராஜனால் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர். நெருப்பில் காய்ச்சிய இடுக்கியால் அவர்களுடைய நாக்கு பெயர்க்கப்படுகிறது. பிராமணர்களிடம் பக்தி செய்யாமல், வைதிக மரியாதையை மீறி, பாவம் நிரம்பிய பார்வையுடன் பார்த்து, த்வேஷம் செய்பவர்கள் யமலோகம் செல்லும்போது, யமராஜனின் கட்டளைப்படி வளைந்த அலகுள்ள மிகப்பெரிய பறவைகள் அவர்களுடைய கண்களை ஒரு நொடியில் பிடுங்கிவிடுகின்றன.

பிராமணர்களை அடித்து அவர்களின் உடல்களில் ரத்தம் பெருகச் செய்பவன், எலும்பை உடைக்கிறவன் அல்லது உயிரை எடுப்பவனாகிய மனிதன் வரிசையாக 21 நரகங்களில் தன்னுடைய பாவத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறான். முதலில் சூலத்தில் ஏற்றப்படுகிறான். பிறகு தலைகீழாக நெருப்பில் தொங்கவிடப்படுகிறான். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் நெருப்பில் வேக வைக்கப்படுகிறான். அந்த தீய அறிவுடையவன் பயங்கரக் கொடுமையிலிருந்து விடுபட முடியாமல் பாவங்கள் தீரும் வரை துன்பத்தை அனுபவிக்கிறான்.

பிராமணர்களை அவமதிப்பதற்காகவும், கொன்றுவிடுவதற்காகவும் அவர்களைத் தாக்குபவர்கள் லக்ஷம் ஆண்டுகள் தாமிஸ்ர நரகத்தில் வேக வைக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, பிராமணர்களிடம் ஒருபோதும் அமங்கலச் சொல்லையோ, கடுமையான சொல்லையோ பேசி அவர்களை அவமதிக்கக்கூடாது. பிராமணர்களை இனிய வாக்கால் பூஜை செய்யும் மனிதர்கள் என்னையே பூஜை செய்தவர்களாவார்கள். பிராமணர்களை வைபவர்களும், அதட்டுபவர்களும், என்னையே வைகிறார்கள். என்னையே (ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்) அதட்டுகிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

9.5 யமலோக வருணனை; துன்புறுபவர்; சுகம் பெறுபவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92, 96

யமலோக வருணனை; ஜீவனின் யமலோக யாத்திரை

மனித உலகிலிருந்து யமலோகம் 86 ஆயிரம் யோஜனை தொலைவில் உள்ளது. இதன் இடையில் உள்ள வழியில் மரங்களின் நிழலோ, குளங்களோ, கிணறுகளோ, நீர் நிலைகளோ இல்லை. அந்த வழியில் எங்கும் மண்டபம், இருக்கை, தண்ணீர்ப்பந்தல், வீடு, மலை, நதி, குகை, கிராமம், ஆசிரமம், தோட்டம், வனம் போன்றவையும் தங்குவதற்கு இடமும் இல்லை.

மரண காலம் வந்ததும் ஜீவன் துடிதுடிக்கிறது. அப்போது காரண தத்துவமான சரீரத்தை விட்டுவிடுகிறது. பிராணன் கழுத்து வரை வந்துவிடுகிறது. வாயுவின் வசப்பட்டு ஜீவன் பலவந்தமாக இந்த சரீரத்தில் இருந்து வெளியேற நேருகிறது. ஆறு கோசங்கள் உடைய சரீரத்தில் இருந்து வெளியேறி வாயு ரூபம் தரித்த ஜீவன் வேறொரு கண்ணுக்குப் புலப்படாத சரீரத்தில் பிரவேசிக்கிறது. அந்த சரீரத்தின் உருவம், நிறம், அளவு அனைத்தும் முதல் சரீரத்திற்குச் சமமாகவே இருக்கிறது. அதில் புகுந்த ஜீவனை யாரும் பார்க்க முடியாது. தேகதாரிகளின் அந்தராத்மாவான ஜீவன் எட்டு அங்கங்களுடன் கூடிய யமலோக யாத்திரை செய்கிறது. அந்த சரீரம் வெட்டுவதாலும், துண்டாக்குவதாலும், எரிப்பதாலும், கொல்லப்படுவதாலும் அழிவதில்லை.

யமராஜனின் ஆணைப்படி பயங்கர ரூபம் தரித்த சினமுடைய யமதூதர்கள் தீவிர ஆயுதங்களுடன் வந்து ஜீவனைப் பலவந்தமாகப் பிடித்துச் செல்கிறார்கள். மனைவி மக்களின் அன்பில் கட்டுண்டிருந்த ஜீவன் அழைத்துச் செல்லப்படும்போது அதன் பாவ-புண்ணியங்கள் அதனைப் பின் தொடர்கின்றன. உற்றார் உறவினர் அழுது புலம்பினாலும் ஜீவன் பற்றின்றி எல்லோரையும் விட்டுச் சென்றுவிடுகிறது. தாய், தந்தை, மனைவி, மகன் இவர்கள் கண்களில் அது தென்படுவதில்லை.

பாவாத்மாக்களின் கொடுமையான யமலோக யாத்திரை

பாவகர்மம் செய்தவர்களின் யமலோக வழி இருள் நிறைந்தது. அதன் அக்கரை, அந்தப் பாதையின் முடிவு தென்படுவதில்லை. அந்த வழி மிகப் பயங்கரமானது; இருள் மயமானது; கடக்க முடியாதது, கடினமானது. கடைசி வரை துன்பமே அளிப்பதாகும். யமராஜனுக்கு அதீனமாக இருக்கும்

தேவர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும், எந்த ஜீவன் பூமியில் இருந்தாலும் அவர்கள் ஆண், பெண், அலி, குழந்தை, கிழவர், யுவன்கள், பச்சிளம் குழந்தைகள் ஆனாலும், கர்ப்பத்தில் இருந்தாலும் அனைவரும் ஒருநாள் அந்தப் பெரும் பாதையில் யாத்திரை செய்ய வேண்டியுள்ளது. காலை, மாலை, சந்திசமயம், இரவு, நள்ளிரவு, அதிகாலை என எல்லாக் காலங்களிலும் இந்த யாத்திரையின் வழி திறந்தே இருக்கிறது.

மேற்கூறிய எல்லாப் பிராணியும் பயங்கர, உக்கிரமான ஆளுமையுடைய யமதூதர்கள் மூலம் அடிக்கப்பட்டு யமலோகம் செல்கிறார்கள் யமலோக யாத்திரையில் சில இடங்களில் தடுமாறியவராலும், சில இடங்களில் வேதனை தாங்காமல் அழுது கொண்டும், கூச்சலிட்டவாறும், செல்ல நேருகிறது. யமதூதர்களின் வசவைக் கேட்டு, ஜீவன்கள் கவலையடைகின்றன; பயத்தால் நடுங்குகின்றன. தூதர்களின் அடியால் பயங்கர வேதனை ஏற்பட்டாலும், அவர்களுடைய ஏச்சைக் கேட்டே முன்னேற வேண்டியுள்ளது.

தர்மம் இல்லாதவர்கள் கட்டையாலும், பாறையாலும், தடிகளாலும், கொள்ளிகளாலும், சாட்டையாலும், அங்குசத்தாலும் அடிக்கப்பட்டு யமபுரிக்கு செல்ல நேருகிறது. மற்ற உயிர்களைக் கொலை செய்தவர்கள், துடிதுடித்து, முனகிப் பெரிதாகக் கூச்சலிடுமாறு துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் விழுந்தும், எழுந்தும் செல்லும்போது சக்தி, தோமரம், பாணம் மற்றும் திரிகுலத்தால் அடிக்கப்படுகிறார்கள்.

நாய்களும், புலிகளும், ஓநாய்களும், காகங்களும் அவர்களை நாற்புறமும் பிடுங்கித் தின்கின்றன. மாமிசம் உண்ணும் அரக்கர்களும் அவர்களைத் துன்புறுத்துகின்றனர். மாமிசம் உண்பவர்கள் அந்த வழியில் செல்லும்போது, காட்டெருமை, பன்றி போன்றவை அவர்களைக் காயப்படுத்துகின்றன. குழந்தைகளைக் கொல்பவர்கள் யமபுரியின் வழியில் செல்லும்போது, தேனீக்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஊசியால் குத்துவதுபோல் உடல் முழுதும் கொட்டுகின்றன. தன்னிடம் நம்பிக்கை வைத்த நண்பன், மனைவி, அல்லது சுவாமியைக் கொல்லுபவன் அந்த வழியில் செல்லும்போது யமதூதர்களின் ஆயுதத்தால் துளைக்கப்படுகின்றனர்.

மற்ற ஜீவன்களைச் சாப்பிடுபவர்களும், துயரம் தருபவர்களும் அந்த வழியில் செல்லும்போது அவர்களை அரக்கர்களும், நாய்களும் கடித்து உண்கின்றன. மற்றவர்களுடைய ஆடையையும், கட்டிடையும், விரிப்புகளையும் திருடுபவர்கள் அந்த வழியில் பிசாசுகளைப்போல் நிர்வாணமாக ஓடிச் செல்கிறார்கள். பலவந்தமாக மற்றவர்களின் வயல், வீடு, பசு, தங்கம், தானியம் முதலியவற்றைச் சுருட்டிக் கொள்பவர்கள்

யமதூதர்களால் எரியும் கொள்ளி, தடி, பாறை, விறகு, மூங்கில் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, சரீரம் முழுதும் ரணமாகும்படி அடிக்கப்படுகிறார்கள்.

நரகத்தின் வழியில் பயமின்றி, இவ்வுலகில் பிராமணர்களின் செல்வத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்பவர்கள், அவர்களை ஏசுபவர்கள், அடித்துக் கொண்டே இருப்பவர்கள், ஆகியோர் யமவழியின் யாத்திரையில் யமதூதர்கள் மூலம் அவர்களுடைய கழுத்து வறள, நாக்கு, கண், மூக்கு ஆகியவை அறுபடுமாறு, சரீரத்திலிருந்து துர்மணம் மிக்க சீழும், ரத்தமும் வெளிப்படுமாறு இறுக்கிக் கட்டப்படுகிறார்கள். நரிகள் அவர்களுடைய மாமிசத்தைப் பிடுங்கித் தின்கின்றன. பயங்கர சண்டாளர்கள் நாற்புறமும் துன்புறுத்துகின்றனர். ஆகவே அத்தகைய பாவிகள் பயங்கர ஸ்வரத்தில் கூவிக் கொண்டே செல்கிறார்கள். யமலோகம் அடைந்ததும் அந்தப் பாவிகள் உயிருடன் மலக் கிணற்றில் தள்ளப்படுகின்றனர். அங்கு கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகள் பலவகை துன்பங்களுக்கு ஆளாகின்றனர்.

அதன்பின் சமயத்திற்கேற்றவாறு அந்த நரக துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றதும், இவ்வுலகில் நூறு கோடி ஜன்மங்கள் மலப்புழுவாக ஆகின்றனர். தானமளிக்காத ஜீவன்கள் யமதூதர்களிடம் “யஜமானனே! நாங்கள் பசியாலும், தாகத்தாலும் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம். நடக்க முடியவில்லை. தயவு செய்து எங்களுக்கு அன்னமும் நீரும் அளியுங்கள்” என்று யாசித்தவாறு செல்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஏதும் அளிக்காமலே யமதூதர்கள் அவர்களை யமலோகம் கொண்டு சேர்க்கிறார்கள்.

பிராமணர்களுக்கு தானமளிப்பவனின் சுகமான யமலோக யாத்திரை

பிராமணர்களுக்குப் பலவகை பொருட்களைத் தானமாக அளிப்பவர்கள் அதன் பலனை யமலோக யாத்திரையில் பெறுகிறார்கள். பிராமணர்களுக்கு அதிலும் வேத வித்வான்களுக்கு உத்தமமான அன்னபோஜனம் செய்விப்பவர்கள் விசித்திரமான விமானங்களில் அமர்ந்து யமலோக யாத்திரை செய்கின்றனர். அந்த வழியில் அழகிய பெண்களும், அப்சரஸ்களும் அவர்களுக்குச் சேவை செய்கின்றனர். எப்போதும் கபடமின்றி உண்மை பேசுபவர்கள் காளைகள் பூட்டப்பட்ட விமானம் மூலம் யமலோகம் செல்கின்றனர்.

வேதமறிந்த பிராமணர்களுக்கு கபிலா பசுவைத் தானமளிப்பவர்கள் நிர்மலமான காந்தியுடைய காளைகள் பூட்டப்பட்ட விமானத்தில் யமலோகம் சென்று அங்கு அப்சரஸ்களின் சேவையைப் பெறுகின்றனர். பிராமணர்களுக்கு

குடை, செருப்பு, படுக்கை, ஆசனம், வஸ்திரம், அணிகள் ஆகியவற்றைத் தானம் செய்தவர்கள் தங்கக் குடையின் கீழ் உத்தம குதிரைகள் அல்லது யானைகள் பூட்டப்பட்ட சவாரியில் ஏறி யமராஜனின் அழகிய நகரை அடைகின்றனர். மணம் மிக்க மலர்களையும், பழங்களையும் தானம் செய்பவர்கள் அன்னங்களுடைய விமானங்கள் மூலம் தர்மராஜனின் நகரத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

நெய்யால் தயாரிக்கப்பட்ட பலவகை உணவுகளை, பிராமணர்களுக்கு தானமளிப்பவர்கள், காற்றைப் போன்ற வேகமான வெண்மையான விமானங்களில் அமர்ந்து யமபுரிக்கு யாத்திரை மேற்கொள்ளுகின்றனர். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நீரை தானமாக அளிப்பவர்கள் திருப்தியுடன் அன்னங்கள் பூட்டிய விமானங்கள் மூலம் சுகமாக தர்மராஜரின் நகரத்திற்குச் செல்கின்றனர். வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு எள் அல்லது எள்ளால் ஆன பசு, அல்லது நெய்யால் ஆன பசுவைத் தானம் செய்பவர் சூரியனைப் போன்ற ஒளிமிக்க விமானங்கள் மூலம் தர்மராஜரின் நகரத்தை அடைகின்றனர்.

இவ்வுலகில் கிணறு, குளம் போன்ற நீர் நிரம்பிய நீர் நிலைகளை அமைத்தவர்கள் சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான மணியோசை கேட்கும் திவ்ய விமானங்களில் அமர்ந்து யமலோகத்தை அடைகிறார்கள். அப்போது அவர்கள் நித்ய சித்தர்களாக ஒளியுடன் காணப்படுகின்றனர். திவ்ய லோக புருஷர்கள் அவர்களுக்கு சாமரத்தால் காற்று வீசுகின்றனர்.

விசித்திரமான, விஸ்தாரமான, அழகான, காணத்தக்க தேவாலயங்களை அமைத்தவர்கள் வெண்மேகம் போன்ற, ஒளிமிக்க, காற்றுப்போல வேகமான விமானங்கள் மூலம் பல தேசங்களை உடைய யமலோகத்திற்கு யாத்திரை சென்று, யமராஜனின் மூலம் கௌரவிக்கப்பட்டு தேவலோகத்தில் வாசம் புரிகிறார்கள். செருப்பும், நீரும் தானம் செய்பவர்கள் அந்த வழியில் சுகமடைகின்றனர். அவர்கள் சிறந்த தேரில் அமர்ந்து தங்கப் படிக்கட்டுகளில் கால் வைத்தவாறு யாத்திரை செய்கின்றனர்.

பெரிய தோட்டங்களை அமைத்து, அதில் மரங்களையும், செடிகளையும் நட்பு, நீர் பாய்ச்சி மலர்களாலும், பழங்களாலும் சோபிக்கச் செய்து வளர்ப்பவர்கள், திவ்ய விமானங்களில் ஏறி, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மரங்களின் குளிர்த் நிழலிலேயே திவ்ய புருஷர்களால் அடிக்கடி கௌரவிக்கப்பட்டு யமலோக யாத்திரை செய்கின்றனர். பிராமணர்களுக்கு குதிரை, காளை அல்லது யானை சவாரியைத் தானம் செய்பவர்கள் தங்கம் போன்ற விமானங்கள் மூலம் யமலோகம்

செல்கிறார்கள். பூமி தானம் செய்பவர்கள் காளைகள் பூட்டிய சூரியன் போல ஒளி வீசும் விமானங்கள் மூலம் யமலோக யாத்திரை செய்கின்றனர். சிறந்த பிராமணர்களுக்கு பக்தியுடன் மணமுள்ள பொருட்களையும், மலர்களையும் அளிப்பவர்கள் அழகிய வேடம் தரித்து, ஒளியுடன் பிரகாசித்தவாறு விசித்திரமான விமானத்தில் அமர்ந்து யமபுரிக்குச் செல்கிறார்கள்.

தீபதானம் செய்பவர்கள் ஒளிமிக்க விமானங்களில் சாக்ஷாத் அக்னி போன்ற ஒளிமயமான சொரூபத்துடன் பத்து திசைகளிலும் பிரகாசித்தவாறு யமலோக யாத்திரை செய்கிறார்கள். வீடு மற்றும் ஆஸ்ரய ஸ்தானத்தை பிராமணர்களுக்கு தானம் செய்பவர்கள், தங்க திண்ணைகளை உடைய சூரியனைப் போன்று ஒளிரும் கிரகங்களுடன் தர்மராஜனின் நகரத்தில் பிரவேசிக்கின்றனர்.

பிராமணர்களுக்கு கால்களில் பூசிக்கொள்ள வாசனைப் பூச்சும், தலையில் தேய்த்துக் கொள்ள எண்ணெயும், கால் கழுவ நீரும், பருக சர்ப்பத்தும் அளிப்பவர்கள் குதிரை மீதேறி யமலோக யாத்திரை செய்கிறார்கள். வழிக் களைப்புடைய பிராமணனுக்கு தங்க இடமளித்து ஓய்வெடுக்க ஏற்பாடு செய்பவர்கள் சக்ரவாகம் பூட்டிய விமானத்தில் அமர்ந்து யாத்திரை செய்கிறார்கள். வீட்டிற்கு வந்த பிராமணர்களை வரவேற்று ஆசனம் அளித்து, விதிப்படி அவர்களைப் பூஜிப்பவர்கள் யமனுலகிற்கான வழியை ஆனந்தத்துடன் கடக்கிறார்கள்.

“சர்வ சஹாப்யஸ்ச” என்று கூறிப் பசுவை நமஸ்காரம் செய்பவன் யமபுர வழியில் சுகமாக யாத்திரை செய்கிறான். ஒவ்வொரு நாளும் காலை படுக்கையில் இருந்து எழும்போது “நமாஸ்து விப்ர தத்தாயை” என்று கூறிப் பூமியின் மீது கால் வைப்பவன், எல்லா ஆசைகளும் நிறைவேறப் பெற்று, எல்லா அணிகளும் அணிந்து திவ்ய விமானத்தின் மூலம் சுகமாக யமலோகம் செல்கிறான்.

உபவாசம் இருப்பவர்களின் யமபுர யாத்திரை

காலையும் மாலையும் போஜனம் செய்து இடையில் ஏதும் உண்ணாமல், தற்பெருமையும் பொய்யுமின்றி இருப்பவர்கள் சராசர பறவைகள் பூட்டிய விமானத்தில் சுகமாக யாத்திரை செய்கின்றனர். அதே குணங்களோடு பகல் அல்லது இரவு மட்டும் ஒருவேளை போஜனம் ஏற்பவர்கள் அன்னங்கள் பூட்டிய விமானங்கள் மூலம் மிக சுகமாக யமபுரி செல்கின்றனர்.

புலன்களை வென்று, ஒருநாள் முழுவதும் உபவாசம் இருந்து, மறுநாள் மாலை போஜனம் செய்பவர்கள் மயில் பூட்டிய விமானங்கள் மூலம் தர்மராஜனின் நகரத்தில் பிரவேசிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மூன்று நாளில் போஜனம் செய்பவன் யானைகள் பூட்டிய தேரில் யாத்திரை செய்கிறான். ஒரு வருஷத்திற்கு ஆறு நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து, காம-க்ரோதம் இன்றி, புனிதமானவனாக, புலன்களை வென்றவனாக இருப்பவன் யானை மீது அமர்ந்து யாத்திரை செய்கிறான்; அவனுக்கு வழியில் ஜய கோஷம் இடப்படுகிறது.

ஒரு பக்ஷம் உபவாசமிருந்து போஜனம் செய்பவன் சிங்கம் பூட்டிய விமானத்தின் மூலம் யமராஜனின் அழகிய நகருக்குச் செல்கிறான். ஒரு மாதம் வரை உபவாசம் இருப்பவன் சூரியோதய காலம் போலப் பிரகாசிக்கும் விமானங்கள் மூலம் யமலோக யாத்திரை செய்கிறான். பசு, பெண்கள் மற்றும் பிராமணர்களுக்காக உயிரை விடுபவன், சூரியனைப் போன்ற ஒளியுடன், தேவ கன்னிகைகளால் சேவிக்கப்பட்டு யமலோகம் சேருகிறான். அதிக தக்ஷிணையுடைய யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்யும் சிறந்த பிராமணர்கள், அன்னங்களும், சாரசங்களும் உடைய விமானங்கள் மூலம் அந்த வழியில் யாத்திரை செய்கிறார்கள். பிறருக்கு எந்த கஷ்டமும் அளிக்காமல் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுபவர்கள் தங்கமயமான விமானங்கள் மூலம் சுகமாக யாத்திரை செய்கிறார்கள்.

9.6 பல்வேறு தானங்களின் மகிமைகள்; அவற்றின் பலன்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

ஜலதானத்தின் சிறப்பு

உலகில் தண்ணீர் பிராணிகளின் சிறந்த உயிராகக் கருதப்படுகிறது. தண்ணீர் தானத்தினால் ஜீவனுக்கு திருப்தி உண்டாகிறது. நீரின் குணங்கள் திவ்யமானவை. பரலோகத்தில் லாபமளிப்பவை. யமலோகத்தில் புஷ்போதகி என்னும் புனிதமான நதி உள்ளது. அது நீர்தானம் செய்யும் மனிதர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகிறது. அது குளிர்ச்சியான, அக்ஷயமான, அமுதத்தைப்போல இனிமையான நீரை உடையது. அது குளிர்ந்த நீர் தானம் செய்யும் மக்களுக்கு எப்போதும் சுகம் தருகிறது.

நீரைப் பருகுவதால் பசி கூட அமைதியாகிவிடுகிறது. ஆனால் தாகம் அன்னத்தால் தணிவதில்லை. ஆகவே அறிவுடையவன் தாகமுடையவனுக்கு எப்போதும் பருக நீர் அளிக்க வேண்டும். நீர் அக்னியின் உருவம்; பூமிக்குக் காரணமானது; அம்ருதத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானம். ஆகவே எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நீரே மூலகாரணமாகும். எல்லாப் பிராணிகளும் நீரிலிருந்து உண்டாகின்றன. நீராலேயே உயிர் தரிக்கின்றன; ஆகவே தண்ணீர் தானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும்.

அன்னதானத்தின் உயர்வு

பிராமணர்களுக்கு பக்குவம் செய்த அன்னத்தைத் தானம் செய்பவர்கள் சாக்ஷாத் உயிர் தானம் செய்வதர்களாவர். அன்னத்திலிருந்தே ரத்தமும், வீரியமும் உண்டாகிறது. அன்னத்தினாலேயே ஜீவன் நிலை பெற்றுள்ளது. அன்னத்தாலேயே புலனும், அறிவும் போஷிக்கப்படுகின்றன. அன்னம் இல்லை என்றால் பிராணிகள் அனைத்தும் துயரமடைகின்றன. தேஜஸ், பலம், உருவம், சத்வம், வீரியம், தைரியம், பிரகாசம், ஞானம், அறிவு, ஆயுள் இவை அனைத்திற்கும் அன்னமே ஆதாரமாகும். தேவர்களும், மனிதர்களும், பசு-பக்ஷி போன்ற பிராணிகளும் அன்னத்தாலேயே பிராணனைத் தரிக்கின்றன.

அன்னம் பிரஜாபதியின் உருவம்; அன்னமே உற்பத்திக்குக் காரணம் அன்னம் சர்வபூத மயமானது. எல்லா ஜீவனும் அன்னமயமானவை. பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்னும் ஐந்து பிராணன்கள் அன்னத்தின் ஆதாரத்தாலேயே சரீரிகளைக் காக்கின்றன.

பிராணிகளின் உறங்குதல், எழுதல், நடத்தல் முதலிய அனைத்து கர்மங்களும் அன்னத்தாலேயே நடக்கின்றன.

நால்வகை சராசர பிராணிகளும், பிரஜாபதியின் சிருஷ்டியும் அன்னத்தாலேயே தோன்றுகின்றன. எல்லா வித்யாலயங்களும், யாகங்களும் அன்னத்தாலேயே நடக்கின்றன. ருத்ரன் முதலிய தேவர்களும், பித்ருக்களும், அக்னியும், அன்னத்தாலேயே திருப்தியுறுகின்றன. ஆகவே அன்னம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்ததாகும். சக்தியுடைய பிரம்மா ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் அன்னத்தாலேயே மக்கள் அனைவரையும் சிருஷ்டித்துள்ளார். தர்ம, அர்த்த, காமத்தின் நிர்வாகம் அன்னத்தாலேயே உண்டாகிறது. ஆகவே இக-பரலோகங்களில் அன்னத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு தானம் இல்லை.

அன்னதானம் மற்றும் அதிதி சேவையால் பெறும் புண்ணியத்தின் பலன்

யக்ஷ, ராக்ஷஸ, கிரஹ, நாக, பூத, தானவர்களும் அன்னத்தாலேயே திருப்தியடைகிறார். ஆகவே அன்னம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த மகிமையுடையது. தற்பெருமையையும், பொய்யையும் விட்டு விட்டு என்னிடம் (பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், விஷ்ணு) பக்தி கொண்டு, வேதமறிந்த பிராமணனுக்கும், வறியவனுக்கும், ஓராண்டு காலம் எந்த பேதமும் இன்றி தர்மப்படி சம்பாதித்த அன்னத்தைத் தானம் செய்பவன் பெறும் புண்ணியம் மிகப்பெரிய பலனை அளிக்கிறது.

அவன் லக்ஷம் ஆண்டுகள் மிகவும் மதிப்புடன் தேவலோகத்தில் வாசம் புரிகிறான். அங்கு விரும்பிய உருவுடன் சஞ்சரிக்கிறான். அப்சரஸ்களால் மரியாதை செய்யப்படுகிறான். புண்ணியம் கூடினமானதும், சொர்க்கத்தில் இருந்து கீழே இறங்கி, பூமியில் பிராமணனாகப் பிறக்கிறான். ஆறு மாதம் அல்லது ஒரு வருடம் சிராத்தத்தில் முதல் பிசுக்கையை வறிய பிராமணனுக்கு அளிப்பவன் ஆயிரம் கோதானத்திற்குரிய புண்ணியத்தின் பலனைப் பெறுகிறான்.

நீண்ட வழி நடந்த களைப்புடன், பசியாலும், தாகத்தாலும் துன்புற்ற பிராமணன் அன்னமளிப்பவனைப் பற்றிக் கேட்டு, மண் தோய்ந்த கால்களுடன் வீட்டிற்கு வந்து அன்னத்தை யாசித்தால், முயற்சியுடன் அவனைப் பூஜிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் அந்த அதிதி சொர்க்கத்தின் படியாவான். அவன் திருப்தியடையும்போது தேவர்களும் திருப்தியடைகிறார்கள். அதிதி பூஜையால் அக்னி தேவன் அடையும் மகிழ்ச்சி, மலர், சந்தனம் இவற்றை அர்ப்பித்து ஹவிஸ்யத்தை ஹோமம் செய்வதால் அடைவதில்லை.

தேவர்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மலர் முதலிய பூஜைப் பொருட்களை விலக்கி அந்த இடத்தைத் தூய்மை செய்வது, பிராமணர்கள் எச்சில்படுத்திய பாத்திரங்களையும் இடத்தையும் கழுவித் துடைப்பது, களைத்த பிராமணர்களின் கால்களை வருடுவது, அவனுடைய கால்களைக் கழுவுவது, அவன் தங்குவதற்கு வீடும், உறங்குவதற்கு படுக்கையும், அமருவதற்கு ஆசனமும் அளிப்பது ஆகிய ஒவ்வொரு காரியமும் கோதானத்தை விடச் சிறந்த பலனை அளிக்க வல்லதாகும். இத்தகைய பிராமண சேவை செய்யும் மனிதர்கள் ஒருபோதும் யமனுலகம் செல்வதில்லை. பிராமணனுக்கு விருந்துபசாரமும் பக்தியுடன் சேவையும் செய்யும்போது 33 தேவர்களுக்கும் சேவை செய்ததாகி விடுகிறது.

முதலிலேயே அறிமுகமானவன் வீட்டிற்கு வரும்போது அவன் ‘அப்யாகதன்’ என்று கூறப்படுகிறான். அறிமுகமற்ற விருந்தினனே அதிதி என்று கூறப்படுகிறான். பிராமணர்கள் இவ்விருவரையும் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்பது பஞ்சமவேதம்; புராணங்களின் ச்ருதியாகும். அதிதியின் கால்களில் எண்ணெய் தேய்த்து, அவனுக்கு போஜனம் செய்வித்து, நீர் பருக வைத்துப் பூஜிப்பதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கே சேவை செய்வதாகிறது. அவ்வாறு செய்பவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான். சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான தேரில் ஏறி விஷ்ணுவின் பரமதாமத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறான். ஒரு மனிதன் களைப்புடன் வீட்டிற்கு வரும்போது அவன் பின்னால் எல்லா தேவர்களும், பித்ருக்களும், அதிதிகளும் நடந்து வருகிறார்கள். அந்த அதிதி பிராமணன் பூஜிக்கப்படும்போது அவர்களுடன் தேவர்களின் பூஜையும் நடந்துவிடுகிறது. அவன் அவநம்பிக்கையோடு திரும்பும்போது, தேவ, பித்ருக்களும் அவநம்பிக்கையோடு திரும்பி விடுகின்றனர்.

யாருடைய வீட்டிலிருந்து அதிதி அவநம்பிக்கையோடு திரும்புகிறானோ, அந்த யஜமானனின் பித்ருக்கள் 15 ஆண்டுகள் வரை போஜனம் செய்வதில்லை. தேச, காலத்திற்கேற்றவாறு வீட்டிற்கு வந்த பிராமணனை வெளியேற்றுவவன் அக்கணமே பதிதனாகி விடுகிறான். அன்னத்தை விரும்பி சண்டாளன் அதிதி உருவில் வந்தாலும் குடும்பஸ்தன் அவனை உபசரிக்க வேண்டும். அதிதி உபசாரம் செய்யாமல், தனக்காகவே சமையல் செய்து சாப்பிடுவது அனைத்தும் வீணாகும். அதிதி பூஜையின்றி, ஒவ்வொரு நாளும் எல்லா அங்கங்களோடும் வேதம் ஒதினாலும் அது பிராமணனுக்கு வீணானதாகும்.

பாக யக்ளம், பஞ்ச மகாயக்ளம், சோமயாகம் இவற்றின் மூலம் யஜனம் செய்தாலும், வீட்டிற்கு வந்த அதிதியை உபசரிக்காதவனுடைய

தானம், யக்கும், அனைத்துமே வீணாகிவிடுகின்றன. அதிதி அவநம்பிக்கை அடைந்தால் மனிதர்களின் எல்லா சுப கர்மங்களுமே வீணாகி விடுகின்றன. ஆகவே சிரத்தையுடன், தேச-காலம், பாத்திரம், தன்னுடைய சக்தி அனைத்தையும் யோசித்து, குறைவாகவோ, மத்திமமாகவோ, பெரிய அளவிலோ அவசியம் விருந்துபசாரம் செய்ய வேண்டும்.

அதிதி தன் வாசலுக்கு வரும்போது மகிழ்ச்சியுடன், சிரித்தவாறு, வரவேற்பு கூற வேண்டும். அமருவதற்கு ஆசனமும், கால் கழுவ நீரும் அளித்து, அன்ன, பானம் தந்து பூஜிக்க வேண்டும். தனக்கு நன்மை செய்பவன், தனக்கு அன்பானவன், முட்டாள் அல்லது பண்டிதன் யாராயினும் பலி வைஸ்வ தேவத்திற்குப் பிறகு வந்தால் அவன் சொர்க்கத்தை அடைவிக்கும் அதிதியாவான். யாகத்திலும், சிராத்தத்திலும் தன்னை விடச் சிறந்த புருஷர்களுக்கு முறைப்படி போஜனம் செய்விக்க வேண்டும்.

அதிதி உபசாரத்தின் பலன்கள்

அன்னம் மனிதர்களின் உயிராகும். அன்னமளிப்பவன் உயிர் அளிப்பவனாகிறான். ஆகவே, நன்மையை விரும்பும் மனிதன் சிறப்பாக அன்னதானம் செய்ய வேண்டும். அன்னம் அளிக்கும் மனிதன் எல்லா போகங்களிலும் திருப்தியடைந்து, அணிகளால் நிரம்பி, பூரண சந்திரனைப் போலப் பிரகாசிக்கும் விமானத்தின் மூலம் தேவலோகத்திற்குச் செல்கிறான். அங்கு அழகிய பெண்கள் அவனுக்கு சேவை செய்கிறார்கள். அங்கு கோடி ஆண்டுகள் தேவர்கள் பெறும் போகங்களை அனுபவித்து, பிறகு அங்கிருந்து விழுந்து, மிகுந்த புகழ் உடைய வேத சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தையும், தத்துவத்தையும் அறியும் போகம் மிகுந்த பிராமணனாகிறான்.

சிரத்தையோடு அதிதி உபசாரம் செய்பவன் மனிதர்களில் பெரும் செல்வந்தனாகவும், ஸ்ரீ மானாகவும், வேத வேதாங்கங்களில் உயர்ந்த ஞானம் உடையவனாகவும், எல்லா சாஸ்திரங்களின் அர்த்தம் மற்றும் தத்துவங்களை அறிந்தவனாகவும், போகம் நிரம்பிய பிராமணனாகவும் ஆகிறான் எந்த மனிதன் தர்மப்படி செல்வத்தைச் சம்பாதித்து போஜனத்தில் வித்தியாசமின்றி ஓராண்டு காலம் அனைவருக்கும் விருந்துபசாரம் செய்கிறானோ அவனுடைய பாவங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன.

சத்தியவாதியான, புலன்களை வென்ற மனிதன் நியமங்கள் இன்றி எல்லா விருந்தினருக்கும் சிரத்தையோடு சேவை செய்பவன், சத்தியபிரதிக்குன், சினத்தை வென்றவன், அழியாத தர்மம் உடையவன், அதர்மத்திற்குப் பயப்படும் தர்மாத்மா, மாயை மற்றும் அகூயை இல்லாதவன்

போஜனத்தில் பேத பாவம் செய்யாத, பவித்ரமான சிந்தையுடையவன் ஆகியோர் திவ்ய விமானத்தின் மூலம் இந்திரலோகம் செல்கின்றனர். அங்கு திவ்ய ரூபத்துடன் பெரும் புகழ் பெறுகிறான். அப்சரஸ்களால் புகழப்பட்டு, ஒரு மன்வந்தரம் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு பிறகு மனிதலோகம் வந்து போகங்கள் நிரம்பிய பிராமணனாகிறான்.

பூமி தானத்தின் மகிமை

அழகிய பூமியை தகூழினையோடு வேதமறிந்த அக்னி ஹோத்ரியான வறிய பிராமணனுக்கு தானம் அளிப்பவன், எல்லா போகங்களிலும் திருப்தி அடைந்து, ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு சூரியனைப்போல் பிரகாசத்துடன் திகழ்கிறான். அவன் ஒளிமிக்க சூரியனைப் போன்ற, விசித்திரமான கொடிகள் பறக்கும் விமானத்திலேறி என்னுடைய உலகிற்குச் (விஷ்ணு தாமம்) செல்கிறான். பூமி தானத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு தானமும் இல்லை. பூமியை அபகரிப்பதை விடப் பெரிய பாவமும் இல்லை. மற்ற தானங்களின் புண்ணியம் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் கூடினமாகின்றன. பூமி தான புண்ணியம் ஒருபோதும் அழிவதில்லை.

பூமி தானம் செய்பவன், தங்கம், மணி, ரத்தினம், செல்வம், லக்ஷ்மி முதலிய எல்லாப் பொருட்களையும் தானமளிப்பவனாகிறான். பூமி தானம் செய்பவன் எல்லா கடல்களையும், நதிகளையும், மலைகளையும், சமவெளிப் பிரதேசங்களையும், கந்த, ரசங்களையும் அளிப்பவனாகிறான். பூமி தானம் செய்பவன் பலவகை மலர்களும், கனிகளும் நிறைந்த மரங்களையும், தாமரை, உத்பலங்களையும் தானம் செய்பவனாகிறான். அகனிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்கள் மூலம் தேவர்களை யஜனம் செய்து உரிய தகூழினை அளிப்பவர்கள் கூட பூமி தானத்தின் பலனைப் பெற முடியாது. நெல் நிரம்பிய வயலைப் பூமி தானமாக அளிப்பவனின் பித்ருக்கள் மகாபிரளயம் வரை திருப்தியுடன் இருக்கிறார்கள்.

பிராமணனுக்குப் பூமியைத் தானம் செய்வதால் தேவர்கள், சூரியன், சங்கரனுடன் நானும் (பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்) மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பூமிதான புண்ணியத்தால் புனிதமடைந்த தாதா என்னுடைய பரம தாமத்தில் வாசம் புரிகிறான். இதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை. பசுவின் காதளவு பூமியைத் தானம் செய்தாலும், மனிதன் பிழைப்புக் குறைவால் செய்யும் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுகிறான். ஒரு மாதம் உபவாசமும், கிருசர், சாந்த்ராயன விரதமும் அனுஷ்டிப்பதால் பெறும் புண்ணியம் பசுவின் காதளவு பூமி தானத்தாலேயே கிடைத்துவிடுகிறது. இதே தானத்தால் எல்லா தீர்த்தங்களிலும் நீராடுவதால் உண்டாகும் புண்ணியம் அனைத்தும் கிடைத்துவிடுகிறது.

பசுவின் காது அளவு பூமி என்பது கிழக்கிலிருந்து மேற்கும், வடக்கில் இருந்து தெற்கும் நாற்புறமும் 30, 30 தண்டம் (தண்டம் என்பது நான்கு அடி அளவினை உடையது) அளவுள்ள பூமியே கோகர்ண பூமி என்று கூறப்படுகிறது. 100 பசுக்கள் காளையோடும், கன்றுகளோடும் சுகமாக இருக்கக்கூடிய பூமியின் அளவும் கோகர்ணம் என்று கூறப்படுகிறது.

பூமி தானம் செய்பவனிடம் யமராஜனின் தூதர்கள் வருவதில்லை. மரண தண்டனை, பயங்கரமான கும்பீபாகம், வருண பாசம், ரௌரவம் முதலிய நரகங்கள், வைதரணி நதி, கடுமையான யமவேதனைகள் இவை அனைத்தும் பூமி தானம் செய்பவர்களைத் தொல்லை செய்வதில்லை. சித்ரகுப்தன் கலி, காலன், கிருதாந்தன், மரணன், யமபகவான் ஆகியோரும் பூமி தானம் அளிப்பவர்களுக்கு மரியாதை செய்கிறார்கள்.

ருத்ரன், பிரஜாபதி, இந்திரன், தேவர்கள், ரிஷிகள், நான் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்) ஆகிய அனைவரும் பூமி தானம் அளித்தவனுக்கு மரியாதை செய்கிறோம். பிழைப்பு இல்லாததால் பலமிழந்துவிட்ட, எப்போதும் அதிதி உபசாரம் செய்யும் பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் பூமிதானமானது பரலோகத்திற்கு நிதியாகும். கஷ்டப்படும் குடும்பமுடைய, அக்னி ஹோத்ரியான, வேதமறிந்த, வறிய பிராமணனுக்கு பூமிதானம் அளிக்க வேண்டும். தாய் தன்னுடைய பாலை அளித்துப் புதல்வனைப் போஷிப்பதுபோல, தானமளிக்கப்பட்ட பூமி தாதாவிற்கு அருள் செய்கிறது. பசு தன் பாலை ஊட்டிக் கன்றைக் காப்பாற்றுவதுபோல எல்லா குணங்களும் நிரம்பிய பூமி தன் தாதாவிற்கு நன்மையளிக்கிறது.

பூமி தானத்தின் பலனும், பூமியை அபகரிப்பதால் ஏற்படும் துன்பங்களும்

நீர் பாய்ச்சப்பட்ட விதை முளைப்பதுபோல பூமிதானம் செய்தவனின் விருப்பங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நிறைவேறுகின்றன. சூரியனின் ஒளி இருளை விலக்குவதுபோல, பூமி தானம் தானமளித்தவனின் பாவம் அனைத்தையும் அழித்துவிடுகிறது. ஏரால் உழுது, விதை விதைக்கப்பட்ட, பயிர்கள் அலைமோதும் பூமியை வறிய பிராமணனுக்கு தானமளிக்க வேண்டும். அல்லது நீர் வசதியுடைய பூமியைத் தானமளிக்க வேண்டும். மகிழ்ச்சியான மனத்துடன் பூமிதானம் செய்பவனின் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறிவிடுகின்றன. ஏராளமான மன்னர்கள் இந்த பூமியைத் தானம் அளித்துள்ளார்கள். இன்னும் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த பூமி எப்போது யாருடைய அதிகாரத்தில் இருக்கிறதோ, அவனே தானம் அளித்து அதனுடைய பலனையும் பெறுகிறான்.

பூமி தானத்திற்கு சபதம் செய்து அதை அளிக்காதவன், அல்லது தானமளித்து மறுபடியும் அதனைப் பிடுங்கிக் கொள்பவன் வருண பாசத்தால் கட்டப்பட்டு ரத்தமும் சீழும் நிரம்பிய நரக குண்டத்தில் போடப்படுகிறான். தானோ, மற்றவரோ அளித்த பூமியை அபகரிப்பவன் நரகத்திலிருந்து மீண்டு வரும் உபாயம் ஏதும் இல்லை. பிராமணனுக்கு பூமி தானத்திற்கான வாக்களித்து, பிறகு அதை மீறி அதனாலேயே தன் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யும் துஷ்டனான முட்டாள் 21 நரகங்களிலும் விழுகிறான். நரகங்களில் இருந்து மீண்ட பிறகு நாய்ப்பிறவியைப் பெறுகிறான்.

வெள்ளி, எள் தானம் மற்றும் உத்தம பிராமணனின் மகிமை; பலவகை தானங்களின் சிறப்பு

பிழைப்பு கூடினமான ஏழை பிராமணனுக்கு வெள்ளி தானம் செய்பவன் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, அழகான உருவம் தரித்து, பௌர்ணமி சந்திரன் போன்ற ஒளியுடைய விமானங்கள் மூலம் சொர்க்கலோகம் அடைந்து சிறப்பிக்கப்படுகிறான். புண்ணியம் தீர்ந்ததும், சமயத்திற்கேற்ப அங்கிருந்து இறங்கி வந்து உலகத்தில் அனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு செல்வமும், பராக்கிரமம் உடைய மன்னனாகிறான்.

வேதமறிந்த வறிய பிராமணனுக்கு மலைபோல எள் தானமளிப்பவன், பத்தாயிரம் காளைகளை அளித்த புண்ணியத்தைப் பெறுகிறான். பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டுத் தூய்மையடைகிறான்; தங்கம் அலங்கரித்த திவ்ய விமானத்தில் ஏறிப் பித்ரு லோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான். அங்கு விருப்பப்படி ரூபம் தரிக்கும் சக்தியைப் பெற்று 60,000 வருடங்கள் வரை சுகமும், ஆனந்தமும் அனுபவிக்கிறான். எள், பசு, தங்கம், அன்னம், கன்னிகை, பூமி ஆகிய பொருட்களை அளிப்பவனை இப்பொருட்கள் உத்தாரம் செய்துவிடுகின்றன.

சதாசாரம் நிரம்பிய, அக்னிஹோத்ரியான ஆசையற்ற பிராமணனை விதிப்படி பூஜை செய்ய வேண்டும். அந்த பூஜை பரலோகத்தில் பயன்படும் நிதியாகும். வேத வித்வானான, அக்னிஹோத்ரியான, புலன்களை வென்றவனும், சூத்திரனின் அன்னத்திலிருந்து விலகியவனுமான வறிய பிராமணனை முயற்சியோடு பூஜை செய்ய வேண்டும். நித்திய அக்னி ஹோத்ரி பிராமணன் எப்போதும் தானத்திற்குரிய பாத்திரமாவான். சூத்திரனுடைய அன்னத்தை ஏற்காதவன் பாத்திரங்களில் உத்தமமானவன் ஆவான்.

வேதம் நிறைந்த, தபோ மயமான, மற்றவருடைய போஜனத்தைச் செய்யாத, பவித்ரமான பிராமணன் தானமளிப்பவனை உத்தாரம் செய்து விடுகிறான். புலன்களை வசப்படுத்தி, தினம் தோறும் வேதம் ஓதி, பஞ்சமகாயக்ளும் செய்பவர்களாகிய பிராமணர்கள் தங்களை பூஜிப்பவர்களை உத்தாரம் செய்துவிடுகிறார்கள். பொறுமை உடைய, புலன்களை வென்ற, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திய வேதவாக்கு நிரம்பிய, பிராணிகளை இம்சிக்காத, தானம் பெறுவதில் சங்கோஜம் உடைய கிருகஸ்தனாகிய பிராமணன் தானம் அளிப்பவர்களை உத்தாரம் செய்வதில் வல்லவனாகிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் தர்ப்பணம் செய்பவன், எப்போதும் யக்ஞோபவீதம் தரிப்பவன், தினமும் வேதம் ஓதுபவன், சூத்திரனின் அன்னத்தை உண்ணாதவன், ருதுகாலத்தில் மட்டுமே மனைவியோடு சேருபவன், விதிப்படி அக்னிஹோத்திரம் செய்பவன் ஆகிய அந்த பிராமணன் மற்றவர்களைக் கரையேற்றுவதில் திறமை உடையவனாகிறான். என்னிடம் பிரேமை உடைய, என்னுடைய பஜன பராயணனான, என்னிடம் கர்ம பலன்களை அர்ப்பணம் செய்யும் பிராமணன் சம்சாரக் கடலைக் கடந்துவிடுகிறான். துவாதச அக்ஷர மந்திரமான “ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” என்னும் மந்திரத்தின் தத்துவத்தையும், சதுர்வியுக பகுப்பையும், ஐந்து சமயத்திலும் உபாசனைகளை அறிந்தவனாகிய பிராமணன் மற்றவர்களையும் கரை சேர்த்து விடுகிறான்.

பலவகை தானங்களின் சிறப்பு

பிராமணனுக்கு பக்தியோடு வஸ்திரம், மாலை, சந்தனம் இவற்றை அர்ப்பணம் செய்து பூஜிப்பவன் முறைப்படி அளித்த கோதானத்தின் பலனைப் பெறுகிறான், பித்ரு லோகத்தில் மதிக்கப்படுகிறான். படுக்கை தானம் அளிப்பவன் ஆயிரம் அக்னி ஹோத்ரி பிராமணர்களைப் பூஜை செய்வதால் உண்டாகும் பலனைப் பெற்று விடுகிறான். பிராமணனுக்கு சிற்பம், வேதம், மந்திரம், ஔஷதி ஆகிய வித்தைகளை தானம் செய்பவன் வேத மந்திரங்களின் பலத்தால் செல்லும் அழகிய விமானத்தில் ஏறி அத்ரி ரிஷிகளின் உலகத்திற்குச் செல்கிறான். பிரம்மவாதி முனிவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு 30 சதுர்யுகங்கள் தேவர்களைப்போல் மகிழ்ந்திருந்து பின் மனித உலகில் வேதமறிந்த பிராமணன் ஆகிறான்.

வழிக்களைப் பால் பலவீனமான பிராமணனுக்கு ஓய்வு அளிப்பதால் ஓராண்டில் செய்த பாவமும், அதிதியின் இரு கால்களையும் பக்தியுடன் நீரால் கழுவித் தூய்மை செய்வதால் பத்து ஆண்டுகள் செய்த பாவமும், அதிதியின் இரு கால்களையும் நெய் அல்லது எண்ணெய் தேய்த்துப்

பூஜிப்பதால் 12 ஆண்டு காலம் செய்த பாவத்தையும் ஒருவன் நசித்துவிடுகிறான். வீட்டிற்கு வந்த பிராமணனை வரவேற்று ஆசனமும், அப்யுத்தானமும் அளித்து பூஜிப்பவன் தேவர்களுக்கு பிரியமானவனாகிறான்.

அதிதியை வரவேற்பதால் அக்னியும், ஆசனமளிப்பதால் இந்திரனும், பரிவு காட்டுவதால் பித்ருக்களும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். இவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்ததும் மனிதன் ஒரு வருடம் செய்த பாவம் அக்கணமே விலகிவிடுகிறது. பிராமணனுக்கு மாலைகள் அலங்கரித்த ஆசனத்தை அளிப்பவன் மணிகள் அலங்கரித்த தேரிலேறி இந்திரலோகம் செல்கிறான். அங்கு 6000 வருடங்கள் அப்சரஸ்களுடன் மகிழ்ந்திருக்கிறான்.

பிராமணனுக்கு சவாரி தானமளிப்பவன் ரத்தினங்கள் பதித்த விமானத்தில் அமர்ந்து சுவர்க்க லோகம் செல்கிறான். அங்கு அப்சரஸ்களுடன் விளையாடி மகிழ்கிறான். பிறகு இந்த உலகிற்கு மன்னனாகிறான். இலை, மலர் மற்றும் கனிகள் நிரம்பிய மரத்தை ஆடை, அணிகலன்களால் அலங்கரித்து, சந்தனத்தாலும் மலர்களாலும் அதைப் பூஜித்து, வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு போஜனமளித்த பின் தக்ஷிணையோடு அந்த மரத்தைத் தானம் செய்பவன் தங்கத்தாலான அழகிய விமானத்தில் அமர்ந்து இந்திர உலகம் செல்கிறான். அழகிய இந்திரலோகத்தில் அவன் விரும்பிய பொருட்கள் அனைத்தையும் கல்ப விருஷம் அளிக்கிறது. தானம் அளித்த மரத்தில் எத்தனை இலை-கனிகள் உள்ளனவோ அத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் இந்திரலோகத்தில் மகிமையுடனிருந்து பின் மனித உலகில் பிறக்கும்போது தேர்-குதிரை-யானை நிரம்பிய நகரத்தைக் காப்பாற்றுகிறான்.

பக்தியுடன் ஆலயம் அமைத்து அதில் என் அர்ச்சனா மூர்த்தியை முறைப்படி ஸ்தாபனம் செய்வித்து, நல்ல முறையில் பூஜை செய்விப்பன், அல்லது தானே பக்தியுடன் பூஜிப்பவன், ஆயிரம் அசுவமேத யாகத்தின் புண்ணிய பலனைப் பெற்று என்னுடைய புண்ணிய தாமத்திற்கு வருகிறான். அங்கிருந்து ஒருபோதும் அவன் திரும்பிச் செல்வதில்லை.

தேவ ஆலயத்திலும், பிராமணனுடைய வீட்டிலும், பசுக் கொட்டிலிலும், நாற்சந்தியிலும் விளக்கு எரிப்பவன் தங்கமயமான விமானத்தில் அமர்ந்து எல்லா திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்து சூரிய லோகத்திற்குச் செல்கிறான். சிறந்த தேவர்களின் சேவையைப் பெற்று, கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகள் அங்கு விகாரம் செய்து பின் மண்ணுலகில் வேத வேதாங்கத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற பிராமணன் ஆகிறான்.

பிராமணனுக்கு கமண்டலுவும், கர்ணிகையும் (தம்ளர்) நீர்ப் பாத்திரமும் தானம் செய்பவன் பஞ்சகவ்யம் பருகும் மனிதன் பெறும் பலனைப் பெறுகிறான். எப்போதும் திருப்தியுடையவனாக, எல்லா வகை நறுமணப் பொருட்களும் கிடைக்கப் பெறுகிறான். எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். அன்னங்களும், சாரஸப் பறவைகளும் பூட்டப்பட்ட அழகிய விமானத்தில் அமர்ந்து திவ்ய கந்தர்வர்களின் உலகினை அடைந்து அவர்களால் சேவிக்கப்படுகிறான்.

கோடை காலத்தின் மூன்று மாதங்களில் ஜீவன்களுக்கு உயிரளிக்கும் நீரை தானம் செய்பவன் முழு நிலவைப்போல் ஒளி வீசும் அழகிய விமானத்தில் அமர்ந்து இந்திரனின் மாளிகையை அடைந்து அப்சரஸ்களால் சேவிக்கப்படுகிறான். தலைக்கு எண்ணெய் தானம் செய்பவன் தேஜஸ்வியாக அழகிய உருவம் உடையவனாக, சூர, வீர பண்டித பிராமணனாக ஆகிறான் வஸ்திர தானமளிப்பவனும் அழகும், செழுமையும் உடையவனாக, பெண்களின் மனத்தைக் கவருபவனாக ஆகிறான். செருப்பும், குடையும் தானம் செய்யும் உத்தம புருஷன் பெரும் தேஜஸுடன் தங்கத்தாலான அழகிய தேரிலமர்ந்ந்து அப்சரஸ்களால் சேவிக்கப்பட்டு இந்திரலோகம் செல்கிறான்.

மரக்கட்டைகளால் ஆன பாதுகைகளை தானம் செய்பவர்கள் மரத்தாலான விமானத்தில் ஏறி தேவர்களால் சேவிக்கப்பட்டு தர்மராஜரின் அழகிய நகரத்தில் பிரவேசிக்கிறார்கள். பல் குச்சி தானமளிப்பவன் இனிய குரலுடையவனாகவும், நறுமணம் நிரம்பிய வாயுடையவனாகவும், செல்வமும் அறிவும், பாக்கியமும் நிரம்பியவனாகவும் ஆகிறான்.

அதிதி மற்றும் குடும்பத்தினர் போஜனம் செய்த பின் தான் போஜனம் செய்பவன் எப்போதும் விரத பாலனம் செய்பவன், சினமின்றி உண்மை பேசுபவன் நீராடி புனிதமாக இருப்பவன் ஆகிய மனிதன் திவ்ய விமானத்தின் மூலம் இந்திரலோகம் செல்கிறான். ஒரு வருடம் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வேளை மட்டுமே உணவருந்தி, பிரம்மசரியம் மேற்கொண்டு, கோபத்தை வசப்படுத்தி சத்யத்துடனும், தூய்மையுடனும் இருப்பவன் திவ்ய விமானத்திலேறி இந்திரலோகம் செல்கிறான்.

ஒரு வருட காலம் இரண்டு தினங்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து பிரம்மசரியத்தை மேற்கொள்பவன், புலன்களை வசப்படுத்தும் மனிதன் அழகிய தோகையுடைய மயில்கள் பூட்டிய, அற்புத கொடி பறக்கும் விமானத்தில் ஏறி மகேந்திர லோகத்தை அடைகிறான்.

என்னுடைய பக்தனாக, புனிதமுடன், என்னுடைய திருமேனியில் மனத்தை வைத்து, சதுர்த்தசியன்று ருத்ரன் அல்லது தக்ஷிணா மூர்த்தியிடம் உள்ளத்தை செலுத்தி, தியானிப்பவன், சித்தர்கள், ரிஷிகள், தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறான். கந்தர்வர்களுடைய, பூதங்களுடைய இசையைக் கேட்டவாறு என்னிலோ, சிவனிடத்திலோ பிரவேசிக்கிறான். அவன் மறுபடி பூமியில் பிறப்பதில்லை. இதில் வேறு ஆலோசனைக்கு இடமில்லை.

பசு, பெண், குரு, பிராமணன் இவர்களைக் காக்க உயிரை அளிப்பவன் இந்திரலோகம் செல்கிறான். அங்கு விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கும் தங்கத்தால் அமைந்த தெய்வீக விமானத்தில் இருந்து, தெய்வ மகளிரால் சேவிக்கப்பட்டு ஒரு மன்வந்த்ர காலம் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். கொடுப்பதாக சபதம் செய்த பொருளை கொடுக்காததால், அல்லது கொடுத்த பொருளைப் பிடுங்கிக் கொள்வதால் வாழ்நாள் முழுதும் செய்த தான புண்ணியம் அனைத்தும் நஷ்டமாகிவிடுகிறது. அக்ஷயமான சுகத்தை விரும்பும் மனிதன் நியாயமாக சம்பாதித்த செல்வத்தை குணமுள்ள பிராமணனுக்குத் தானமளிக்க வேண்டும்.

9.7 பஞ்ச மகாயக்ஞ விளக்கம்; நீராடும் முறையும்
அதன் கர்மங்களும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு விருப்பமான
மலர்கள்; பாஞ்சராத்ர ஆகம விதி; நால்
வருணத்தவரின் சரீரக் குற்றங்கள்-ஆகியவை
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

பஞ்சயக்ஞம் மற்றும் பாகயக்ஞம் ஆகியவற்றின் விளக்கங்கள்

பஞ்ச மகாயக்ஞத்தை அனுஷ்டிப்பதால் கிருகஸ்தன் பிரம்மலோகம் கிடைக்கப் பெறுகிறான். ருபுயக்ஞம், பிரம்ம யக்ஞம், பூத யக்ஞம், மனுஷ்ய யக்ஞம், பித்ரு யக்ஞம் ஆகிய யக்ஞங்கள் பஞ்ச மகாயக்ஞம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் ருபு யக்ஞம் தர்ப்பணம் என்று கூறப்படுகிறது. வேதம் ஒதுதல் பிரம்ம யக்ஞம் ஆகும். பிராணிகளுக்கு அன்னபலி அளிப்பது பூத யக்ஞம். அதிதி பூஜை மனுஷ்ய யக்ஞமாகும். பித்ருக்களுக்காக செய்யப்படும் யாகம் முதலிய காரியங்கள் பித்ரு யக்ஞம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

இவையன்றி பாக யக்ஞம் என்பதும் உள்ளது. இவை ஹுத, அஹுத, ரஹுத, பிராசித, பலிதான் என ஐந்தாகும். வைஸ்வதேவம் முதலியவற்றில் தேவர்களின் தாரணமாக செய்யப்படும் ஹவனம் 'ஹுத' என்று கூறப்படுகிறது. தானம் அளித்த பொருள் 'அஹுத' ஆகும். பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்விப்பது 'ரஹுத' வாகும். பிராண அக்னிஹோத்திர விதியின்படி எந்தப் பிராமணனுக்கு ஐந்து கவளம் அன்னம் அர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறதோ அதன் பெயர் 'பிராசிதம்' ஆகும். பசி முதலியவற்றிற்காக அளிக்கப்படும் அன்னம் 'பலிதானம்' எனப்படுகிறது. இவையே பாக யக்ஞம் என்று கூறப்படுகின்றன.

சில வித்வான்கள் பாக யக்ஞத்தையே பஞ்சமகா யக்ஞம் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் மகாயக்ஞத்தின் சொருபத்தை அறிந்தவர்கள் 'பிரம்ம யக்ஞம் முதலியவற்றையே 'பஞ்ச மகாயக்ஞம்' என்று கூறுகின்றனர். இவையனைத்தும் எல்லா வகையிலும் மகா யக்ஞங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. வீட்டிற்கு வந்த பசியுடைய பிராமணனை அவநம்பிக்கையோடு திரும்பவிடக்கூடாது. எனவே த்விஜன் ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்நானம் செய்து இந்த யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இவற்றைச் செய்யாவிடில் போஜனம் செய்யும் த்விஜன் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டியவனாகிறான்.

த்விஜன் ஸ்நானம் செய்யும் விதிமுறைகள்

த்விஜர்கள் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யும்போது, பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். சாஸ்திரம் கூறும் பொருட்களான மண், சாணம், எள், குசம், மலர் இவற்றுடன் பிராமணன் நீரின் அருகில் செல்ல வேண்டும். நதியில் நீராடிய பிறகு சிறந்த பிராமணன் வேறு எந்த நீரிலும் நீராடக்கூடாது. அதுவே உசிதமானது. அதிக நீருடைய நீர் நிலை இருக்கும்போது, குறைந்த நீர் கொண்ட நீர் நிலையில் நீராடக் கூடாது.

நீரின் அருகில் செல்லும் பிராமணன் தூய்மையான இடத்தில் மண் சாணம் ஆகிய பொருட்களை வைக்க வேண்டும். பிறகு தன் இரு கால்களையும் கழுவி இருமுறை ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு நீர் நிலையைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து அதை நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். நீர் எல்லா தேவதைகள் மற்றும் விஷ்ணுவின் சொரூபமாகும். ஆகவே நீரைக் கையால் அடிக்கக்கூடாது. நீர் நிலையில் நீரால் அதன் கரையைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். பிறகு நீரில் பிரவேசித்து ஒரு முறை மூழ்க வேண்டும். சரீர அழுக்கை நீரில் விடக்கூடாது. பிறகு மீண்டும் ஆசமனம் செய்து, கையைப் பசுவின் காது உருவத்தில் அமைத்து அதிலிருந்து மூன்று முறை நீரைப் பருக வேண்டும். பிறகு தன் கால்களில் நீரைத் தெளித்து இருமுறை முகத்தை நீரால் ஸ்பரிசிக்க வேண்டும்.

பிறகு கண், காது, மூக்கு ஆகிய புலன்களை ஒவ்வொரு முறை நீரால் ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். பிறகு இரண்டு புஜங்கள், இதயம், நாபியையும் நீரால் ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். இவ்விதம் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் நீரை ஸ்பரிசித்து, பிறகு தலை மீது நீரைத் தெளிக்க வேண்டும். இதன்பிறகு “ஆபஹபுனந்து” என்ற மந்திரத்தைக் கூறி மீண்டும் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். அப்போது ஓங்காரத்தையும், “சதசஸ்பதின்” என்ற ருசாவையும் பாடம் செய்ய வேண்டும்.

ஆசமனத்திற்குப் பின் மண்ணை எடுத்து அதை மூன்று பகுதியாக்கி, “இதம் விஷ்ணு” என்று மூன்று முறை கூறி அதை வரிசையாக மேல், நடு, கீழ் உள்ள அங்கங்களில் பூச வேண்டும். பிறகு வருண சூக்தங்களால் நீருக்கு நமஸ்காரம் செய்து ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். நதியானால் அதன் நீர்த்தாரை பெருகும் பக்கமும், பிற நீர் நிலைகளில் சூரியனின் பக்கம் திரும்பியும் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்.

ஓங்கார உச்சரிப்புடன் மெல்ல முழுக்கு போட வேண்டும். நீரில் குழப்பம் ஏற்படுத்தக்கூடாது. அதனை கலங்கச் செய்யக்கூடாது. பிறகு

சாணத்தை எடுத்து நீரால் நனைத்து அதை மூன்று பகுதியாக்கி அதையும் சரீரத்தின் மேல், நடு, கீழ் பகுதிகளில் பூச வேண்டும். அப்போது ப்ரணவம் மற்றும் வ்யாஹ்ருதிகளோடு காயத்ரி மந்திரத்தைப் புனராவ்ருத்தி செய்ய வேண்டும்.

பிறகு பகவான் விஷ்ணுவிடம் மனத்தை வைத்து ஆசமனம் செய்த பின் “ஆபோஹிஷ்டாமயோ” முதலிய மூன்று ருசாக்களில் இருந்து, “தரத்சமந்தீபி” முதலிய 4 ருசாக்களாலும், கோசூக்தம், அஸ்வ சூக்தம், வைஷ்ணவ சூக்தம், வாருண சூக்தம், சாவித்ர சூக்தம், ஐந்த்ர சூக்தம், வாமனதவ சூக்தம் இவற்றுடன் விஷ்ணு பகவானுடன் சம்பந்தம் வைத்துள்ள மற்ற சாம மந்திரங்களை உச்சரித்தவாறு, தூய நீரால் தன்னைக் கழுவிக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு நீருக்குள் இருந்தவாறு “அகமர்க்ஷண” சூக்தத்தை ஜபிக்க வேண்டும். அல்லது பிரணவம் வ்யாஹ்ருதிகளுடன் காயத்ரி மந்திரம் ஜபிக்க வேண்டும். மூச்சு தங்கும் வரை பகவான் விஷ்ணுவை ஸ்மரணம் செய்து பிரணவத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு சாஸ்திர விதிப்படி நீர் நிலையின் கரைக்கு வந்து, துவைத்த தூய வஸ்திரத்தையும் (வேஷ்டி) அங்க வஸ்திரத்தையும் அணிய வேண்டும். மேல் அங்கவஸ்திரத்தைக் கயிற்றைப்போல் சுற்றிக் கட்டக்கூடாது. இவ்வாறு வஸ்திரத்தைக் கயிற்றைப்போல் முறுக்கி, கக்கத்தில் சுற்றி வைதீக கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்பவனுடைய கர்மத்தை ராக்ஷஸர்களும், தானவர்களும், தைத்யர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் அழித்து விடுகிறார்கள். எனவே வஸ்திரத்தை அவ்வாறு கட்டக்கூடாது.

வஸ்திரம் அணிந்த பின் பிராமணன் மெல்ல கை-கால்களில் மண்ணைப் பூசிக் கழுவ வேண்டும். பிறகு காயத்ரி மந்திரம் ஜபித்து ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கி நின்று கவனத்துடன் வேதபாடம் செய்ய வேண்டும். நீரில் நின்ற பிராமணன் நீரிலேயே ஆசமனம் செய்து புனிதமாகிறான். பூமியில் இருப்பவன் அங்கேயே ஆசமனம் மூலம் தூயவனாகிறான். ஆகவே நீர், தரை எங்கிருந்தாலும் மனிதன் ஆத்ம சுத்திக்காக ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்.

இதன்பின் சந்தியோபசனைக்காக கைகளில் குசத்தை எடுத்து, கிழக்கு முகமாகத் திரும்பி குச ஆசனத்தில் அமர்ந்து விஷ்ணு பகவானிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்தி கவனத்துடன் பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டும். பிறகு ஆயிரம் அல்லது நூறு காயத்ரி மந்திரங்களை ஜபிக்க வேண்டும். ‘மந்தேஹ’ என்னும் அரக்கர்களை அழிக்கும் உத்தேசத்துடன் காயத்ரி மந்திரத்தின் நீரை எடுத்து சூரியனுக்கு அர்க்யம் அளிக்க வேண்டும். அதன்பின் ஆசமனம்

செய்து ‘உத்வர்க்கோஸ்சி’ என்னும் மந்திரத்தால் பிராயச் சித்தத்திற்கான நீரை விட வேண்டும்.

பிறகு மணம் மிக்க மலர்களையும், நீரையும் சூரியனுக்கு அர்க்யம் அளிக்க வேண்டும். ஆகாச முத்திரை காட்ட வேண்டும். சூரியனின் ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை 12 முறை ஐபித்து, ‘ஷடக்ஷர’ மந்திரங்களை ஆறுமுறை புனராவ்ருத்தி செய்ய வேண்டும். பிறகு ஆகாச முத்திரையை வலது பக்கமிருந்து சுற்றித் தன் முகத்தில் லயிக்கச் செய்ய வேண்டும். அதன் பின் இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கி, சூரியனைப் பார்த்தவாறு அவருடைய மண்டலத்தில் உள்ள நான்கு புஜங்களுடைய நாராயணனை ஒருமுகமாக தியானம் செய்ய வேண்டும்.

அப்போது “உதுத்யம்”, “சித்ரம் தேவானாம்” “தச்சக்ஷ” என்னும் மந்திரங்களையும், காயத்ரி மந்திரத்தையும், விஷ்ணு சம்பந்தமான சூக்தங்களையும் ஐபம் செய்து, நாராயண பகவானை சாம மந்திரங்களாலும், புருஷ சூக்தத்தாலும் பாடம் செய்ய வேண்டும். பிறகு ‘ஹசு; சுசிஷத்’ என்னும் மந்திர பாடத்துடன் சூரியன் பக்கம் பார்த்து வலம் வந்து வணங்க வேண்டும்.

இவ்வாறு சந்தி யோபாசனை முடிந்த பின் வரிசையாக பிரம்மா, விஷ்ணு, சங்கரன், பிரஜாபதி, தேவர்கள், தேவரிஷிகள், வேதம் அதன் அங்கங்கள் இதிகாசம், புராணம், யக்ஞம், அப்சரஸ்கள், ருது, கலை, காஷ்ட ரூபமான சம்வத்சரம், பூத சமுதாயம், பூதம், நதி, கடல், மலை, அதில் வாழும் தேவர், ஔஷதி, வனஸ்பதி ஆகிய அனைத்திற்கும் நீரால் தர்ப்பணம் அளிக்க வேண்டும். தர்ப்பண சமயத்தில் பூணூலை வலது தோளில் வைத்து இடது வலது கையால் நீர் அளித்து, மேற்கூறிய தேவர்களில் ஒவ்வொருவர் பெயரையும் கூறி “திருப்பதாம்” என்னும் சொல்லை உச்சரிக்க வேண்டும்.

வித்வான்கள் மந்திரங்களை தரிசிக்கும் மரீசி முதலியவர்களையும் நாரதர் முதலிய ரிஷிகளையும், நிவீதியாகி (பூணூலை கழுத்தில் மாலைபோல் அணிதல்) கவனத்துடன் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். இதன்பின் பூணூலை வலது தோளில் வைத்து பித்ரு சம்பந்தமான தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். கல்யவாட், அக்னி, சோமம், வைவஸ்தர், அர்யமா, அக்னிஷ வாத்த, சோமப என்பவர்கள் பித்ரு சம்பந்தமான தேவர்களாவர். இந்த தேவர்களுக்கு எள்ளையும், நீரையும் குசங்கள் மீது தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். “திருப்பதாம்” என்னும் பதத்தையும் உச்சரிக்க வேண்டும். பிறகு பித்ரு தர்ப்பணத்தைத் தொடங்க வேண்டும்.

பித்ருக்களின் கிரமம், தந்தை, பாட்டனார், கொள்ளுப் பாட்டனார் தன் தாய், பாட்டி, கொள்ளுப்பாட்டி, இவர்களுடன் குரு, ஆசாரியன். அத்தை, சித்தி, மாதாமகி, உபாத்யாயன், மித்ரன், நண்பன், சிஷ்யன் ரித்விஜன், இனச்சகோதரன் ஆகியவையாகும். இவர்களால் இறந்து விட்டவர்கள் மீது கருணையுடன் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். தர்ப்பணத்திற்குப் பின் நீராடும்போது அணிந்த வஸ்திரத்தைப் பிழிய வேண்டும். அந்த வஸ்திரத்தின் நீர் குலத்தில் இறந்துபோன பிள்ளைப் பேற்ற புருஷர்களின் பாகமாகும். அது அவர்களுக்கு ஸ்நானமும், பருகவும் பயன்படுகிறது. எனவே வஸ்திரம் பிழிந்த நீரால் அவர்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும் தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யாமல் ஸ்நான வஸ்திரத்தைத் துவைக்கக் கூடாது.

மேற்கூறிய தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்வதற்கு முன்பே அறியாமை காரணமாக அந்த வஸ்திரத்தைத் துவைப்பவன் ரிஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும் துன்பம் அளிக்கிறான். அதனால் பித்ருக்கள் அவனுக்கு சாபமளித்துவிடுகிறார்கள். ஆதலால் தர்ப்பணத்திற்குப் பிறகு ஆசமனம் செய்தே ஸ்நான வஸ்திரத்தைப் பிழிய வேண்டும். தர்ப்பணம் முடிந்ததும் இரு கால்களிலும் மண் பூசி கால் கழுவ வேண்டும். பிறகு ஆசமனம் செய்து, புனிதமாகி குச ஆசனத்தில் அமர்ந்து, கையில் குசத்துடன் ஸ்வாத்யாயத்தைத் தொடங்க வேண்டும். முதலில் வேதபாடம் பிறகு வரிசையாக மற்ற அங்கங்களைப் பயில வேண்டும். தன் சக்திக்கேற்றவாறு படிக்கப்படுவதையே ஸ்வாத்யாயம் என்கின்றனர்.

ரிக், யஜுர், சாமங்களையும், இதிகாச புராணங்களையும் இயன்ற வரை விடாமல் படிக்க வேண்டும். அதன்பின், நின்று, திசைகள், தேவர்கள், பிரம்மா, அக்னி, பிருத்வி, ஔஷதி, வாணி, வாசஸ்பதி, நதிகளுடன் ஸ்ரீ மன் விஷ்ணுபகவானையும் வணங்க வேண்டும். பிறகு நீரை எடுத்து, பிரணவத்தோடு 'நமோஸ்தபவாய' (ஓம் நமோஸ்தபவாய) என்ற மந்திர உச்சாடனம் செய்து ஜல தேவதைகளையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

பிறகு, க்ரிணி, சூரிய, ஆதித்ய என்னும் பெயர்களை உச்சரித்து, தலை மீது இரு கைகளையும் குவித்து சூரியனை நமஸ்கரிக்க வேண்டும். பிறகு பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பிடித்த மலர்களால் தினமும் பூஜை செய்ய வேண்டும்.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்குப் பிடித்த மலர்கள்

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தனக்கு விருப்பமானதாகக் கூறும் மலர்கள்

குமுதம், கரவீரம் (அரளி) சனகம், சம்பா (செண்பகம்) மாலதி, ஜாதி, நந்தியாவர்த்த, நந்திகம், பலாச மலர், அருகம்புல் பிருங்கக் அத்துடன் வனமாலை ஆகியவையாகும். இவற்றை விட ஆயிரம் மடங்கு சிறந்ததாக உத்பலமும், அதைவிட பத்மமும், பத்மத்தை விட சததளமும், அதைக் காட்டிலும் சஹஸ்ரதளமும், சகஸ்ரதளத்தை விடப் புண்டரீகமும், ஆயிரம் புண்டரீகங்களை விடச் சிறந்ததாக துளசியும் கூறப்படுகிறது. துளசியை விடச் சிறந்தது வகுள புஷ்பம்; அதைவிட உத்தமமானது சௌவரணம், சௌவரணத்தைவிடச் சிறந்த பகவானுக்குப் பிடித்த மலர் வேறு எதுவும் இல்லை.

மலர்கள் கிடைக்காவிட்டால், துளசிதளங்களாலும், அவை கிடைக்காவிட்டால் அவற்றின் கிளைகளும், அவையும் கிடைக்காவிட்டால் துளசியின் வேரின் துகள்களாலும் பகவான் விஷ்ணுவை பூஜிக்கலாம். அதுவும் கிடைக்காதபோது துளசியின் வேர் மண்ணைக் கொண்டே பக்தியுடன் பூஜிக்கலாம்.

பகவானின் பூஜைக்கு முற்றிலும் தவிர்க்க வேண்டியவை, கிங்கிணி முனி புஷ்பம், தூர்தூர், பாடலம், அதிமுக்தக், புண்ணாகம் - நக்தமாலிக், யௌதிக், கூரிகா, நிர்குண்டி, லாங்குலி, ஜபா, கர்ணிகாரம், அசோகம் சேமரம், கசுபம், கோவிதாரம், பைபீதக், குரண்டக, கல்பக, காலக, அங்கோல, கிரிகர்ணி, நீலவண்ண மலர், ஓரிதழ் பூ ஆகிய மலர்களாகும். இத்துடன் எருக்கம்பூ, எருக்க இலையின் மீது வைத்த மலர்களும் மறுக்கப்பட்டவையாகும். வேப்பம்பூவும் விட்டுவிட வேண்டியதாகும்.

இவையன்றி மறுக்கப்படாத வெண்மையான மணமுள்ள மலர்கள் அனைத்தின் மூலமும் பக்தர்கள் பகவான் விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கலாம்.

பகவானைப் பூஜிக்கும் முறை; திருவுருவங்கள்; பாஞ்சராத்ர முறை

பகவான் அர்ச்சனை விதி பின்வருமாறு; வேதியின் மீது கர்ணிகையுள்ள எட்டு இதழ் கமலத்தை அமைக்க வேண்டும். அதன் மீது அஷ்டாசூர அல்லது துவாதசாசூர மந்திரத்தாலும், வைதிக மந்திரத்தாலும், புருஷ குக்தத்தாலும் பகவானின் திருவுருவை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். பாஞ்சராத்ரகாரர்கள் பகவானை வாசுதேவன், சங்கர்ஷணன், பிரத்யுமனன், அநிருத்தன் என்னும் நான்கு வியூக சொரூபமாகக் கூறுகிறார்கள். இவற்றுடன் வேறு நாமங்களுடன் வேறு உருவங்களும் உள்ளன என்றாலும் அவை அனைத்தின் பொருள் ஒன்றேயாகும்.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் பக்தர்கள்; அவர்களின் நியமங்கள்

மற்ற தெய்வங்களின் பக்தர்களாக இல்லாமல், ஸ்ரீ விஷ்ணுவையே சரணடைபவர்கள், விஷ்ணு பகவானின் பக்தர்களை நேசிப்பவர்கள் பகவானின் பக்தர்களாவர். பகவான் விஷ்ணுவிற்கு விருப்பமான விரதங்களையே அவருடைய பக்தர்கள் பாலனம் செய்கிறார்கள். என்னுடைய பக்தர்கள் நீரில் நீந்தும்போதும் ஒரே ஆடை அணிய வேண்டும். நலமுடன் இருக்கும்போது ஒருபோதும் பகலில் தூங்கக்கூடாது. மது-மாமிசத்தைத் துறந்துவிட வேண்டும்.

வழியில் பிராமணன் பசு, அரசமரம், அக்னி ஆகியவை இருந்தால் அவற்றை வலம் செய்து செல்ல வேண்டும். மழை பெய்யும்போது ஓடக்கூடாது முதலில் கிடைக்கும் பிசுஷையை விடக்கூடாது. வெறும் உப்பை உண்ணக்கூடாது. சௌபாஞ்சன, கரஞ்சன பசுஷணம் செய்யக்கூடாது. பசுவிற்கு ஒவ்வொரு நாளும் புல்லை அர்ப்பிக்க வேண்டும். அன்னத்தில் புளி சேர்த்து உண்ணக்கூடாது. பிறர் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த சமையலையும் கெட்டுப்போன அன்னத்தையும், பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாத பொருட்களையும் முயற்சியுடன் விட்டுவிட வேண்டும். தான்றிக்காய் மற்றும் கரஞ்ச மரத்தின் நிழலில் நிற்கக்கூடாது. கஷ்டப்பட்டாலும், பிராமணர்களையும் தேவர்களையும் நிந்திக்கக்கூடாது.

நான்கு வருணத்தினரின் சரீரக் குற்றங்கள்

சூரிய உதயத்திற்குப் பிறகு தினமும் செயல்களில் ஈடுபடும் அறிவாளியான, நான்கு வேதங்களில் வித்வானான பிராமணனின் சரீரத்திலும் ஆறு வருஷங்கள் (குற்றங்கள்) கூறப்படுகின்றன. அவை காமம், க்ரோதம், லோபம், மதம், மோகம், மகாமோகம் என்பனவாகும். கூத்திரியர்களின் சரீரத்தில் கர்வம், ஜடத்தன்மை, அகங்காரம், பொறாமை, துரோகம், கடுஞ்சொல் கூறுதல், கொடுமை செய்தல் என்னும் ஏழு குற்றங்கள் இருக்கின்றன. வைசியனின் சரீரத்தில் தீக்ஷிணத் தன்மை, கபடம், மாயை, போக்கிரித்தனம், தற்பெருமை, எளிமையின்மை, கோள், பொய் ஆகிய எட்டு குற்றங்கள் இருக்கின்றன.

சூத்திரனுடைய சரீரத்தில் தாகம், உண்ணும் ஆசை, உறக்கம், சோம்பல், பொறாமை, கொடுமை, மானசீகக் கவலை, துயரம், குற்றம், பயம், தைரியமின்மை, ஜடத்தன்மை, பாவம், சினம், நம்பிக்கை, அசிரத்தை, நிலையாமை, அடக்கமின்மை, தூய்மையின்மை, அழுக்கு ஆகிய 21 குற்றங்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றன.

இந்த வ்ருஷங்கள் யாருடைய சரீரத்தில் காணப்படுவதில்லையோ, அவனே உண்மையான பிராமணர் என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஆகவே, பிராமணன் பகவானுக்குப் பிடித்தவனாக இருக்க விரும்பினால் சாத்வீகமாகப் புனிதமாக, சினமின்றி எப்போதும் அவரைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

சஞ்சலமற்ற சொற்களைப் பேசும், தைரியம் உடைய, நான்கு அடி முன்னால் பார்த்தவாறு செல்லும். மனத்தையும், வாக்கையும் வசப்படுத்தி பயமின்றி இருப்பவனே பகவானுடைய பக்தன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். அத்தகைய அத்யாத்ம ஞானமுடைய, புலன்களை வென்ற பிராமணர்கள் யாருடைய வீட்டில், சிராத்தத்தில் திருப்தியாகப் போஜனம் செய்கிறார்களோ அவர்களுடைய பித்ருக்கள் அந்த போஜனத்தால் முழுமையாக திருப்தி அடைகிறார்கள்.

தர்மத்திற்கே வெற்றி உண்டாகிறது; அதர்மத்திற்கு அல்ல. பொறுமையே வெல்கிறது; சினமல்ல. ஆகவே பிராமணன் பொறுமை உடையவனாக இருக்க வேண்டும்.

9.8 கபிலா பசுவின் மகிமை; அதன் தானத்தின்
சிறப்பும், பலனும், கபிலாவின் பத்து வகைகள்,
கபிலா பசுவில் தேவர்கள் வாசம் புரியும்
இடங்கள்-தேவர்களின் நமஸ்காரம்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

கபிலா பசுவின் மகிமையும் அதன் பத்து வகைகளும்

கபிலா பசுவைப் பற்றிய விஷயம் மிகவும் புனிதமானது; பாவனமானது. கபிலா பசுவைப் பற்றிக் கேட்கும் பாவி பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான். பழைய காலத்தில் சுயம்புவான பிரம்மா அக்னி ஹோத்திரத்திற்காகவும், பிராமணர்களுக்காகவும் எல்லா ஒளிகளையும் சேகரித்து, கபிலா பசுவைத் தோற்றுவித்தார். கபிலா பசு புனிதப் பொருட்கள் அனைத்தையும் விடச் சிறந்தது; புனிதமானது; மங்களம் தரும் பதார்த்தங்கள் அனைத்திலும் மங்களமான சொரூபமாகும். புண்ணியங்களில் சிறந்த புண்ணியம்; தவங்களில் சிறந்த தவம்; விரதங்களில் உத்தம விரதம், தானங்களில் சிறந்த தானம். எல்லோருடைய அக்ஷய காரணமும் ஆகும்.

பிராமணர்கள் காலையிலும், மாலையிலும் கபிலா பசுவின் பாலாலும், தயிராலும், நெய்யாலும் அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். கபிலா பசுவின் நெய், தயிர் அல்லது பாலால் முறைப்படி அக்னிஹோத்ரம் செய்து, பக்தியுடன் அதிதிகளைப் பூஜித்து, சூத்திரனின் அன்னத்தில் இருந்து விலகி, ஆடம்பரத்தையும், பொய்யையும் விட்டு விடும் பிராமணன் சூரியனைப் போன்ற ஒளிமிக்க விமானங்கள் மூலம் சூரிய மண்டலத்தின் வழியாகச் சென்ற உத்தமமான பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான்.

பிரம்மாவின் கட்டளையால் கபிலாவின் கொம்பின் நுனிப்பகுதியில் எப்போதும் எல்லா தீர்த்தங்களும் வாசம்புரிகின்றன. தூய பாவனையோடு நியமத்துடன் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து கபிலா பசுவின் கொம்பிலிருந்தும் தலையிலிருந்தும் விழும் நீர்த்தாரையைத் தன் மீது தரிப்பவன் அந்த புண்ணிய பிரபாவத்தால் அக்கணமே பாவமற்றவன் ஆகிவிடுகிறான். அந்த நீர் தீ துரும்பை எரிப்பதுபோல மனிதனின் மூன்று ஜன்மங்களின் பாவங்களையும் பொசுக்கிவிடுகிறது. கபிலாவின் கோமியத்தை எடுத்து, தன் கண் முதலிய புலன்களில் தடவுவதாலும், அதனால் ஸ்நானம் செய்வதாலும் அந்த ஸ்நான புண்ணியத்தால் பாவத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறது. 30 ஜன்ம பாவமும் அழிந்துவிடுகிறது. காலையில் எழுந்து

பக்தியோடு கபிலா பசவிற்கு கைப்பிடி புல்லை அர்ப்பணம் செய்பவனின் ஒரு மாத பாவம் நசிந்துவிடுகிறது.

காலையில் எழுந்த பின் பக்தியுடன் கபிலா பசவை வலம் வருவதால் உலகம் முழுவதையும் பிரதக்ஷிணம் செய்ததாகிவிடுகிறது. கபிலா பசவின் பஞ்ச கவ்யத்தால் நீராடித் தூய்மையடைவது, கங்கை முதலிய எல்லா புனித தீர்த்தங்களிலும் நீராடியது போலாகிறது. பக்தியுடன் கபிலா பசவைத் தரிசனம் செய்து அது அழைக்கும் குரலைக் கேட்கும்போது மனிதன் ஒருநாள் செய்த பாவம் அழிந்துவிடுகிறது. ஆயிரம் பசுக்களின் தானத்தால் பெறும் பலனும், ஒரு கபிலா பசவின் தானத்தால் பெறும் பலனும் சமமானது எனப் பிரம்மா கூறியுள்ளார்.

இதேபோல ஒரு கபிலா பசவை தவறுதலாக வதைத்து விட்டாலும் ஆயிரம் பசுக்களை வதைத்த பாவம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பிரம்மா கபிலா பசவிற்கு பத்து வேறுபாடுகளைக் கூறியுள்ளார். ஸ்வர்ணகபிலா (தங்க நிறமுடையது) கௌரபங்களா, ஆரக்த பிங்காக்ஷி (சிவப்பும் மஞ்சளுமான கண்களைக் கொண்டவை) கலபிங்களா, பப்ருவர்ணாபா, ஸ்வேத பிங்களா, ரக்தபிங்காக்ஷி, புறபிங்களா, பாடலா, புச்ச பிங்களா என்பவை அவற்றின் பெயர்களாகும்.

கபிலா பசுக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய நியமங்கள்

கபிலா பசுக்கள் மங்களமயமானவை, புனிதமானவை, எல்லாப் பாவங்களையும் அழிக்க வல்லவை. வண்டியிழக்கும் கபிலா காளைகளுக்கும் இவ்வாறே பத்து வேறுபாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அந்தக் காளைகள் பிராமணர்களின் சவாரிக்கு மட்டுமே உகந்தவை. மற்ற வர்ணத்தினர் அதனைப் பூட்டி, வண்டியில் சவாரி செய்யக்கூடாது. பிராமணனும் கபிலா பசவை வயலுக்காக ஏரிலோ, வழிச் சவாரியிலோ பூட்டக்கூடாது.

வண்டியில் பூட்டப்படும் காளைகளை ஹங்கார ஒலியுடனோ, இலைகளை உடைய சிறு கிளைகளை ஸ்பரிசிக்கச் செய்தோ ஓட்ட வேண்டும். தடி, கொம்பு, கயிற்றால் அடித்து ஓட்டக்கூடாது. காளைகள் பசி, தாகத்தாலும் உழைப்பாலும் களைத்திருக்கும்போது அவற்றை வண்டியில் பூட்டக்கூடாது. அவற்றிற்கு நன்கு ஆகாரம் செய்வித்து அவை திருப்தியடைந்த பின்னரே தான் போஜனம் உண்ண வேண்டும். அதற்கு தண்ணீர் குடிக்க வைத்த பின்பேதான் நீர் அருந்த வேண்டும்.

சேவை செய்யும் புருஷர்களுக்கு கபிலா பசுக்கள் தாயும், காளைகள்

தந்தையுமாகும். பாரம் சுமக்கும் காளைகளைப் பகலின் முற்பகுதியிலேயே சவாரியில் பூட்ட வேண்டும். பிற்பகலில் அவற்றிற்கு ஓய்வளிக்க வேண்டும். ஆனால் நாளில் இறுதிப் பகுதியில் தன் விருப்பம்போல் செய்யலாம். அவசியம் இருந்தால் அவற்றிடமிருந்து வேலை வாங்கலாம். அவசரமான காரியத்திலும் வழிப் பயணத்தில் பயம் இருந்தாலும் ஓய்வு நேரத்திலும் காளைகளை சவாரியில் பூட்டுவது பாவமாகாது.

தவிர்க்க முடியாத, அவசியம் இல்லாத சமயத்தில் காளைகளை வண்டியில் பூட்டுபவன் கர்ப்பச் சிதைவிற்கு சமமான பாவத்தைப் பெறுகிறான். அவன் ரௌரவம் என்னும் நரகத்தில் விழுகிறான். மோக வசமாக காளைகளில் உடலிலிருந்து ரத்தம் வெளிவரச் செய்பவன் எல்லா நரகங்களிலும் நூறு நூறு வருஷங்கள் இருந்து பிறகு இந்த மனிதலோகத்தில் காளையாகப் பிறக்கிறான்.

கபிலா பசுக்களை தானம் அளிப்பதன் மகிமையும், பலனும்

சம்சாரத்திலிருந்து விடுதலை பெற விரும்பும் மனிதன் கபிலா பசுவைத் தானம் செய்ய வேண்டும். எல்லா வகையான யாகங்களிலும் தானமாக அளிப்பதற்காகவே கபிலா பசு படைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே பிராமணர்களுக்கு யாகத்தில் அவை தக்ஷிணையாக அளிக்கப்பட வேண்டும். அக்னி ஹோத்ர ஹோமத்தில் அளவற்ற தேஜஸ்வியான ஏழை பிராமணனுக்குக் கபிலா பசுவை தானம் செய்பவன் விஷ்ணு தாமத்தில் நிலைபெறுகிறான். கபிலாவின் கொம்பிலும், குளம்புகளிலும் தங்கத்தை மூடி அதை விஷ்வயோகம் அல்லது உத்தராயண, தக்ஷிணயானத்தின் தொடக்கத்தில் தானம் செய்பவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அந்த புண்ணிய பிரபாவத்தால் அவன் விஷ்ணுபதத்தை அடைகிறான்.

ஆயிரம் அக்னிஷ்டோம யாகத்திற்குச் சமமானது ஒரு வாஜபேயம். ஆயிரம் வாஜபேய யாகங்களுக்குச் சமமானது ஒரு அஸ்வமேதம். ஆயிரம் அஸ்வமேதத்திற்குச் சமமானது ஒரு ராஜசூயம். சாஸ்திர விதிப்படி ஆயிரம் கபிலா பசுக்களை தானம் செய்பவன் ராஜசூய யாகத்தின் பலனைப் பெற்று விஷ்ணுவின் பரமதாமத்தில் நிலைபெறுகிறான். அவன் மறுபடி இந்த உலகத்திற்கு வருவதில்லை.

தானமளித்த பசுவானது தன்னுடைய பல்வேறு குணங்களால் காமதேனுவாகி பரலோகத்தில் தாதாவிடம் செல்கிறது. அது தன்னுடைய கர்மங்களால் கட்டுண்டு இருள்மயமான நரகத்தில் விழுந்தவனை காற்றின்

உதவியால் படகு கடலில் மூழ்கும் மனிதனைக் காப்பாற்றுவதுபோல் காப்பாற்றிவிடுகிறது. மந்திரத்தோடு அளிக்கப்பட்ட ஓளஷதி பிரயோகித்தும் வியாதியை அழிப்பதுபோல் நல்ல பாத்திரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட கபிலா பசு மனிதனின் எல்லாப் பாவங்களையும் அக்கணமே அழித்துவிடுகிறது. பாம்பு பழைய தோலை நீக்கிப் புதிய சரீரம் பெறுவதுபோல மனிதன் பசுவை தானமளித்து, பாவத்திலிருந்து விலகிப் புதுப்பொலிவு பெறுகிறான். எரியும் தீபம் வீட்டின் இருளை அழிப்பதுபோல் மனிதன் கபிலா பசுவை தானம் செய்து தனக்குள் மறைந்துள்ள பாவத்தை வெளியேற்றி விடுகிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, அதிதிக்கு உணவளித்து சூத்திரனின் அன்னத்திலிருந்து விலகி, புலன்களை வென்று, சத்தியம் பேசி, ஸ்வாத்யாயம் செய்யும் பிராமணனுக்கு பசுவை தானமளிப்பவனை அந்த தானம் பரலோகத்தில் உத்தாரம் செய்துவிடுகிறது.

கபிலா பசுவின் மகிமையைக் கேட்பதால் பெறும் பலன்; மிகச்சிறந்த கபிலாவின் நான்கு வகைகள்; கபிலா வீட்டில் இருப்பதால் அடையும் நன்மைகள் அதன் அங்கங்களில் வசிக்கும் தேவர்கள்

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டு கபிலா பசுவின் மகிமையைப் படிப்பவன் இரவில் மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் செய்த எல்லா பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். சிராத்த காலத்தில் இதனைப்படித்து, பிராமணர்களை அன்னம் முதலியவற்றால் திருப்தி செய்பவனுடைய பித்ருக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் அம்ருத போஜனம் செய்கின்றனர். இதன் மகிமையைப் பக்தியுடன் கேட்பவனின் ஒரு இரவின் பாவம் முழுவதும் அக்கணமே அழிந்துவிடுகின்றன.

கபிலாவின் பத்து வகைகளில் ஸ்வர்ண கபிலா, ரக்தாக்ஷபிங்களா, பிங்களாக்ஷி, பிங்களபிங்களா என்னும் நால்வகை கபிலாக்கள் சிரேஷ்டமானவை; புனிதமானவை; பாவத்தை விலக்குபவையாகும். இவற்றை தரிசிப்பதாலும், நமஸ்கரிப்பதாலுமே மனிதனின் பாவங்கள் களையப்படுகின்றன. பாவத்தை அழிக்கும் இந்த கபிலா பசுக்கள் யாருடைய வீட்டில் இருக்கின்றனவோ, அங்கு ஸ்ரீ, வெற்றி, பெரும் கீர்த்தி ஆகியவை நித்திய வாசம் செய்கின்றன.

இவற்றின் பாலால் சங்கரனும், தயிரால் தேவர்களும், நெய்யால் அக்னி தேவனும் திருப்தியடைகின்றனர். கபிலா பசுவின் நெய், பால், தயிர் அல்லது பாயசத்தை ஒருமுறை வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு தானம் செய்து எல்லா பாவத்திலிருந்தும் விடுபடலாம். புலன்களை வென்று ஒரு நாள்

உபவாசம் இருந்து கபிலாவின் பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகுபவன் சாந்த்ராயன விரதத்தை விடச் சிறந்த பலனைப் பெறுகிறான். சினமும், பொய்யுமின்றி விஷ்ணுபகவானிடம் உள்ளத்தை வைத்து, சுபமுகூர்த்தத்தில் கபிலா பசுவின் பஞ்சகவ்யத்தை ஆசமனம் செய்பவனின் உள்ளம் தூய்மையடைகிறது.

விஷ்வ யோகத்தில் தனித்தனி மந்திரங்களை உச்சரித்து, பஞ்சகவ்யத்தால் பகவான் விஷ்ணு, மகேஸ்வரன் திருமூர்த்திகளை நீராட்டுபவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெற்று முக்தியடைகிறான். பாவம் விலகப்பெற்று, தூய உள்ளத்துடன் அழகிய விமானத்தில் ஏறி விஷ்ணு தாமம் அல்லது ருத்ரலோகத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறான். எனவே, பரலோகத்தில் நன்மையை விரும்பும் மனிதன் கபிலா பசுவை அவசியம் தானம் செய்ய வேண்டும்.

அக்னிஹோத்ரி பிராமணனுக்கு கபிலா பசு தானம் அளிக்கப்படும் சமயத்தில் அதன் கொம்புகளின் மேல் பகுதியில் விஷ்ணுவும், இந்திரனும் வாசம் புரிகின்றனர். கொம்புகளின் வேரில் சந்திரனும், வஜ்ரதாரி இந்திரனும் வசிக்கின்றனர். கொம்பின் நடுப்பகுதியில் பிரம்மாவும், நெற்றியில் சிவபிரானும் உறைகின்றனர். இரண்டு காதுகளிலும் அஸ்வினி குமாரர்களும், கண்களில் சந்திர-சூரியர்களும், பற்களில் மருத் கணங்களும், நாக்கில் சரஸ்வதியும், ரோம கூபங்களில் முனிவர்களும், தோலில் பிரஜாபதியும் சுவாசங்களில் ஆறு அங்கங்களோடு வேதங்களும் வாசம்புரிகின்றன.

கபிலா பசுவின் கஷத்தில் சாத்ய தேவர்களும், கழுத்தில் பார்வதியும், முதுகில் நக்ஷத்திரங்களும், ககுதத்தில் ஆகாயமும், அபானத்தில் எல்லா தீர்த்தங்களும், சிறுநீரில் கங்கையும், சாணத்தில் எட்டு ஐஸ்வர்யங்கள் நிரம்பிய லக்ஷ்மி தேவியும், நிதம்பங்களில் பித்ருக்களும், வாலில் ரமாதேவியும் உறைகின்றனர். இரண்டு விலாக்களிலும் விஸ்வே தேவர்கள், மார்பில் கார்த்திகேயன், முழங்காலிலும், தொடைகளிலும் ஐந்து வாயுக்கள் குளம்புகளில் நடுவில் கந்தர்வர்கள், குளம்புகளின் முனையில் சர்ப்பங்கள், அதன் நான்கு ஸ்தனங்களில் நீர் நிரம்பிய கடல்கள் ஆகியவை இருக்கின்றன.

ரதி, மேதா, பொறுமை, ஸ்வாஹா, சிரத்தா, சாந்தி, தைரியம், ஸ்ம்ருதி, கீர்த்தி, தீப்தி, பிரியா, காந்தி, புஷ்டி, துஷ்டி, சந்ததி, திசை முதலிய தேவிகள் எப்போதும் கபிலா பசவிற்கு சேவை செய்கின்றன. தேவ-பித்ருக்களும், கந்தர்வ-அப்சரஸ்களும், உலகம், தீவுகள், கடல்கள், கங்கை முதலிய நதிகள், அங்கங்களோடும், யாகங்களோடும் வேதங்களும் பல மந்திரங்களால் கபிலாவை மகிழ்ச்சியுடன் துதிக்கின்றன.

வித்யாதரர், சித்தர், பூதகணங்கள், தாரா கணங்கள் ஆகியவை கபிலாவைக் கண்டதும் மலர் மாரி பொழிந்து மகிழ்ச்சியுடன் நடனம் ஆடுகின்றனர். அவர்கள், “தேவர்கள் அனைவராலும் வணங்கப்படும் புண்ணிய மயமான கபிலா தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மா உன்னை அக்னி குண்டத்திலிருந்து தோற்றுவித்தார். உன்னுடைய ஒளி விஸ்தாரமானது; சக்தி மிகப் பெரியது. கபிலாதேவி! தீர்த்தங்கள் அனைத்தும் உன்னுடைய சொருபமாகும். நீ அனைவருக்கும் சுபம் அளிப்பவள்” என்று கூறி துதிக்கிறார்கள். தேவர்கள் ஆகாயத்தில் நின்று “இந்த கபிலா பசு என்னும் ரத்தினம் புனிதமானது; உத்தமமானது; எல்லா துக்கங்களையும் விலக்குவது. இது தர்மத்தால் சம்பாதித்தது; சிறந்தது; தூயது; பெரும் நிதியாகும்” என்று புகழ்கிறார்கள்.

9.9 தகுதியற்ற பிராமணனை நரகத்தில் சேர்க்கும் பாவங்கள்;
உத்தம பிராமணனை சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்
புண்ணியங்கள்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

ஹவ்ய கவ்யங்களுக்கான உத்தம சமயம்; சிராத்தத்தில் விலக்க
வேண்டியவர்கள்

தேவ காரியமான யாகம் முற்பகலில் செய்யத்தகுந்தது. பித்ரு கர்மமான சிராத்தம் பிற்பகலில் செய்ய வேண்டும். தகாத நேரத்தில் அளிக்கப்படும் தானம் ராஜஸமானதாகக் கருதப்படுகிறது. அசத்தியமான மனிதன் போஜனம் செய்ததும், நாயால் தீண்டப்பட்டதும், அரக்கர்களின் பாகமாகும்.

பதிதர்கள், ஜடங்கள், உன்மத்தமான பிராமணர்களை தேவ யாகத்திலும் பித்ரு யாகத்திலும் மதிக்கக்கூடாது. நபும்சகன், குஷ்டரோகி, காசநோயாளன், வலிப்பு வியாதியஸ்தன் ஆகியோர் சிராத்தத்தில் மதிக்கத் தகுந்தவர் அல்லர். வைத்தியன், பூஜாரி, வெளிவேஷக்காரன், சோமரசம் விற்கும் பிராமணன், பாடகன், ஆடுபவன், இசையில் தேர்ந்தவன், போர் வீரன், அக்னி ஹோத்ரம் செய்யாதவன், பிணம் சுமப்பவன், திருடுபவன், சாஸ்திர விரோத காரியங்களைச் செய்பவன் ஆகியவர்களும் சிராத்தத்தில் மதிப்பிற்குரியவர்கள் அல்ல.

அறிமுகம் அற்றவன், கோத்திரம் தெரியாதவன், பாட்டனார் வீட்டில் வசிப்பவன், பசு, பசுவிகளை விற்று வாழ்பவன், ஆகியோரும் சிராத்தத்தில் மதிக்கத் தகாதவர்கள் ஆவர்.

சிராத்தத்தில் மதிக்கப்பட வேண்டிய பிராமணன்; சிராத்த சமயம் மற்றும் தானம்

விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் குணவானான, வேத பாராயணம் செய்யும், காயத்ரி மந்திரம் அறிந்த பிராமணனே சிராத்தத்தில் மதிக்கப்பட வேண்டியவனாவான். சிராத்தத்திற்கு எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது நல்ல பாத்திரமான பிராமணன் கிடைப்பதாகும். எப்போது உத்தம பாத்திரமான பிராமணன், தயிர், நெய், குசம், மலர், உத்தமக்ஷேத்திரம் ஆகியவை கிடைக்கிறதோ, அந்த சமயத்திலேயே சிராத்த தானத்தைத்

தொடங்க வேண்டும். நன்னடத்தையுடைய, குறைந்த வருவாயில் வாழ்க்கை நடத்தும் பிராமணனும், பலவீனமானவனும், தவசியும், பிகைஷ்யால் காலம் கழிப்பவனும் யாசிக்கும்பொழுது அவர்களுக்கு அளிக்கும் தானம் பெரும் பலனைத் தருகிறது. செல்வமற்ற, தனக்கு உபகாரம் செய்யாத வேதமறிந்த பிராமணனுக்கே, தான் விரும்பும் தானத்தை அளிக்க வேண்டும்.

பிராமணனை நரகத்தில் சேர்க்கும் பாவங்கள்

மாற்றான் மனைவியை அபகரிப்பவன், பரஸ்திரீயுடன் சேருபவன், ஒருவன் மனைவியை இன்னொருவனோடு சேர்த்து வைப்பவன், கோள் சொல்லுபவன் உடன்படிக்கையில் நிபந்தனையை மீறுபவன். பிறர் செல்வத்தில் வாழ்பவன், வர்ணாஸ்ரமத்திற்கு விரோதமாக நடப்பவன், பாவம் செய்பவன், அவனுக்கு சேவை செய்பவன் ஆகியோர் நரகத்தையே அடைகிறார்கள். தன்னுடன் நீண்டகாலம் இருந்த, பொறுமையுள்ள, புலன்களை வென்ற, பலமில்லாத அறிவாளியைக் காரியமானதும் விட்டுவிடுபவன், குழந்தைகளுக்கும், முதியவர்களுக்கும், களைத்தவர்களுக்கும் இனிப்பை அளிக்காமல் தானே உண்பவன் ஆகிய இவர்களும் நரகத்தையே அடைகிறார்கள்.

சொர்க்கத்திற்குச் செல்பவர்களின் புண்ணியங்கள்

தானம், தவம், சத்தியம், புலனடக்கம் இவற்றால் எப்போதும் தர்மப்படி நடப்பவர்கள். ஆசாரியாருக்கு சேவை செய்து அவரிடம் வேதம் படிப்பவர்கள் தானம் பெற விரும்பாதவர்கள், மது மாமிசம் இவற்றைத் துறந்து உத்தம விரதம் மேற்கொண்டவர்கள், மாற்றான் மனைவியிடம் சம்பந்தம் செய்யாதவர்கள், தாய்-தந்தைக்கு சேவை செய்பவர்கள், போஜன சமயத்தில் வீட்டிற்கு வெளியே வந்து அதிதி சேவை செய்பவர்கள், அதிதிகளிடம் அன்பு காட்டுபவர்கள், அதிதிகளுக்காக வாயிற் கதவை மூடாதவர் ஆகிய சிறந்த மனிதர்கள் சொர்க்கம் சேருகிறார்கள்.

ஏழையின் கன்னிகையை செல்வந்தர்களுடன் விவாகம் செய்து வைப்பவன், தான் செல்வந்தனாக இருந்தும் வறியவனின் கன்னிகையை மணப்பவன், சிரத்தையுடன் ரசம், விதை, ஓளஷதிகளை தானம் செய்பவர்கள் வழியைக் கேட்கும் வழிப்போக்கனுக்கு நல்லதும், கெட்டதும், சுகமளிப்பதும் துயரமளிப்பதுமான வழியை சரியாக அறிமுகம் செய்து வைக்கும் மனிதன் ஆகியோர் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள்.

அமாவாசை, பவுர்ணமி, சதுர்தசி, அஷ்டமி ஆகிய திதிகளிலும்,

இரண்டு சந்தி காலங்களிலும், திருவாதிரை மற்றும் ஜன்ம நகூத்திரத்திலும் விஷுவ யோகத்திலும், சிரவண நகூத்திரத்திலும் பெண் சேர்க்கையை விலக்குபவர்களும் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

இவ்வாறு ஹவ்ய-கவ்யத்தின் முறையும், சமயமும் கூறப்பட்டது. சொர்க்கம்-நரகம் இவற்றிற்கு அழைத்துச் செல்லும் தர்ம-அதர்மங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டன.

9.10 பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான பாவங்கள்;
 அன்னதானத்தின் புகழ்; ஏற்கத்தகாத அன்னம்;
 தானத்தின் பலன் மற்றும் தர்மத்தின் புகழ்
 பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

பிராமண இம்சை செய்யாமலே பிரம்மஹத்தி பாவத்தால் பற்றப்படுதல்

பிழைப்பற்ற பிராமணனுக்கு தானே பிசுஷயளிப்பதாக அழைத்துப் பிறகு பிசுஷயை மறுப்பது, நடுநிலையான வேதமறிந்த பிராமணர்களின் பிழைப்பைப் பிடுங்கிக் கொள்வது, ஆசிரமம், வீடு, கிராமம், மற்றும் நகரம் ஆகிய இடங்களில் தீ வைப்பது, தாகத்தால் தவிக்கும் பசுக்கூட்டம் நீரின் அருகில் செல்லாதவாறு தடுப்பது, பரம்பரையாக வரும் வைதிக சாஸ்திரங்களையும், ரிஷிகள் கூறிய சாஸ்திர விதிகளையும் அறிந்து கொள்ளாமலே குறை கூறுவது, குருடன், ஊமை மற்றும் முடவனின் செல்வத்தை அபகரிப்பது, குருவை முட்டாள்தனத்துடன் நீ என்று அழைத்து, ஹங்காரம் செய்து திரஸ்காரம் செய்வது, அவருடைய ஆணையை மீறி நடப்பது, சிறிதளவு பொருளையே தனது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டவனின் அந்த சிறிய செல்வத்தையும் அபகரிப்பது ஆகியன பிரம்மஹத்திக்கு சமமான பாவச் செயல்களாகும்.

அன்னதானத்தின் உயர்வு; விலக்கப்பட வேண்டிய அன்னம்

பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அனைவராலும் அன்னதானமே புகழப்படுகிறது. ஆகவே, அன்னத்திற்கு ஈடானதானம் இருந்ததும் இல்லை. இருக்கப் போவதுமில்லை. ஏன் எனில் அன்னமே இவ்வுலகில் சக்தி அளிப்பது; அன்னத்தின் ஆதாரத்தாலேயே உலகில் பிராணிகளின் உயிர் நிலைத்திருக்கிறது.

விலக்கப்பட வேண்டிய அன்னம் பின்வருமாறு; யாக தீசுஷ பெற்றவன். லோபி, போக்கிரி, சினமுடையவன், சாபம் பெற்றவன், அலி, உணவில் வேறுபாடு காட்டுபவன், வைத்தியன், தூதன், எச்சில் உண்பவன், இனக்கலப்புடையவன், தூய்மையற்றவன், பகைவன், பதிதன் இவர்களுடைய அன்னம் உண்ணத்தகாதது. இதேபோல கோள் சொல்லி யாகத்தின் பலனை விற்பவன், நடனமாடுபவன், நெசவாளி, நன்றியற்றவன், நாவிதன், நிஷாதன், நடிகன், தட்டான், வீணை இசைப்பவன், ஆயுதம் விற்பவன், தேரோட்டி, மது விற்பவன், வைத்தியன், பெண்ணிற்கு வசமானவன், கொடியவன், எருமை மேய்ப்பவன் ஆகியோருடைய அன்னமும் ஏற்கத் தகாததாகும்.

சாவு தீட்டாகிய பத்து தினங்கள் கழியாத வீட்டிலும், வேசியின் வீட்டிலும் உணவருந்தக் கூடாது. மன்னனின் உணவு தேஜஸையும், சூத்திரனின் அன்னம் பிராமணத் தன்மையையும், தட்டானின் அன்னம் ஆயுளையும், சக்கிலியின் அன்னம் புகழையும் அழித்து விடுகிறது. ஒரு சமுதாயத்தின் அன்னமும், வேசியின் அன்னமும் உலகினரால் நிந்திக்கப்பட்டதாகும். வைத்தியனின் அன்னம் சீழுக்குச் சமமாகவும், விபசாரியின் கணவனுடைய அன்னம் வீரியத்திற்குச் சமமாகவும், வட்டிக்காரனின் அன்னம் மலத்திற்குச் சமமாகவும் கருதப்படுகிறது. ஆகவே அதைத் துறந்துவிட வேண்டும்.

தெரியாமல் இவர்கள் அன்னத்தை ஏற்றுக் கொள்ள நேர்ந்தால், 3 நாட்கள் உபவாசம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் தெரிந்தே ஒரு முறை மட்டுமே இவர்களின் அன்னத்தை உண்டுவிட்டாலும் பிராமணன் பிரஜாபத்திய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

தானங்களின் உண்மையான பலன்

ஜலதானம் செய்பவர்கள் திருப்தியையும் அன்னதானத்தால் அகூடிய சுகத்தையும், எள் தானம் சந்தானத்தையும், தீபதானம் சிறந்த கண்களையும், பூமி தானம் பூமியையும், சொர்ணதானம் நீண்ட ஆயுளையும் அளிக்கிறது. வீடு தானம் அழகிய மாளிகையும், வெள்ளி தானம் உத்தமமான அழகும், வஸ்திர தானம் சந்திரலோகமும், குதிரை தானம் அஸ்வினி குமாரர்கள் உலகும், வண்டி இழுக்கும் காளை தானம் லக்ஷ்மியும், கோதானம் கோலோகமும் தருகிறது.

சவாரி, படுக்கை தானம் பெண்களையும், அபயதானம் ஐஸ்வர்யத்தையும், தானிய தானம் சாஸ்வதமான சுகமும், அளிக்கிறது, வேதமளிப்பவன் பரப்பிரம்மத்திற்குச் சமமாகிவிடுகிறான். வேததானம் அனைத்திலும் சிறந்த தானமாகும். தங்கம், பூமி, பசு, குதிரை, ஆடு, வஸ்திரம், படுக்கை, ஆசனம் முதலியவற்றை மரியாதைகளோடு அளிப்பவனும், மரியாதையுடன் ஏற்றுக் கொள்பவனும் ஆகிய இருவரும் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள்.

செய்யக்கூடாதவையும், தர்மத்தின் உயர்வும்

இதற்கு எதிராகச் செய்தால் தாதாவும், தானம் பெறுபவனும் நரகத்தில் விழுகிறார்கள். வித்வான்கள் பொய் சொல்லக்கூடாது; தவம் செய்து கர்வப்படக்கூடாது. பிராமணர்களை அவமதிக்கக்கூடாது. தானம்

அளித்துவிட்டு அதைப் புகழ்க்கூடாது. பொய் சொல்வதால் யாகமும், கர்வத்தால் தவமும், பிராமணனை அவமதிப்பதால் ஆயுளும், தன் தானத்தை தானே புகழ்வதால் தானத்தின் அழிவும் உண்டாகிறது.

ஜீவன் தனியாகவே பிறக்கிறது; தனியாகவே இறக்கிறது. தனியாகவே புண்ணியத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறது. தனியாகவே பாவ பலனையும் அனுபவிக்கிறது. மனிதன் இறந்த பின் உறவினர்கள் அவன் உடலைப் பூமியில் போட்டு விட்டுச் சென்றுவிடுகின்றனர். தர்மம் மட்டுமே ஜீவனின் பின் செல்கிறது. மனித மனம் எதிர்காலக் காரியங்களுக்காக கணக்கு போடுகிறது; காலம் அவனுடைய அழிவைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது. ஆகவே தர்மத்தையே துணையாகக் கொள்ள வேண்டும். நீர் நிரம்பிய குளங்களையும், சத்திரங்களையும், அமைத்து எப்போதும் அன்னதானம் செய்பவரை யமராஜன் துன்புறுத்துவதில்லை.

9.11 தர்மம், தூய்மையின் விதிகள்; அதிதி உபசரிப்பு, சிஷ்டாசாரம், தானபாத்திரம் அன்னத்தின் சிறப்பு, போஜன முறை, பசுக்களுக்குப் புல் அளித்தல், எள்ளின் மகிமை, ஆபத்தர்மம், சிறந்த பிராமணன், சிராத்தத்திற்குரிய சிறந்த காலம், மானவ தர்மம், தர்மத்தின் சாரம் முதலியவற்றின் வர்ணனை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசம் செய்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

தர்மம் மற்றும் தூய்மையின் லக்ஷணங்கள்

அகிம்சை, தூய்மை, சினமின்மை, கொடுமையின்மை, சமம்-தமம், எளிமை ஆகியவை தர்மத்தின் நிச்சயமான அடையாளங்களாகும். பிரம்மசரியம், தவம், பொறுமை, மது-மாமிசத்தைத் துறத்தல், தர்ம மரியாதைக்குள் இருத்தல், மனத்தை வசப்படுத்துதல் ஆகியவை தூய்மையின் லக்ஷணங்களாகும். மனிதன் சிறு பருவத்தில் வித்தை பயில வேண்டும். இளமையானதும் பெண்ணை மணக்க வேண்டும். முதுமையில் முனிவர்களின் குணத்தைப் பின்பற்றி எப்போதும், எல்லாவற்றிலும் தர்மப்படி நடக்க வேண்டும். பிராமணர்களை அவமதிக்கக்கூடாது; பெரியவர்களை நிந்திக்கக்கூடாது; துறவிகளுக்கு அனுசூலமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். இதுவே சனாதன தர்மமாகும்.

சந்யாசி மற்றும் அதிதி உபசரிப்பு; சிஷ்டாசாரம்

பிராமணர்களின் குரு சந்யாசியாவார்; நான்கு வர்ணத்தவருக்கும் பிராமணனே குரு ஆவான். பெண்களுக்கு அவர்களின் கணவனே குரு. துறவி ஒரு தண்டம் அல்லது மூன்று தண்டம் தரிக்க வேண்டும். தலையில் ஜடையுடனோ, அல்லது மொட்டையாகவோ இருக்க வேண்டும். காவி வஸ்திரம் அணிய வேண்டும். இத்தகைய துறவிக்கு நிச்சயம் மதிப்பளிக்க வேண்டும். பரலோகத்தில் நன்மை பெற விரும்புவன், பகவான் விஷ்ணுவைச் சரணடைந்த பக்தர்களை முயற்சியுடனும், மரியாதையுடனோ உபசரிக்க வேண்டும்.

சிஷ்டாசாரம் அல்லது நல்ல நடத்தையுடையவன் பிராமணர்களையும், பசுக்களையும் ஒருபோதும் அடிக்கக்கூடாது. இவர்களை அடிப்பவன் கருச்சிதைவு செய்த பாவத்திற்கு ஆளாகிறான். அக்னியை வாயால் ஊதக்கூடாது. கால்களைத் தீயின் மீது காட்டி காயவைக்கக்கூடாது.

பின்னால் இருந்து அக்னியைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. நாய் அல்லது சண்டாளனால் தீண்டப்பட்டவன் அக்னியை தீண்டக்கூடாது. ஏன் எனில் அக்னி சர்வ தேவர்களின் விருப்பமாகும். எப்போதும் தூயவனாகியே அக்னியைத் தீண்ட வேண்டும். மலம் அல்லது மூத்திரம் பட்டாலும் அக்னியை ஸ்பரிசிக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் மல மூத்திர வேகத்தைத் தரிக்கும் வரை அவன் சுத்தமாகவே இருக்கிறான்.

தானபாத்திரமான சிறந்த பிராமணன்

சிறந்த பிராமணன் என்பவன் யாரிடமும் கோபம் கொள்வதில்லை. சத்திய பராயணனாக, தர்மத்திலேயே ஈடுபட்டு, புலன்களை வென்றவனாக விளங்குகிறான். இத்தகைய குணங்களை உடைய பிராமணனே சிறந்த தானபாத்திரமாவான். யாரிடமும் அபிமானம் இன்றி, அனைத்தையும் சகித்துக் கொண்டு, சாஸ்திர அர்த்தத்தை அறிந்தவனாக, பிராணிகளுக்கு நன்மையை விரும்பி, எல்லோரிடமும் அன்புடன் இருக்கும் பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் பெரும் பலனை அளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு நாளும் வேதங்களை அதன் அங்கங்களோடும் படிப்பவனும் சூத்திரனின் அன்னத்தை ஏற்காதவனும் ஆகிய பிராமணனை தானத்திற்குச் சிறந்த பாத்திரமாக ரிஷிகள் கூறுகின்றனர். தூய அறிவும், சாஸ்திர ஞானமும், நன்னடத்தையும், உத்தம சீலமும் உடைய ஒரு பிராமணன் தானம் ஏற்றுக் கொண்டால், அவன் தானமளிப்பவனின் குலம் முழுவதையும் உத்தாரம் செய்துவிடுகிறான். அத்தகைய பிராமணனுக்கு பசுவும், குதிரையும், அன்னமும், செல்வமும் அளிக்க வேண்டும். நல்லவர்களால் மதிக்கப்பட்ட ஒரு குணம் மிகுந்த பிராமணன் தொலைவில் இருந்தாலும், முயற்சியோடு அவனை அழைத்து, பூஜித்து உபசரிக்க வேண்டும்.

அன்னதான சிறப்பின் சாராம்சம்

உலகம் முழுவதும் அன்னத்தின் ஆதாரத்திலேயே நிலை பெற்றுள்ளன. அன்னத்திலிருந்தே பிராமணன் உற்பத்தியாகிறது என்பது பிரத்யக்ஷம். ஆகவே நன்மையை விரும்புவன், மனைவி கஷ்டப்பட்டாலும் அவளுடைய போஜனத்திலிருந்து மீதம் செய்தும் தேச காலத்தை யோசித்து, யாசிப்பவனுக்கு சக்திக்கேற்றவாறு அன்னதானம் செய்ய வேண்டும். பிராமணன் இளைஞனோ, கிழவனோ அவன் வழிநடையில் களைத்து வீட்டிற்கு வந்துவிட்டால், கிருஹஸ்தன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் குருவைப்போல் அவனை உபசரிக்க வேண்டும்.

பரலோக நன்மையைப் பெற விரும்புவன், சினமின்றி, அருயையை விட்டுவிட்டு, நல்ல நடத்தையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் அதிதியைப் பூஜிக்க வேண்டும். கிருகஸ்தன் ஒருபோதும் அதிதிக்கு அவமரியாதை செய்யக்கூடாது. அவனிடம் பொய் கூறக்கூடாது. அவனுடைய கோத்திரம், குலம், கல்வி ஆகிய விஷயங்களிலும் கேள்வி கேட்கக்கூடாது. போஜனத்தின்போது, சண்டாளனோ, மகா சண்டாளனோ, வந்துவிட்டாலும் கூட பரலோகத்தில் நலம் பெற விரும்பும் கிருகஸ்தன் அன்னமளித்து அவனை உபசரிக்க வேண்டும். தன்னுடைய வீட்டுக் கதவை மூடிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் போஜனம் செய்பவன், சொர்க்கத்தின் கதவுகளை மூடிவிட்டவன் ஆகிறான்.

தேவர்களையும், பித்ருக்களையும், ரிஷிகளையும், பிராமணர்களையும், அதிதிகளையும், ஆதரவற்ற மனிதர்களையும் அன்னத்தால் திருப்தி செய்பவன் பெரும் புண்ணியத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். வாழ்வில் ஏராளமான பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும் யாசிக்கும் பிராமணனுக்கு சிறப்பாக அன்னதானம் செய்வானாகில் எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்று விடுகிறான். உலகத்தில் அன்னம் அளிப்பவன் உயிர் அளிப்பவனாகக் கருதப்படுகிறான். உயிரளிப்பவன் எல்லாவற்றையும் அளித்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். ஆகவே நன்மையை விரும்புகிறவன் சிறப்பாக அன்னதானம் செய்ய வேண்டும்.

அன்னமே அம்ருதம்; அன்னமே மக்களை பிறப்பிக்கிறது. அன்னம் அழிந்தால் உடலில் ஐந்து தாதுக்களும் அழிந்து விடுகின்றன. பலமுடையவர்களும் அன்னத்தை விட்டுவிட்டால் பலம் இழந்து விடுகிறார்கள். ஆகவே, சிரத்தையுடனோ, அசிரத்தையோடோ அதிக முயற்சி மேற்கொண்டு அன்னதானம் அளிக்க வேண்டும்.

சூரியன் தன்னுடைய கிரணங்களால் பூமியின் ரசம் (நீர்) முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார். அந்த நீரைக் காற்று மேகங்களில் ஸ்தாபிக்கிறது. மேகங்களில் உள்ள நீரை இந்திரன் பூமி மீது மழையாகப் பொழிகிறார். அதனால் நனைக்கப்பட்டு பூமி தேவி திருப்தியடைகிறாள். அதனால் பூமியிலிருந்து அன்னத்தின் பயிர்கள் முளைக்கின்றன. அப்பயிர்களில் விளையும் அன்னத்தால் பூமியில் மக்களின் வாழ்க்கை நிர்வாகம் நடைபெறுகிறது. சரீரத்தின் மாமிசம், மேதை, எலும்பு, மஜ்ஜை அனைத்தும் பலவகை அன்னத்தினாலேயே உற்பத்தியாகின்றன. அதனாலேயே அன்னம் மனிதர்கள், பிராணிகள் உயிர் ஆகிறது.

பிராமணன் போஜனம் செய்யும் முறை

சிறந்த பிராமணன் நீராடி புனிதமாகி அக்னி ஹோத்ரம் செய்த பின் தூய்மையான தனியான இடத்தில் சதுரமாக மண்டலம் அமைக்க வேண்டும். இதுவே கூடித்திரியன் என்றால் வட்டமாகவும், வைசியன் என்றால் அர்த்த சந்திர வடிவத்திலும் அமைக்க வேண்டும். அதன்பின் கால் கழுவித் தூய்மையாக அந்த மண்டலத்தில் அமைக்கப்பட்ட தூய ஆசனத்தில் கிழக்குப் பார்த்து அமர வேண்டும். ஒரு காலால் பூமியை ஸ்பரிசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

த்விஜன் ஒற்றை வஸ்திரத்துடனோ, சரீரம் முழுவதையும் துணியால் மூடிக் கொண்டோ போஜனம் செய்யக்கூடாது. உடைந்த பாத்திரத்திலும், இலையை மாற்றிப் போட்டும் உண்ணக்கூடாது. போஜனம் செய்பவன் முதலில் மகிழ்ச்சியுடன் அன்னத்தை வணங்கி, வேறு எதையும் பார்க்காமல் போஜனம் செய்ய வேண்டும். பரிமாறிய அன்னத்தை நிந்திக்கக்கூடாது. நிந்திக்கப்படும் அன்னம் அரக்கர்களால் உண்ணப்படுகிறது.

போஜனம் செய்யத் தொடங்கும் முன் கையில் நீரை எடுத்து அதன் மூலம் அன்னத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்ய வேண்டும். பிறகு மந்திரம் உச்சரித்து தனித்தனியே ஐந்து பிராணன்களுக்கும் அன்னத்தை ஆஹுதி அளிக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆஹுதி அளிக்கும்போது, நாக்கு ரசத்தின் சுவையைப் பெறும் வரை பிராணனுக்கு அன்னத்தை ஆஹுதியாக அளிக்க வேண்டும். அன்னம், அன்னாதம் மற்றும் ஐந்து பிராணன்களின் தத்துவத்தை அறிந்து பிராண அக்னிஹோத்ரம் செய்பவன் பஞ்ச வாயுக்களின் யாகத்தைச் செய்துவிடுகிறான். இதற்கு எதிராகப் போஜனம் செய்யும் முட்டாள் பிராமணன் அன்னத்தின் மூலம் பிரேதங்களையும், அரக்கர்களையுமே திருப்தி செய்தவனாகிறான்.

பிராணன்களுக்கு ஆஹுதி அளித்த பின் தன் வாயில் இடத் தகுந்த அளவு ஒவ்வொரு கவளமாக எடுத்து அன்னத்தைப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். வாய் பிடிக்காத அளவு பெரிதான கவளமாக ஒரு முறையில் சாப்பிட முடியாமல் மீதமாவது தன்னுடைய எச்சிலாகும். அது உண்ணத்தகாதது. அந்த மீதமான தன்னுடைய எச்சிலை உண்பவன் சாந்த்ராயணம், க்ரிசீரம் அல்லது பிரஜாபத்திய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பெண் போஜனம் செய்த பாத்திரத்தில், மனைவியின் எச்சிலைச் சாப்பிடுபவனும், அவளுடன் ஒரே பாத்திரத்தில் போஜனம் செய்பவனும்

மது பருகும் பாவத்திற்காளாகிறான். தத்துவதர்சி முனிவர்கள் இந்த பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் எதையும் கூறவில்லை. தண்ணீர் பருகும்போது அதன் துளி வாயிலிருந்து போஜனத்தில் விழுந்துவிட்டால் அதுவும் எச்சிலாகவே கருதப்படும்; உண்ணத்தகுந்தது ஆகாது. அதை உண்பவனும் சாந்த்ராயண விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பிராமணன் பூமி அல்லது திசைகளைப் பார்க்காமல் மௌனமாக முறைப்படி போஜனம் செய்ய வேண்டும். யாருக்கும் தன்னுடைய எச்சிலை அளிக்கக்கூடாது. ஒருபோதும் அளவுக்கு அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ போஜனம் செய்யக்கூடாது. தனக்குக் கஷ்டம் இல்லாத அளவே உண்ண வேண்டும். முடியோ, புழுவோ கிடக்கும் அன்னமும், வாயால் ஊதிக் குளிரச் செய்யும் அன்னமும் உண்ணத்தகாதவை. அவற்றை உண்டாலும் சாந்த்ராயண விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

போஜனம் செய்யும் இடத்திலிருந்து எழுந்து சென்ற பிறகு மறுபடி தொடப்படுவது, காலால் தொடப்படுவது அல்லது தாண்டப்பட்டது ஆகிய அன்னம் அரக்கன் உண்ணத்தகுந்தது. அதை உண்ணக்கூடாது. ஆசமனம் செய்யாமல் போஜனம் செய்பவன் போஜன இருக்கையிலிருந்து எழுந்த உடன் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். இல்லையென்றால் அவன் பவித்ரமின்றி இருப்பதாகவே ஆகும்.

பசுக்களுக்குப் புல் அளிக்கும் முறை; எள்ளின் சிறப்பு

காளைகள் உலகின் தந்தை; பசுக்கள் உலகின் தாய் எனக் கருதி அவற்றைப் பூஜிப்பதால் பித்ருக்களுக்கும், தேவர்களுக்குமான பூஜை நடந்து விடுகிறது. பசுவின் சாணத்தால் மெழுகுவதால் சபாவனம், வீடு, ஆலயம் அனைத்தும் சுத்தமாகிவிடுகிறது. தண்ணீர்ப்பந்தல் கூட தூய்மையாகிவிடுகிறது. ஒரு வருட காலம் மற்றவர்களின் பசுவிற்குக் கைப்பிடி புல்லைக் கொடுப்பவனுக்கு ஒவ்வொரு வேளையும் பசுவிற்கு சேவை செய்த பலன் கிடைக்கிறது.

கோமாதாவின் முன் புல்லை வைத்து, “உலகின் பசுக்கள் அனைத்தும் என் தாய்கள், காளைகள் என் தந்தைகளாகும். கோமாதா! நான் உன் சேவைக்கு இந்த புல்லை அர்ப்பணித்துள்ளேன். இதை ஏற்றுக்கொள்” என்று கூற வேண்டும். அல்லது காயத்ரி மந்திரத்தை உச்சரித்துப் பசுவிற்குப் புல்லை அளிக்க வேண்டும். அதனால் அந்த மனிதன் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ செய்துள்ள பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடுகின்றன. அவனுக்குக் கெட்ட கனவுகள் ஒருபோதும் தோன்றுவதில்லை.

என் மிகவும் புனிதமானது; பாவத்தை அழிப்பது. பகவான் நாராயணனிடமிருந்து உற்பத்தியானது. ஆகவே, சிராத்தத்தத்தில் என் மிகவும் புகழப்பட்டுள்ளது. என் தானம் மிகவும் உத்தமமானதாகக் கூறப்படுகிறது. என்னை தானம் செய்ய வேண்டும். என்னை சாப்பிட வேண்டும். காலையில் என்னைப் பூசிக் கொண்டு ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். எப்போதும் என், என் என்று உச்சரிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் எல்லா பாவங்களையும் என் அழித்து விடுகிறது.

பிராமணன் தானே எந்திரத்தில் என்னை ஆட்டி எண்ணையை எடுக்கக்கூடாது. அறியாமை காரணமாக அவ்வாறு செய்பவன் ரௌரவ நரகத்தில் விழுகிறான். சந்திரன் கரும்பின் வம்சத்தில் தோன்றியவன். பிராமணர்கள் சந்திரனின் வம்சத்தில் தோன்றியவர்கள் ஆகவே, பிராமணன் யந்திரத்தில் கொடுத்து கரும்பிலிருந்து சாறு எடுக்கக்கூடாது.

ஆபத் தர்மம்

தேசத்தில் பஞ்சம் ஏற்படும்போதும், நாட்டில் பெரும் விபத்து உண்டாகும்போதும் பிறப்பு-இறப்பு சூதகம் இருக்கும்போதும், கடும் வெயிலில் வழி நடக்கும்போதும் நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்க இயலாமல் போனால், பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் யாரும் உணவளிக்கக் கிடைக்காதபோது, உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள சூத்திரனிடமிருந்து சிறிதளவு வெறும் அன்னத்தை ஏற்கலாம். வெகுதூரம் வழி நடந்து களைத்தவனுக்கும் இந்த ஆபத் தர்மம் பொருந்தும்.

நோயாளி, துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன், மிகுந்த பசியுள்ள பிராமணன் ஆகியோர் விதிமுறையைப் பின்பற்றாமல் போஜனம் செய்துவிட்டால் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் தேவையில்லை. நீர், வேர், நெய், பால், ஹவிஸ், பிராமணனின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்தல், குருவினுடைய ஆணையை ஏற்று நடத்தல், ஓளஷதி ஆகிய எட்டையும் பயன்படுத்தி விரத பங்கமின்றி இருக்கலாம்.

விதிப்படி பிராயச்சித்தம் செய்யும் திறமையில்லாதவன் வித்வானின் வாக்காலும், தானத்தின் மூலமும் தூயவனாகலாம். வெளி தேசத்திற்குச் செல்லும் மனிதன் சிறிது காலத்திற்கு வீட்டிற்கு வரும்போது, ருதுகாலம் இன்றி, வேறு சமயத்திலும் கூட, இரவிலோ, பகலிலோ தன் மனைவியுடன் சேரும்போது பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டியதில்லை. இவை ஆபத்தர்மம் எனப்படும்.

உத்தம பிராமணன் மற்றும் நிந்தைக்குரிய பிராமணன்

உத்தம குலத்தில் தோன்றியவர்கள், சாஸ்திரம் கூறிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவன், வித்வான், இரக்கமுடையவன், ஸ்ரீ சம்பன்னன், எளிமையானவன், சத்தியவாதி ஆகிய பிராமணர்கள் நல்ல பாத்திரங்கள் ஆவர். இவர்கள் முதல் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, எல்லோருக்கும் முதலில் போஜனம் செய்வதற்கு அதிகாரிகளாவர். இவர்கள் தங்கள் தரிசனத்தாலேயே அனைவரையும் பவித்ரமாக்கி விடுகின்றனர்.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்தி, பகவானைச் சரணடைந்த பக்தனாகிய பிராமணன் வரிசையையே புனிதப்படுத்திவிடுகின்றனர். அவர்கள் சிறப்பாக பூஜிக்கத் தக்கவர்கள் ஆவா.

வேதத்தில் மிகச் சிறந்தவனாக இருந்தாலும், கபடமாக நடப்பவன் பாவம் செய்தவனாவான். அக்னிஹோத்ரமும், ஸ்வாத்யாயமும் செய்யாமல் தானம் பெறவே விரும்பும் பிராமணனும், எங்கு வேண்டுமானாலும் போஜனம் செய்பவனும் பிராமண ஜாதியின் களங்கம் ஆவான். மரண சௌச அன்னத்தை உண்டவன், சூத்திரனின் அன்னத்தை போஜனம் செய்பவன், சூத்திரனின் அன்னத்தால் சரீரம் செழித்தவன் ஆகியோருடைய கதி என்ன ஆகும்? என்பதை அறிய முடியாது. இந்த பிராமணன் ஒவ்வொரு நாளும் ஜபமும், ஹோமமும், ஸ்வாத்யாயமும் செய்தாலும் உத்தம கதியைப் பெறுவதில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்தாலும், சூத்திரனின் அன்னத்தை விலக்காதவனுடைய ஆத்மா, வேதாத்யாயனம், மூன்று அக்னி ஆகிய ஐந்தும் அழிந்துவிடுகின்றன. சூத்திரனுக்கு சேவை செய்யும் பிராமணனுக்கு உண்பதற்கான அன்னத்தைத் தரையிலே போட்டுவிட வேண்டும். ஏன் எனில் அவன் நாய்க்கும் நரிக்கும் சமமானவன். இறந்த சூத்திரனின் சவத்திற்குப் பின்னால் மயான பூமி வரை செல்பவன் மூன்று இரவுகள் வரை ஆசௌசம் உண்டாகப் பெறுகிறான். மூன்று நாட்கள் முடிவடைந்த பின் கடலில் கலக்கும் நதியில் நீராடி, நூறு முறை பிரணாயாமம் செய்து நெய் பருகினால் அவன் தூய்மையடைகிறான்.

ஒரு அனாதை பிராமணனின் சவத்தை மயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் சிறந்த த்விஜனுக்கு அவன் வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியிலும் அஸ்வமேதயாக பலன் கிடைக்கிறது. அவர்களுக்கு அதனால் எந்த வகையிலும் அசுபமோ, பாவமோ உண்டாவதில்லை. நீரில் நீராடிய

அக்கணமே அவர்கள் தூய்மையடைந்து விடுகின்றனர். நிவ்ருத்தி மார்க்க பராயணனான பிராமணன் சூத்திரனுடைய வீட்டில் பாலோ, தயிரோ கூட ஏற்கக்கூடாது. அதையும் அன்னத்தைப்போலவே கருத வேண்டும்.

மிகவும் பசியுடன் இருந்தாலும் பிராமணனுடைய போஜனத்தைத் தடுப்பவனை விடப் பெரிய பாவி வேறு யாரும் கிடையாது. பிராமணன் சீலமும், சதாசாரமும் இல்லாமல் இருந்தால், வேதங்களும் அவற்றின் ஆறு அங்கங்களும், சாங்க்யம், புராணம், உத்தமகுல பிறவி அனைத்தும் சேர்ந்தாலும் கூட அவனுக்கு நல்ல கதி அளிக்க முடியாது.

மனித தர்மத்தின் சாரம்

கிரகண சமயத்திலும், விஷுவ யோகத்திலும், அயனம் முடியும்போதும் பித்ரு கர்மத்திலும், மக நக்ஷத்திரத்திலும், வீட்டில் புதல்வன் பிறக்கும்போதும் கையையில் பிண்டதானம் செய்யும்போதும் அளிக்கப்படும் தானம் ஆயிரம் தங்க நாணயங்களின் தானத்திற்குச் சமமாகிறது.

வைகாசி மாச சுக்லபக்ஷ திரிதியை, கார்த்திகை சுக்லபக்ஷ திருதியை, புரட்டாசி மாத கிருஷ்ணபக்ஷ திரையோதசி, மாசி மாத அமாவாசை, சந்திர-சூரிய கிரகணம், உத்தராயண-தக்ஷிணாயனத்தின் முதல் நாள் ஆகியவை சிராத்தத்திற்கான உத்தம காலங்களாகும். இந்த நாட்களில் மனிதன் புனிதமாகி பித்ருக்களுக்காக எள்ளும் நீரும் தானமளிக்கும்போது ஆயிரம் ஆண்டுகள் சிராத்தம் செய்தவனாகிறான். இது பித்ருக்கள் தாமே கூறிய இரகசியமாகும்.

அன்பின் காரணமாகவோ, பயத்தின் காரணமாகவோ, செல்வம் பெறும் விருப்பத்துடனோ, ஒரே வரிசையில் அமர்ந்தவர்களுக்கு உணவு பரிமாறுவதில் வித்தியாசம் காட்டுபவன் கொடியவன், தீய நடத்தை உடையவன், பிரமஹத்தி செய்தவன், அஜிதாத்மா என்று வித்வான்களால் கூறப்படுகிறான். செல்வத்தால் நிறையப் பெற்று, பரலோக விஷயத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் அறியாமல், எப்போதும் போகத்திலேயே மூழ்கிக் கிடப்பவர்கள் சரீர சுகத்தில் மட்டுமே பற்றுடையவர்களாவர். அவர்களுக்கு இந்த உலகத்தின் சுகமே சுலபமானது. பரலோகத்தின் சுகம் ஒருபோதும் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை.

சுக-போக பற்றிலிருந்து விடுபட்டு, தவம் மேற்கொண்டு, தினமும் ஸ்வாத்யாயம் செய்து சரீரத்தை மெலியச் செய்து, புலன்களை வசப்படுத்தி பிராணிகளின் நன்மைக்கான சாதனத்தில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு இந்த உலகின்

சுகமும் எளிதாகிறது. பரலோகத்தின் சுகமும் எளிதாகக் கிடைக்கிறது. ஆனால் வித்தை பயிலாத, தவம் செய்யாத, தானமளிக்காத, சாஸ்திரத்திற்கேற்றவாறு சந்தான உற்பத்தியும் இல்லாத முட்டாள் மனிதர்களுக்கு இக-பரலோகங்களில் எந்த சுகமும் கிடையாது.

தர்மங்கள் அனைத்தின் சாரம்

மனு சிருஷ்டியின் தொடக்க காலத்திலேயே தர்மத்தின் சார தத்துவத்தை வர்ணித்துள்ளார். இது புராணத்திற்கு அனுசூலமானது; வேதத்தினால் ஆமோதிக்கப்பட்டது. அக்னி ஹோத்ரியான த்விஜன், கபிலா பசு, யாகம் செய்யும் மனிதன், மன்னன், துறவி, பெரும் கடல் ஆகியவை தரிசித்த அளவிலேயே மனிதனைப் புனிதப்படுத்தி விடுகின்றனர். ஆகவே இவற்றை எப்போதும் தரிசிக்க வேண்டும்.

ஒரு பசு, ஒரு வஸ்திரம், ஒரு படுக்கை, மற்றும் ஒரு பெண்ணை ஒருபோதும் பலருக்கு தானமளிக்கக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யும் தானம் பலன் தருவதில்லை. பிராமணனுக்கும், பசுவிற்கும் ஆகாரம் அளிக்கும்போது கொடுக்காதே என்று கூறித் தடுப்பவன் 100 முறை பசு-பசுதியாகப் பிறவியெடுத்துக் கடைசியில் சண்டாளனாகிறான்.

பிராமணன், தெய்வம், வறியவன் மற்றும் குருவின் செல்வம் திருடப்பட்டால், அது சுவர்க்கவாசிகளைக் கூட கீழே வீழ்த்தி விடுகிறது. தர்மத்தின் தத்துவத்தை அறிய விரும்புகிறவர்களுக்கு வேதமே முக்கியப் பிரமாணமாகும். தர்மசாஸ்திரம் இரண்டாவது சான்றாகும். உலக ஆசாரம் மூன்றாவது பிரமாணமாகும்.

கிழக்குக் கடலிலிருந்து மேற்குக் கடலுக்கு இடையிலும் வடக்கில் இமயம் முதல் தெற்கில் விந்தியம் இடையிலுள்ள தேசம் ‘ஆர்யாவர்த்தம்’ எனப்படுகிறது. சரஸ்வதி, த்ரிஷத்வதி இவ்விரண்டு தேவ நதிகளுக்கிடையில் தேவர்கள் மூலம் அமைக்கப்பட்ட தேசம் பிரம்மாவர்த்தம் எனக் கூறப்படுகிறது. எந்த தேசத்தில் நான்கு வர்ணங்களின் பூர்வ பரம்பரையாக வரும் ஆசாரம் பின்பற்றப்படுகிறதோ அதுவே ஆசாரம் எனப்படுகிறது. குருக்ஷேத்திரம், மத்ஸ்யம், பாஞ்சாலம், சூரசேனம், ஆகியவை பிரம்மரிஷிகளின் தேசமாகும். பிரம்மாவர்த்தத்தின் அருகில் உள்ளவையாகும். இந்த பிரம்மாவர்த்த தேசத்தில் தோன்றிய பிராமணர்களிடம் சென்று பூவுலகில் உள்ள மனிதர்கள் அனைவரும் தத்தம் ஆசாரத்தைக் கற்க வேண்டும்.

இமயத்திற்கும்,

விந்தியாசலத்திற்கும்

இடையிலும்,

குருகேஷத்திரத்திற்குக் கிழக்கேயும், பிரயாகைக்கு மேற்கேயும் உள்ள தேசம் “மத்தியதேசம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. ‘கிருஷ்ணசாரம்’ என்னும் மான் இயல்பாக சஞ்சரிக்கும் தேசம் யாக காரியங்களுக்கு உபயோகமான தேசம். அவற்றிலிருந்து வேறானவை மிலேச்சர்களின் தேசமாகும். இந்த தேசங்களைப் பற்றி அறிந்து இவற்றிலேயே த்விஜாதியினர் வாசம்புரிய வேண்டும்.

சூத்திரர்கள் பிழைப்பு கிடைக்காதபோது எந்த தேசத்திற்கும் சென்று வாசம் புரியலாம். சதாசாரம், அகிம்சை, சத்தியம், சக்திக்கேற்ற தானம், யம-நியம பாலனம் ஆகியவை முக்கியமான தர்மங்களாகும். பிராமணன், கூஷத்திரியன், வைசியன் ஆகியோரின் கர்ப்பதானத்திலிருந்து இறுதிக்கடன்கள் வரை எல்லா சம்ஸ்காரங்களும் வேதம் கூறும் பவித்ர முறைகளாலும், மந்திரங்களுக்கு ஏற்பவும் செய்விக்க வேண்டும். ஏன் எனில் இந்த சம்ஸ்காரங்கள் இச-பரலோகங்களைப் புனிதப்படுத்துபவையாகும்.

கர்ப்பதானம் செய்யப்படும் ஹவனத்தின் மூலமும், ஜாதகர்மம், பெயர் சூட்டல், சூடாகர்ணம், யக்நோபவீதம், வேத அத்யயனம், வேதம் கூறும் நியம பாலனம், ஸ்னாதகன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விரதங்கள், திருமணம், பஞ்ச மகாயக்ஞ அனுஷ்டானம், பல்வேறு யாகங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் இந்த சரீர பரபிரம்மத்தின் பிராப்திக்கு தகுந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

தர்மத்திற்கும், அர்த்தத்திற்கும் பயனில்லாத, வித்தை பெற்றதற்காக சேவை செய்யாத சிஷ்யனுக்கு வித்தையை கற்பிக்கக்கூடாது. தரிசு நிலத்தில் உத்தமமான விதை விதைக்கப்படுவதில்லை. எந்த புருஷன் மூலம் லௌகிக, வைதிக, அத்யாத்மிக ஞானம் பெறப்பட்டதோ அந்த குருவை முதலில் வணங்க வேண்டும். தன்னுடைய வலது கையால் குருவின் வலது பாதத்தையும், இடது கையால் இடது பாதத்தையும் தொட்டு வணங்க வேண்டும். எப்போதும் குருவிற்கு ஒரு கையால் நமஸ்காரம் செய்யக்கூடாது.

கர்ப்பாதானம் முதலிய எல்லா சம்ஸ்காரங்களையும் முறைப்படி செய்விப்பவன், வேதம் கற்பிப்பவனாகிய பிராமணன் குரு என்று அழைக்கப்படுகிறான். உபநயன சம்ஸ்காரம் செய்வித்து கல்பங்களோடும் ரகசியங்களோடும் வேதங்களை தினமும் அத்யயனம் செய்விப்பவன் உபாத்யாயன் எனப்படுகிறான். ஆறு அங்கங்களோடு கூடிய வேதத்தைக் கற்பித்து, வைதிக விரதங்களின் சிகை அளித்து, மந்திர அர்த்தங்களை விவரிப்பவன் ஆசாரியன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். கௌரவத்தில் பத்து உபாத்யாயர்களை விடச் சிறந்தவர் ஒரு ஆசாரியர். நூறு ஆசாரியர்களை விடச் சிறந்தவர் தந்தை. நூறு தந்தைகளை விடச் சிறந்தவன் தாயார்.

ஆனால் ஞானமளிக்கும் குரு இவர்கள் அனைவரையும் விட மிகவும் சிறந்தவராவார். குருவை விடச் சிறந்தவர் இருந்ததுமில்லை. இருக்கப்போவதுமில்லை. ஆகவே மனிதன் மேற்கூறிய குருஜனங்களின் அதீனத்தில் இருந்து அவர்களுக்கு சேவையும், சிஸ்ருக்கையும் செய்ய வேண்டும். இதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. குருஜனங்களை அவமதிப்பவன் நரகத்தில் விழ நேருகிறது.

அங்கஹீனர்கள், அங்கம் அதிகமாக உள்ளவர்கள், வித்தையில் ஹீனர்கள், வயதில் முதியவர்கள், அழகும் செல்வமும் இல்லாதவர்கள், வர்ணத்தில் தாழ்ந்தவர்கள் இவர்களை ஆட்சேபம் செய்யக்கூடாது. ஏன் எனில் ஆட்சேபம் செய்யும் மனிதனின் புண்ணியம் ஆட்சேபிக்கப்படுபவனிடம் சென்றுவிடுகிறது. அவனுடைய பாவம் ஆட்சேபம் செய்பவனிடம் வந்துவிடுகிறது. நாஸ்திகத்தன்மை, வேதங்களை நிந்தித்தல், தேவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டுதல், த்வேஷம், வெளிப்பகட்டு, கர்வம், சினம், கடுமை ஆகியவற்றையும் விட்டுவிடுவதே தர்மம் ஆகும்.

9.12 அக்னியின் தோற்றம்; அதன் பெயர்க்காரணம், மூன்று வகை அக்னி, மனிதர்கள் அக்னியை ஸ்தாபிக்க வேண்டிய சமயம், அக்னியின் மகிமைகள்; அக்னி ஹோத்ரி பரமபதம் பெறுதல் ஆகியவை
ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

அக்னியின் தோற்றமும் பெயர்க்காரணமும்

அக்னி பெரும் புண்ணியம் அளிப்பது; தர்மரூபமான அமுதமானது. அக்னி தர்மபராயண அக்னிஹோத்ரி பிராமணனை பிறவி எனும் கடலிலிருந்து கரையேற்றி விடுகிறது. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராகிய நானே முதலில் பிரம்ம சொரூபத்தால் உலகங்கள் அனைத்தையும் சிருஷ்டித்தேன். பிறகு மக்களுடைய நன்மைக்காக என் முகத்தில் இருந்து முதன் முதலாக அக்னியைத் தோன்றச் செய்தேன்.

அக்னி தத்துவம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஆகிய என் மூலம் எல்லா பூதங்களுக்கும் முன்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. புராணம் அறிந்தவர்கள் இதை அக்னி என்று கூறுகிறார்கள். எல்லாக் காரியங்களிலும் எல்லாவற்றிற்கும் முன்னால் பிரகாசிக்கும் அக்னியிலேயே ஆஹுதி அளிக்கப்படுகிறது. நன்கு பூஜிக்கப்பட்டதும் இது பிராமணர்களை ‘அக்ன்ய கதி’ (பரமபதம்) அடையச் செய்கிறது. ஆகவே தேவர்களில் அக்னி என்னும் பெயரில் பிரசித்தமடைந்துள்ளது.

விதியை மீறி அக்னியில் ஹவனம் செய்யப்பட்டால், ஒரு நொடிப் பொழுதில் யஜமானனை சாப்பிட்டுவிடும் சக்தி உடையது. அதனால் அக்னி “க்ரவ்யாத” என்று கூறப்படுகிறது. அக்னி எல்லாப் பூதங்களின் சொரூபம்; தேவர்களின் வாய் ஆகும். புலன்களையும், மனம், அறிவு இவற்றை அடக்கும் சப்தரிஷிகள் அக்னியை ஆராதித்தே தேவர்களின் சொரூபத்தை அடைந்துள்ளனர்.

அக்னி ஹோத்திரத்தின் முறை; மூவகை அக்னிகள்; அவற்றின் சொரூபம்

அக்னி அதன் குணங்களுக்கேற்ப மூன்றாகக் கூறப்படுகிறது. வீடுகளில் ஆதிபத்யம் பெறும் அக்னி ‘கார்ஹபத்ய அக்னி’ என்ற பெயரில் பிரசித்தி பெற்றுள்ளது. யஜமானனை தெற்கு வழியாக சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச்

செல்லும் அக்னி ‘தக்ஷிணாக்னி’ என்று கூறப்படுகிறது. இது தென்திசையில் இருப்பதாகும். ‘ஆஹுதி’ என்னும் சொல் ‘எல்லாம்’ என்ற பொருளை உடையது. ‘ஹவனம்’ என்பது ‘ஹவ்யம்’ என்றாயிற்று. எல்லா வகையான ஹவ்யத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் தீ ஆஹவனீய அக்னி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கார்ஹபத்ய அக்னி பிராமணனின் சொருபமானது. ஏன் எனில் அது பிரம்மாவிடமிருந்து தோன்றியதாகும். தக்ஷிணாக்னி ருத்ர சொருபமானது. ஏன் எனில் அது சின உருவானது; தீவிரமானது. ஹோமத்தின் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை எதில் ஆஹுதி அளிக்கப்படுகிறதோ அந்த ஆஹவனீய அக்னி சாக்ஷாத் நாராயணனின் சொருபமாகும். ஒவ்வொரு நாளும் ஆஹவனீய அக்னியில் ஹவனம் செய்பவன் பூமி, அந்தரிக்ஷம், மற்றும் ரிஷிகளுடன் சொர்க்கத்திலும் அதிகாரம் பெற்று விடுகிறான்.

யாகத்தில் எல்லாப் பக்கமிருந்தும் அக்னியின் வாயில் ஹவனம் செய்யப்படுவதால் அது ஆஹவனீயம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. பல்வேறு யாகங்களில் ஹோமத்தின் தொடக்கத்திலேயே எல்லா வகையான ஆஹுதியும் அளிக்கப்படுவதாலும் அது ஆஹவனீயம் என்று கூறப்படுகிறது. மனிதனுக்கு உண்டாகும் ஆத்யாத்மிக, ஆதிதேவிக, ஆதி பெளதிக என்னும் மூன்று வகை துயரங்களும், முறைப்படி ஹோமம் செய்யும்போது அக்னியால் விலக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் இந்த கர்மம் வேதத்தில் அக்னி ஹோத்ரம் என்ற பெயருடன் கூறப்பட்டது. (ஆத்யாத்மிக துயரம் - முற்பிறவி வினைப் பயன்களால் ஏற்படுவது; ஆதிதேவிகம்- தெய்வத்தால் ஏற்படுவது; ஆதிபௌதிகம்-தீ, வெள்ளம் போன்ற இயற்கை சக்திகளால் ஏற்படும் துயரம்)

உலகைப் படைத்த பிரம்மாவே முதன் முதலில் அக்னி ஹோத்திரத்தைத் தோற்றுவித்தார். வேதமும் அக்னி ஹோத்ரமும் தாமாகவே தோன்றியவையாகும். வேதாத்யயனத்தின் பலன் அக்னிஹோத்ரம். சாஸ்திர ஞானத்தின் பலன் சீலமும், சதாசாரமாகும். ஸ்திரியின் பலன் ரதியும், புதல்வனும், செல்வத்தின் பலன் தானம் மற்றும் அனுபவித்தல். மூன்று வேதங்களின் மந்திரங்களுடைய சேர்க்கையால் அக்னிஹோத்ரம் நடைபெறுகிறது. ரிக், யஜுர், சாம மந்திரங்களும், மீமாம்சா சூத்திரங்களும் அக்னிஹோத்ர கர்மத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

பிராமணன் முதலியோருக்கு அக்னிஹோத்திரத்திற்கு உரிய காலங்கள்

பிராமணன் வேதத்தின் பிறப்பிடமானவன். வசந்த காலம் பிராமணன்

என்று கருதப்படுகிறது. ஆகவே பிராமணன் வசந்த காலத்தில் யாகத்திற்கான அக்னியை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். வசந்த காலத்தில் அக்னியை ஸ்தாபிப்பவன் வளர்ச்சியடைகிறான். அவனுடைய வைதிக ஞானம் பெருகுகிறது. கூடித்திரியன் கோடை காலத்தில் அக்னிஹோத்திரம் செய்வது சிறப்பாகக் கூறப்படுகிறது. கோடை காலத்தில் அவ்வாறு செய்பவனின் செல்வம், மக்கள், பசுக்கள், சொத்து, தேஜஸ், பலம், புகழ் அனைத்தும் அதிகரிக்கின்றன.

அக்னியின் மகாத்மியம்

இவ்வுலகில் ரசங்கள், நெய் போன்ற ஈரமான பொருட்கள், மணம் மிக்க பொருட்கள், ரத்தினம், மணி, தங்கம் போன்ற சிறந்த ரத்தினங்கள், இரும்பு முதலிய உலோகங்கள் அனைத்தும் அக்னி ஹோத்திரத்திற்காகவே இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதிகாசம், புராணம், பாடல், உபநிஷதம் மற்றும் அதர்வ வேதத்தில் கூறப்படும் கர்மங்களும் அக்னிஹோத்திரத்திற்கானவையேயாகும்.

பழைய காலத்தில் திதி, நகூத்திரம், யோகம், முகூர்த்தம், கரணம் ஆகிய காலத்தின் ரூபங்களை அறிந்து கொள்வதற்காகவே ஜோதிட சாஸ்திரம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. ருக், யஜுர், சாம வேத மந்திரங்களின் அந்த ஞானத்தைப் பெறுவதற்கும், ஐயம், வேறுபாடின்றி அதனுடைய தாத்விதப்பொருளை அறிவதற்காகவுமே அந்த சாஸ்திரம் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

வர்ணம், அக்ஷரம், பதங்களின் பொருள், சந்தி, லிங்கம், பெயர் மற்றும் தாதுவின் அறிவைப் பெறுவதற்காகவே பழைய காலத்தில் இலக்கண சாஸ்திரம் இயற்றப்பட்டது. யூபம், வேதி, மற்றும் யாகத்தின் சொரூபத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவும், புரோகூஷணம், ஸ்ரபணம் (சருதயாரித்தல்) முதலிய கடமைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவும், யக்கும் மற்றும் தேவர்களுக்கு இடையில் உள்ள சம்பந்தத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவும் 'சிக்ஷ' என்னும் வேதத்தின் அங்கம் இயற்றப்பட்டது.

யாக பாத்திரங்களின் தூய்மை, யாக சம்பந்தமான பொருட்களைச் சேகரித்தல் எல்லா யாகங்களின் வைகல்பிக முறையின் ஞானம் ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்வதற்காகவே பழைய காலத்தில் 'கல்ப சாஸ்திரம்' அமைக்கப்பட்டது. எல்லா வேதங்களிலும் உள்ள பெயர், தாது மற்றும் விகல்பிக தத்துவங்களின் பொருளைத் தீர்மானிப்பதற்கு ரிஷிகள் நிருத்தத்தை இயற்றினர்.

யாக வேதி அமைப்பதற்கும், மற்ற பொருட்களைத் தரிப்பதற்கும் பிரம்மா பூமியைச் சிருஷ்டித்தார். சமிதாவும், யூபமும் அமைப்பதற்கு தாவர வர்க்கங்களைப் படைத்தார். பசுக்கள் யாகத்திற்காகவும், தக்ஷிணைக்காகவும் தோன்றியவையாகும். ஏன் எனில் பசுவின் நெய்யும், பசுதக்ஷிணையும் இல்லாமல் யாகம் நிறைவேறுவதில்லை.

தங்கமும், வெள்ளியும், யாக பாத்திரங்களும், கலசமும் அமைப்பதற்குப் பயன்படுத்துவதற்காகவே தோன்றின. ஹவன குண்டத்தின் நாற்புறமும் விரிக்கவும், அரக்கர்களிடமிருந்து யாகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே குசங்கள் உற்பத்தியாயின. பூஜை செய்வதற்கு பிராமணர்களும், சொர்க்கத்து தேவர்களும், நக்ஷத்திரங்களும் தோற்றுவிக்கப்பட்டனர். எல்லோரையும் காப்பாற்ற கூடித்திரிய ஜாதி படைக்கப்பட்டது. விவசாயம், பசு பராமரிப்பு, வியாபாரம் முதலிய பிழைப்பிற்கான சாதனங்களைச் சேர்ப்பதற்காக வைசியர்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டனர்.

பிரம்மா இந்த மூன்று வர்ணங்களின் சேவைக்காக சூத்திரர்களைத் தோற்றுவித்தார். முறைப்படி அக்னி ஹோத்ரம் செய்யும் த்விஜர்கள் மூலம் தானம், ஹோமம், யாகம், அத்யாபனம் ஆகிய காரியங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறுகின்றன. பிராமணர்கள் மூலம் நடைபெறும் யாகம் செய்தல், தோட்டம் அமைத்தல், கிணறு தோண்டுதல் போன்ற அனைத்து காரியத்தின் புண்ணியத்தையும் பகவான் விஷ்ணு சூரிய மண்டலத்தில் ஸ்தாபித்து விடுகிறார். ஆதித்யனிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அக்னி ஹோத்ரங்களின் நற்செயல்களையும் புண்ணியங்களையும் ஆயிரம் கிரணங்களுடைய சூரிய தேவன் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆகவே, வெளி தேசத்தில் வாழாத, மேலான கதியை அடைய விரும்பும் மனிதர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் முறைப்படி அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். அக்னி ஹோத்திரத்தைத் தன் ஆத்மாவிற்கு சமமாகக் கருதி அதனை ஒருபோதும் அவமதிக்கவோ, விட்டுவிடவோ கூடாது. சிறு பருவத்திலிருந்தே அக்னிறோத்திரத்தைச் செய்பவரும், சூத்திர அன்னத்திலிருந்து விலகி, கோபம் லோபம் இவற்றைத் துறந்து, ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் நீராடி, முறைப்படி அக்னிறோத்திரத்தை அனுஷ்டித்து, அதிதி சேவையில் ஈடுபட்டு, சாந்த குணமுடையவர்களாகி, பகவான் நாராயணனைத் தியானம் செய்பவர்களும் ஆகியவர்கள் சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு, பகவான் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் ஒருபோதும் திரும்பி வருவதில்லை.

இவ்வுலகில் சில முட்டாள்கள் ஸ்ருதியின் மீது குற்றம் சுமத்தி அதனை நிந்தனை செய்கிறார்கள். அதை சான்றாகக் கருதி ஏற்பதில்லை. அத்தகையவர்கள் மிகத் தாழ்ந்த கதியையே அடைகிறார்கள். ஆனால் எப்போதும் ஆஸ்திக அறிவுடன் வேதங்களையும், இதிகாசங்களையும் பிரமாணமாகக் கருதுபவர்கள் தேவர்களின் சாயுஜ்யத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

9.13 சாந்த்ராயண விரத விதிகள்; பிராயச்சித்தத்திற்காக
அதைச் செய்யும் முறை; சாந்த்ராயண விரதத்தின் மகிமை
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

சாந்த்ராயண விரதம்

சாந்த்ராயண விரதம் அனுஷ்டிக்க விரும்புபவர்கள் முதலில் நியமத்துடன் இருந்து பஞ்ச கவ்யத்தின் மூலம் சரீரத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு கிருஷ்ணபக்ஷத்தின் இறுதியில் தலையுடன், தாடி-மீசை அனைத்தையும் மொட்டையடித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு நீராடி, தூய்மையடைந்து வெண்மையான வஸ்திரத்தைத் தரிக்க வேண்டும். இடுப்பில் முஞ்சம்புல்லினால் ஆகிய மேகலையை அணிந்து கொள்ள வேண்டும். பலாச தண்டத்தைக் கையில் எடுத்து, பிரம்மசாரி விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

விரதம் மேற்கொள்ளும் த்விஜன் அல்லது கூத்திரியன் முதல் நாள் உபவாசமிருந்து சக்லபக்ஷத்துப் பிரதமையன்று நதிகளின் சங்கமம் அல்லது புனிதமான இடம் அல்லது வீட்டிலேயே விரதத்தைத் தொடங்க வேண்டும். முதலில் நித்திய நியமங்களை விட்டு விட்டு, ஒரு வேதியின் மீது அக்னியை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். அதில் வரிசையாக ஆதாரம், ஆஜ்ய பாகம், பிரணவம், மகாவாக்ருதி மற்றும் பஞ்சவாருண ஹோமம் செய்து அதில் சத்தியம், விஷ்ணு, பிரம்மரிஷிகள், பிரம்மா, விஸ்வேதேவர்கள், பிரஜாபதி ஆகிய ஆறு தேவர்களுக்காக ஹவனம் செய்ய வேண்டும். கடைசியில் பிராயச்சித்த ஹோமம் செய்ய வேண்டும்.

பிறகு சாந்தி மற்றும் புஷ்டி (வளம், செழிப்பு) க்கான கர்மத்தை அனுஷ்டித்து அக்னியில் ஹவன காரியத்தை முடிக்க வேண்டும். பிறகு அக்னியையும், சோம தேவனையும் வணங்கி, உடலில் சாம்பலைப் பூமி, நதிக்கரைக்குச் சென்று தூய உள்ளத்துடன் சோமன், வருணன் மற்றும் ஆதித்யனை வணங்கி ஒருமனதுடன் நீரில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். பிறகு நீரிலிருந்து வெளியேறி ஆசமனம் செய்து கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்து குசத்தின் பவித்திரத்தால் தன்னுடைய சரீரத்தைத் தூய்மை செய்ய வேண்டும்.

பிறகு ஆசமனம் செய்து இரு கைகளையும் மேலே தூக்கி சூரியனை தரிசிக்க வேண்டும். கை குவித்து சூரியனை வலம் வர வேண்டும். (தானே

வலமாக வந்து சூரியனை நோக்கி வணங்குதல்) அதற்குப் பிறகு போஜனத்திற்கு முன்பு நாராயணன், ருத்ரன், பிரம்மா அல்லது வருண சூத்தங்களைக் கூற வேண்டும். அல்லது வீரகன், ரிஷப, அகமர்ஷண, காயத்ரி மந்திர ஜபம் அல்லது வைஷ்ணவ காயத்ரி மந்திரத்தை 100, 108 அல்லது ஆயிரம் முறை ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

பிறகு புனிதத்துடன் நடுப்பகலில் முயற்சியுடன் பாயசம் அல்லது பார்லி லப்சி தயாரிக்க வேண்டும். அல்லது பிசுஷ ஏற்க வேண்டும். பிசுஷக்கு செல்வதானால் தங்கம், வெள்ளி, தாமிரம், மண், அத்திமரக் கட்டையால் ஆன பாத்திரம் அல்லது யாகத்திற்குரிய மரங்களின் பசுமையான இலைகளைத் தென்னையாக்கி அதை மேலே மூடிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பிசுஷக்காகச் செல்ல வேண்டும். ஏழு பிராமணர்கள் வீட்டில் மட்டுமே பிசுஷ கேட்க வேண்டும். அதற்கு மேல் செல்லக்கூடாது.

பசு கறக்கும் நேரம் அளவே ஒரு வீட்டு வாசலில் பிசுஷக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும். காத்திருக்கும்போது மௌனமாகவும், புலன்களை அடக்கியும் இருக்க வேண்டும். பிசுஷ கேட்கும்போது, சிரிக்கவோ, இங்கும் அங்கும் பார்க்கவோ, பெண்களுடன் பேசவோ கூடாது. மல-மூத்திரம், சண்டாளன், ரஜஸ்வலையான ஸ்திரீ, பதிதன் அல்லது நாய் மீது பார்வை படுமானால் உடனே சூரியனைப் பார்க்க வேண்டும். பிறகு தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்து பிசுஷ பாத்திரத்தைத் தரையில் வைத்து விட்டு, கால்களை முழங்கால் வரையிலும், கைகளை முழங்கை வரையிலும் கழுவ வேண்டும்.

பிறகு ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்து, அக்னியையும், பிராமணனையும் பூஜிக்க வேண்டும். ஏற்று வந்த பிசுஷையை ஐந்து அல்லது ஏழு கவளங்களாக்க வேண்டும். ஒரு கவளைத்தை சூரியனுக்கும், பிறகு பிரம்மா, அக்னி, சோமன், வருணன் மற்றும் விஸ்வே தேவர்களுக்கு ஒவ்வொரு கவளம் அளிக்க வேண்டும். மீதமுள்ள ஒரு கவளைத்தைச் சுலபமாக வாய்க்குள் போகுமாறு அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பிறகு தூய மனத்துடன் கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்து அந்த கவளைத்தை வலது கை விரல்களின் முன் பகுதியில் வைத்து, காயத்ரி மந்திரஜபம் செய்து மூன்று விரல்களாலேயே அதை வாய்க்குள் போட்டு சாப்பிட வேண்டும். சந்திரன் சுக்லபக்ஷத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ந்து, கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் தேய்வதுபோல கவளங்களின் அளவும், சுக்லபக்ஷத்தில் அதிகமாகவும், கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் குறைவாகவும் ஆகிறது.

சாந்த்ராயண விரதம் செய்பவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று அல்லது இரண்டு அல்லது ஒரு சமயம் குளிக்கும் விதி உள்ளது. இவ்விரதம் மேற்கொள்பவன் எப்போதும் பிரம்மசாரியாக இருக்க வேண்டும். தர்ப்பணத்திற்கு முன்னால் வஸ்திரத்தைப் பிழியக்கூடாது. பகலில் ஒரு இடத்தில் தங்கக்கூடாது. இரவில் வீராசனத்தில் அமர வேண்டும். அல்லது வேதியின் மீதோ அல்லது மரத்தின் வேரிலோ தூங்க வேண்டும்.

சரீரத்தை மரவுரி, பட்டு, சணல் அல்லது பருத்தி வஸ்திரத்தைக் கொண்டு மூட வேண்டும். இவ்வாறு ஒரு மாதம் சாந்த்ராயண விரதம் முடிந்ததும் முயற்சி செய்து பக்தியுடன் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து தக்ஷிணை அளிக்க வேண்டும். சாந்த்ராயண விரதத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் மனிதர்களின் பாவங்கள் உடனே அழிந்து விடுகின்றன. பிரம்மஹத்யா, பசுவதம், தங்கத் திருட்டு, கர்ப்பச் சிதைவு, மது அருந்துதல், குருஸ்திரீ கமனம் ஆகியவையும் இன்னும் உள்ள பல பெரிய பாவங்களும், சாந்த்ராயண விரதத்தால் காற்று வேகத்தால் மண் பறப்பதைப்போல பறந்து விடுகின்றன.

பசு கன்று ஈன்ற பத்து நாட்களுக்குள், அதன் பாலையும், ஒட்டகம், ஆடு முதலியவற்றின் பாலைப் பருகுவதாலும், மரணசௌசம், ஜனன சௌசம் இவற்றின் அன்னத்தை உண்ணுவதாலும், உபபாதகி அல்லது பதிதனின் அன்னம், சூத்திரனின் அன்னம், எச்சில் அன்னம் இவற்றை உண்ணுவதாலும் ஏற்படும் பாவத்திற்கும் சாந்த்ராயண விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

கீழே விழுந்த, மற்றவர் கையில் விழுந்த அன்னத்தை உண்ணாதல், மூத்த சகோதரி திருமணம் ஆகாமல் இருக்கும்போது இளையவன் திருமணம் செய்தல். தன் சகோதரனின் விதவை மனைவியைத் திருமணம் செய்பவன், மூத்த சகோதரன் திருமணம் ஆகாமல் இருக்கும்போது திருமணம் செய்து கொள்ளும் இளைய சகோதரன் இவர்களும் சாந்த்ராயண விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டும். விவாகமாகாத மூத்த சகோதரனின் அன்னம், குண்டன், கோலகன், பூஜாரி, புரோகிதன் ஆகியோருடைய அன்னத்தை உண்டாலும் சாந்த்ராயண விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மது, விஷம், நெய், அரக்கு, உப்பு, எண்ணெய் ஆகியவற்றை விற்கும் பிராமணன், ஏகோத்திஷ்ட அன்னத்தை உண்கிறவன், அதிகக் கூட்டத்தில் உண்பவன், உடைந்த பாத்திரங்களில் சாப்பிடுபவன் இவர்களும் சாந்த்ராயண விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உபநயன சம்ஸ்காரம் இல்லாத சிறுவன், கன்னிகை மற்றும் பெண்களுடன் ஒரே பாத்திரத்தில் உண்ணும்

பிராமணன் ஆகியோரும் சாந்த்ராயண விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

மோகவசமாக தன்னுடைய எச்சிலை மற்றவர்களுடைய போஜனத்தில் சேர்ப்பவன், அல்லது மற்றவர்களுக்கு அளிப்பவன், கேசம் விழுந்த அன்னத்தை உண்பவன், வெங்காயம், பூண்டு, நாய்க்குடை ஆகியவற்றை உண்பவன் ஆகிய பிராமணனும் சாந்த்ராயண விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டும். ரஜஸ்வலையான பெண், சண்டாளன் அல்லது நாய் இவர்களால் பார்க்கப்பட்ட அன்னத்தை உண்ணும் பிராமணனும் இவ்விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பழங்காலத்து ரிஷிகள் ஆத்ம தூய்மைக்காக இந்த விரதத்தை நடத்திக் காட்டினார்கள். இது புண்ணியமானது; பிராணிகளைப் புனிதமாக்குவது மேற்கூறிய செயல்களினால் ஏற்பட்ட பாவத்தை அழிக்கும் சாந்த்ராயண விரத பாலனம் செய்யும் பிராமணன் நிர்மலமான சூரியனைப்போல ஒளிமிக்கவனாகி சொர்க்கத்தை அடைகிறான்.

9.14 எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை அளிக்கும் தர்மம்,
 பகவானின் பூஜைக்குரிய சிறந்த ஐந்து தீதிகள்;
 பன்னிரண்டு மாத துவாதசி பூஜை; விஷ்ணு யோகம்;
 கிரஹண சமய பூஜை; அரச மர பூஜை; செய்வதற்கு
 எளிய பிராயச சித்தங்கள்; உத்தம-அதமம்
 பிராமணனின் லக்ஷணங்கள்; பக்தன், பசு மற்றும்
 அரச மரத்தின் மகிமை; பகவானால் ஏற்கப்படாத பூஜை;
 வெளி தேசத்தில் மரணமடைபவனின் இறுதிக் கடன்கள்;
 தீர்த்த யாத்திரை செய்ய இயலாதவர்களைக்
 கரையேற்றும் தீர்த்தம்; பகவானிடம் பக்தி
 செய்தவன் பலன்கள் - ஆகியவை
 ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தவை

அஸ்வமேதிக பருவம் அத் 92

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையளிக்கும் தர்மங்கள்

ஒரு ஆண்டுக்காலம் ஒவ்வொரு நாளும் ஒருமறை மட்டும் போஜனம் செய்து, பிரம்மச்சரியம் மேற்கொண்டு, சினத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, தரையில் உறங்கி, புலன்களை வசப்படுத்தி, நீராடி தூய்மையாக இருந்து ஆவேசம் இன்றி, சத்தியத்தையே பேசி, யாருடைய குற்றத்தையும் பார்க்காமல், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நினைத்து, அவரது பூஜையில் ஈடுபட்டு, இரு சந்தி சமயங்களிலும் விஷ்ணு காயத்ரி ஜபம் செய்து, 'நமோ பிரம்மண்ய தேவாய' என்று கூறி ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானை வணங்குபவன், முதலில் பிராமணர்களை ஆசனத்தில் அமர்த்தி போஜனம் செய்வித்த பின், தான் மௌனமாக பார்லி லட்சி அல்லது பிகைஷ அன்னத்தை உண்பவன், பிறகு "நமோஸ்து வாஸுதேவாய" என்று கூறி பிராமணர்களின் கால்களை வணங்குபவன், ஒவ்வொரு மாதம் முடிந்ததும் உத்தம பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்விப்பவன்.

இத்தகைய நியமங்களைப் பின்பற்றி ஒரு ஆண்டுக்குப் பின் எள்ளால் அல்லது வெண்ணெயாலான பசுவைத் தானம் செய்பவன், பிராமணர்களின் கையிலிருந்து தங்கமுடைய நீரை எடுத்துத் தன் சரீரத்தின் மீது தெளித்துக் கொள்பவனின், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ செய்த பத்து ஜன்மத்தின் பாவங்கள் அக்கணமே அழிந்துவிடுகின்றன. இந்த தர்மபாலனம் தரித்திரனுக்கும் கூட சொர்க்கத்தையும், சுகத்தையும் தருவது. பாவங்களை அழிப்பது ஆகும்.

பகவானுக்குரிய ஐந்து தீதிகளும், அவற்றில் உபவாசமிருப்பதன் பலனும்

ஸ்நானம் முதலியவற்றில் புனிதமாகி, கிருஷ்ணபகவானுக்கு உரிய ஐந்து திதிகளான பஞ்சமி நாட்களில் பக்தியோடு உபவாசம் இருந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜிப்பவன் எல்லா யாகங்களின் பலனையும் பெற்று விஷ்ணுவின் பரமதாமத்தில் நிலைபெறுகிறான். அமாவாசை, பெளர்ணமி சுக்லபக்ஷ துவாதசி, கிருஷ்ணபக்ஷ துவாதசி, சிரவண நக்ஷத்திர நாள் ஆகிய ஐந்து நாட்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு மிகவும் பிடித்த நாட்களாகும். ஆகவே சிறந்த பிராமணர்கள் பகவானுக்கு விருப்பமானதைச் செய்ய இந்த திதிகளில் உபவாசம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பன்னிரண்டு மாத துவாதசி பூஜை; மாத துவாதசி உபவாச பலன்

மேற்கூறிய நாட்களில் உபவாசம் செய்ய முடியாதவன் துவாதசி அன்று மட்டுமாவது உபவாசம் செய்தல் வேண்டும். இதனால் பகவான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்.

மார்கழி மாத துவாதசியன்று இரவும் பகலும் உபவாசம் இருந்து “கேசவன் என்னும் பெயரில் பகவான் விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பவன் ‘அஸ்வமேத’ யாக பலனைப் பெறுகிறான். தை மாத துவாதசியன்று விரதமிருந்து “நாராயண” நாமத்தால் உபாசிப்பவன் ‘வாஜபேய’ யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். மாசி மாத துவாதசி விரதம் இருந்து “மாதவன்” என்னும் நாமத்தால் உபாசிப்பவன் “ராஜசூய” யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். பங்குனி மாத துவாதசி விரதமிருந்து “கோவிந்தன்” என்ற பெயரில் உபாசிப்பவன் ‘அதிராத்ர’ யாக பலனைப் பெறுகிறான்.

சித்திரை மாத துவாதசியன்று விரதம் இருந்து “விஷ்ணு” என்னும் பெயரில் பூஜிப்பவன் “புண்டரீகயாகத்தின்” பலனை அடைகிறான். வைகாசி துவாதசியன்று உபவாசமிருந்து ‘மதுசூதனன்’ என்னும் பெயரில் உபாசிப்பவன் ‘அக்னிஷ்டோம’ யாக பலனைப் பெறுகிறான்.

ஆனிமாத துவாதசி விரதமிருந்து “த்ரிவிக்ரமன்” என்ற பெயரில் உபாசிப்பவன் ‘கோமேதயாக’ பலனைப் பெறுகிறான். ஆடி மாத துவாதசி விரதமிருந்து ‘வாமனன்’ என்னும் பெயரால் உபாசனை செய்பவன் நரமேதயாக பலனைப் பெறுகிறான்.

ஆவணி மாத துவாதசி விரதமிருந்து ‘ஸ்ரீதரன்’ என்னும் பெயரால் என்னை உபாசிப்பவன் “பஞ்சயக்ஞ” யாகங்களின் பலனைப் பெறுகிறான்.

புரட்டாசி மாத துவாதசியன்று விரதமிருந்து “ரிஷிகேசன்” என்னும் பெயரால் என்னைப் பூஜிப்பவன்” சௌத்ரமணி” யாக பலனைப் பெறுகிறான். ஐப்பசி மாத துவாதசி விரதமிருந்து, “பத்மநாபன்” என்னும் பெயரால் அர்ச்சிப்பவன் “ஆயிரம் கோதான்” பலனைப் பெறுகிறான். கார்த்திகை மாத துவாதசி திதியன்று உபவாசமிருந்து தாமோதரன் என்னும் பெயரால் துதிப்பவன் எல்லா யாகங்களின் பலன்களையும் பெறுகிறான். துவாதசியன்று உபவாசம் மட்டும் மேற்கொள்பவன் மேற்கூறிய பலன்களில் பாதியே கிடைக்கப் பெறுகிறான்.

ஆவணி மாதத்தில் பக்தியோடு பகவான் நாராயணனைப் பூஜிப்பவன் விஷ்ணுவின் சாலோக்ய முக்தியை அடைகிறான். மேற்கூறியவாறு ஒவ்வொரு மாதமும் பகவான் விஷ்ணுவைப் பூஜித்து ஓராண்டு முடிந்ததும் மீண்டும் பூஜையைத் தொடங்க வேண்டும். இவ்வாறு 12 ஆண்டுகள் துவாதசி விரதம் மேற்கொண்டு பகவானைப் பூஜிப்பவன் விஷ்ணுவின் சொருபத்தை அடைந்துவிடுகிறான். துவாதசி திதியன்று பகவான் நாராயணனையும், வேத சம்ஹிதையையும் பூஜிப்பவன் ஐயமின்றி மேற்கண்ட பலன்களைப் பெறுகிறான். துவாதசி திதியன்று பகவான் விஷ்ணுவிற்கு சந்தனம், மலர், பழம், நீர், இலை அல்லது வேர் அர்ப்பணம் செய்பவன் அவருடைய பிரியமான பக்தனாவான். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் இவ்வாறு பூஜை செய்தே சொர்க்கத்தின் சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கிருஷ்ணபக்ஷத்து துவாதசியன்று பகவான் நாராயணனைப் பூஜிப்பதால் அதிக பலன் கிடைக்கிறது. ஏகாதசியன்று உபவாசம் இருந்து துவாதசியன்று பகவானைப் பூஜிக்க வேண்டும். அன்று இயன்ற வரை பிராமணர்களையும் பூஜிக்க வேண்டும். அதனால் ஒருவன் தக்ஷிணாமூர்த்தியையோ அல்லது பகவான் விஷ்ணுவையோ அடைகிறான். அல்லது கிரஹங்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் பூஜிக்கப்படும் சந்திரலோகத்தை அடைகிறான்.

விஷுவ யோகத்தில் அளிக்கப்படும் தானத்தின் பலன்

விஷுவ யோகத்திலும், சூரிய-சந்திர கிரஹண காலத்திலும், வ்யதிபாத யோகத்திலும், உத்தராயணம் அல்லது தக்ஷிணாயணம் தொடங்கும் நாளிலும் அளிக்கப்படும் தானம் அக்ஷயமான பலனைக் கொடுக்கிறது.

உத்தராயண, தக்ஷிணாயண காலத்தில் நடுப்பகுதியில் பகலும், இரவும் சமமாக இருக்கும் நாட்கள் ‘விஷுவ யோகம்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்த விஷுவ யோக நாட்களின் மாலையில் பிரம்மா, விஷ்ணு, மகாதேவன்

ஆகிய மும்மூர்த்திகளும் கிரியை, கரணம், மற்றும் காரியங்களின் ஒற்றுமை பற்றி ஆலோசிப்பதற்காக ஒன்று கூடுகிறார்கள். மும்மூர்த்திகளின் சந்திப்பு நிகழும் காலம், அந்த முகூர்த்தம் மிகவும் புனிதமானது. அது 'அக்ஷர பிரம்மம்' அல்லது 'பரப்ரம்மம்' என்று கூறப்படுகிறது. அந்த முகூர்த்த காலத்தில் எல்லோரும் பரமபதத்தைச் சிந்திக்கிறார்கள்.

தேவர்கள், வசுக்கள், ருத்ரர்கள், பித்ருக்கள், அஸ்வினி குமாரர்கள், சாத்ய கணங்கள், விஸ்வேதேவர்கள், கந்தர்வ, சித்த, பிரம்மரிஷிகள், சோமன் முதலிய கிரஹங்கள், நதிகள், கடல், மருத்கணங்கள், அப்சரஸ், நாக, யக்ஷ, ராக்ஷஸ், குஹ்யகர்கள் அனைவரும் விஷுவ யோக காலத்தில் பரமாத்மாவின் தியானத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆகவே அன்னம், பசு, எள், பூமி, நீர், கன்னிகை, வீடு, ஓய்விடம், தானியம் வாகனம், படுக்கை முதலிய தானத்திற்குத் தகுந்த அனைத்தையும் விஷுவ பர்வத்தில் தானம் செய்ய வேண்டும். இந்த யோக காலத்தில் வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் ஒருபோதும் அழிவதில்லை. அந்த தானத்தின் புண்ணியம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கோடி புண்ணியம் உண்டாகிறது.

கிரஹண காலத்தில் செய்யப்படும் பூஜையின் பலன், தானம்

சந்திர-சூரிய கிரஹணங்கள் உண்டாகும்போது பகவான் நாராயணனையோ, சங்கரனையோ பூஜித்து, காயத்ரி ஜபம் செய்து, பக்தியுடன் சங்கம், தூரியம், பெரிய தாளம், மணி இவற்றை ஒலிப்பதாலும், பாடல் பாடி, ஹோமமும், ஜபமும் செய்வதாலும், பகவானின் உத்தமமான பெயர்களைக் கீர்த்தனம் செய்வதாலும் சந்திரன் பலவானாக ஆகிறது. ராகு பலம் இழந்து விடுகிறது.

இந்த இரு கிரஹண காலங்களிலும் வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் ஆயிரம் மடங்கு பலனைத் தருகிறது. மிகப்பெரும் பாவத்தைச் செய்தவனும் அக்கணமே பாவங்கள் விலகப்பெற்று ஆண்களில் சிறந்தவனாகிறான். அவன் அழகிய விமானத்தில் அமர்ந்து சந்திரலோகம் செல்கிறான். அங்கு அப்சரஸ்கள் அவனுக்கு சேவை செய்கின்றனர். வானத்தில் சந்திரனும், நக்ஷத்திரங்களும் இருக்கும் வரை மதிப்புடன் வாசம்புரிந்து, அங்கிருந்து திரும்பியதும் பூவுலகில் வேத, வேதாங்க வித்வானாகவும், கோடீஸ்வர பிராமணனாகவும் ஆகிறான்.

துவாதசியன்றும், விஷுவபர்வத்திலும், சந்திர-சூரிய கிரஹண நாட்களிலும், உத்தராயணம் அல்லது தக்ஷிணாயன ஆரம்ப நாட்களிலும் சிரவண நக்ஷத்திரத்தில் அரச மரமோ அல்லது பகவானின் தரிசனமோ

உண்டானால், விஷ்ணு காயத்ரி அல்லது “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யப்படும் ஜபத்தால் மனிதன் தன் பாவங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

அரசமர தரிசனமும், பூஜையும்; தீர்த்தங்களுக்கு இணையான தர்மங்கள்

பகவான் நாராயணனே அரசமர உருவில் இருந்து மூவுலகையும் காப்பாற்றுகிறார். அரசமரம் இல்லாத இடத்தில் பகவான் இருப்பதில்லை. பகவான் இருக்குமிடத்தில் அரச மரமும் இருக்கிறது. அரச மரத்தைப் பூஜிப்பவன் பகவான் விஷ்ணுவையே பூஜிப்பவனாகிறான். சினத்துடன் அரசமரத்தை அவமதிப்பவன்பகவான்விஷ்ணுவையே அவமதிப்பவனாவான். ஆகவே, அரச மரத்தை எப்போதும் வலம் வர வேண்டும். அதை ஒருபோதும் வெட்டக்கூடாது.

விரத பாரணம், எளிமை, தேவர்களின் சேவை, குருசேவை இவை அனைத்தும் தீர்த்தங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. தாய்-தந்தையின் சேவை, மனைவியைத் திருப்தி செய்தல், கிருகஸ்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தல் ஆகியவையும் தீர்த்தங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அதிதி சேவையில் ஈடுபடுவதும் சிறந்த தீர்த்தமாகும். வேதம் ஓதுதல் சனாதன தீர்த்தமாகும். பிரம்மச்சரிய பாலனம் மேலான தீர்த்தமாகும். ஆஹவனீயம் முதலிய மூன்று அக்னிகள் தீர்த்தங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் தர்மம் எனக்கருதி இவற்றிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்த வேண்டும். தீர்த்தங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். ஏன் எனில் தர்மத்தால் தர்மம் அதிகரிக்கிறது.

தீர்த்தங்கள் ஸ்தாவர, ஜங்கமம் என்னும் இரண்டு வகையாகக் கூறப்படுகின்றன. ஸ்தாவர தீர்த்தத்தை விட ஜங்கம தீர்த்தம் சிறந்ததும் ஆகும். ஏன் எனில் அவற்றிடம் ஞான பிராப்தி உண்டாகிறது. இவ்வுலகில் புண்ணிய கர்மத்தின் அனுஷ்டானத்தால் தூய்மையடைந்த மனிதர்களின் இதயத்தில் எல்லா தீர்த்தங்களும் வாசம்புரிகின்றன. ஆகவே, அவன் தீர்த்த சொரூபமாகக் கருதப்படுகிறான்.

குரு என்னும் தீர்த்தத்தால் பரமாத்மாவின் ஞானம் கிடைக்கிறது. ஆகவே குருவை விடச் சிறந்த வேறு தீர்த்தம் இல்லை. ஞானம் என்னும் தீர்த்தம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த தீர்த்தமாகும். பிரம்ம தீர்த்தம் சனாதனமானது. எல்லா தீர்த்தங்களையும் விடப் பொறுமை மிகச்சிறந்த தீர்த்தமாகும். பொறுமையுடைய மனிதனுக்கு இக-பர உலகங்களில் சுகம் கிடைக்கிறது.

ஒருவன் கௌரவிக்கப்படலாம்; அல்லது அவமானம் செய்யப்படலாம். பூஜிக்கப்படலாம்; அல்லது திரஸ்கரிக்கப்படலாம். வசவுகளைப் பெறலாம்; அச்சுறுத்தப்படலாம். இந்த எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் பொறுமையுடன் இருப்பவன் தீர்த்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறான். பொறுமையே புகழ், தானம், யாகம் மற்றும் மன அடக்கமாகும். அகிம்சை, தர்மம், புலனடக்கம், ஆகியவை பொறுமையின் சொருபமாகும். பொறுமையே இரக்கம்; பொறுமையே யாகம். பொறுமையினாலேயே உலகம் நிலைத்துள்ளது. ஆகவே பொறுமையுடைய பிராமணன் தேவனாகக் கருதப்படுகிறான். பொறுமையுடையவன் சொர்க்கத்தையும், புகழையும், மோகூத்தையும் பெறுகிறான். ஆகவே, பொறுமையுடையவன் சாது என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

ஆத்ம ரூபமான நதி மிகப் புனிதமான தீர்த்தமாகும். இது எல்லா தீர்த்தங்களிலும் முக்கியமானது. ஆத்மா எப்போதும் யக்ஞரூபமாகக் கருதப்படுகிறது. சொர்க்கம், மோகூஷம் அனைத்தும் ஆத்மாவிற் கு அநீனமானவையாகும். நன்னடத்தையைக் கடைப்பிடிப்பதால் மாசு இல்லாதவனாகி, சத்தியம் பொறுமை இவற்றால் இணையற்ற குருமை உடையதான அத்தகைய ஞான ரூபமான நீரில் எப்போதும் ஸ்நானம் செய்யும்போது, மனிதனுக்கு நீர் நிரம்பிய தீர்த்தத்தால் என்ன பலன் கிடைக்கப் போகிறது?

கடைப்பிடிப்பதற்கு எளிமையான, பாவங்களை அழிக்கும் பிராயச்சித்தங்கள்

செய்வதற்கு எளிமையானதும், பாவங்களை அழிப்பதுமான பிராயச் சித்தங்கள், அதர்மத்தில் விருப்பமுடைய பாவ நடத்தை யுடையவனுக்குக் கூறத் தகுந்தவை அல்ல. ஒரு புனிதமான பிராமணனை எதிரில் கண்டதும் பகவான் விஷ்ணுவை நினைத்து, “நமோ பிரம்மண்ய தேவாய” என்று கூறி, பகவான் என்று எண்ணி அவரை வணங்க வேண்டும். பிறகு அக்ஷடாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்து அந்த பிராமணனை வலமாக வரவேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் பிராமணர்கள் திருப்தியடைகிறார்கள். வணங்குபவனின் பாவங்களை பகவான் விஷ்ணு நசித்து விடுகிறார்.

வராஹம் தோண்டிய மண்ணைத் தலையில் தரித்து, 100 பிராணாயாமம் செய்யும் மனிதன் பாவங்களில் இருந்து விடுதலை பெறுகிறான் சூரிய கிரஹணத்தின்போது கிழக்காக ஓடும் நதிக்கரையில் அமைந்த விஷ்ணு பகவானின் ஆலயத்திற்கு அருகில், வலம்புரி சங்கு நீர் அல்லது கபிலாபகவின் கொம்பை ஸ்பரிசித்த நீரால் ஒருமுறை ஸ்நானம் செய்யும்போது அவனது நீண்டகாலப் பாவங்கள் அனைத்தும் அக்கணமே

அழிந்துவிடுகின்றன. பெளர்ணமியன்று உபவாசம் இருந்து பஞ்சகவ்யம் பருகுபவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடுகின்றன.

ஒவ்வொரு மாதமும் வெவ்வேறு மந்திர உச்சாடனம் செய்து சேர்த்து வைத்த பிரம்ம கூர்ச்சம் பருகுபவனுடைய பாவங்களும் அழிந்துவிடுகின்றன புரஸ அல்லது தாமரை இலையில், அல்லது செம்பு, மற்றும் தங்கத்தால் அமைந்த பாத்திரத்தில் பிரம்ம கூர்ச்சத்தை வைத்துப் பருக வேண்டும்.

பிரம்ம கூர்ச்சம் என்பது பின்வரும் விதியால் அமைந்ததாகும். ‘காயத்ரி’ மந்திரம் படித்து கோமியம்; ‘கந்தத்வார’ முதலிய மந்திரத்தால் பசுவின் சாணம்; “ஆப்யாயஸ்வ” என்னும் மந்திரத்தால் பசுவின் பால் “ததிக்காவண” என்னும் மந்திரத்தால் பசுவின் தயிர்; ‘தேஜோசிசக்ரம்’ என்னும் மந்திரத்தால் பசுவின் நெய் “தேவஸ்யத்வா” முதலிய மந்திரங்களால் குசத்தின் நீர்; “ஆபோஹிஷ்டாமயோ” என்னும் ருசாவின் மூலம் பார்லிமாவு; இவை அனைத்தையும் ஒன்றாகக் கலக்க வேண்டும். பிறகு ஒளிரும் அக்னியில் பிரம்மாவை உத்தேசித்து விதிப்படி ஹவனம் செய்ய வேண்டும். அதன்பின் பிரணவ மந்திரத்தை உச்சரித்து மேற்கூறிய ஏழு பொருட்களையும் ஒன்றாகக் கடைய வேண்டும். பிறகு பிரணவ உச்சரிப்புடனேயே அந்த பிரம்ம கூர்ச்சத்தைப் பாத்திரத்தில் இருந்து எடுத்துக் கையில் வைத்துப் பருகிவிட வேண்டும். இவ்வாறு பிரம்ம கூர்ச்சத்தைப் பருகும் மனிதன் மிகப்பெரிய பாவத்திலிருந்தும் விடுதலையடைகிறான்.

நீருக்குள் அமர்ந்தோ, அல்லது சூரியனைப் பார்த்தோ, “பத்ரம்ந;” என்னும் ருசாவின் சரணத்தையோ, ரிக் வேத சம்ஹிதையையோ படிப்பவனின் பாவங்கள் அனைத்தும் விலகிவிடுகின்றன. பகவான் விஷ்ணுவிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்தி ஒவ்வொரு நாளும் புருஷ சூக்தத்தைப் படிப்பவனின் பாவங்கள் விலகிவிடுகின்றன. அவன் ஒருபோதும் பாவங்களால் பற்றப்படுவதில்லை.

உத்தம மற்றும் அதம பிராமணர்களின் லக்ஷணங்கள்

பிராமணர்கள் த்ரிதண்டம் தரிப்பது, மௌனமாக இருப்பது, ஜடை தரிப்பது, மொட்டை அடித்துக் கொள்வது. மான்தோல் மற்றும் மரவுரி அணிவது, விரதமும் அபிஷேகமும் செய்வது, அக்னியில் ஆஹுதி அளிப்பது இல்லற தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பது, வேதம் ஓதுவது, தன் மனைவியைக் கௌரவிப்பது ஆகிய எல்லாக் காரியங்களும் உள்ளம் தூய்மையாக இல்லை என்றால் வீணாகிவிடுகிறது. பொறுமையும், புலனடக்கமும், சினமின்மையும், மனக்கட்டுப்பாடும் உள்ளவனே சிறந்த பிராமணனாகக் கருதப்படுவான். இதைத்தவிர பிராமணர்கள் என்று கூறப்படும் மனிதர்கள் அனைவரும் சூத்திரராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

அக்னி ஹோத்ரம், விரதம், மற்றும் வேதம் ஒதுதலில் ஈடுபட்டு புனிதமாக இருந்து, புலன்களை வென்று உபவாசம் இருப்பவர்களே பிராமணன் என்று தேவர்களால் கூறப்படுகின்றான். ஜாதியினால் மட்டுமே யாரும் பூஜிக்கப்படுவதில்லை. உத்தம குணமே நன்மையளிப்பது ஆகும். தூய்மை என்பது மனத்தூய்மை, செயல் தூய்மை, குலத்தூய்மை, உடல் தூய்மை, வாக்குத் தூய்மை என ஐந்து வகையாகும். இந்த ஐந்திலும் இதயத்தின் தூய்மை எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இந்தத் தூய்மையினாலேயே மனிதர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகின்றனர்.

பிராமணன் அக்னிஹோத்ரத்தை விட்டுவிட்டு விற்பனை, வாங்குவதில் ஈடுபட்டால் அவன் இனக்கலப்பைப் பிரசாரம் செய்பவனாவான்; சூத்திரனுக்கு சமமாகவும் கருதப்படுகிறான். வைதிக ச்ருதிகளை மறந்து, வயலில் ஏரை உழுது தன்னுடைய வர்ணத்திற்கு எதிரான காரியத்தைச் செய்யும் பிராமணன் 'வ்ருஷலன்' என்று கூறப்படுகிறான். 'வ்ருஷ' என்னும் சொல்லிற்கு தர்மம் என்பது பொருளாகும். தர்மத்தை லயப்படுத்துபவனை தேவர்கள் வ்ருஷலன் என்று கூறுகிறார்கள். அவன் குற்றமுடையவன். வ்ருஷலன் சண்டாளனைக் காட்டிலும் நீசனாகிறான்.

பிரம்ம கீதை முதலியவற்றால் பகவான் நாராயணனைத் துதிக்காமல் ஒரு சூத்திரனைத் துதிப்பவன் சண்டாளனுக்குச் சமமானவன் ஆவான். நாய்த் தோலில் வைத்த பாலும், நாய் வாய் வைத்த ஹவிசும் புனிதத்தை இழந்துவிடுவதைப்போல வ்ருஷலனாகிய மனிதன் கற்ற வேதமும் குற்றமுடையதாகிறது. நான்கு வேதங்கள், ஆறு அங்கங்கள், மீமாம்சை, நியாயம் தர்ம சாஸ்திரம் புராணம் ஆகியவை 14 வித்தைகளாகும். இவை மூவுலகிற்கும் நன்மை செய்வதற்காகத் தோன்றியுள்ளன. எனவே, சூத்திரன் இவற்றை ஸ்பரிசிக்கக்கூடாது.

சூத்திரனுடன் சம்பந்தப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் புனிதமற்றதாகிவிடுகின்றன. இவ்வுலகில் மூன்று புனிதமற்றவையும், ஐந்து அமேத்யங்களும் (தகுதியற்றவை) உள்ளன. நாய், சூத்திரன், சண்டாளன் ஆகிய மூவரும் புனிதமற்றவர்கள். ஆபாசமான பாடகன், கோழி, வதத்திற்காக பசுக்களைக் கட்டும் கம்பம், ரஜஸ்வலையான பெண், வ்ருஷல இனப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் பிராமணன் ஆகிய ஐவரும் அமேத்யர்கள். இவர்களை ஒருபோதும் தீண்டக்கூடாது. இந்த எட்டில் எதையாவது ஸ்பரிசித்துவிட்டால் வஸ்திரத்துடன் நீரில் பிரவேசித்து ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்.

சூத்திர ஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும் பகவான் விஷ்ணுவின் பக்தர்களை அவமானம் செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யும் கீழான மனிதர்கள் கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகள் நரகத்தில் வாசம்புரிகிறார்கள். ஆகவே பகவான் விஷ்ணுவின் பக்தன் சண்டாளனாக இருந்தாலும் அறிவுடையவன் அவனை அவமதிக்கக்கூடாது. அவமதித்தால் ரௌவர நரகத்தில் விழ நேரும்.

பகவான் நாராயணனின் பக்தர்களுடைய பக்தர்கள் இடத்திலும் அவர் அன்பு கொள்கிறார். ஆகவே அவருடைய பக்தர்களின் பக்தர்களையும் மதிக்க வேண்டும். பகவான் நாராயணனிடம் உள்ளத்தை ஈடுபடுத்தும் புழுக்களும், பறவைகளும், பசுக்களும் கூட மேலான கதியை அடைந்து விடுகின்றன; என்றால் ஞானிகளின் விஷயத்தில் என்ன கூறுவது? ஸ்ரீ மன் நாராயணனின் பக்தன் சூத்திரனாக இருந்தாலும், பத்ரம், புஷ்பம், பழம், தண்ணீரையே அர்ப்பணித்தாலும் பகவான் அவனைத் தலைமீது தாங்குகிறார். எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளத்தில் உள்ள பரமேஸ்வரனான ஸ்ரீ மன் நாராயணனை வேதம் கூறும் முறையில் பூஜிப்பவன் அவருடைய சாயுஜ்யத்தை அடைகிறான்.

பகவான் விஷ்ணு தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகவே அவதரிக்கிறார். ஆகவே, அவருடைய ஒவ்வொரு அவதாரத் திருமேனியையும் பூஜை செய்ய வேண்டும். அவருடைய அவதாரத் திருமேனியில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பக்தியுடன் ஆராதனை செய்தாலும் அவனிடம் பகவான் மிகுந்த மகிழ்ச்சிடைகிறார். மண், தாமிரம், வெள்ளி, தங்கம் மணி அல்லது ரத்தினங்களால் பகவானின் திருஉருவத்தை அமைத்து அதைப்பூஜை செய்ய வேண்டும். இம்மூர்த்திகளுக்கு படிப்படியாக, 10 மடங்கு புண்ணியம் உள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிராமணன் வித்தை, கூடித்திரியன் போரில் வெற்றி பெறுதல், வைசியன் செல்வம் சேர்த்தல்; சூத்திரன் சுகம் பெறுதல், பெண்களுக்கு எல்லாவகை ஆசைகளும் நிறைவேறுதல் என்பன விருப்பமானதாகும். பகவான் நாராயணனின் ஆராதனையால், இவ்விருப்பங்கள் அனைத்தும் அவர்களுக்கு நிறைவேறப் பெறுகின்றன.

விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்காதவன் பகவானின் பக்தன் அல்ல; சூத்திரன் ஸ்பரிசம் செய்த பூஜையை பகவான் ஏற்பதில்லை. பிராமணன், பசு, அரசமரம் மூன்றும் தேவருபமானவை. இவற்றை விஷ்ணு பகவான் மற்றும் சங்கரனுடைய சொரூபம் என்று அறிய வேண்டும். விஷ்ணுவின் பக்தன் ஒருபோதும் இவற்றை அவமானம் செய்யக்கூடாது. பகவானின் சொரூபம்

ஆனதால் அரசமரம், பசு, பிராமணன் மூன்றும் மனிதனைக் காப்பாற்றுபவை. ஆகவே மனிதன் இவற்றை முயற்சியோடு பூஜை செய்ய வேண்டும்.

வெளி தேசத்தில் மரணமடையும் பிராமணனின் இறுதிச் சடங்குகள்

ஒரு பிராமணன் வெளி தேசத்திற்குச் சென்றிருக்கும்போது மரணமடைந்துவிட்டால் அவனுடைய இறுதிச் சடங்குகளைப் பிரேத கல்பத்தில் கூறியவாறு செய்ய வேண்டும். அவனுடைய உருவத்தை மரத்தால், அதுவும் புரச மரத்தால் செய்து, மனிதனின் உடலில் இருப்பதாகக் கூறப்படும் 360 எலும்புகளைக் கற்பனை செய்து அதனை சாஸ்திரப்படி எரிக்க வேண்டும்.

தீர்த்த யாத்திரை செய்ய இயலாதவர்களைக் கரையேற்றும் தீர்த்தம்

சாம வேதம் “சத்தியம் எல்லா தீர்த்தங்களையும் புனிதமாக்குவது” என்று கூறியுள்ளது. உண்மை பேசுவதும், ஜீவஹிம்சை செய்யாமையும் தீர்த்தங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தவம், தயை, சீலம், குறைவானவற்றிலேயே திருப்தியுடன் இருத்தல் ஆகிய நல்ல குணங்களும் தீர்த்த ரூபமானவை. பதிவிரதையான பெண்ணும், திருப்தியுடைய பிராமணனும், ஞானமும் தீர்த்தமாகக் கூறப்படுகின்றன.

பகவான் விஷ்ணுவின் பக்தர்கள் எப்போதும் தீர்த்த ரூபமானவர்கள். சங்கரனுடைய பக்தர்கள் விசேஷமான தீர்த்தமாவார்கள். துறவியும், வித்வானும், மற்றவர்களுக்கு அபயமளிப்பவனும் தீர்த்தமாவார்கள். உயிர்களுக்கு அபயதானம் அளிப்பதே தீர்த்தம் என்று கூறப்படுகிறது. பகவான் விஷ்ணு மூவுலகிலும் ஆவேசமில்லாதவர், எதிலும், யாரிடமும் பயமற்றவர். ஆனால் சூத்திரன் மரியாதையை மீறுவதை பகவான் விஷ்ணு விரும்புவதில்லை.

தேவ, தைத்ய, ராக்ஷஸர்களிடமும் பகவான் விஷ்ணு பயமற்றவர். ஆனால் சூத்திரன் வேதம் உச்சரிப்பதை அவர் ஏற்பதில்லை. சூத்திரன் பகவானுடைய பெயரைக் கூட பிரணவத்தோடு சேர்த்து உச்சரிக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் பிரணவத்தை உலகில் எல்லாவற்றையும்விடச் சிறந்த வேதமாகக் கருதுகிறார்கள். சூத்திரன் பகவான் விஷ்ணுவிடம் பக்தி வைத்து பிராமண, கூத்திரிய, வைசியர்களுக்கு சேவை செய்வதே அவனுடைய சிறந்த தர்மமாகும். த்விஜர்களுக்கு சேவை செய்வதாலேயே சூத்திரர்கள் சிறந்த நன்மையைப் பெறுகிறார்.

சூத்திரர்களைப் பிரம்மா தாமஸ குணத்துடன் உருவாக்கி, அவர்களுக்குத் தவிஜர்களின் சேவை என்னும் தர்மத்தை உபதேசித்துள்ளார். தவிஜர்களிடம் பக்தி வைப்பதால் சூத்திரனின் தாமஸ குணம் அழிந்துவிடுகிறது. அவ்வாறான சூத்திரனும் பக்தியுடன் பகவான் விஷ்ணுவிற்கு பத்ரம், புஷ்பம், நீர் இவற்றை அர்ப்பணம் செய்யும்போது அவர் பக்தியுடன் அவன் அளித்த உபகாரத்தை மதிப்புடன் ஏற்றுக் கொள்கிறார். எல்லாப் பாவங்களும் உடைய பிராமணனும், பகவானைத் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தால் தன்னுடைய பாவங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுகிறான்.

வித்தையும், வினயமும் நிரம்பி, மிகச்சிறந்த வேத வித்வானாக இருந்தாலும் பகவானிடம் பக்தி செய்யாத பிராமணன் சண்டாளனுக்குச் சமமானவனாவான். பகவானிடம் பக்தியற்ற தவிஜனுடைய தானம், தவம், யாகம், ஹோமம், விருந்துபசாரம் அனைத்தும் வீணாகி விடுகின்றன. மனிதன் எல்லா ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகளிடமும், நண்பன் மற்றும் பகைவனிடமும் சமமான நோக்கு கொள்ளும்போது, பகவான் விஷ்ணுவின் பக்தனாகிறான். கொடுமையின்மை, அஹிம்சை, சத்தியம், எளிமை, பிராணிகளுக்கு துரோகம் செய்யாமை ஆகியவை பகவானின் பக்தர்களுடைய விரதமாகும். இத்தகைய பக்தனை சிரத்தையுடன் வணங்குபவன் சண்டாளன் என்றாலும் அவன் அக்ஷய லோகங்களைப் பெற்று விடுகிறான்.

பகவானுடைய சாக்ஷாத் பக்தன், எப்போதும் பகவானிடம் சிந்தனை வைத்து, அவருடைய பெயர்களையும், குணங்களையும், கீர்த்தனை செய்யும் பக்தன் பகவானை முறைப்படி பூஜிக்கும்போது அவர்களுடைய நல்ல கதியைப் பற்றிக் கூற வேண்டியதில்லை. பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்பவர்களும் பகவான் விஷ்ணுவின் பக்தன் அனாயாசமாகப் பெறும் பதத்தைப் பெற முடியாது.

ஹோதாவாகி, ரிக் வேதத்தின் மூலமும், அத்வர்யுவாகி யஜுர் வேதத்தின் மூலமும், உத்காதாவாகி மிகப் புனிதமான சாம வேதத்தின் மூலமும், அதர்வ வேதத்தின் மூலமும் எப்போதும் பகவானைத் துதிப்பவர்களே பகவத் பக்தர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள்.

ஆஸ்ரம வாசிகா பருவம்

1. திருதராஷ்டிர மன்னர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிய ராஜநீதி

ஆஸ்ரம வாசிகா பருவம் அத் 6

கானகம் செல்லும் முன் திருதராஷ்டிரர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது வித்வான்களின் சங்கம்

மன்னன் மிகச் சிறந்த வித்வான்களின் சங்கத்தையே எப்போதும் ஏற்க வேண்டும். அவர்கள் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்டு, அதனைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் கற்றறிந்தவரை தகுதிப்படி மரியாதை செய்து, ஒரு காரியம் முன்வரும்போது அவர்களிடமிருந்து அதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மன்னனால் கௌரவிக்கப்பட்ட அவர்கள் எப்போதும் மன்னனின் நன்மைக்கானவற்றையே கூறுவார்கள்.

மன்னன் புலன்களை எப்போதும் கட்டுப்பாட்டில் வைக்க வேண்டும். அதனால் பாதுகாக்கப்பட்ட செல்வத்தைப்போல எதிர்காலத்தில் மன்னன் நிச்சயம் நன்மையைப் பெறுவான்.

நன்கு அறிமுகமான, கபடமில்லாத, முன்னோர்கள் காலத்திலிருந்து பணிபுரியும், உள்ளும் புறமும் தூய்மையுடைய, அடக்கமுடைய உத்தம குலத்தில் பிறந்த, உத்தம செயல்களைச் செய்யும் மந்திரிகளிடம் எல்லா வகையான காரியங்களையும், பொறுப்புகளையும் மன்னன் ஒப்படைத்து மேற்பார்வையிட வேண்டும்.

தன்னுடைய ராஜ்யத்திலேயே வசிக்கும் பல ஒற்றர்கள் மூலம் பகைவர்களின் ரகசியமான விஷயங்களை மன்னன் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதேசமயம் பகைவர்கள் தன்னுடைய ரகசியத்தை அறியாதவாறு பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நகரத்தின் பாதுகாப்பிற்குரிய சிறந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அதன் நாற்புறத்துச் சுவர்களும், முக்கியமான வாயில்களும் மிக உறுதியாக இருக்க வேண்டும். சுவர்களுக்கு இடையில் உள்ள நகரம் முழுவதும் உயரமான மாளிகைகள் நிரம்பியிருக்க வேண்டும். நகரத்தைச் சுற்றி ஆறு சுற்றுச் சுவர்கள் அமைய வேண்டும். நகரத்தின் வாயில்கள் உயரமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் இருக்க வேண்டும். அந்த வாயில்கள் அழகாக அமைக்கப்பட வேண்டும். அவற்றைப் பாதுகாக்க யந்திரங்களை நிறுவ வேண்டும்.

மன்னன் தன்னை எப்போதும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நல்ல குலமும், சீலமும் உடைய நன்கு தெரிந்தவர்களையே தன் பணியாட்களாக அமர்த்த வேண்டும். ஆகார-விஹார சமயத்திலும், மாலை அணியும்போதும், உறங்கும்போதும் ஆசனங்களில் அமரும்போதும் எப்போதும் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

சீலமும், கல்வியும், நல்ல குலப்பிறப்பும் உடைய, நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான முதிய மனிதனின் தலைமையில் அந்தப்புரப் பெண்களின் பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும்.

மன்னன் ஆலோசனை மேற்கொள்ள வேண்டிய முறை

மன்னன் வித்தையில் தேர்ந்தவரும், வினயமுடையவரும், நல்ல குலத்தில் உதித்தவரும், தர்ம-அர்த்தத்தில் சிறந்தவரும், எளிய இயல்புடையவருமான பிராமணரை மந்திரியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடனேயே ரகசியமான விஷயங்களை ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். ஆனால் அதிகமான மக்களுடன் நீண்டநேரம் ரகசிய ஆலோசனை செய்யக்கூடாது. மந்திரிகள் அனைவருடனும் அல்லது ஒரு சிலரோடு மட்டுமோ, ஏதேனும் வேலையைக் காரணமாகக் காட்டி, நாற்புறமும் பாதுகாப்புடன் கூடிய முடிய அறையிலோ அல்லது திறந்த மைதானத்திலோ ரகசிய ஆலோசனையை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அதிக புல், வைக்கோல், புதர் இல்லாத காடுகளிலும் ரகசிய ஆலோசனை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால் இரவு நேரத்தில் வெளி இடங்களில் ரகசிய ஆலோசனை மேற்கொள்ளக்கூடாது. மனிதர்களுடன் செல்லும் வாகனங்கள், பறவைகள், முட்டாள்கள், முடவர்களையும் ரகசிய ஆலோசனை நடக்கும் இடத்திற்கு அனுமதிக்கக்கூடாது.

ரகசிய ஆலோசனை வெளிப்பட்டு விட்டால் மன்னர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டம் எவ்வகையிலும் தீர்க்க முடியாமல் போய்விடும். இந்த ரகசியமான விஷயங்கள் வெளிப்படுவதால் ஏற்படும் தீமைகளையும், ரகசியங்களைப் பாதுகாப்பதால் கிடைக்கும் லாபங்களையும் மன்னன் மந்திரிகளிடம் அடிக்கடி சொல்ல வேண்டும். தேசம் மற்றும் தலைநகரத்து மக்கள் மன்னனிடம் அன்பு வைத்திருக்கிறார்களா இல்லையா என்பதையும் ஏதாவது ஒரு வழியில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நியாயாதிகாரிகளை நியமித்தல்

நியாயம் வழங்கும் விஷயத்தில், திருப்தி உடையவர்களையும்,

நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களையும், நன்மை செய்பவர்களையுமே நியமிக்க வேண்டும். ஒற்றர்கள் மூலம் அவர்களுடைய காரியங்களைக் கண்காணிக்க வேண்டும். நியமிக்கப்பட்ட நியாயாதிகாரிகள் குற்றவாளிகளின் அளவுக்கேற்ற குற்றத்தை அறிந்து தண்டிக்க வேண்டியவர்களுக்கே உசிதமான தண்டனை அளிப்பதற்கான சட்டத்தை அமைக்க வேண்டும்.

மற்றவர்களிடம் லஞ்சம் பெறுபவர், மாற்றான் மனைவியுடன் தொடர்புடையவர், கடுமையான தண்டனை அளிப்பவர், பொய்யான தீர்ப்பு அளிப்பவர், கடுமையாகப் பேசுபவர், பேராசை உடையவர், மற்றவர் செல்வத்தை அபகரிப்பவர், அசட்டுத் துணிச்சல் உடையவர், சபாவனம், தோட்டம் ஆகியவற்றை அழிப்பவர், எல்லா வர்ணத்து மக்களையும் களங்கப்படுத்துபவர் ஆகிய நியாயாதிகாரிகளை தேச காலப்படி சுவர்ண தண்டம், அல்லது பிராண தண்டத்தின் மூலம் தண்டிக்க வேண்டும்.

மன்னனின் அன்றாடக் கடமைகள்

மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் தன்னுடைய வரவு-செலவுகளைக் கவனிப்பவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும். அதன்பின் அணிகலன் அணிவது மற்றும் போஜனம் செய்வதாகிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு படைவீரர்களைச் சந்தித்து அவர்களின் மகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் அதிகப்படுத்த வேண்டும். மாலை நேரத்தில் தூதர்களையும், ஒற்றர்களையும் சந்திக்க வேண்டும். இரவுப்பொழுது ஒரு ஜாமம் இருக்கும்போதே துயில் எழுந்து அடுத்த நாள் காரியங்களைத் தீர்மானம் செய்ய வேண்டும்.

மன்னன் நள்ளிரவிலும், நடுப்பகலிலும் மக்களின் நிலையைப் பார்வையிட வேண்டும். வேலை செய்வதற்கு எல்லா சமயமும் உரியதாகும். மன்னன் அடிக்கடி அழகிய ஆடையணிகளால் அலங்கரித்துக் கொள்ள வேண்டும். சக்கரம் சுற்றுவதைப்போல எப்போதும் வரிசையாகக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். பலவகையிலும் நிதிகளைச் சேகரிப்பதற்கு எப்போதும் நியாயத்திற்கு உசிதமாக முயற்சி செய்ய வேண்டும். அநியாயமான முயற்சிகளில் செல்வம் சேர்க்கக்கூடாது.

ராஜதுரோகிகளை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து, நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் மூலம் தூரத்திலேயே கொன்றுவிட வேண்டும். வேலையைப் பார்த்துவிட்டே பணியாளர்களை நியமிக்க வேண்டும். தன்னை ஆஸ்ரயித்திருப்பவர்கள் தகுதி உடையவரோ, தகுதி அற்றவரோ, கட்டாயம் அவர்களிடம் வேலை வாங்க வேண்டும்.

உறுதியான சபதம் செய்பவனும், சூர வீரனும், துன்பங்களைச் சகிக்க கூடியவனும், நன்மை செய்பவனும், மன்னனிடம் பக்தி உடையவனும், புருஷார்த்தம் உடையவனுமானவனையே சேனாபதியாக நியமிக்க வேண்டும். ராஜ்யத்தில் உள்ள சிற்பி-தொழில் கலைஞர்களுக்கு போஷணத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து அவர்களிடம் வேலை வாங்க வேண்டும். மன்னன் எப்போதும் சொந்த ஜனங்கள் மற்றும் பகைவனிடத்தில் பார்வை வைக்க வேண்டும். தேசத்தில் உள்ள திறமையுடையவர்கள், நன்மை செய்பவர்களைக் கண்டு அவர்களுக்கு பிழைக்கும் வழியினை அளிக்க வேண்டும். குணமுள்ள மனிதர்களின் குணங்களை அதிகரிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் எப்போதும் மலைபோல மன்னனுக்கு அசையாத உதவியாளர்கள் ஆவார்கள்.

மன்னன் மண்டலங்களின் ஞானம் உடையவனாவதின் அவசியம்

மன்னன் பகைவர், தன்னுடைய நண்பர், உதாசீனம் செய்பவர், நடுநிலையாளர்கள் இவர்களைப் பற்றிய ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். நால்வகை பகைவர்கள், ஆறுவகை கொடுமையாளர்கள், நண்பன், பகைவனின் நண்பன் என்ற 12 வகையினரையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மந்திரி, தேசம், கோட்டை, சேனை இவற்றின் மீது பகைவர்கள் அதிக கவனம் செலுத்துகிறார்கள். மேற்கூறிய 12 வகை மனிதர்களும் மன்னன் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயங்களாவர்.

மந்திரியின் கட்டுப்பாட்டில் விவசாயம் முதலிய எட்டு கர்மங்கள், பால் முதலிய 20 அசந்தேப விஷயங்கள், நாஸ்திகத் தன்மை முதலிய 14 தோஷங்கள், மந்திரம் முதலிய 18 தீர்த்தங்கள் (தீர்த்தம்-புனிதப்படுத்துவது) ஆகிய அறுபதும் கூறப்படுகின்றன. இந்த அறுபதும், மேலே சொல்லப்பட்ட 12 மனிதர்களும் சேர்ந்தே மண்டலம் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த மண்டலத்தை மன்னன் நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மன்னன் போரில் ஈடுபடுதல்

ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்பிற்குரிய சமாதானம், சண்டை முதலிய ஆறின் பயன் இந்த மண்டலத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது. எனவே ராஜபிரதானர்களான 12 பேர், மந்திரி பிரதானர்களான 60 பேர் ஆகிய 72 வகையினரைப் பற்றிய ஞானத்துடனேயே, சமாதானம், சண்டை, வாகனம், ஆசனம் த்வைதீபாவம், சமாஸ்ரயம், என்னும் ஆறினையும் சமயசந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு பயன்படுத்த வேண்டும்.

தான் பலமுடையவனாகவும், பகைவன் பலமற்றவனாகவும்

காணப்படும்போது போரைத் தொடங்கிப் பகைவனை வெல்ல முயற்சிக்க வேண்டும். பகைவன் பலமாகவும், தான் பலமற்றும் இருக்கும்போது பகைவனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் பொருட்களைச் சேகரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். பகைவர் மீது தாக்கும் வல்லமை ஏற்படும்போது நன்றாக யோசித்துச் செயல்பட வேண்டும். தன்னுடைய நிலை விபரீதமாகிவிட்டால், பகைவனுக்கு சிறிதளவு விளையும் பூமி, சிறிதளவு தங்கம், அதிக அளவு பித்தளை போன்ற தாதுக்கள், பலவீனமான நண்பர்கள் மற்றும் சேனையை அளித்து அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

பகைவனின் நிலை விபரீதமாக இருந்தால் அவன் சமாதானத்திற்காக வேண்டினால், கெட்டிக்காரனான மன்னன், பகைவனிடமிருந்து நன்கு விளையும் பூமி, தங்கம் வெள்ளி முதலிய சிறந்த தாதுக்கள், பலவானான நண்பர்கள் மற்றும் சேனையை எடுத்துக் கொண்டு அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அல்லது எதிரி மன்னனின் மகனான அரச குமாரனைத் தன்னிடம் அடைக்கலப் பொருளாக வைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

ஆபத்துக்காலம் வந்துவிடுமேயானால் ஆலோசனையுடைய மன்னன் அதிலிருந்து விடுபட முயற்சிக்க வேண்டும். நாட்டில் உள்ள தீன, தரித்திரர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பலமிகுந்த மன்னன் தன் பகைவனுக்கு எதிராக, வரிசையாகவோ, அல்லது ஒன்றாகவோ எல்லா முயற்சியையும் தொடங்க வேண்டும். பகைவனைத் துன்புறுத்தி, அவனைத் தடுத்து, அவனுடைய செல்வத்தை அழித்துவிட வேண்டும். தன் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பகைவனிடம் மன்னன் இவ்வாறு நடந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் தன்னுடைய மேன்மையை விரும்புவன் ஒருபோதும் அவனை இம்சை செய்யக்கூடாது. மந்திரிகளோடு எப்போதும் பகைவர்களிடையே பேதம் உண்டாக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். நல்லவர்களுடன் நட்பை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். துஷ்டர்களைக் கைது செய்து தண்டனை அளிக்க வேண்டும். பலமிக்க மன்னன் பலவீனமான பகைவனின் பின்னால் எப்போதும் செல்லக்கூடாது.

மன்னன் பிரம்மைப்போல வணக்கத்துடன் இருக்க வேண்டும். பலமில்லாத மன்னன் மீது பலமுடையவன் தாக்கினால், சாமம் முதலிய உபாயங்கள் மூலம் பலமிக்கவனை திருப்பிவிட முயற்சிக்க வேண்டும். போர் செய்யும் சக்தி தனக்கில்லை என்றால் தாக்கும் மன்னனிடம் மந்திரிகளுடன் சரணடைந்து விட வேண்டும்.

நிதி, நகரத்து மக்கள், தண்ட சக்தி, மற்றுமுள்ள பெரிய விஷயங்கள் அனைத்தையும் அர்ப்பணித்து விரோதியைத் திரும்பிவிடும்படி முயற்சி செய்ய வேண்டும். எந்த வழியிலும் சமாதானம் ஏற்படவில்லை என்றால் எதிரியின் மீது தாக்குதல் நடத்த வேண்டும். இதில் சரீரம் விழுந்து விட்டாலும் வீரபுருஷன் விடுதலை அடைகிறான். சரீரத்தை விட்டுவிடுவதே அந்த மன்னனின் முக்கிய சாதனமாகும்.

யுத்தம் மற்றும் சமாதானம் பற்றிய விஷயங்கள்

மன்னன் யுத்தம் மற்றும் சமாதானம் இரண்டையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பகைவன் பலமுள்ளவன் என்றால் சமாதானம், பலமற்றவன் என்றால் யுத்தம் புரிவதே சரி. இவற்றைப் பிரயோகிக்கும் முறைகள் பலவிதமாகும். தன்னுடைய பலம், பகைவனின் பலத்தையும் யோசிக்க வேண்டும். பகைவன் தைரியமுடையவன் சிறந்த திருப்தியான வீரர்களைக் கொண்டவன் என்றால் அவன் மீது போர் தொடுக்காமல் வேறு வழியிலேயே அவனைத் தோற்கச் செய்ய வேண்டும்.

பகைவனிடம் தோல்வியுறும் நிலை வரும்போது வேறு ஒரு நண்பனான மன்னனிடம் சரணடைய வேண்டும். அவன் மூலம் பகைவனுக்கு அழிவை ஏற்படுத்த முயல வேண்டும். பகைவரைத் தாக்கும் முன் உற்சாக சக்தி, பிரபு சக்தி, மந்திர சக்தி என்ற மூன்றையும் யோசித்து, தான் இவற்றில் சிறந்திருந்தால் பகைவனைத் தாக்கலாம். இல்லையென்றால் தாக்குவதைக் கைவிட வேண்டும்.

மன்னன் தன் வீரர்கள், செல்வம், நண்பர்கள், அரண், ப்ருத்தியம், ச்ரேணி முதலிய எல்லா பலங்களையும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். இவற்றில் நண்பர்கள் மற்றும் செல்வத்தின் பலம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. ச்ரேணி மற்றும் ப்ருத்திய பலம் சமமானது. போர் சமயத்தில் இவற்றை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். மன்னர்களுக்கு பலவகை ஆபத்துக்கள் உண்டு. அவற்றை அறிந்து சாமம் முதலிய உபாயங்களால் அவற்றை விலக்க வேண்டும். தேச காலம் அனுகூலமாக இருக்கும்போது, படை பலமும், சிறந்த குணமும் உடைய மன்னன் நல்ல சேனையோடு வெற்றிக்கான முயற்சியில் ஈடுபடலாம்.

வெற்றியை விரும்பும் மன்னன், நல்ல பலமும், புஷ்டியான சேனையும் கொண்டிருந்தால் காலம் அனுகூலமாக இல்லை என்றாலும் பகைவரோடு போரிடலாம். தன்னுடைய சேனை என்னும் நதியின் பிரவாகத்தால் பகைவனை மூழ்கடிக்க வேண்டும். போர் செய்யும்போது சேனையை

சகடம், பத்மம், அல்லது வஜ்ரம் என்னும் வியூகங்களில் அமைக்கலாம். சுக்ராசாரியார் இத்தகைய வியூக அமைப்புகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

ஒற்றர்கள் மூலம் பகைவரின் சக்தியை அறிந்து, தன் சேனையின் சக்தியையும் பார்வையிட்டு தன்னுடைய தேசத்திலோ, பகைவனின் தேசத்திலோ போர் தொடங்க வேண்டும். பலசாலிகளை சேனையில் சேர்த்து, பரிசுகள் வழங்கி வீரர்களைத் திருப்தியுடன் வைத்திருக்க வேண்டும். தன்னுடைய பலம், பலவீனம் இரண்டையும் நன்கு சீர்தூக்கிப் பார்த்து, சாமம் முதலிய உபாயங்கள் மூலம் சமாதானம் அல்லது போருக்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.

மன்னன் இவ்வுலகில் எல்லா உபாயங்களின் மூலமும் சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதன் மூலம் இக-பரலோகங்களின் நன்மைக்கான உத்தம சாதனையைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் யோசித்து, சரியாக நடந்து, மக்களை தர்மப்படி பரிபாலனம் செய்யும் மன்னன் மரணத்திற்குப் பிறகும் சொர்க்கத்தை அடைகிறான். மன்னன் இக-பரலோகங்களில் சுகம் பெற எப்போதும் மக்களின் நன்மைக்கான சாதனத்தில் ஈடுபட வேண்டும்.